GONCA ÇAKIR

EV Arkadaşım

HİS ANESTEZİSİ

DOKUZ

Rinova
Library

GONCA ÇAKIR

HİS ANESTEZİSİ

"Sen bu karanlık ömrümün içine bir sevinç ışığı gibi, kurumaya yüz tutan ekinlere can veren bir nisan yağmuru gibi birdenbire geldin."

Sabahattin Ali

1

Hayat bazen hiç ilerlemeyen vakit gibi gelir insana. Saatin başında bekler durursun, biraz olsun hızlı aksın diye ama ne akrebin heyecanı vardır ileri gitmek için ne de yelkovan koşmak ister akrebe yetişmek için. Nasılsa geçmeyecek, dersin, unutursun bakmayı. Ta ki saat vurduğunda, küçük bir kapıdan çıkıp aniden öten kuşunki gibi gürültülü bir korku, kapını çaldığında, anlarsın hayatın aslında çoktan akıp gittiğini.

Fatih, monitörün başına koşarken sancılı saniyelerin yüreğine kök salacağını her zerresinde hissediyordu ama ölüm mü galip gelecekti yoksa kendi mi, hiç bilmiyordu.

Bilmiyordu çünkü kulaklarından yüreğine zehirli bir duman gibi süzülen, monitörün acı sesi, tek bir duyguyu zerk ediyordu damarlarına: korku.

Asya'yı sonsuza dek kaybediyordu...

Delirmekle onu kurtarmak arasındaki o incecik çizgide kaldığında büyükbabanın panik dolu haykırışı doldurdu kulaklarını. "N'oluyor?"

Bu öyle büyük, öyle acı dolu bir haykırıştı ki Fatih bir an için kendi kalbinden kopan bir yakarış olduğunu zannetti. Kendi diline vurulan mühür, onun sesiyle can bulmuş gibiydi.

Sesin, dikkatini dağıtmasına izin vermeden hızlıca ellerini, Asya'nın göğüs kafesinde birleştirdi ve başladığı kalp masajının arasında odaya doluşan hemşirelere güçlükle bağırdı. "Çabuk onu dışarı çıkarın!"

Hemşireler büyükbabayı dışarı çıkarırken Fatih, ellerini Asya'nın göğsünden, kıpkırmızı olmuş gözlerini de yüzünden çekmiyordu. Korku, acı, çaresizlik... Binlerce bıçağın açık yarayı oyması gibi yakıyordu boğazını. Gözyaşları da çoktan boğazındaki yangına karışmıştı. "Vazgeçme, güzelim..." diye inledi titreyen sesiyle. "Kal benimle. Lütfen... Lütfen benimle kal."

Hem kalp masajı yapıyor hem de kendi bedeninde büyük bir savaş veriyordu. Asya'yı kaybetme düşüncesiyle kendini öyle çok sıkıyordu ki yüzü iyice kızarmış, alnındaki ve boynundaki bütün damarları usta bir ressamın elinde can bulmuş gibi gün yüzüne çıkmıştı.

Ellerini, Asya'nın göğüs kafesinden ayırmadan hızlıca sedyeye tırmandı ve sevdiğinin cansız bedenini iki bacağının arasına alıp, onu geri getirebilme umuduna sarılarak kalp masajına devam etti.

***

Onur kafeteryaya geldiğinde, Fatih hâlâ yanlarına gelmemişti. Oysaki büyükbabasına Asya'yı gösterdikten sonra yanlarına gelecekti lakin onca zaman geçmesine rağmen görünürde yoktu. İçlerine düşen kurtla beraber onu bulabilmek için yoğun bakım servisine doğru giderlerken koridorda Bahadır Hoca ve Fatih'in babasıyla karşılaştılar.

Semih gülümseyerek, "Ali Hoca'm, hoş geldiniz," dedi.

Ali Hoca da aynı samimiyetle, "Hoş buldum gençler, nasılsınız?" diye sormuştu ki koridorda oluşan hareketlilikten dolayı bir an için şaşkınlıkla etraflarına baksalar da toparlanmaları çabuk oldu ve hep birlikte hareketliliğe doğru koştular.

Odaya girdiklerinde ise Fatih'i, Asya'nın üzerinde kan ter içinde kalp masajı yaparken buldular. Yorgunluğu her hâlinden belliydi ama hiçbir güç onu o sedyeden kaldıramazmış gibi çivilemişti kendini. Tüm dünyaya benliğini kapatmış; bir tek o, Asya ve yaşama döndürme umudu kalmıştı odada. Gözyaşı ve teri birbirine karışıyor, yüzünden elleri altındaki cansız bedene akıyordu. Bir yandan da sevdiğiyle yalvarırcasına konuşuyordu. "Benimle kal, Asya, beni bırakıp gitme lütfen. Şimdi olmaz. Gidemezsin, Asya, gidemezsin! Beni duyduğunu biliyorum. Seninle yaşayacağımız koca bir ömür var önümüzde. Beni bırakıp hiçbir yere gidemezsin. Hayır, izin vermiyorum!"

Fatih çaresizce yalvarmaya devam ederken, Ali Hoca başta olmak üzere hepsi sedyenin etrafını sardı. Bir monitöre bakıyorlardı, bir de Fatih'in çaresiz çırpınışlarına.

"Kaç dakika oldu?" diye sordu Bahadır Hoca panikle fakat Fatih kimseyi duymuyordu. Kulağı sadece, kendi canını da almaya çalışan, monitörün acı sesindeydi. "Benimle kal!" diye haykırdı yeniden. "Yalvarırım, vazgeçme. Bırakma beni sensiz!"

Haykırışları karşısında Semih ve Merih başlarını kollarının arasına aldıklarında, Onur da sıktığı yumruğunu ısırmaya başladı. Fatih'in çaresiz çırpınışları, hafızalarından silinmeyecek bir iz bırakmıştı benliklerinde. Çatallı çıkan sesiyle yeniden haykırdı Fatih. "Sakın vazgeçme, güzelim. Yapma bunu bana, yalvarırım, yapma. Pes etme lütfen. Gitme sakın. Hadi Asya, hadi..."

Yeni bir yakarış daha kopuyordu ki dudaklarından, kulaklarını çınlatan, monitörün değişen sesi, can bağladı filizlenen umuduna. Derin bir uykudan uyanıyormuş gibi ellerinin hareketini durdurup, bakışlarını monitöre çevirdi.

Ondan sonrası çok hızlı geldi. Kollarında hissettiği ellerin yardımıyla Asya'ya dikkat ederek sedyeden aşağı indiğinde Bahadır Hoca da çoktan Asya'yı almıştı.

Semih ve Merih kollarını bırakınca, bacaklarındaki titreme, ayakta daha fazla kalamayacağını anlamasına sebep oldu. Ken-

dini yavaşça yere bırakıp duvarın kenarına oturdu ve başını geriye yasladı. Nefes nefeseydi, yüzü ve bedeni ter içinde kalmıştı. Gözlerinin içiyse kıpkırmızı olmuştu. Asya'yı az daha kaybediyordu. Hayatının en korkunç birkaç dakikasını yaşamıştı.

Düşünceleri arasında, birinin ellerini yüzünde hissedince, gözlerini aralayıp elin sahibine baktı. Babası, yüzündeki buruk tebessümüyle kendine bakıyordu. "Başardın, oğlum," dedi tebessümünü sürdürerek fakat Fatih'in kıpkırmızı olmuş gözleri, nefesinin titremesine sebep olmuştu. "Onu geri döndürdün."

Fatih, boğazında devam eden yangından dolayı konuşacak gücü bulamadı, zaten düzensiz nefesini de toparlamayı henüz başarabilmiş değildi; başını sallamakla yetinip ayağa kalktı. Şimdi aklında tek bir düşünce vardı: Asya'nın büyükbabasının yanına gidip, daha fazla heyecanlanmasın diye ona Asya'nın iyi olduğunu söylemek.

Bedenini kapıya çevirip dışarı adımladığında arkadaşları da sessizce arkasından ilerlediler. Kimseden çıt çıkmıyordu. Sanki her biri kendi dünyalarında darmadağın olmuştu. Sessizliği bozmadan, doğruca büyükbabanın kaldığı odaya girdiler.

Fatih'in bakışları anında, yeniden serum bağlanan adama kaydı; yatağın içinde dua ede ede ağlıyordu.

Yaşlı adamın Fatih'i görmesiyle panikle doğrulması bir oldu. Fatih'in kan ter içindeki perişan hâli ve kıpkırmızı gözleri onu daha da panikletmişti. "O iyi mi, yaşıyor mu?"

Fatih sakinleştirmek istercesine gülümsemeye zorladı kendini ama dudakları inatla kıvrılmadı. "Merak etmeyin, o iyi," diyebildi, tamamen kısılmaya yüz tutmuş sesiyle. "Kalp atışları yeniden düzene girdi."

Yaşlı adam rahatlayarak nefesini verdi. "Şükürler olsun," dedi gözlerindeki yaşları silerek fakat bu defa akan yaşları mutluluktandı. Fatih'e minnetle baktı. "Teşekkür ederim, evlat."

Fatih, belli belirsiz bir açıyla başını eğip odadan çıktı ve doğruca merdivenlere yöneldi. Nefes almaya ihtiyacı vardı. Açık ha-

vaya biraz daha çıkmazsa boğulması an meselesiydi. Diğerleri de aynı sessizlikle onu takip etmeye devam ediyorlardı.

Terasa girdiklerinde, Fatih'in ilk işi duvar kenarına gitmek oldu. Titremesi geçmeyen ellerini duvarın kenarına yaslayıp gecenin karanlığına baktı. Ömrü boyunca unutamayacağı, gecelerine kâbus olacağı dakikalar, attığı her adımda onunla birlikteydi artık. Hiç kapanmayacak bir yara açılmıştı benliğinde.

Arka arkaya derin nefesler almaya çabaladı.

Diğerleri de yanına gelip, onun yaptığı gibi dışarıyı izlemeye başladılar. Çok kısa bir süre sessizliği paylaştılar. Duydukları tek ses, Fatih'in nefes alışverişiydi.

Fatih biraz olsun nefesini düzene sokunca Semih, "İyi misin?" diye sordu, iyi olmadığını bile bile.

Fatih başını ağır ağır iki yana salladı. "Onu sonsuza dek kaybediyordum." Gözünün önüne gelen görüntüler, yüzünü acıyla buruşturmasına sebep oldu. "Bir an gerçekten aklımı yitiriyordum. Korkuyu ilk kez iliklerime kadar hissettim. Ellerimden kayıp gidiyordu. O an her şey anlamını yitirdi. Ruhum, bedenimden çekildi. Nefes alamadım..." Nefes almaya ihtiyacı olduğunu hatırlamışçasına, derince içini çekti. "Onunla birlikte ölüyorum sandım."

Onur, elini Fatih'in omzuna yerleştirdi ve *"Geçti,"* dercesine yavaşça sıktı. "Ama başardın, onu geri döndürdün."

Çaresizliğin girdabındaki Fatih itiraz etti. "Ya o hiç uyanmazsa? Düşüncesi bile içimi yakarken ben bunu kaldıramam."

"Böyle düşünme artık, kendine de daha fazla eziyet etme. Eminim, o iyi olacak," dedi Merih ve diğerlerine baktı. Bakışlarında, destek istediğini belli eden bir ifade vardı.

Semih ve Onur da Merih'in söylediklerini desteklerken, Fatih sessiz kalıp yeniden aşağı indi. Asya'yı bir daha gözünün önünden ayırmayacaktı. Muhtemel bir olumsuzluğa karşı onun yanında olmak istiyordu.

***

Ertesi sabah Semih, Merih ve Onur yoğun bakım servisinden bir saniye bile ayrılmayan Fatih'in yanına gittiklerinde, onları fark eden Şule ve Sena da peşlerinden gittiler. Onların geldiklerini ilk gören Merih oldu. Şule'nin Murat'la birlikte çevirdiği oyunu Leyla ve Gökçe'den öğrendiğinden beri ona karşı kendini zor tutuyordu.

Semih, Merih'in öfkeyle kasıldığını fark edince, uyarmak istercesine bileğini sıktı. Biliyordu ki Fatih'in yeni gerçekleri öğrenmesi, Fatih'e zarardan başka bir şey vermeyecekti.

Şule, Fatih'in yanına gelir gelmez sahte bir hüzünle, "Geçmiş olsun, Fatih. İnan ki duyunca çok üzüldüm," dediğinde sesi kendine bile yabancı gelmişti. "Ama tedaviye cevap vermediğini duydum, hâlâ durumu kritikmiş, öyle mi?"

Fatih, çattığı kaşlarıyla Şule'ye baktı. Asya'nın durumuyla ilgili olumsuz tek bir harfi bile kaldıracak gücü yoktu. Hele ki şu an babasıyla Bahadır Hoca içeride Asya'yı kontrol ediyorken, onlardan küçücük de olsa umut verici bir söz duymayı bekliyorken olumsuz hiçbir şeyi kaldıramazdı. Ses tonunun sert çıkmasını umursamadan, "O iyileşecek, Şule!" diye çıkıştı.

Şule onu onaylarcasına başını salladı. "Yapabileceğim bir şey olursa seve seve yaparım, biliyorsun değil mi?"

Fatih, Şule'ye bir daha cevap vermezken Onur, belli belirsiz mırıldandı. "Eminim, yaparsın."

Onu duyan Semih bu defa uyarıcı bakışlarını Onur'a çevirdi.

Şule ise Fatih'in ona gitmesini istercesine baktığını görünce daha fazla yanlarında kalmadan, Sena ile birlikte yoğun bakım servisinden uzaklaştı. Fatih yine canını sıkmayı başarmıştı. Biraz ilerlemişlerdi ki bakışlarını Sena'ya çevirdi. "Tedaviye cevap vermiyor, değil mi?"

"Şimdilik hayır."

Şule'nin dudaklarında şeytani bir kıvrım belirdi. "Umarım ölür." Sena'nın korkuyla yüzüne baktığını görünce de omuz silkip yürümeye devam etti.

***

Şule ve Sena gözden kaybolunca Fatih, ellerini saçlarının arasından geçirip sıkıntıyla kapıya baktı. "Ben daha fazla burada duramayacağım. Yarım saatten fazla oldu, dışarı çıkmadılar. Kesin bir şey oldu. Apar topar içeri girmelerinden ve beni yanlarına almamalarından belliydi," diyerek kapıya yöneldiğinde, kolunda Semih'in ellerini hissetti.

"Sonu ne olursa olsun senden bir şey saklamazlar ama senin dışarıda kalman herkes için daha iyi. Bırak, işlerini yapsınlar," diye karşılık verdi Semih.

Fatih sıkıntıyla ellerini yüzünden geçirdi. *Sabret,* diye içinden geçirdi. *Asya için sabret.*

Aradan beş dakika daha geçmişti ki Fatih'in babası kapıda belirince, Fatih korkuyla onun yüzüne baktı. Kalbi resmen ağzında atıyordu ve duyacağı herhangi bir olumsuz habere nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. Kestiremiyordu çünkü mental sağlığı, âdeta gergin bir yayın ulaşabileceği en son noktaya çoktan ulaşmıştı.

Fatih'in korku dolu bakışlarının karşısında babası, ona baharı yaşatmak istercesine, "Gözün aydın, oğlum," dedi ağzı kulaklarında. "Asya tedaviye cevap vermeye başladı."

Fatih bir an için yanlış duyduğunu zannederek, babasının dudaklarından dökülen her harfi tek tek çözmeye çalıştı ve herhangi bir tepki veremedi ama idrak ettiğindeyse başını kollarının arasına alarak öyle güzel gülümsedi ki o gülümseme karşısında babasının gözleri doldu.

Fatih'in de gözleri dolmuştu. Şaşkın şaşkın gülümsüyor, bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Sonunda, "Şükürler olsun," diye fısıldadı ve başını yukarı kaldırdı. "Teşekkür ederim. Çok çok teşekkür ederim."

Diğerleri de derin bir nefes verip gülmeye başladıklarında, Fatih'in babası yeniden konuştu. "Bugün Asya'yı takip edeceğiz,

şimdilik cerrahi müdahaleye gerek yok, duruma göre de hareket edeceğiz."

Fatih daha da rahatlarken babası omzunu sıktı. "Merak etme, o iyileşecek ve yine yanında olacak."

Fatih'in babası yeniden içeri girdiğinde, Fatih arkadaşlarına döndü ve o an üçü birden Fatih'e sarıldılar.

"Kâbus bitmek üzere," dedi Semih heyecanla. Kardeşi bellediği adamın mutluluğu içini eritmişti.

Semih'i diğerleri de onaylarken, "Evet," dedi Fatih de. Yerinde duramıyor, günler sonra ilk kez gülebiliyordu. "Asya'nın büyükbabasına haber vermeliyim."

Merih, "Ben de kızları arıyorum," deyince, Fatih başını sallayarak, doğruca büyükbabanın odasına çevirdi rotasını.

Saniyeler içinde büyükbabanın odasına girdiğinde, yaşlı adamı pencerenin kenarından dışarıyı izlerken buldu. Yaşlı adam ona bakınca da "Gözünüz aydın, efendim, Asya tedaviye cevap vermeye başladı," dedi.

Yaşlı adam sevinçle ellerini açıp dua ederken Fatih hâlâ gülümsüyordu.

***

O gün, Asya'nın durumu stabil olsa da herkes tedaviye cevap vermesinden dolayı umutluydu. Gece olduğunda ise Semih kızları eve bırakırken Fatih; Onur ve Merih'in yoğun ısrarları üzerine dinlenme odasına girmişti. Ayrıca Onur ve Merih biraz olsun yanından ayrılmıyor, onu yalnız bırakmıyorlardı. Birkaç saat sonra aralarına Semih de katılmıştı. Fatih'i biraz olsun iyi görmek hepsine iyi gelmişti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Fatih, koltuğa uzanıp gözlerini kapattı. Dünden beri uyumuyor, kahveyle ayakta kalmaya çalışıyordu fakat Asya'nın tedaviye cevap verdiğini duyduğundan beri kendini sıkmayı bırakmış, kasları da anında gevşemişti. Kendini

o kadar yorgun ve hâlsiz hissediyordu ki gözlerini kapatır kapatmaz, direnmeye fırsat bile bulamadan uyuyakaldı.

***

Ertesi sabah Asya, okula doğru yürürken birden bir kalabalık gördü. İnsanlar, o kalabalığa doğru koşuşturuyor, bir yandan da bağırıyorlardı. Kalabalığa yaklaştıkça korkuyla kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Bir an sonra kalabalığın, yerde yatan yaralı birinin etrafında toplandığını anladı. Kalabalığı aşmayı biraz olsun başarmıştı ki yerde yatanın Fatih olduğunu görünce elindeki kitapları aniden yere düşürdü. "Fatih," dedi titreyen sesiyle. Kendi sesi kulaklarına ulaştığında gözyaşları da çoktan görüş alanını bulanıklaştırmaya başlamıştı.

Omzuna çarpan biri sayesinde kendine gelip Fatih'e doğru koştu. Koştukça aralarındaki mesafe açılıyormuş gibi hissetti. Daha da hızlandı fakat aralarındaki mesafe, inat eder gibi açılmaya devam ediyordu. Sonunda yanına varmayı başarıp hızlıca yere çöktü ve Fatih'in başını tuttu. "Fatih, konuş benimle."

Fatih, gözleri yarı açık, yarı kapalı şekilde, mırıldar hâlde zar zor konuşmaya çalıştı. "Asya!"

Fatih'in ağzından çıkan kanları görünce Asya'nın ruhuna çoktan ayaz vurmuştu. "Ambulans çağırın," diye bağırdı çaresizce. "Çabuk olun!"

Asya'nın gözyaşları Fatih'in yüzünü ıslatırken, Fatih'in sesi yeniden duyuldu. "Ağlama."

Asya beceriksiz bir çabayla, ağzının kenarından süzülmeye devam eden kanı sildi. "Fatih, dayan, iyi olacaksın, iyileşeceksin."

"Asya, benim için üzülme, olur mu?"

"Hayır, hayır, hayır, Fatih, dayan!"

"Ağlama lütfen."

Asya ısrarla başını iki yana salladı. "Dayan lütfen, beni bırakma!"

"N'olur, ağlama."

Asya, Fatih'in kanlar içindeki yüzünü seviyor, aynı zamanda ağlıyordu. "Böyle konuşma, Fatih, bana veda etme. Sana ihtiyacım var, sensiz yapamam. Seni çok seviyorum, lütfen beni bırakma."

Fatih gülümseyerek Asya'ya baktı, ardından gözleri tamamen kapanıp başı hafifçe yana düştü.

Asya, Fatih'in başının düştüğünü görünce bir an için sadece yüzüne bakakaldı. Sonrasında feryat dolu bir haykırış koptu dudaklarının arasından. "Fatih... Fatih, uyan! Sakın beni bırakma. Fatih..."

O sırada hızlıca gözlerini açtı ve "Fatih!" diye inlediğinde ağzının içine giren hava, boğazını yaktı. Korkuyla etrafına baktı. Nerede olduğunu idrak etmeye çalıştı ama bir an için anlayamadı. Çok soğuktu ve baktığı her yer ona yabancıydı.

İzlendiği hissine kapılınca ona doğru bakan iki adamı fark etti. Çok geçmeden birinin Bahadır Hoca olduğunu anladığında diğer adamın sesini duydu. "Aramıza hoş geldin."

Asya o adama dikkatle bakıp, panikle, "Fatih nerede, o iyi mi?" diye sordu. Bir yandan da kalkmak istiyordu ama bedenindeki keskin acı kalkmasına izin vermiyordu. Üzerinde onlarca tonluk ağırlık varmış gibi hissediyordu.

"Fatih iyi, senin uyandığını duyunca daha da iyi olacak."

Asya, adamın sözlerinden ve bedenindeki acıdan dolayı bakışlarını üzerine çevirdi ve o an kablolar arasında kaybolduğunu gördü. "N'oldu bana?"

"Bir kaza geçirdin ama şimdi iyisin."

Asya, kaza lafını duyunca bakışlarını onunla konuşan adama çevirdi. Gözleri de çoktan dolmuştu. "Fatih de kaza geçirdi. Doğruyu söyleyin, o yaşıyor mu?"

"Hayır, o kaza geçirmedi. Muhtemelen ilaçların etkisiyle rüya gördün."

Asya, Fatih'i görmeden kimseye inanmayacaktı. Akan gözyaşlarını umursamadan, "Lütfen, onun iyi olduğunu görmek istiyorum," dedi cılız çıkan sesiyle. "Yanıma gelmesine izin verin."

Diğer adam hafifçe gülümsedi. "Tamam, onu buraya çağırtıyorum, kendi gözlerinle gör iyi olduğunu."

Asya, duyduklarıyla bir nebze olsun rahatlamış, derin bir nefes vermişti.

***

Kulakları çınlatan telefon sesi odayı doldurduğunda, gözlerini ilk açan Fatih oldu. Hızlıca etrafına baktı. Semih, Merih ve Onur da diğer koltuklarda uyuyordu. Çalan telefonsa Semih'indi.

Çok geçmeden Semih de gözlerini aralayıp telefonuna uzandı. Ekrana kısa bir süre baktıktan sonra Fatih'e de kısa bir bakış atıp telefonunu açtı. Açmasıyla yüzünün düşmesi bir olunca Fatih'in kalp atışları korkuyla hızlandı. Diğerleri de uyanmıştı.

Semih keyifsizce, "Tamam," diyerek telefonu kapatıp, bakışlarını tedirginlikle, ona pürdikkat bakan Fatih'e çevirdi. "Yoğun bakımdan aradılar, bizi çağırıyorlar. Acilmiş."

Fatih, Semih sözünü tamamlar tamamlamaz yerinden fırlayıp kapıya koştu. Kapıyı açıp merdivenlere yöneldiğindeyse, uyuduğu için büyük bir vicdan azabıyla kavruluyordu. Kendi kendine, *"Ne olursa olsun onu bırakmamalıydım, onun yanından ayrılmamalıydım,"* diye söylenerek, benliğine eziyet ediyordu.

Nefes nefese koşmaya devam etti. Diğerleri de onunla birlikte koşuyordu.

Yoğun bakıma vardıklarında, Asya'nın odasından babasının ve Bahadır Hoca'nın çıktığını gördüler.

Fatih o an, kötü bir haberi kalbinin kaldıramayacağını iliklerinin her bir zerresinde hissetti. Soluklanmaya bile fırsat bulmadan, "N'oldu?" diye sordu, yarı korku, yarı kaygıyla.

Babası birden genişçe gülümsedi ve ağzı kulaklarında, gözlerinin içine baktı. "Sevdiğin uyandı."

Babasının sesi kulaklarına ulaştığında, söylediği iki kelime, defalarca kafasının içinde yankılandı Fatih'in. Yeniden güneş doğdu kalbine, etrafındaki karanlık bir bir silinirken yerine çi-

çekler açtı. Çok çetin geçen kışın ardından gelen bahar gibiydi babasının söyledikleri. Gözlerinin içine öyle bir ışıltı yerleşti ki babasının içini ısıttı o ışıltı. "Uyandı mı?"

"Senin adınla uyandı hem de. Hadi, gir içeri, seni bekliyor."

Fatih, yüzündeki gülümseme daha da genişlerken hızlıca içeri girdi. Heyecandan eli ayağı titriyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Derin bir nefes alıp bakışlarını Asya'ya çevirdiğinde onu, yattığı yerden odayı incelerken buldu. Bakışlarını yavaşça gözlerine tırmandırdı ve gözleri buluşur buluşmaz, o an kalbinin teklediğini hissetti. Gözleri doldu. O kadar çok dua etmişti ki o gözlere yeniden bakabilmek için... Şimdi duası kabul olmuştu; sevdiği kız yaşıyordu.

Asya da Fatih'i görür görmez kalbinin titrediğini hissetti. Az önce gördüğü rüyanın etkisindeydi hâlâ. Fatih ellerinin arasından kayıp gitmişti. Gözyaşlarının yanaklarını usulca ıslatmasına izin verirken, titreyen sesiyle, "Yaşıyorsun," diye fısıldadı. "Gitmemişsin."

Fatih, Asya'nın neden böyle dediğini bilmiyordu ama onun sesini duymak, ona ulaşmasını engelleyen tüm prangaların zincirinin çözülmesi gibiydi. Ağır adımlarla yanına gidip yavaşça sedyeye oturdu. Her şey hâlâ bir rüya gibi geliyordu. İnanabilmesi için dokunmaya ihtiyacı vardı. Titreyen parmaklarını uzatıp, sevdiğinin elini avucunun içine hapsetti. Boğazı düğüm düğüm olmuştu. Boğazındaki baskıdan kurtulabilmek için yavaşça yutkundu. "Bu saatten sonra ne senden giderim ne de benden gitmene izin veririm."

Asya'nın şaşkınlıkla açılan gözlerine baktı. Nasıl da özlemişti... Ona böyle bakarken içinin erimesini, o tanıdık hissi öyle çok özlemişti ki hiç tereddüt etmeden yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Kaybetme korkusu, özlem ve yeniden kavuşmanın verdiği duyguyla Asya'nın dudaklarına uzanıp, onu şefkatle, incitmekten korkarcasına, yavaşça öptü. Öptükçe titremesi daha da arttı ve

kirpiklerinin gerisinde gözyaşlarını hissetti. Özleminin duygusal tezahüründe kaybolmuştu.

Aynı yavaşlıkta Asya'nın dudaklarından ayrılıp yeniden yüzüne baktı.

Asya'nın kaşları şaşkınlıktan çatıktı ama yüzünde tebessüm vardı. "Bu ne içindi? Bu defa peşimde kimse yok."

Asya, Fatih'in onu ilk kez öptüğü gün söylediği sözlerine atıfta bulunmuştu. Fatih o gün, onu peşindeki adam yüzünden öptüğünü söylemişti.

Fatih gözlerini kısıp o günü anımsadı.

Aklına gelen düşünceyle yapacağı şeyin doğru olmadığını, bunu yaptığı için pişman olacağını ve geri dönüşü olmayacağını bilse de o an için doğru bir şey yapacağını düşünerek Asya'yı bedeninden ayırdı ve onun yaşlı gözlerine baktı. "Asya, yapacağım şey için beni affet ve bana kızma, olur mu?"

Asya'nın şaşkın bakışları karşısında başını hafifçe sağa eğdi. Ellerini, Asya'nın yanaklarının üzerine yerleştirip hızla dudaklarına kapandı ve işte o an tüm duygularının pimini çektiğinden habersiz, onu öpmeye başladı.

Her şey o kadar ani olmuştu ki Semih, Merih ve Onur şaşkınlıktan gözleri kocaman açılmış bir hâlde, sessizce, "Ooo!" dediler ve panikle arkalarını döndüler. Asya'yı utandırmak istememişlerdi. Aynı zamanda dudaklarına karşı konulamaz bir tebessüm yerleşmişti. Belki de Fatih'in attığı bu ilk adımla ilişkileri sevgililik boyutuna taşınacaktı.

Lakin Fatih, öpmeye başlar başlamaz pişman olmuştu. Çünkü sırılsıklam âşık olduğu kızın dudaklarının tadını alır almaz aklını yitireceğini sandı. O an, o dudakların ömür boyu müptelası olacağını anladı. Vücudu ani bir şok dalgasıyla sarsılmaya başlayınca dudaklarını ayıramamaktan çok korktu. Zar zor kendine hâkim olup hızlıca kendini geri çekerek Asya'nın gözlerine baktı.

Asya ise Fatih'in dudaklarına kapanıp öpmesiyle neye uğradığını şaşırmıştı. Fatih'in arka arkaya yaptığı dudak darbeleriyle

tüm vücudu sarsıldı, kan akışı hızlandı. Elleri ve ayakları uyuşmaya başladı. Fatih'in dudaklarından ayrılmasıyla da düşeceğini zannetti. Tutunmak istercesine parmaklarını kollarına sardı.

Fatih yüzüne tedirginlikle bakınca da kaşlarını hafifçe çattı. "Bu ne içindi?" diye sordu ama sesi titriyordu.

Fatih, "Seni korumak içindi," dedi ama cümlelerini nasıl toparlayacağını bilmiyordu. Az önce doğru olduğunu düşündüğü fikri her bir yere saçılmıştı sanki. Yavaşça yutkundu. "Bence o adam, eve gelen kişiyle aynı kişiydi ve seni sürekli takip ediyordu. Muhtemelen yanında birileri olduğu için sana yanaşamıyordu, ta ki bugüne kadar... Seni burada yalnız görünce harekete geçti. Aslında istese ben gelene kadar çoktan senin yanına gelerek sana zarar verebilirdi ama ya cesareti yoktu ya da seni korkutmak istedi."

Fatih, o günü tüm ayrıntılarıyla anımsayınca alt dudağını ısırıp gülümsedi. Asya'nın, dudaklarında kalan tadını alır almaz onu yeniden öpme isteğiyle dolup taştı. "Bu defa peşinde ben varım," dedi ve sonunu düşünmeden, bir kez daha Asya'nın dudaklarına kapandı. Ufak dokunuşlardı bunlar. Tutkuyla dolu, yoğun bir öpücükten çok uzaktı. Karşılık almayı bile düşünmüyordu, sadece şu ana kadar bastırdığı tüm duyguların onu ele geçirmesine izin veriyordu.

Çok geçmeden Asya da karşılık verince, önce şaşırsa da çabuk toparlandı ve bu kez kalp atışları, mutluluktan atmaya başladı. Günler sonra ilk kez nefes aldığını hissediyordu.

Saniyeler içinde Asya'nın nefesi kesilmeye başlayınca, Fatih ondan ayrılıp alnını, sevdiği kızın alnına yasladı. Onu zorlamak, yormak en son isteyeceği şey bile değildi. "Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum, Asya. O günden beri kalbim sadece senin için atıyor."

Asya gözlerini açmak yerine mutlulukla gülümsedi ve Fatih'in sıcak nefesini içine çekti. İçi kıpır kıpırdı. "Gerçekten mi?" diye sorarak gözlerini araladı.

Fatih de gülümseyip Asya'nın alnından ayrıldı ve özlediği gözlerine yeniden baktı. "İçimdeki seni bir bilsen, bendeki seni bir görsen... Öyle bir girdin ki dünyama, sana öyle bir karıştım ki artık sensiz nefes alamıyorum... Sana dokunamadıkça kahroluyordum ama dokunmaya korkuyordum. Gözlerindeki sonsuzlukta kaybolmak istiyordum ama gözlerini kaçırmandan korkuyordum. Güzüm de sen oldun baharım da. Gecem, gündüzüm, aklım fikrim... Her şeyim sen oldun."

Asya, Fatih'ten duyduğu her sözle o kadar mutlu oluyordu ki tüm bunlar gerçek mi değil mi diye kendince sorgulamaya başlamıştı. Hepsinin bir rüya olmasından çok korkuyordu. Fatih'in gerçek olduğunu idrak etmek istercesine elini, sevdiği adamın yanağına götürüp üzerinde gezdirdi. "Bu söylediklerin gerçek mi yoksa ben hâlâ uyuyor muyum?"

Fatih genişçe gülümseyip başını öne eğdi ve belli belirsiz sağa sola salladı. "Bilmem, şimdi anlarız, gerçek mi değil mi..." dedi ve bir kez daha Asya'nın dudaklarına uzanıp alt dudağını çekiştirdi.

Asya da ona karşılık vermek yerine gülümseyerek ondan uzaklaştı. "Daha önce birine âşık olduğumu zannetmiştim ama sonra sen girdin hayatıma ve ben, âşık olmanın ne anlama geldiğinde o zaman senden öğrendim. Seni her şeyden çok seviyorum, Fatih," diyerek, bu defa o, Fatih'in dudaklarını kavradı.

***

Leyla ile Gökçe ise yoldayken haberi almış, koşarak hastaneye gelmişlerdi. Yoğum bakım servisine çıktıklarında Semih, Merih ve Onur'u, Asya'nın odasının önünde buldular. Leyla sevinçle Merih'e sarılırken Gökçe de aynı sevinçle Semih'e sarıldı.

Leyla, Merih'in kollarından ayrılır ayrılmaz, "Onu hemen görmek istiyoruz," deyince Merih, başını iki yana salladı. "Şimdi olmaz."

Leyla ile Gökçe merakla ona baktılar. "Neden?"

Merih başını cama çevirip içeriyi işaret etti. "Biraz hasret gidersinler."

Leyla ile Gökçe başını cama çevirince Asya ile Fatih'i öpüşürken gördüler ve mutlulukla gülümsediler.

Gökçe, "Nihayet," diye fısıldadığında Leyla, o sırada oradan geçen Şule'yi görünce Gökçe ile birbirlerine göz kırpıp, ikisi de ona doğru yürüdü. Erkeklerin şaşkın bakışları karşısında kızın kollarına girdiler ve onu Asya'nın odasının camına doğru sürüklemeye başladılar.

Şule ne olduğunu anlamadığı için öfkeyle kaşlarını çattı. "N'oluyor be?"

Leyla, "Sana bir sürprizimiz var," dediğinde çoktan camın önüne gelmişlerdi. Şule tam karşısında Fatih ile Asya'yı öpüşürken görünce sinirden ellerinin titrediğini hissetti ve kimsenin görmemesi için saklamaya çalıştı. Fakat çabası yararsız oldu. Gökçe ellerine bakarak, "Asya uyandı," dedi imalı bir şekilde.

Leyla da hemen arkasından, "Öyle sahte öpüşmeler gösterilmez, tatlım, böyle gerçek öpüşmeler gösterilir. Fatih'in nasıl tutkuyla öptüğünü görüyor musun?" diyerek, başıyla Fatih'i işaret etti. "Âşık olduğun kişi tarafından tutkuyla öpülmek nedir, bilir misin? Gerçi sen nereden bileceksin? Fatih seni reddetmişti, değil mi? Duyduk ki karşılık vermemiş. Yazık sana."

Şule iyice sinir olmuştu, yanlarında daha fazla kalacak sabrı kalmamıştı. Arkasına bile bakmadan giderken, kızlar onun arkasından alayla kahkaha attı.

"Siz ikinizden gerçekten korkulur," dedi Merih gözlerini kısarak.

Leyla umursamaz bir ifadeyle omuz silkti. "Valla siz erkekler genelde fiziksel şiddete, bizse psikolojik şiddete başvuruyoruz ve emin olun, bunun etkisi daha kalıcı oluyor."

Gökçe de onu desteklercesine araya girdi. "Ve uzun bir süre Şule, bunun etkisinden çıkamayacak."

Semih, Gökçe'nin yanına gelerek başının üzerinden öptü ve bakışlarını cama çevirdi. Fatih ile Asya'nın birbirlerinden ayrıldıklarını görünce de "Hadi, yanlarına gidelim," dedi.

Kapıyı tıklatıp içeri girdiklerinde, Fatih oturduğu yerden kalkıp, Leyla ve Gökçe'nin Asya'nın yanına gitmelerine izin verdi. Leyla ile Gökçe fırsatı değerlendirip Asya'ya koştular ve onu incitmeyecek şekilde nazikçe ellerini tuttular. İkisinin de gözleri doluydu. İlk konuşan Leyla oldu. "Bizi çok korkuttun."

Gökçe de burnunu çekerek, "Bir daha seni göremeyeceğiz sandık," deyince Asya hüzünle dudaklarını büktü. "Çok özür dilerim, kızlar."

O sırada yanlarına erkekler de gelmiş, her biri Asya'ya geçmiş olsun dileklerini ilettikten sonra, onu rahatsız etmek istemedikleri için odanın bir köşesine çekilmişti. Yatağın yanında bir tek kızlar kalmıştı. Herkesin merak ettiği kaza konusunu Leyla derin bir nefes alarak, mırıldanarak açtı. "Nasıl oldu kaza?" Aslında kazayı ona anımsatmak istemiyordu ama arabanın üzerine koşma sebebini de oldukça merak ediyordu.

Asya, kaza anını düşünmeye çalıştı. O günü hatırlamak onu epey zorluyordu. Sanki zihninin bir köşesinde bir boşluk oluşmuştu ve o boşluk yüzünden, görmesi gerekeni göremiyor gibiydi. Biraz daha kendini zorlayınca boşluk yavaşça kapandı ve Asya, aklına gelen düşünceyle boşluğa baktı. Kaşları hızlıca çatılırken, aslında gördüğü rüyanın, kaza yapmadan önce duyduğu sözlerden dolayı olduğunu hatırlayınca şokla Fatih'e baktı.

Fatih de gözünü kırpmadan Asya'yı izliyordu. Bakışlarından hoşlanmamış, bir terslik olduğunu anlamıştı. Asya'nın yanına ilerleyip, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Asya, endişeyle Fatih'e baktı. "Fatih, sen kaza yapmamış mıydın?"

Fatih şaşkınca, "Ne kazası?" diye sordu yeniden.

Asya'nın gözleri çoktan dolmaya başlamıştı. "Bana araba çarptığı gün, senin araban yoldan çıkmadı mı?"

"Hayır, ben o gün arabayı yanıma almadım."

Asya, içinde gitgide kabaran korkuyla parmaklarını kollarına sardı. "Ama o dedi. 'Fatih kaza yaptı, yaralı,' dedi."

Fatih kaşlarını çatmış, Asya'nın ne dediğini anlamaya çalışıyordu. Diğerleri de Asya'ya yaklaştı. Hepsinin yüzünde aynı endişe vardı. "Kim? Ne dedi, Asya?" diye sordu Merih.

"O adam..." dedi Asya ve Merih'ten gözlerini çekip Fatih'e baktı bir kez daha, korkuyla. Çığlık atmasına ramak kalmıştı. "Geçen gün okulda beni düşmekten kurtaran adam."

"Kolunu morartan adam mı?"

"Evet."

Fatih ellerini saçlarının arasından geçirip derin bir nefes aldı. Duyduklarıyla iyice gerilmişti. Yine de sakin kalması gerektiğini biliyordu çünkü Asya'nın gözlerinde gördüğü korku, ona sakin olması gerektiğini açıkça haykırıyordu.

Bir kez daha nefes alıp, Asya'nın yanına oturarak yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ne oluyor, güzelim? Baştan anlatır mısın?"

Asya bir anlığına gözünü kapatıp o günü düşünmeye çalıştı. O gün mutlulukla çerçeve arayışı, adamın panikle yanına gelişi, sonrasında kararan dünyası... Yeniden gözlerini açtığında Fatih'in endişeyle bakan gözlerine odaklandı. "O gün, ben sana çerçeve almak için dışarı çıktığımda, bir süre sonra o adamla karşılaştım. Panik içerisindeydi. Bana senin kaza yaptığını, yaralı ve ölmek üzere olduğunu söyledi. Ben o korkuyla onun, seni nereden tanıdığını sorgulayamadan sana doğru koşmaya başladım. Sonrası karanlık..."

Asya'nın itirafıyla odaya büyük bir şaşkınlık, ardından da gergin bir sessizlik çöktü. Hiç kimse bir an için ne diyeceğini bilemedi. Tüm meraklı bakışlar Fatih ile Asya'nın arasında gelip gidiyordu. Fatih'in de aklında binlerce soru işareti vardı. O adam kimdi, neden Asya'nın ölmesini istiyordu, Fatih'i nereden tanıyordu? Tüm bu cevapsız sorular, ayı ve yıldızları olmayan

gecenin zifiri karanlığı gibiydi; Fatih'i bilinmezliğin girdabına çekiyordu.

Gergin sessizlik, Merih'in sorusu ile bozuldu. "Bu adam da kim, nasıl biri?"

"Uzun boylu, esmer bir adamdı. Yirmili yaşlarının sonundaydı," dedi Gökçe, Merih'in sorusuna cevap vererek.

"Siz de gördünüz mü o adamı?"

Leyla başını sallayarak araya girdi. "Asya merdivenlerden düşmek üzereyken biz de yanındaydık. Sonra o adam onu tutmuştu."

"Kolunu morartması ne alaka?" diye sordu Onur da.

Fatih sıkıntıyla nefes aldı. "O gün Asya'nın kolu mosmordu. Bence o adam, bilerek kolunu o kadar sıkmış ve morarmasını sağlamıştı," dedi ve eskiden morluğun olduğu yere parmağını yavaşça sürttü. O iz orada olmamasına rağmen geçmişteki acısını unutturmak istiyor gibi sevdi. "Daha sonra o adamı hiç gördün mü?" diye sorduğunda, Asya anında cevapladı. "Evet, bizim evin oralarda birkaç kez gördüm onu."

Fatih sakinliğini korumaya çalışarak başını salladı ve Asya'nın avucunun içine dudaklarını bastırdı. "Anladım, güzelim, sen şimdi bunları düşünme. Ben o adamın kim olduğunu ve neden böyle bir şey söylediğini bulmaya çalışacağım. Hem artık büyükbabana da haber versem iyi olacak."

Asya, yüzü solarken kekeleyerek, "O, o bura-burada mı?" diye sordu. Bakışları Leyla ve Gökçe'yle buluşur buluşmaz, kızlar başlarını öne eğince korkuyla tekrar Fatih'e baktı. "Fatih, ben..."

Fatih sıcacık gülümsedi. "Bunları daha sonra konuşuruz, yeterince seni bekledi."

Asya başını sallayınca Fatih ayağa kalktı ve ona bakan erkeklere, gelmelerini başıyla işaret etti.

Odadan hep birlikte çıktıklarında ise Fatih yumruklarını sıkıyordu. Sinirden vücudu kaskatı olmuştu. Öfkeyle, "O adam bile

isteye Asya'nın kaza yapmasını sağladı, onun ölmesini istedi," deyince, Merih de "Sence kim bu adam?" diye sordu.

Fatih, sinirle ellerini saçlarının arasından geçirdi. "İçeride Asya'yı korkutmak istemediğim için söylemedim ama bu adam; eve girmeye çalışan adam, parkta peşinde olan adam."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Anlamıyor musunuz?" dedi Fatih hiddetle. "Bu adamın en başından beri amacı ona zarar vermekti. O gün eve girseydi ona mutlaka zarar verecekti ama giremedi. Parktaysa sadece korkutarak zarar vermek istedi. İstese orada çok rahat zarar verebilirdi ama yapmadı, doğru zamanı bekledi. Okulda da düşeceği zaman onun orada olması sizce tesadüf mü? Bence değil, o sürekli onu takip ediyordu ve ona yardım etme bahanesiyle ilk fiziksel zararını orada verdi. Daha sonra da benim adımı kullanarak onun kaza yapmasını sağladı."

Onur kollarını gövdesinde bağlayıp sırtını duvara yasladı. Bakışları düşünceyle kısılmıştı. "O zaman seni de tanıyor bu adam..."

Fatih sert bir ifadeyle, "Belli ki tanıyor ve ben, adamı bulduğum yerde öldüreceğim," dedi dişlerinin arasından.

Semih kolunu tuttu. "Sakin olmalısın. Bu adamın niyeti gerçekten Asya'ya zarar vermekse yine gelecektir, o yüzden mutlaka bunları polise anlatmalıyız."

Fatih gerginlikten kaskatı olan boynunu iki yana yatırdı. Adamın Asya'ya yeniden zarar vereceği düşüncesi kanını alevlendirmişti. "Bir daha asla Asya'ya zarar vermesine izin vermem!"

"Polis, bugün yarın Asya'nın ifadesini almaya gelecektir zaten," dedi Onur. "Onlara her şeyi anlatmalıyız."

Fatih sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. Sevinci, hevesi resmen kursağında kalmıştı. Kimdi bu adam? Amacı neydi? Onu nasıl bulacaktı? Bildiği tek şey, o adamın Asya'ya bir kez daha zarar vermesine asla müsaade etmeyeceğiydi. Her ne şekilde olursa olsun onu koruyacaktı.

Fatih, kafasındaki sorularla Asya'nın büyükbabasının odasına giderken, diğerleri de içeri girmeden önce kendi aralarında, adamın kim olduğunu çözmeye çalıştılar.

"Şule ve Murat'la alakası olabilir mi?" diye sordu Merih.

Semih keyifsizce nefes aldı. "Sanmıyorum, eğer Fatih'in dediği gibi eve girmeye çalışan adamsa, o zaman Şule; Fatih ve Asya'yı tanımıyordu. O olaydan sonra Şule bizim hastanede hekimliğe başladı."

"Murat olabilir mi?"

Semih, Onur'un sorusuna karşılık yüzünü buruşturup, "O niye böyle bir şey yapsın ki? Ayrıca Murat da o zamanlar Asya'yı tanımıyordu," deyince, Onur yaslandığı yerden doğruldu ve "Bilmiyorum, Murat'tan her şeyi beklerim ben," dedi.

Semih, Merih ve Onur sıkıntıyla nefes alıp tekrar Asya'nın yanına girdiklerinde, Fatih de aynı dakikalarda büyükbabanın odasına girmişti.

Yaşlı adam, Fatih'in gülümseyen yüzünü görür görmez, heyecanla, "Güzel bir şey oldu, değil mi?" diye sordu.

Fatih, ağzı kulaklarında, başını salladı. "Uyandı, sizi bekliyor."

Yaşlı adam gözlerini kapatarak derin bir nefes verdi. Ardından birlikte odadan çıkıp Asya'nın odasına ilerlediler.

Dakikalar sonra Asya'nın odasına girdiklerinde, büyükbabasının perişan hâlini gören Asya'nın aniden gözleri dolmaya başladı. "Büyükbaba," dedi büyük bir vicdan azabıyla.

"Ah, kızım, şükürler olsun ki uyandın. Çok korkuttun beni, çok..."

"Özür dilerim, böyle olmasını istemezdim. İyi misin?"

Büyükbabası sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çattı. "İyiyim ben, asıl sen iyi misin? Kendinden önce başkalarını düşünmeyi, en azından böyle bir durumda bırak. Ağrın sızın var mı?"

Asya, gözyaşlarının akmaması için kendiyle büyük bir savaş veriyordu. Gülümsemeye zorladı kendini. "Merak etme, iyiyim. Muhtemelen ilaçların etkisinden dolayı şu an ağrı hissetmiyo-

rum." Konunun kendinden uzaklaşmasını istercesine devam etti. "Büyükannem nasıl? Çok korkmuştur o da..."

"Onun haberi yok, söyleyemedim ona. Nasıl söylerdim ki? Yapayalnız oralarda... Söylesem sağlığına bir şey olabilirdi. Gönlüm razı gelmedi. Aslında seni çok merak etti, konuşmayınca şüphelendi ama idare ettim. Bacağını kırdığını ve ameliyat olduğunu sanıyor."

Asya'nın kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Bacağımın kırıldığını mı sanıyor?"

Büyükbabası başını arkaya çevirip, "Aslında ben de öyle sanıyordum," dedi imalı bir şekilde.

Onur mahcup bir ifadeyle gülümseyip başını öne eğdi. "Mecbur kalmıştım, üzgünüm."

Asya da gülümseyip Fatih'le göz göze geldi. Onunla ne zaman göz göze gelseler heyecandan elleri titriyordu ve Fatih'in de aynı şekilde heyecanlandığını görmek kalbini okşuyordu.

11

Asya, akşamüzerine doğru ağrıları başlamış olsa da başa çıkabildiği için, daha doğrusu çevresindeki insanları artık üzmek istemediği için kimseye bir şey belli etmiyordu. Aslında biraz uyumanın kendini daha iyi hissettireceğini de biliyordu fakat karşısındaki insanlardan ayrılmak istemiyordu. Fatih başta olmak üzere büyükbabası ve arkadaşları sürekli yanındaydılar. Asya da bu durumdan hiç şikâyetçi değildi.

Fatih, bir süre sonra yaşlı adamın yüzüne bakınca, onun mutluluğunun yanında yorgunluğunu da anlamıştı. Kalbini de kendisini de daha fazla yormaması gerektiğini iyi biliyordu. Yaşlı adamın yanına gidip, "Efendim, siz odanızda biraz dinlenseniz iyi edersiniz, bugün fazla yoruldunuz," deyince, Asya soru dolu bakışlarını büyükbabasına çevirdi.

"Bir şey mi oldu büyükbaba?"

"Yok, güzel kızım, merak etme, iyiyim ama delikanlı haklı, yoruldum. Nasılsa arkadaşların da yanında, biraz dinlensem iyi olacak."

Yaşlı adam başka bir şey demeden odadan çıkınca, Asya korkuyla Fatih'e döndü. "Ona bir şey oldu, değil mi Fatih?"

Fatih, Asya'nın yanı başına oturarak ellerini saçlarında gezdirdi. "Merak etme, o iyi, sadece seni öğrendiği ilk gün, stres ve he-

yecan kaynaklı ufak bir kalp spazmı geçirdi ama hemen müdahale ettik, şimdi iyi. Kendini fazla yormaması ve dinlenmesi lazım."

Asya, üzerine çöreklenen suçlulukla gözlerini kaçırdı. "Hepsi benim suçum."

"Senin hiçbir suçun yok, ayrıca senin de dinlenmen lazım. Bugün kendini fazlasıyla yordun. Uyumalısın."

Asya'nın bakışları bir kez daha Fatih'in üzerine çevrildi. "Ama uykum yok."

Semih, Fatih'e destek olmak için araya girdi. "Fatih haklı, Asya. Yoğun bakımdan yeni çıktın, dinlenmelisin."

Merih ise kızlara döndü. "Ben de sizi eve götüreyim. Hasta ziyaretinin kısa olanı makbuldür."

"Ama..."

"Aması yok, sevgilim, hadi."

Fatih, Asya'nın yanından kalkarak Semih'le Onur'un yanına gitti. "Siz de onlarla gidin. Benim yanımda fazlasıyla yoruldunuz."

Leyla ve Gökçe, Asya'yla vedalaşırken Merih de Fatihlerin yanına gitti.

Fatih, üçüne bakarak, "Günlerdir peşimde perişan oldunuz, acıma ortak oldunuz, beni yalnız bırakmadınız. Bu iyiliğinizi ölsem de unutmam. Teşekkür ederim," dedi.

Semih gülümseyerek omzunu sıktı. "Lafı bile olmaz. Sen şimdi mutlusun ya, bizim için önemli olan da bu."

"İyi ki varsınız."

"Sen de iyi ki varsın," dedi Merih ve aynı şekilde omzunu sıkan Onur da Fatih'e göz kırptı. "Düğünümde nikâh şahidim olursan borcunu ödemiş olursun."

Hepsi gülmeye başlayınca Fatih de gülümseyerek başını salladı. "Sen yeter ki iste..."

***

Dakikalar sonra herkes odadan çıkınca Asya ve Fatih nihayet baş başa kalmıştı. Asya nedense çok utanıyordu. Arkadaşken birden sevgili boyutuna geçmek onu utandırmıştı.

Fatih, yeniden Asya'nın yanına oturarak ellerini tuttu. "Ağrın var mı?"

Her ne kadar Asya, Fatih'i daha fazla üzmek istemese de ağrıların şiddeti yavaş yavaş, baş edemeyeceği boyuta ulaşmak üzereydi. Dürüstçe "Biraz var," deyince, Fatih keyifsizce soludu.

"Birazdan ilaçların verilecek. En zoru bu gece, yarın çok daha iyi hissedeceksin."

Asya yarın için daha iyi olacağına sevinse de şu anki utangaçlığı her şeyi bastırıyordu. Sessiz kalıp utangaç bir gülümsemeyle bakışlarını kaçırınca Fatih'in parmaklarını çenesinde hissetti. Hafif bir baskıyla yeniden gözlerine baktığında, maviliklerinin gerisindeki hüznünü, gülümsemesine rağmen gördü.

Fatih buruk bir tebessümle bakıyordu gözlerinin içine. "Yokluğunda seni özledim," dediğinde, sesi de bakışları gibi hüzün doluydu. "Güzel yüzüne bakmayı çok özledim. Sana bu kadar geç kaldığım için kendimden nefret ettim. Sana bir şey olacak diye çok korktum."

Fatih, zihnine üşüşen olası kötü görüntüleri yok etmek istercesine başını iki yana sallayıp Asya'nın üzerine eğildi ve burnunun ucundan şefkatle öptü.

O sırada birden kapı açılınca Fatih hızla Asya'nın üzerinden doğruldu. Oturduğu yerden kalkarken, Asya da başını Bahadır Hoca'yla uyandığında gördüğü doktora çevirdi. İkisi de gülümsüyordu.

Asya yanaklarının ısındığını hissetti ve bakışlarını nereye sabitleyeceğini bilemedi, ta ki adını bilmediği diğer doktor ona soru sorana dek... "Nasıl oldun bakalım?"

"Daha iyiyim, teşekkür ederim. Ne zaman çıkacağım hastaneden?"

Doktor, elindeki dosyaya tekrar baktı. "1 hafta daha misafirimizsin, ardından taburcu olacaksın."

Fatih, diğer doktorun yanına giderek elindeki dosyaya uzandı. "Bakabilir miyim, baba?"

Asya, gözleri şaşkınlıktan koccaman açılırken, içine kaçan se-siyle, "Baba mı?" diye sordu.

Fatih, bakışlarını dosyadan kaldırıp Asya'ya yandan baktı ve gülümseyerek göz kırptı. Asya, az önce yakalandıkları durumdan dolayı o kadar utanmıştı ki şu an tek istediği, yatağın içine gömülüp örtüyü yüzüne çekmekti.

Saniyeler sonra Fatih'in babasıyla Bahadır Hoca odadan çıkınca, Asya elleriyle yüzünü kapattı. Fatih de onun utangaç hâllerine gülümsüyordu.

Asya yüzüne kapanan ellerinden dolayı boğuk çıkan sesiyle, "Fatih, gülme, çok ayıp oldu," deyince Fatih de ellerinin üzerinden öptü.

"Sevmenin ya da öpmenin nesi ayıp?"

Asya, ellerini yüzünden çekip omuzlarını düşürdü. "Ama o, baban."

"Olsun, sevgilim."

Fatih'in tatlı bir meltem gibi hissettiren sesi kulaklarına ulaştığında, Asya'nın yüzü gülümsemeyle genişledi, ardından bir anlığına giden utangaçlık hissi bu defa daha yoğun bir hâlde gelerek yüzünü komple kızarttı. "Sevgilim mi?"

Fatih yavaşça yüzüne yaklaştı. Asya'yı çok fazla sarıp sarmalamak, öpmek istiyordu ama kaburgasındaki kırık yüzünden tek yapabildiği, ara ara ufak öpücükler kondurmaktı. "Sevgilimsin artık. Benim tatlı, utangaç, bir o kadar da güzel sevgilim..."

"Çok tuhaf hissediyorum."

Kaşları şaşkınlıkla havalanan Fatih, başını biraz geriye çekti. "Neden?"

"Seni seviyordum ama sevgili olacağımızı hiç hayal etmemiştim. Arkadaşken sevgili olmak bir an tuhaf hissettirdi."

Fatih, gülümseyip başını hafifçe yana yatırdı ve Asya'nın dudaklarına baktı. "Bence böylesi daha güzel. Seni öpebilmek çok çok güzel."

Asya, kalp atışları yeniden göğsünü döverken, "Bence de..." deyip gözlerini kapattı. Fatih de çoktan onu ufak ufak öpmeye başlamıştı.

***

Yaklaşık bir saat sonra hemşireler odadan çıkarken, Asya kolundaki katetere bakıyordu. "İyi ki damar yolu açılmış yoksa şu an iğne olmamak için başının etini yiyordum..."

Fatih buruk bir tebessümle başını iki yana salladı. "Ben de ağrılarının dinmesinin tek yolunun iğne olduğunu söyleyip seni ikna etmeye çalışıyordum..."

Asya bir an için Fatih'in ona hastayken iğne yaptığı günü anımsadı ve yüzünü hoşnutsuzca buruşturdu. "Ona ikna etmek denmez, daha çok zorlama denir."

Fatih, Asya'nın o güne değindiğini anlamıştı. "Ağrını almak ve daha çabuk iyileştirmek için mecburdum."

"Ama iğne olurken de canım yanıyor."

Fatih, yüzünü tekrar hoşnutsuzca buruşturan Asya'nın yanağında parmaklarını gezdirdi. "Bir tercih yapmak zorunda kalırsam her zaman daha az acı çekeceğin yöntemi seçerim," diyerek parmaklarını yüzünün her kıvrımında tek tek gezdirdi. Her dokunuşunda nefesi titriyordu. "Senin gibi ben de tüm bunların rüya olmasından korkuyorum," diye fısıldadı ve parmak uçlarını gezdirmeye devam etti. "Güzel yüzüne bir daha dokunamamaktan o kadar korktum ki..." Parmak uçlarını, Asya'nın kapanan göz kapaklarının üzerine sürttü. "Bu gözlere bir daha bakamama, sesini duyamama ihtimalini düşündükçe kahroldum. Senin ambulanstan indirilişini gördüğüm o an..." Duraksayıp gözlerini kapattı. Aklına o görüntü gelince yeniden acı çektiğini hissetti. Bu, yüzüne de yansımıştı.

Asya, Fatih'in sessizliğini görünce gözlerini araladı ve sevdiği adamın, acı çektiği belli olan yüzüne baktı. Kendi canının da yandığını hisseti ve gözlerinin dolmasına engel olamadı.

Fatih yeniden gözlerini açtığında, hissettiği acının sesine yansımasını umursamadan, "Nefes alamadım, ruhum bedenimden çekildi, üzerime kopkoyu bir karanlık çöktü. Can bulduğum kokunun yerini kan kokusu aldı. Aklımı yitiriyorum sandım," diyerek, ağır ağır nefesini verdi. Anlattıkça aynı acıları tekrar yaşıyormuş gibiydi. "Daha fazla ne kadar canım yanar, diye düşünürken senin kalbin durdu. Gözlerinin içine baktığım, incitmekten korktuğum, üzerine titrediğim sevdiğimin, yaşama sebebimin kalp atışları durdu. O an, çok büyük bir boşluğa düştüm. Orada can çekişmeye başladım. Seninle birlikte ölüyorum sandım."

Asya, gözyaşlarına daha fazla hâkim olamamıştı. Sıkıca ellerini tuttu. Biraz gücü olsa vücudundaki ağrıları umursamadan ona sıkıca sarılırdı ama bedenini henüz kendi başına kaldıramıyordu. Belki ertesi gün bu konuda başarılı olabilirdi. "Böyle olmasını hiç istemezdim. Tüm bunları yaşamamış olmanı dilerdim."

Fatih, avucunun içindeki iki eli de yavaşça öptü. "Ben yeniden sana dokunuyorum ya, her şeyi unutmaya hazırım."

"Artık kötü günler yok, Fatih. Bundan sonra sadece biz varız. Yaşanan tüm olumsuzlukları birlikte unutacağız."

Asya'ya bakarken Fatih'in dudakları bir kez daha buruk bir tebessüme ev sahipliği yaptı. "Neden birbirimize bu kadar geç kaldık ki?"

Asya'nın yüzü birden düştü. Duyduklarını Fatih'e itiraf etmenin vakti gelmişti. "Ben senin Şule'den hoşlandığını düşünüyordum. Onu ilk gördüğüm günden beri seni etkisi altına alacağına inanmıştım."

Fatih'in yüzü şaşkınlıkla gerildi. "Şule mi? Şule asla benim sevebileceğim bir kız değil. Ayrıca aklım fikrim sendeydi; Şule aklıma dahi gelmemişti."

Asya zoraki gülümseyip Fatih'in elini, onu bırakmasından korkarcasına daha sıkı tuttu. "Ama o seni istiyordu, seni elde etmek için elinden geleni yapacaktı ve yaptı da."

"Nasıl?"

Asya, Şule'nin Fatih'i öptüğü aklına gelince yüzünü buruşturdu ve keyifsizce içini çekti. "Merih'le Semih'in doğum gününde sizi Şule'yle gördüm, Fatih. Ben de terasa gelmiştim ve ikinizi..." diyerek sustu, devamını getiremedi.

Fatih'in ise kalp atışları korkuyla hızlandı. Panikle, "Ah, tahmin etmeliydim. Gerçekten öpüşmedik, yani sadece o öptü. Yemin ederim, karşılık vermedim ve onu iste-"

Asya, bir elini Fatih'in elinden ayırıp, konuşmasını engellemek için havaya kaldırdı. "Şiştt. Biliyorum, telaşlanma." Fatih'in soru dolu gözlerle ona baktığını görünce de "Tüm bunlar Şule ile Murat'ın oynadığı bir oyundu," dedi.

Fatih'in kaşları merakla çatıldı. "Şule ile Murat mı? İkisi ne alaka? Onlar tanışmıyor bile."

Asya olumsuzca başını salladı. "Hayır, tanışıyorlar. Yani bir şekilde tanışmışlar. O gece Murat beni dansa kaldırdığında..." diyerek Fatih'e kısa bir bakış attığında, Fatih'in sinirle dişlerini sıktığını gördü. Bunu duymaktan hoşlanmadığı belli oluyordu. Konuşmasını bir an önce bitirmek için hızlıca devam etti. "Bana, Şule ile senin sevgili olduğunuzu, tüm sınıfın sizi konuştuğunu, nöbetlere birlikte kaldığınızı söyledi."

Fatih, o gece Asya'nın neden kendisine hayal kırıklığıyla baktığını şimdi anlamıştı. Sert bir soluk çekti içine. Murat'a bunun hesabını mutlaka soracaktı.

Asya keyifsizce, "Kendimi o an çok kötü hissetmiştim," dedi mutsuzluğunun, sesine yansımasına izin vererek. "Seni bu kadar severken, evde birlikte güzel vakit geçirdiğimizi düşünürken senin Şule'yle daha fazla vakit geçirebilmek için nöbetlere kaldığını ve kalbinin başka bir kız için attığını duymak, beni fazlasıyla hayal kırıklığına uğrattı."

Fatih, Asya anlattıkça kendini patlamaya hazır bir volkan gibi hissediyordu. Elinde olsa şu an Murat'a gider, hesabını hemen sorardı.

Asya kısa bir sessizliğin ardından, "Sonra seni Şule'yle terasa çıkarken gördüm. O sırada Murat da beni hava alma baha-

nesiyle terasa çıkardı. Şule ise Murat'la benim terasa girdiğimi görür görmez seni öpmeye başlamış. Böylece ben, sizin sevgili olduğunuza tamamen inandım. Sizi öyle görünce o kadar canım yandı ki arkama bile bakmadan oradan uzaklaştım ve senin onu reddettiğini görmedim," deyince, Fatih yapbozun tüm parçalarını birleştirdi.

"O yüzden de mekândan apar topar gittin."

Asya onaylarcasına başını salladı. "Ertesi gün de senden uzak kalmak zorunda hissettiğim için öyle davrandım. Sonuçta bir sevgilin olduğunu sanıyordum. Sana bu konuyla ilgili hesap soramazdım. Ortada bana verdiğin bir söz yokken, sen benim sadece ev arkadaşımken böyle bir hakkım yoktu. Sana kızgındım ama nedenini açıklayamayacağım için soğuk davranmak zorunda kaldım. Seni sevmekten vazgeçebilmek için de senden uzak durmayı tercih ettim."

Fatih, Asya'nın ona neden bu kadar soğuk ve kötü davrandığını günlerce ve gecelerce kendine sormuş, bir cevap bulamadıkça da delirmişti. Asya'nın üzerine eğilip başının üzerinden arka arkaya öptü. "Özür dilerim, tüm bunları yaşamana sebep olduğum için özür dilerim."

"Senin, olanlardan haberin yoktu ki, benim de çok sonradan haberim oldu."

Fatih'in öpücüklerini durduran, Asya'nın son sözü olmuştu. Bakışları düşünceyle kısıldı. Zihninin gerisinde bir ışık yanınca Asya'nın üzerinden doğruldu. "Bana koşarak sarıldığın gün haberin oldu, değil mi? Murat'tan geldiğin o gün, öğrenmiştin gerçeği."

Asya yeniden başını salladı ve Murat'la Şule'nin tüm konuşmalarını, ardından Murat'la arasında geçen diyaloğu anlattı.

Fatih, aniden ayağa kalkıp odanın içinde ileri geri dolanmaya başladı. Sinirle ellerini saçlarının arasından geçiriyor, öfkeyle alnını ovuyordu. "Nasıl düşünemedim ben bunları? Murat'ı bu kadar iyi tanıyorken, senin aklına girmesine nasıl izin verdim?

Nasıl? İkisine de soracağım bunu hesabını. Onlara, yaptıklarının bedelini her ne olursa olsun ödeteceğim!"

Fatih'in öfkeli hâli Asya'yı endişelendirmişti. "Fatih, lütfen, biz onlara en güzel dersi, sevgili olarak vereceğiz. İkisi de amacına ulaşamadı, başaramadı. Biz birlikteyiz."

Fatih, Asya'ya bakınca onun korktuğunu gördü. Tekrar yanına oturarak ellerini tuttu. "Özür dilerim, amacım seni korkutmak değildi ama bu yaptıkları yanlarına kâr kalmamalı."

"Fatih, bana bir söz ver lütfen, onlarla muhatap olmayacaksın. Hayatımızdan tamamen çıkaralım onları. Önemli olan, birlikteliğimiz. Biz sadece önümüze bakalım."

Fatih, kendisine hâkim olamayacağını bildiği için söz vermek istemedi. "Merak etme, güzelim, bir daha senin üzülmene izin vermeyeceğim."

Asya gülümseyerek içini çekti ve konuyu değiştirdi. "Ne zaman canım yansa ya da korksam, bana 'Güzelim,' diye hitap ediyordun, bu da benim çok hoşuma gidiyordu. Üzerimde anestezi gibi bir etki yapıyordu. Tıpkı şu an olduğu gibi..."

Fatih, onun konuyu değiştirmesini anlayışla karşıladı ve uzatmak istemedi. "Çünkü en başından beri, korktuğunda ya da üzüldüğünde sana kıyamıyordum. Senin canın yandıkça benim de canım yanıyordu. Bir şekilde acını almak istiyordum. Kendimi tamamen duygularıma bırakıp sana aşkla yaklaşınca da 'Güzelim,' hitabı çıkıyordu ağzımdan."

Asya duyduklarına inanamayarak, Fatih'e hayran hayran bakmaya başladı. Onun karakterine yeniden âşık olurken, "Nasıl güzel bir adamsın sen öyle..." dedi.

"Sana sırılsıklam âşık bir adamım ben."

Asya duyduklarıyla mest olduğunda, ilaçlar iyice etkisini göstermeye başlamıştı. Esnemesini engellemeye çalışsa da başarılı olmayınca, Fatih gülümseyerek başını okşadı. "Artık uyusan iyi olacak."

Asya, bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Odada Fatih'in oturabileceği bir sandalye bile yoktu. Fatih'in, yanından gitmesini

istemese dahi onun da dinlenmeye ihtiyacı olduğunu yorgun yüzünden anlayabiliyordu. "Sen de uyumalısın."

"Kaburganda kırık var. Yarın acı çekmemen için birinin, uykunda hareket etmeni engellemesi gerekir."

Asya şiddetle karşı çıktı. "Ve o biri sen değilsin. Gidip uyumalısın, Fatih. Ben deli dolu yatan biri değilim."

Fatih kararlı bir gülümsemeyle yüzüne bakıyordu. "Boşuna nefesini tüketme ama illa nefesini tüketmek istersen seni öpebilirim."

Asya ısınan yanaklarını görmezden gelerek, "O zaman yanımda yat, ikimiz sığabiliriz," diyerek yana kaymaya çalıştı fakat Fatih onu anında durdurdu.

"Önümüzde birlikte yatacak çok gecemiz var ama bu gece, o gece değil. Şimdi uyu ve nöbette olduğumu farz et. İlk kez yaptığım bir şey değil. Ayrıca..." dedi ve Asya'ya yaramaz bir çocuk edasıyla göz kırptı. "Seni izlemenin beni uykudan çok daha fazla dinlendireceğinden emin olabilirsin."

Asya, itirazlarının boşa olacağını anladığından gülümsemekle yetindi ve gözlerini kapatarak, uykunun onu içine çekmesine izin verdi.

***

Asya, ertesi gün gözlerini araladığında Fatih'i baş ucunda otururken buldu. Fatih'in gözleri uykusuzluktan kıpkırmızıydı.

Asya hüzünle içini çektiğinde, Fatih sıcak bir tebessümle onu alnından öptü. "Günaydın, sevgilim."

"Hiç uyumadın, değil mi?"

Fatih sorusunu cevaplamak yerine oturduğu yerden kalktı. "Babamlar birazdan viziteye gelecekler, onlar gelene kadar kahvaltı yapmalısın. Büyük bir ihtimalle normal odaya alınacaksın. Kahvaltını alıp geliyorum."

Asya başını sallamakla yetindi. Fatih'in uykusuz kalmasına canı sıkılsa da uykusuzluğuna asık suratla karşılık vermek iste-

miyordu. O gülümseyince Fatih de gülümsedi ve bir kez daha alnından öpüp odadan çıktı.

Fatih çıktıktan kısa bir süre sonra Asya'nın büyükbabası odaya girdi. Düne göre daha iyi görünmesi Asya'yı mutlu etmişti. "Günaydın, büyükbabacığım."

"Günaydın, güzel kızım, nasılsın? Dün gece gelemedim yanına. Verdikleri ilaçlar beni sabaha kadar uyutmuş. Sen ne yaptın?"

Asya cevap veremeden, içeriye önce elinde kahvaltı tepsisiyle Fatih, akabinde Fatih'in babasıyla Bahadır Hoca girdi. "Günaydın," dedi Fatih'in babası, samimi gülümsemesiyle.

Asya dün gece yakalandıkları anı düşündükçe utansa da ona belli etmeden gülümsemeye çalıştı. "Günaydın, efendim."

Asya'nın büyükbabası da başıyla selamladı onları.

Fatih'in babası, "Bugün nasılsın?" diye sorunca Asya, "Çok daha iyiyim, teşekkür ederim," diye karşılık verdi ve bunu sağlayan sevdiği adama bir an için baktı.

Fatih onun bakışlarını yakalamış, büyükbabasına çaktırmadan ona göz kırpmıştı.

Asya'nın bakışlarını Fatih'ten çeviren, büyükbabasının sesi oldu. "Bir sorun yok, değil mi?" diye sordu Fatih'in babasına bakarak.

Fatih'in babası, "Merak etmeyin, bir sorun yok, aksine iyiye gidiyor. Asya'nın tek yapması gereken bolca dinlenmek. Zaten Fatih ona..." dedi fakat Fatih'in öksürüğüyle durmak zorunda kaldı. İlişkilerini büyükbabasının bilmediğini anlamıştı. Fatih'e bakmadan konuşmasına devam etti. "Zaten Fatih, arkadaşları ve siz bu konuda ona yardımcı olacaksınız."

Büyükbaba cevap vermeyip başını sallarken, Asya rahat bir nefes koyuverdi. Bu adrenalin kalbine fazlaydı.

***

Yaklaşık 1 saat sonra Asya normal odaya alınmıştı. Büyükbabası yeniden dinlenmek için odasına çekilirken Asya tedirginlikle, "Büyükbabam anlayacak diye aklım çıkıyor," dedi.

Fatih, "Öğrenirse çok büyük tepki verir mi?" diye sorunca Asya, dudaklarını kıvırdı.

"Yani, bilmiyorum, daha önce aramızda hiç böyle bir muhabbet geçmedi ama onu tanıyorum ve vereceği tepkiyi az çok tahmin edebiliyorum." Fatih sessiz kalınca Asya onun ellerine uzandı. "Onlar hakkında sana doğruyu söylemediğim için üzgünüm. Sana söyleyecektim ama seni kırmaktan korktuğum için cesaret edemedim."

"Aslında ben de senin yerinde olsam doğruyu söylemezdim. Seni anlayabiliyorum, o yüzden bu konuda üzülmeni ve kendini suçlu hissetmeni istemiyorum."

Fatih, Asya'ya ailesini sormak istese de onu daha fazla üzmek istemediği için sormadı. Asya'nın, kendini ne zaman hazır hissederse o zaman anlatacağını biliyordu.

Asya minnetle, "Teşekkür ederim," dedi.

Fatih onun saçlarını öperken, aklına gelen kişiyle yüzünü buruşturdu. Asya'nın tam karşısına geçip kızın yüzüne huzursuzca baktı. Aklı sürekli o adamdaydı. "Birazdan polis memurları seni görmeye gelecek ve ifadeni alacaklar," diyerek kaşlarını çattı. "O adamın sana dediklerini anlatmanı, onlara ayrıca peşindeki adamdan da bahsetmeni istiyorum."

Asya da kaşlarını çattı. "İkisinin aynı adam olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir, ikisi arasında bağlantı kurabilirler."

Asya tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Dürüstçe, "Fatih, korkuyorum," deyince, Fatih sıkıntıyla iç çekti. "Korkma, güzelim. Ben yanındayken hiçbir şeyden korkma."

III

1 HAFTA SONRA...

Asya, nihayet taburcu oluyordu. 1 hafta boyunca ne büyükbabası ne arkadaşları ne de Fatih onu yalnız bırakmıştı. Fatih'in babasıyla Bahadır Hoca da sürekli Asya'yı kontrole gelmişlerdi. Asya gün geçtikçe iyiye gidiyordu.

Fatih, koridorda Leyla ve Gökçe'yi görünce onlara doğru yürüdü. Tam karşılarında durduğunda, "Kızlar, sizden bir şey rica edeceğim," dedi. İki kız da merakla ona bakınca konuşmaya devam etti. "Asya'nın yanında eşyası yok. Birazdan taburcu olacak. Ben onun eşyasını karıştırmak istemiyorum. Siz ona kıyafet getirebilir misiniz? Ben sizi eve götürürüm."

Fatih'in çekinerek konuşması Leyla ve Gökçe'nin hoşuna gitmişti.

Leyla, "Sen merak etme, biz hallederiz, ayrıca senin gelmene hiç gerek yok. Sen Asya'yı yalnız bırakma. Yeterince ayrı kaldınız zaten. Eviniz yakın, biz hızlıca gider geliriz," deyince, Fatih memnuniyetle başını salladı.

"Teşekkür ederim."

Kızlar yeniden gülümseyip hastaneden çıktılar. Yol boyunca keyifle yürüdüler. Kötü günler bitmişti. Nihayet eskisi gibi bir arada olacaklardı. Üstelik Fatih'le Asya artık sevgiliydi.

Değerli ise Asya'nın yoğun bakımda ve hastanede olduğu süre zarfında onların evinde kalmıştı.

Kızlar, Asya ile Fatih'in evine girerken, eve dolan kötü kokuyla karşı karşıya kaldılar. İkisinin de yüzleri buruştuğunda Leyla kokudan dolayı öğürmeye başladı. "Bu ne?"

Gökçe de burnunu kapatmıştı. "Bilmiyorum ama burada ölürüz biz."

Elleri burunlarında, birlikte mutfağa girince tezgâhın üzerinde duran yemeklerin ve pastanın bozulduğunu gördüler. İkisi de hüzünle tezgâha bakmaya başladı.

"Canım ya, nasıl da hazırlanmıştı... Ne kadar heves etmişti..." dedi Leyla ve yemeklere doğru yürüdü. Ardından aklına gelen düşünceyle gülümsedi. "Ama hiçbir şey için geç kalmadık."

Gökçe ona merakla baktı. "Nasıl?"

"Fatih'in doğum gününü kutlayamadık. Kutlanması gereken bir doğum günü var. E, Asya da yeniden doğdu. O zaman biz bu gece ikisi için sürpriz bir doğum günü partisi yapalım."

"Leyla, sen bir dâhisin!"

"Elbette dâhiyim!"

Gökçe gülerek onun koluna vurdu. "Peki, yemekleri ve pastayı kim yapacak, Bayan Dâhi?"

Leyla, "Valla ben yapamam çünkü bilmiyorum, senin becerilerini de gördük," diyerek yeniden yüzünü buruşturdu. "Yani biz bilmediğimize göre hepsini dışarıdan sipariş edeceğiz."

"Ev yemeği siparişi verelim ama olur mu? İçim dışım pizza oldu."

Leyla, "Olur da zehirlenmeden önce şunları dışarı çıkaralım, evi de havalandıralım," dedikten sonra birlikte işe koyuldular.

***

Fatih ise kızlardan ayrıldıktan sonra Asya'nın odasına giderken koridorda babasıyla karşılaştı. "Hah, oğlum, ben de seni arıyordum."

"Bir sorun mu var?"

"Sorun yok ama artık dönmem lazım. Üç saat sonra uçağım kalkıyor."

"Bu kadar erken mi, baba? Kalsaydın birkaç gün daha. Seni doğru dürüst göremedim bile."

"Benim buradaki işim bitti nasılsa. Asya iyi, sen iyisin. Artık eve dönme vakti geldi."

Fatih hüzünle gülümsedi. "Her şey için teşekkür ederim, baba. Sen olmasaydın başaramazdık."

Babası da gülümsedi. "Siz başardınız, oğlum, siz inandınız. Asya da çok güçlü bir kız, sana geri dönmeyi başardı." Fatih gülümseyerek babasına sarıldığında babası konuşmaya devam etti. "Yalnız en kısa zamanda sizi Londra'ya bekliyoruz. Annen de Asya'yı çok merak ediyor ve görmek için sabırsızlanıyor."

Fatih babasından ayrılıp şaşkınca, "Söyledin mi ona?" diye sordu.

"Evet, söyledim. Nasıl sevindi, duymalıydın. Hak verirsin ki ilk defa senin bu kadar ciddi düşündüğünü öğrendi ve senden bu konuda telefon bekliyor, onu aramalısın."

"Bugün mutlaka ararım onu."

Babası tereddütle, "Yalnız ablana sen söyle, başkasından duyarsa çekeceğin var dilinden, seni ben bile kurtaramam," deyince Fatih, bir an ürperdiğini hissetti. Ablasının ona neler yapabileceğini çok iyi biliyordu.

Tedirginlikle başını salladı. "Haklısın, kesinlikle benden duymalı."

Babası omzunu sıkarken, "Ben Bahadır'ın odasındayım," diyerek yanından ayrıldı.

Fatih arkasından, "Birazdan geliyorum," diye seslendikten sonra Asya'nın odasına girdi.

Girdiğinde ise Asya'yı büyükbabasıyla konuşurken buldu. Çıkmak istese de Asya buna engel oldu. Tam o esnada Semih, Merih ve Onur da içeri girdiler.

Onur, o kadar mutluydu ki fark edilmeyecek gibi değildi. Asya'nın da dikkatini çekmişti bu durum. "Onur, bu mutluluğunun sebebini neye borçluyuz?"

Onur ağzı kulaklarında, cevap verdi. "Yarın gidiyorum."

Asya sebebini şimdi anlamıştı. Gülümsedi. "Gözün aydın. Bizden de çok selam söyle Zeynep'e."

Fatih, Onur'un omzuna hafifçe vurduğunda Asya, "Kızlar nerede?" diye Semih'e sordu.

Sorunun cevabını Fatih verdi. "Sana kıyafet getirmek için eve gittiler."

Asya korkuyla büyükbabasına bakınca Fatih de tedirgin oldu. Neyse ki büyükbabası telefonda konuşuyor ve onları duymuyordu. Asya rahat bir nefes verdiğinde, büyükbabası telefonunu kapatıp yorgun bakışlarını Fatih'e çevirdi. "Asya tam olarak ne zaman çıkacak?"

"Bir saat sonra son muayenesini olacak, ondan sonra çıkacak."

Büyükbabası başını sallayıp Asya'ya döndü. "Önce yurduna uğrayalım, ardından eşyanı toplayıp memlekete döneriz."

Asya, korkuyla Fatih'e baktı. Aynı korku, onun gözlerinde de vardı. Diğerleri de Fatih ve Asya adına tedirgin olmuştu. "Memlekete mi?" diye sordu cılız çıkan sesiyle.

"Evet, evde güzelce dinlenirsin. Nasılsa okulun da bitti, burada kalman için hiçbir sebep kalmadı. Zaten ölümden döndün, seni burada daha fazla yalnız bırakamam. Hem büyükannen de seni çok merak ediyor, bir an önce gidelim."

Fatih'in, duydukları karşısında korkuyla kalp atışları hızlandı. Asya'ya henüz kavuşmuşken onu kaybedemezdi. İki ay onsuz duramazdı. Bir şeyler yapmalıydı. Kaşlarını çattı. Araya girmek istese de Semih'in elini kolunda hissedince susmak zorunda kaldı.

Asya da Fatih'ten farksız değildi. Büyükannesini ve büyükbabasını çok özlese de Fatih'ten ayrılmak istemiyordu. Yeni bulduğu huzuru hemen kaybetmek istemiyordu. İçine kesif bir sıkıntı otururken elini ensesine götürdü. Ne diyebilirdi ki? Nasıl

itiraz edebilirdi? Çaresizce, "*Tamam,*" anlamında başını salladı ve özür dilercesine Fatih'e baktı.

Fatih, Asya'nın başını salladığını görünce daha fazla dayanamayıp araya girdi. "Efendim, kaygınızı anlıyorum ama Asya'nın burada kontrolleri olacak. Ameliyatını Bahadır Hoca yaptığı için onu mutlaka görmek, takip etmek isteyecektir. Burada gözetimimiz altında olması lazım. Ayrıca Asya ameliyattan yeni çıktı, hemen uzun bir yolculuğa çıkması doğru olmaz. En azından bir süre burada kalsın, dinlensin, tedavisine devam edilsin. Sonra gelir, hatta ben getiririm onu size."

Büyükbabası tek kaşını kaldırarak, "Onu burada öylece bırakamam, aklım onda kalır. Eğer hemen yolculuğa çıkmayacaksa birlikte bir otele yerleşiriz, burada onunla beraber kalırım. Tamamen iyileşince de döneriz," dediğinde Asya suçlulukla omuzlarını düşürdü. "Büyükbaba, otel olmaz, sen de biliyorsun. Hem büyükannem yalnız başına ne yapar orada? Aklı bizde kalmayacak mı? Onun sana daha çok ihtiyacı var. Ben burada emin ellerdeyim, beni merak etme."

Büyükbabası duyduklarına inanamıyormuş gibi başını hareket ettirip, "Asya, benim aklım burada kalır. Seni bırakamam, olmaz," diye homurdandı.

Fatih, dili damağı kurumuş bir hâlde ve panikle, "Sizin aklınız Asya'da kalmasın," dedi. "Gökçe ve Leyla dâhil hepimiz onun yanındayız. Onun bu süreci atlatması için elimizden ne geliyorsa yapacağız."

Diğerleri de hemen Fatih'e destek çıktı. "Fatih çok haklı, Hasan Bey. Her şeyden önemlisi de kontrolleri var. Tedavisine mutlaka devam edilmesi gerekiyor. Hem Bahadır Hoca gitmesini istemeyecektir," dedi Semih.

Merih de "Bizler Asya'yı yalnız bırakmayız, zaten hepimiz sağlıkçıyız. Ona bir şey olmasına izin vermeyiz, siz merak etmeyin," dediğinde son sözü Onur söyledi. "Gözünüz arkada kalmasın. Asya burada daha iyi olacak."

Asya hepsinin ağzından çıkan sözlerc o kadar mutlu oluyordu ki minnet dolu gözlerlc onlara bakmaya başladı. İyi ki onlar da vardı hayatında.

Asya'nın büyükbabası, duyduğu itirazlar karşısında sıkıntıyla nefesini verdi. Kafası iyice karışmıştı. Fatih ise hâlâ tedirginlikle ona bakıyor, ikna olmayıp Asya'yı götürecek diye ödü kopuyordu ki söyledikleri de doğruydu. Asya'nın bir anda uzun bir yola çıkması yanlış olurdu ve onu Bahadır Hoca'nın dışında kimseye emanet edemezdi; tedavisine mutlaka Bahadır Hoca devam etmeliydi.

Büyükbabası kararsızca, "Ama yurtta geceleri yalnız kalacak, o zaman kim olacak yanında? Okul bitti, herkes evine döndü. Oradaki çalışanları da tanımıyorum, nasıl güveneceğim onlara? En iyisi gidip yurt müdürüyle konuşayım, tanışayım," dediğinde, Asya o kadar korkmuştu ki yattığı yerden doğrulmaya çalıştı.

Canı yanmasına rağmen acısını umursamadan ellerini olumsuzca salladı. "Sakın!"

Büyükbabası şaşkınlıkla Asya'ya bakarken, Fatih kaşlarını çatıp Asya'ya doğru yürüdü. "Asya, ani hareketlerden kaçınmalısın, bir yerine zarar vereceksin."

Asya ani çıkışı yüzünden mahcup olmuştu. Bu defa daha alçak sesle, "Yani hiç gereği yok, büyükbaba. Oradaki çalışanlar da iyi, onlar yardımcı olur bana. Ayrıca benim yardım edilecek bir durumum yok ki, kendi işimi kendim görürüm. Ben gerçekten iyiyim," deyince, büyükbabası bir kez daha karşı çıktı. "Öyle olmaz, Asya, bir süre bakılman lazım."

Asya daha fazla üstelememesi gerektiğini biliyordu. Son bir umutla yardım istercesine Fatih'e baktığında, o da derin bir nefes alıp tüm seçenekleri gözden geçirdi. Sonunda aklına gelen fikirle yeni umuda sıkıca tutundu. "Leyla ile Gökçe ayrı eve çıktılar. Eğer siz de izin verirseniz Asya bir süre onlarda kalabilir."

Asya büyük bir heyecanla büyükbabasına döndü. "Ah, tabii ya, nasıl unuttum. Evet, büyükbaba, onlarda kalırım. Onlar bana

seve seve bakarlar. Hem kaldıkları ev hastaneye çok yakın. Birlikte hastaneye gelir gideriz."

"Onlar ikisi mi kalıyor yoksa yanlarında başkaları da var mı?"

Asya elini yumruk yapıp belli belirsiz diğer elinin avuç içine vurmaya başladığında, Fatih bunu fark edip belli belirsiz tebessüm etti.

Asya, "İkisi beraber kalıyor, büyükbaba," dedi mahcup bir sesle ve başını öne eğdi. Hem Fatih hem de diğerlerinin yanında büyükbabasına doğruyu söylemediği için çok utanmıştı. Ama ona doğruyu söylemezdi. En başında girdiği bu yalanı devam ettirmek zorundaydı.

Büyükbabası düşünmeye başlayınca oda aniden sessizleşti. Herkes Asya'nın büyükbabasına bakıyor, vereceği cevabı tedirginlikle bekliyordu. Özellikle Asya ve Fatih'in elleri gerginlikten buz gibi olmuştu.

Büyükbaba sonunda huzursuz bir sesle, "Madem öyle, bir süre kal bakalım. Ama önce yurduna gidip eşyanı toplayalım, ardından seni kızların evine yerleştirince ben de memlekete dönerim," dediğinde Asya yeniden korku içinde çırpındı.

Fatih ise yalan söylemekten hiç hoşlanmazdı. Hele ki kendinden yaşça büyük bir insana yalan söylemek onu yeterince huzursuzlaştırıyordu ama Asya'yı zor durumda bırakmamak için buna mecburdu; Asya'nın yalanını devam ettirmek zorundaydı. "Ben sizi kızların evine bırakayım. Yola da çıkacaksınız madem, boşuna uğraşmayın. Birazdan kızlar, Asya'ya kıyafet getirecek zaten. Asya da istediği zaman ben onu yurduna götürürüm, eşyasını o zaman alırız."

Asya korkunun girdabında kıvranırken Fatih'e baktı. Fatih'in yalan söylemekten duyduğu rahatsızlığı o kadar net görebiliyordu ki onu da yalanına alet ettiği için kendinden nefret etti.

O sırada büyükbabası da uzun uzun Asya'yı gözlemlemeye çalıştı. Onun hâllerinde tuhaflık olduğunu anlasa da torununun sağlığı için diretmeyip kabul etmek zorunda kaldı. Eşini de orada

daha fazla yalnız bırakamazdı. "Peki madem, ben aşağı inip çıkış işlemlerini halledeyim."

Bu defa karşı çıkma sırası Fatih'teydi. "Ben hallederim."

Yaşlı adam sorgularcasına tek kaşını kaldırdı. "Ben hallederim, delikanlı."

Fatih bir şey demek istese de Asya'nın öksürüğüyle durmak zorunda kaldı. Büyükbabası odadan çıkar çıkmaz da "Ben hallederdim, Asya," deyince Asya gülümsedi. "Biliyorum, sevgilim ama büyükbabam hem kabul etmez hem de böyle şeylerden hoşlanmaz. Yine de teşekkür ederim," dedikten sonra hepsinin yüzüne mahcup bir ifadeyle bakarak devam etti. "Hepinizden özür dilerim. Sizleri de yalanıma alet ettiğim ve zor durumda bıraktığım için üzgünüm," diyerek Fatih'e çevirdi bakışlarını. "Özellikle de seni zor durumda bıraktığım için özür dilerim, Fatih."

"Neden ona doğruyu söylemedin?"

"Çünkü kabul etmezdi. Hangi aile, kızının bir erkekle aynı evde kalmasını kabul eder ki? Haklı olarak kabul etmezler. Ayrıca büyükbabam, kız arkadaşlarımla bile çıkmamı kabul etmezken seninle kalmama asla izin vermezdi. Biliyorsun, ben mecbur kaldığım için senin teklifini kabul ettim. Başka şartlarda olsa asla kabul etmezdim ama bunu büyükbabama da açıklayamazdım. Ona, mecbur olduğumu söyleyemezdim. Zaten kendimi iki sene boyunca onlara yük olmuşum gibi hissediyorken onların düzenini daha fazla altüst edemezdim."

Fatih, Asya'nın haklı olduğunu biliyordu. O yüzden bir şey diyemedi. Yanına gidip başının üzerinden öptü. O sırada kapı tıklatılıp kızlar içeri girince onlara da her şeyi anlattılar.

Leyla tedirginlikle, "Yalnız biz, evdeki süsleri bozmadık, bu sorun olur mu?" diye sorunca Asya'nın aklına süsler geldi. Fatih için evi süslemişti. İçinin burkulduğunu hissetti. "Sorun olmaz. Büyükbabamın fark edeceğini bile sanmıyorum. O beni yerleştirmekle ilgilenecektir. Sizden tek isteğim, eve girer girmez Fa-

tih'in kapısını kapatın. O odayı görmediği sürece sorun olamayacaktır."

"Merak etme, o iş bende, bebek," dedi Leyla.

"Kapının arkasında kilit var, isterseniz kilitleyin," deyince Fatih, Asya karşı çıktı. "Gerek yok, kapalı kapıyı açmaz. Kızların odası olduğunu düşünüp çekinir zaten."

***

Yaklaşık bir saat sonra Fatih, babasıyla vedalaşmış, ardından Asya'nın taburcu olmasıyla birlikte nihayet hastaneden çıkmışlardı.

Fatih heyecanla Asya'yı, büyükbabasını ve kızları alıp eve bıraktı, ardından Merihlerin evine geçti. Asya'nın büyükbabasını da ikna etmişti, otobüs saati gelince onu evden alıp otogara bırakacaktı.

Bu gece Asya'nın kollarında uyuyacağını düşündükçe içi içine sığmıyordu. Akşam olup baş başa kalabilmek için saatleri sayıyordu.

Asya ise büyükbabası ve kızlarla birlikte içeri girince hep birlikte salona geçtiler. Asya bakışlarını süslerde gezdirdi. Yüzünde buruk bir gülümseme oluştu. Belli belirsiz iç çekerken evini de özlediğini hissetti. O an, sonsuza dek bu evde Fatih'le birlikte yaşamayı diledi.

İki kız, Asya ile büyükbabasını yalnız bırakarak salondan çıktı. Leyla, önce Asya'nın odasından Fatih'in resmini aldı, sonra da Fatih'in odasına bırakarak kapıyı kapattı.

Yaşlı adam da oturduğu yerden evi inceliyordu. "Kızların evi güzelmiş."

"Evet, güzel," dedi Asya bakışlarını kaçırarak.

"Kirası epey yüksek olmalı."

"Kızları zorlamayacak kadar..."

Yaşlı adam başını *"Anlıyorum,"* anlamında salladığında Leyla ve Gökçe içeri girdi. Leyla, Asya'ya bakıp, "Asya, sana odamı

hazırladım, çarşafları da değiştirdim. Sen orada kalırsın, biz de Gökçe'yle diğer odada kalırız," dedi.

Asya, bir şey demek yerine büyükbabasının sessizliğini izledi. Onun keyifsiz hâllerine üzülüyor, içini suçluluk duygusu kaplıyordu. "Aç mısın, büyükbaba, sana yiyecek bir şeyler hazırlayalım mı?"

"Yok, kızım, aç değilim, sağ ol."

"Olmaz ama Hasan amca, yola çıkacaksın. Bir şeyler yemelisin. Biz şimdi hazırlarız," dedi Gökçe araya girerek.

Yaşlı adam minnetle başını sallayıp, "Sağ ol, güzel kızım ama gerçekten aç değilim, canım bir şey yemek istemiyor," diyerek Asya'ya çevirdi bakışlarını.

Asya, büyükbabasının hâlinden dolayı kendini çok huzursuz hissediyordu. Yavaşça uzanıp elini tuttu. "Büyükbabacığım, lütfen bana öyle bakma. Biliyorum, aklın bende kalıyor ama inan bana, ben burada çok mutluyum ve güvendeyim. Arkadaşlarımı gördün, tanıdın. Hepsi iyi insanlar, güvenilir insanlar. Kızlar, sahip olamadığım kız kardeşlerim gibi. Diğerleri de erkek kardeşlerim gibi. İçin rahat olsun, ben iyiyim, daha da iyi olacağım. Tedavim biter bitmez yanınızdayım."

Büyükbabası imalı bir şekilde Asya'ya baktı. "Biri hariç ama değil mi?"

Asya şaşkınlıkla "Anlamadım," deyince, büyükbabası da "Hepsinin kardeşin gibi olduğunu söyledin ya, 'Biri hariç, değil mi?' diyorum. Şu Fatih denilen delikanlı, o hariç," diye açıkladı.

Asya, büyükbabasından duymayı hiç beklemediği sözler üzerine kıpkırmızı olmuştu. Leyla ile Gökçe ayağa kalkıp, "Biz size bir kahve yapsak iyi olur," diyerek koşar adım mutfağa kaçtıklarında Asya geveleyerek, "Şeyy," dedi. "Büyükbaba, ben..."

Büyükbabası gülümsedi. "Onu seviyorsun, değil mi? Birliktesiniz yani..."

Asya, büyükbabasının sorusu karşısında sertçe yutkundu. Ne diyeceğini bilmiyor, korkuyla büyükbabasına bakıyordu.

Büyükbabası, Asya'nın hâline bir kez daha gülümsedi. "Kızmayacağım, merak etme."

Asya başını öne eğerek, "Evet, büyükbaba, onu seviyorum ama biz sevgili değildik, yani arkadaştık. O da beni seviyormuş, kazadan sonra öğrendim ben de," dedi kısık çıkan sesiyle.

"Yeni yani?"

Asya yeniden kızardı. "Evet," dedi başını kaldırmadan.

"Utanmana gerek yok. Sevgi utanılacak bir duygu değil. Hem o iyi bir çocuğa benziyor."

Asya, karşısındaki adamın ciddi olup olmadığını anlamak için başını yavaşça yukarı kaldırdı ve yüzüne baktı; gülümsüyordu. Sevinçle gözleri parlarken, "Teşekkür ederim, büyükbaba," diyerek ellerini sıkmakla yetindi. Bedenini hâlâ istediği gibi kullanamıyordu. Yine de ilk günlere göre biraz daha iyiydi.

"Madem seviyorsunuz birbirinizi, sevginize sahip çıkın öyleyse. Sevginizi, kirlenmekten koruyun, başkalarından koruyun. Yaşayacağınız güzellikleri ufak tefek hatalar yüzünden silmekten kaçının. Affedebilmeye yer verin, yer verin ki birbirinize saygınızı kaybetmeyin. Bir kere sevin birbirinizi ama ömürlük sevin."

Asya şaşkınca büyükbabasına bakmaya başlayınca büyükbabası gülümsemesini bozmadan, "Biz de sevdik, güzel kızım, ömürlük sevdik hem de. Yoksa benim gibi huysuz bir adamı çeker miydi büyükannen?" diyerek göz kırptı.

Asya rahatlayarak nefesini üfledi. Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Yanındaki adamın omzuna başını yasladı. "Sen harika bir insansın, büyükbaba. Büyükannem çok ama çok şanslı."

Yaşlı adam, kolunu Asya'nın beline canını yakmayacak şekilde sardı. "Asıl şanslı olan benim. O, benim bu hayattaki en büyük şansım."

O sırada kızlar, ellerinde kahvelerle yeniden içeri girdiklerinde Asya ile büyükbabasını mutlu görünce, tedirginliklerini üzer-

lerinden atarak kahveleri uzattılar. Ardından hep birlikte keyifle kahvelerini içmeye başladılar.

***

Yaklaşık 2 saat sonra Fatih eve gelip Asya'nın büyükbabasını evden aldı ve birlikte yola çıktılar. Sessiz geçen yolculuğun sonunda ise otogara gelmişlerdi. Otobüs kalkmak için hazır bekliyordu.

Yaşlı adam otobüse binmeden önce, "Her şey için sana teşekkür ederim, evlat," deyince Fatih belli belirsiz gülümsedi.

"Rica ederim. Siz de hiç merak etmeyin, Asya'ya gözüm gibi bakacağım," dedi. Ardından kırdığı potu fark edip hızla toparlandı. "Yani hepimiz bakacağız."

Büyükbabası da gülümseyip Fatih'in omzunu sıktı. "Bak, delikanlı, başka şartlarda olsa sana kızardım. Çünkü Asya, bana babasının emaneti. Evladımın emaneti ve ben, onu gözümden bile sakınıyorum. Elbette günün birinde seveceği bir adam olacağını biliyordum ama bunu ne kadar anlayışla karşılardım, işte onu tam olarak bilmiyordum. Sevgiye karşı bir adam değilim ama Asya, benim gözümde hâlâ küçük bir kız çocuğu, anlarsın ya. O yüzden, aslında ben sana çok kızardım."

Fatih, tedirginlikle yaşlı adama bakınca büyükbabası konuşmaya devam etti. "Ama seni gördüğüm ilk gün, senin gözlerinde de acı vardı. Hepsi Asya'nın arkadaşıydı, hepsinin canı yanıyordu ama senin canın benimki gibi yanıyordu. Senin gözlerindeki korku benim gözlerimdeki korkuyla aynıydı. Hepsi çok üzgündü ama sen perişandın. Hepsi yıkılmıştı ama sen darmadağındın. Onu bu kadar sevmeseydin tüm bunları yaşamazdın. Bu sevgi öyle böyle bir sevgi değil, geçici değil; belli. Canından bile çok seviyorsun onu. Sevgine bu kadar güvenmeseydim Asya'yı burada bırakmaz, öylece gitmezdim. O yüzden o, önce Allah'a, sonra da sana emanet."

Fatih'in tedirginliği yerini rahatlamaya bıraktı. "Gözünüz arkada kalmasın, efendim. Emin olun ki hayatımda hiç kimse-

yi sevmediğim kadar Asya'yı sevdim. Bu saatten sonra sadece onun için nefes alacağımdan, onun için yaşayacağımdan şüpheniz olmasın. Siz merak etmeyin, emanetinizi gözümden bile sakınacağım, onun mutlu olması için elimden gelenin fazlasını yapacağım."

Yaşlı adam, "Yine de gözüm üstünde, evlat," deyip göz kırpınca Fatih gülümsedi ve vedalaşıp, yaşlı adamın otobüsünün kalkmasını bekledi. Ardından Asya'sına kavuşmak için heyecanla yola çıktı ama önce uğraması gereken bir yer vardı; direksiyonunu doğruca Murat'ın evine çevirdi.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Murat'ın evine geldiğinde, zilin şifresini bildiği için içeri girip koşarak merdivenleri çıktı ve arka arkaya kapısını yumruklamaya başladı. Murat kapıyı açar açmaz sert yumruğunu suratının ortasına geçirdi. Murat neye uğradığını şaşırırken, Fatih içeri girip kapıyı kapattı ve tekrar yakasından tutup yüzüne kafasını geçirdi.

Sese koşan Şule, karşısında Fatih'i görünce, korkuyla olduğu yerde donup kaldı. Fatih'in, Murat'a bir daha kafasını geçirmesiyle de çığlığı bastı.

Fatih tiksintiyle Şule'ye baktıktan sonra yerde yatan Murat'ı yakasından tuttuğu gibi ayağa kaldırıp sırtını duvara çarptı. Eliyle çenesini sıkıca kavrayıp, "Dua et, Asya sizinle uğraşmamı istemiyor yoksa bunun bedelini fazlasıyla ödetirdim size," dedi ve son bir defa daha kafasını yüzüne geçirip Murat'ı bıraktı.

Bırakmasıyla birlikte Murat anında yere düştü. Burnundan oluk oluk kan akıyordu.

Fatih, çok öfkeliydi fakat durması gerektiğini de iyi biliyordu. Çünkü elinden bir kaza çıkması an meselesiydi. Önce yerde yatan Murat'a, sonra da Şule'ye baktı. Öfkeyle işaret parmağını üzerlerine doğrultup, "Eğer bir daha Asya'nın yanına yaklaşırsanız ikinizin de şehri terk etme sebebiniz olurum ve inanın bana, bunu gerçekten yaparım," diyerek arkasını döndü.

Tam kapıdan çıkacakken tekrar Murat'a döndü ve keskin bir alayla gülümsedi. "Bana maç yaptığımız gün kaybettiğimi söylemiştin ya, şunu bil ki ben hiç kaybetmedim; asıl sen, hiçbir zaman kazanamadın," dedikten sonra, üzerinden büyük bir yük kalkmışçasına huzurlu ve mutlu bir şekilde Murat'ın evinden çıktı. Rahatlamıştı. Boynunu sağa ve sola doğru yatırarak kendini tamamen gevşetti. Asya'yı da çoktan özlemişti. Arabasına atladığı gibi gazı kökleyip son sürat ona gitmeye başladı.

Dakikalar sonra eve girdiğinde bakışları Asya'yı aradı ve onu görür görmez gözlerini kapattı. Yeniden onu evde görmek dudaklarının arka arkaya şükürle aralanmasına sebep oldu. Asya'ya sarılmak için büyük bir istekle çırpınırken gözlerini açtı.

Asya ise kızlara masa hazırlamada yardım etmek istese de kızlar izin vermiyordu. Sürekli oturmasını söylüyorlardı. Fatih'in geldiğini duymamıştı ama varlığını hisseder hissetmez başını geriye çevirdiğinde, onun hayranlıkla kendisini izlediğini gördü.

Gülümsedi, gülümsediği sırada Fatih hızla yanına gelip, kollarını yavaşça beline dolayarak kulağına fısıldadı. "Seni yeniden evde görmek çok güzel, hoş geldin, sevgilim. Evimize, hayatıma hoş geldin."

Asya duyduğu sözlerle mest olmuştu. Fatih'in bedeninden ayrılıp yüzüne baktı. Özlediği yüzünü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarına minik bir buse kondurdu. "Seninle yeniden evde olmak çok güzel."

O sıra kapı çalmaya başlayınca Fatih şaşkınlıkla Asya'ya baktı. Asya gülümseyerek, "Kızlar bize sürpriz hazırlamış, ikimizin yeniden doğuşunu kutlayacakmışız. Yemek ve pasta siparişi vermişler, onlar gelmiştir," dedi.

Fatih gülümseyerek kızlara dönüp teşekkür etti ve kapıyı açmaya gitti. Semih de onu takip ederken Merih, Leyla'ya sarıldı. "İşte benim akıllı sevgilim," diyerek başının üzerinden öptü.

Fatih ve Semih, saniyeler sonra yemekleri masaya getirince yemek başlamış oldu. Herkesin keyfi yerindeydi. Asya, bu tab-

loyu çok özlediğini hissetti. Fatih'le ara ara birbirlerine bakıp gülümsüyorlardı.

Keyiflerinin kısa sürmesine sebep olansa Onur'un sorusuydu. "Polislerden bir haber var mı?"

Fatih kaşlarını çatarak cevap verdi. "Henüz yok ama her kimse, umarım bir an önce bulunur."

Semih, "Sana ne dediler, Asya? Aynı kişi olabilir miymiş?" diye sorunca Asya, bakışlarını Semih'e çevirdi. "Olmayabilirmiş. Bu kişi Fatih'in bir düşmanı da olabilirmiş ve beni kullanarak Fatih'e zarar vermeyi amaçlamış olabileceğini söylediler."

Fatih sinirle yumruğunu sıkarken Gökçe merakla, "Senin bir düşmanın var mı, Fatih?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla yok, en azından Murat dışında yok."

"Kim bu adam, o zaman?"

Fatih sıkıntıyla sandalyesine geri yaslandı. Tüm iştahı kaçmıştı. "Bilmiyorum ama benim düşmanım da olsa bence aynı kişi, çünkü başından beri Asya'ya zarar vermek istiyordu."

Merih, "O adamdan şikâyetçi oldun ama değil mi Asya?" diye sorunca Asya bu defa başını Merih'e çevirdi. "Oldum ama adamın bana fiziksel bir zararı yok."

"Nasıl yok? Onun yüzünden öldüyordun," dedi Leyla hayretle.

"Ona inanıp koşmayı ben seçtim. Yola koşup koşmamak benim elimdeydi. O beni zorla yola itmedi, ayrıca MOBESE görüntülerinde de bizim konuştuğumuz görünmüyor. Kısacası hiçbir kanıtım yok."

"Adam her ayrıntıyı hesaplayarak hareket etmiş," dedi Fatih sinirle.

Asya, Fatih'in eline baktı; tüm gücüyle yumruğunu sıkıyordu. Eline uzanınca Fatih de ona baktı. Gülümsemeye çalıştı ama yüzünde yama gibi durduğuna emindi.

"Bence şimdilik bu tatsız konuyu kapatalım ve bu gece tadımızın kaçmasına izin vermeyelim," diyen Gökçe ayağa kalkıp, pastayı almak için mutfağa gitti.

Pastayla yeniden içeri girince Asya ve Fatih de ayağa kalktılar. Fatih, Asya'nın arkasına geçerek kollarını beline doladı ve bedenini bedenine yaslayıp, Asya'nın eğilmemesi için pastayı onun yüz hizasına kaldırdı. Asya da Fatih'in kollarını tutarak birbirlerini diledikten sonra pastayı birlikte üflediler.

Asya pastayı üfledikten sonra Fatih'e dönerek aşkla gözlerinin içine baktı. "İyi ki doğmuşsun, sevgilim, iyi ki o emlakçıya gelip seninle karşılaşmışım."

Fatih de Asya'nın yüzünü avuçları arasına aldı ve burnunun ucundan şefkatle öptü. "İyi ki o emlakçıya gelmişsin ve ben iyi ki seni görür görmez âşık olmuşum. Yeniden doğup bana da hayat verdiğin için teşekkür ederim."

Diğerleri ise mutlulukla onları izliyordu.

"Ah Zeynep, ahh!" diye iç geçirince Onur, herkes ona bakıp gülmeye başladı. Onur onlara huysuz bir bakış atıp homurdanırcasına, "Bu ne lan böyle? Sanki hepiniz bana işkencesiniz," dedi.

Merih, Onur'un başının arkasından vurarak bıkkınca konuştu. "Mızmızlanma lan, yarın kavuşacaksınız işte."

"Merih, kıracağım ama o elini artık."

"Amma narinsin sen de."

Onur, ters ters Merih'e bakarken Leyla ve Gökçe, erkekleri masadan uzaklaştırdılar. Asya da pastayı kesmeye başlamıştı ki Fatih onu durdurdu. "Kendini yormuyorsun, güzelim. Kaburgandaki kırığın iyileşmesi için en az üç haftaya daha ihtiyacımız var."

"Şu an ağrım yok. Söz veriyorum, en ufak bir acıda bırakacağım ama biraz hareket etmek istiyorum. Zaten bir haftadır yatıyorum. Hadi, siz oyuna başlayın, yanına geliyorum şimdi."

Fatih, isteksizce olsa da başını sallamak zorunda kaldı ve erkeklerin yanına gidip Semih'in yanına oturdu. Merih'le Onur da FIFA'nın[1] başına oturmuştu.

[1] FIFA: Türkçe açılımı "Uluslararası Futbol Federasyonları Birliği" olsa da burada bir konsol oyunu kastediliyor.

Semih dikkatle Fatih'e bakınca alnındaki kızarıklık dikkatini çekti. "Senin alnına n'oldu?"

Merih'le Onur da başlarını Fatih'e çevirince Fatih kaşlarını çattı. "Bir şey olmadı."

"Alnın morarmak üzere, bir yere mi çarptın?"

Fatih sıkıntıyla Asya'ya baktı. Hâlâ pasta kesmekle uğraşıyordu. Ona bakan üç erkeğe bakarak sesini alçalttı. "Buraya gelmeden önce Murat'a uğradım."

Semih korkuyla, "Sakın, Fatih!" diye çıkışınca Fatih onu sertçe dürttü. "Sessiz ol lan, Asya duyacak. Merak etme, o iyi, sadece burnu biraz hasar almış olabilir."

"Eminim, birazdır..."

"Neden bize de haber vermiyorsun?" diyen Merih'e çevirdi bakışlarını bu defa; kınarcasına yüzüne bakıyordu.

"Oldu, bir adamı dövmeye dört kişi gidelim! Ben hallettim işte..."

Merih, "Bana uyardı valla. Uğur da yanında mıydı?" diye sordu.

"Hayır ama Şule oradaydı."

"Yok artık!"

Fatih bıkkınlıkla, "Bu konuyu kapatalım mı artık? Ne hâlleri varsa görsünler," diyerek FIFA'yı işaret etti.

Diğerleri başlarıyla onaylayıp yeniden oyuna döndüler.

Leyla ise Asya'nın yanına giderek başıyla Fatih'i işaret etti. "Ben sana Fatih'in de seni sevdiğini söylemiştim, değil mi? Boşuna beklediniz bu zamana kadar."

"Belki de böyle olması gerekiyordu, o yüzden bekledik. Hem önemli olan, bu saatten sonra birbirimizin elini bırakmayacak olmamız."

"Sakın, bu aşka yazık olur," diyerek gülümsedi Leyla. Ardından pasta dilimini tabağa koyması için tabağı Asya'ya uzatırken konuşmaya devam etti. "O seni çok seviyor, Asya ve inan bana, bu kaza onu çok yıprattı. Çok acı çekti, canı fazlasıyla yandı. Seni kaybettiğini sandığı gün yanımızda sinir krizi geçirdi. O an çok çok kötüydü."

Asya, hızla başını Leyla'ya çevirdi. "Sinir krizi mi?"

Gökçe de araya girdi. "Evet, Asya'm, acına daha fazla dayanamayınca sinir krizi geçirdi ve en kötüsü de senin kalbinin durduğu gün senin yanındaydı, o buna şahit oldu. Eminim, o an hissettikleri onu bayağı sarsmıştır."

Asya, kalbinin durduğunu Fatih'ten duymuştu ama onun da sonradan duyduğunu sanıyordu. Fatih'in o ana bire bir tanık olduğunu anlamamıştı.

Gökçe, Asya'nın şaşkın bakışlarını görünce anlatmaya devam etti. "Fatih, büyükbabana seni göstermek için birlikte odana gelmişler. Tam odandan çıkarken senin kalbin durmuş ve Fatih hemen sana koşup kalp masajına başlamış. Semihler odaya geldiklerinde Fatih'i sedyenin üzerinde sana kalp masajı yaparken bulmuşlar. Neredeyse kendinden geçmek üzereymiş ve kan ter içinde seni geri getirebilmek için çırpınıyormuş. Semih, 'Fatih'in o hâlini hayatım boyunca unutamam,' dedi."

Leyla da araya girince Asya bakışlarını ona çevirdi. "Merih'i de o olay çok etkiledi, sarsıldı resmen, günlerce sayıklayıp durdu. Nasıl teselli edeceğimi bilemedim."

Asya'nın, kızları dinlerken gözleri dolmuştu. Kaçamak gözlerle Fatih'e baktı. Ağzı kulaklarında, Semih'in anlattıklarını dinliyordu. Hızla bakışlarını kaçırdı. Fatih'in onu görmesini istemedi zira onu bir daha üzmeyi asla göze alamazdı.

Gökçe yeniden Asya'ya seslenince bakışlarını ona çevirdi. "Asya'm, iyi ki tekrar aramızdasın, sen olmadan hiçbir şeyin tadı olmazdı. Bir daha sakın bizi bırakmayı aklından geçirme, tamam mı?"

Asya dudaklarını bükünce ona yavaşça sarıldı. Leyla da aralarına girip sarıldı. İkisi de canını yakmayacak şekilde özenle sarılıyorlardı.

"Kızlar, neler oluyor orada?" Merih'in sesiyle birbirlerinden ayrılıp erkeklere baktılar.

Asya, Fatih'in gözlerindeki telaşı görünce gülümseye çalıştı.

Leyla da Merih'e bakıp, "Hasret gideriyoruz, sevgilim, kıskandıysan sana da sarılırım," dedi. Bunun üzerine Merih yüzünü buruşturunca, öfkeyle kaşlarını çattı. "Sana sarılmamı istemiyor musun?" Merih gülünce daha da sinirlendi. "Gül sen, gül, bundan sonra rüyanda görürsün bana sarılmayı."

Merih oturduğu yerden kalkıp Leyla'nın yanına gittiğinde, Leyla ona yüz vermemekte kararlıydı.

Fatih de Asya'nın yüz ifadesini beğenmediği için ayağa kalkıp yanına gitti. "Bir şey mi oldu, güzelim?"

Asya yeniden gülümsedi ve Fatih'i rahatlatmak için, "Hayır, bir şey olmadı, sadece yoruldum sanırım," dedi.

"Ben sana demiştim ama. Bırak hadi şu pastaları, gel oturalım," diyerek Asya'yı büyük bir dikkatle kucağına aldı ve koltuğa doğru yürümeye başladı.

Asya şaşkınlıkla, "Fatih, ne yapıyorsun?" deyince de kayıtsızca konuştu.

"Seni taşıyorum."

"Neden?"

"Yoruldum, dedin."

Asya gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Yürüyemeyecek kadar yorulmamıştım ama..."

"Olsun, ben yine de taşımak istiyorum seni."

Asya'yı koltuğa yavaşça bırakıp geri döndü ve pasta tabaklarını aldıktan sonra Asya'nın yanına oturdu. Herkes keyifle pastasını yerken, Merih hâlâ Leyla'yı ikna etmek için dil döküyordu.

***

Gecenin ilerleyen saatlerinde diğerleri gidince evden, nihayet baş başa kalmışlardı ve ikisinde de tuhaf bir heyecan vardı. Evlerinde sevgili olarak ilk kez yalnız kalacaklardı.

Fatih, heyecanını bastırıp Asya'nın yanına gitti. Ellerini beline dolayıp, "Nasıl hissediyorsun, ağrın var mı?" diye sordu.

"Merak etme. Ben gerçekten iyiyim, ağrım da yok."

"Elimde değil, seni bir saniye bile gözümün önünden ayırırsam sana bir şey olacak diye ödüm kopuyor."

Asya hüzünle iç geçirdi. "Unut artık bunları, Fatih. Bana bir şey olmayacak ve ben hep senin sakar bir sevgilin olarak yanında olacağım."

Fatih uzun bir sessizlikle, sevdiği kızın yüzüne baktıktan sonra dudaklarını alnına bastırdı. "Yeter ki yanımda ol, yeter ki hep sakar sevgilim ol."

Asya, Fatih'in yanından ayrılmayı hiç istemese de, hastanede kızların yardımıyla ıslak bezlerle sürekli temizlenmesine rağmen kendini tam anlamıyla temiz hissetmiyordu. Güzel bir banyo yapmadan da yeterince temiz hissedemeyecekti. Üzerine kısa bir bakış atıp, "Benim duşa girmeye ihtiyacım var, kendimi kötü hissediyorum," dedi.

Fatih ufak bir telaşa kapılarak, "Tek başına yapabilecek misin, hâlâ iyileşmedin. Banyoda sana yardımcı olurum," dediğinde Asya'nın yanaklarının kızardığını görünce, yanlış anladığını fark edip hızlıca konuşmasını sürdürdü. "Yani üzerinde kıyafetlerin olur."

Asya utangaçlığını gülümsemeyle örtbas etmeye çalıştı. "Öyle temizlenemem, Fatih. Merak etme, kendim halledebilirim. Hem Bahadır Hoca, banyonun beni daha çabuk iyileştireceğini söyledi. Kendimi yormadan, kısa süre durup çıkacağım."

Asya, Fatih'in daha fazla bir şey demesine izin vermeden odasına girdi ve havlusunu alıp banyoya ilerledi. Tam o sırada Fatih yeniden karşısına dikildi. "Ben buralardayım, bir şeye ihtiyacın olursa seslen bana."

Asya gülümseyip başını salladı, ardından banyoya girdi. Ağır hareketlerle oturup kendini ılık suya teslim ettiğindeyse huzurluydu. Kötü günler suyla bir bir akıyor gibiydi ve artık sevdiği adamın kollarındaydı. Her şey çok daha güzel olacaktı.

Kendini tamamen arınmış hissedip duştan çıkınca hareketlerine dikkat ederek havlusuna sarındı ve kıyafetleri için etrafına

bakındı. Kıyafetlerini yanına almadığı aklına gelince de kendine sessizce küfretti. Havlusuyla çıkmaktan başka çaresi yoktu. Fatih'e görünmeden odasına girmeyi diledi.

Saniyeler içinde dışarı çıktığında Fatih onu koridorda bekliyordu fakat şaşkın bakışları, Asya'yı havluyla görmeyi beklemediğini açıkça belli ediyordu.

Asya da utanmıştı. "Şeyy, kıyafetlerimi odamda unutmuşum da."

Fatih sessiz kalırken Asya yavaşça yürüyerek yanına geldi. Asya'nın heyecanını yine göğüs kafesinden anlayabiliyordu. Hızla inip kalkan göğüs kafesi de Fatih'i daha da heyecanlandırıyordu. Asya istemeden ona dokunmayacaktı, bunun ne kadar zor olacağını bilse de asla dokunmayacaktı.

Asya tam karşısında durunca duru güzelliğine baktı. Sudan hafifçe kızarmış gözleri ve tel tel olmuş kirpikleri büyüleyici duruyordu. Baktıkça büyüsünün etkisine giriyor, tamamen ona kapılıyordu. Her zerresine bir kez daha tutuluyordu.

Asya ise Fatih'in beğeni dolu bakışlarını görünce kadınlık gururunun okşandığını hissetti. Beğenilmek güzeldi, hele ki sevdiğin kişi tarafından beğenilmek daha da güzel ve özel hissettiriyordu.

Fatih, "Daha fazla ıslak kalıp da üşütme hadi, ben odamdayım," deyince Asya yanından ayrıldı. Odaya girer girmez ilk yaptığı, elini heyecandan çarpan kalbinin üzerine yerleştirmek oldu. Fatih'i sevmek ayrı, Fatih'le sevgili olmak apayrıydı. Bu heyecana nasıl dayanacağını düşünmeye başladı.

Heyecanını biraz olsun bastırabilince üzerini giyip saçlarını kurutmaya çalıştı ve bu durum, sandığından çok daha fazla vaktini aldı. Bedeninde onu üzmeyecek ufak tefek yaralar vardı fakat kaburgasındaki kırık yüzünden hareketleri çok kısıtlıydı. Nihayet odasından çıkıp Fatih'in odasının önüne gelince, "Fatih," diye seslendi.

Fatih onu bekliyormuş gibi kapıyı aralayıp, geçmesi için kapının önünden çekildi. Eliyle yatağını işaret edip, "Çarşafları de-

giştirdim ve yatağımızı senin için hazırladım," dediğinde, Asya şaşkınlıkla "Yatağımız mı?" diye sordu.

Fatih onaylarcasına başını salladı. "Senin yatağın ikimizi almaz. Benimki daha geniş, burada yatarız diye düşünmüştüm ama olmaz mı?"

"Bundan sonra beraber mi yatacağız?"

Fatih tedirginlikle, "İstemez misin? Eğer aynı yatakta istemezsen ben yerde yatarım," deyince Asya gülümsemeden edemedi.

"Fatih, saçmalama, ne diye yerde yatacaksın?"

"Benim yanımda yatmak istemezsin diye."

"Elbette senin yanında yatmak isterim."

Fatih rahatlayarak nefesini verdi ve Asya'nın ellerini avuçlarının arasına aldı. "Güzelim, benden asla çekinme ve bana güven, olur mu? İnan bana, sen istemediğin sürece sana dokunmam. Seni incitecek, üzecek hiçbir şey yapmam."

Asya, "Biliyorum," dediğinde, sesinde tüm ihtimallerden sıyrılmış çıplak bir dürüstlük vardı. "Yastığımı alıp geliyorum."

"Ben alırım," diyerek Fatih onu durdurunca Asya bir şey demeden odaya girdi ve Fatih'in masasının üzerindeki, onun için çizdiği resme baktı. Hüzünle omuzlarını düşürdü.

Çok geçmeden yanı başında Fatih'in varlığını hissettiğinde, Fatih büyük bir hayranlıkla bakarak resmi eline aldı. "Bu zamana kadar aldığım en anlamlı hediye..."

"Keşke hayal ettiğim şekilde verebilseydim sana."

Fatih resmi geri bırakıp elini Asya'nın beline doladı ve başının üzerinden öptü. "Sen benim kollarımdasın ya artık, aslında benim en büyük hediyem bu." Duraksadı. Asya'nın daha fazla ayakta kalmasını istemiyordu. Yeniden ondan ayrılırken, "Daha fazla ayakta kalmanı istemiyorum. Bugün çok ayakta kaldın. Dinlenmen gerekiyor," diyerek Asya'yı yatağa ilerletirken Asya huysuz bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

"Fatih, ben iyiyim."

"İyi olduğunu biliyorum ama daha iyi olman için dinlenmen gerektiğini de biliyorum."

Fatih, Asya'nın yatmasına yardımcı olduktan sonra kendi de yanına yattı ve sevdiğinin başını göğsüne yaslamasını sağladı. Bir süre ikisi de konuşmadı. Birlikte sessizliğin ve varlıklarının tadını çıkardılar. Fatih'in bir eli de Asya'nın saçlarının arasındaydı ve Asya'yı mayıştırdığından habersiz, saçlarını okşuyordu.

Uzun süren sessizliği Fatih bozdu. "Seni burada, yanı başımda göreceğim günlerin hayaliyle yaşamıştım hep."

Fatih'in boğuk fısıltısı Asya'ya ulaştığında, Asya sıcaklığına daha da sığındı. "Artık hep yanı başında olacağım."

"Bunu kimsenin bozmasına izin vermeyeceğim, nasılsa büyükbaban da ilişkimize onay verdi."

Asya, Fatih'in ne dediğini sindirdikten sonra çenesini küçük bir açıyla Fatih'e doğru kaldırdı. "Konuştunuz mu yoksa?"

Fatih'in parmakları Asya'nın saçlarından çenesine kaydı ve usulca sevdi. "Evet, seni bana emanet edip öyle gitti."

"Büyükbabam beni çok şaşırttı, ilişkimizi anlamış. İşin garip tarafı, nasıl oldu da sorgusuz sualsiz kabullendi, işte onu hiç anlamadım."

"Sana olan sevgimin gerçek olduğunu, gelip geçici bir heves olmadığını anladı ve bize inandı."

Asya, Fatih'in sözleriyle duygulanmıştı. "Seni seviyorum, Fatih."

Fatih şefkatle burnunun ucundan öpüp, dudaklarını dudağının üzerine sürttü. "Hmm, ne kadar?"

Asya mesajı almıştı. Elini Fatih'in yanağına sürtüp usulca ensesine yerleştirdi. Fatih'i dudaklarına bastırmadan önce son söylediği, "Bunun sonsuza dek sürmesini dileyecek kadar," oldu.

***

Ertesi sabah Asya yine erkenden uyanmıştı. Uyandığında Fatih'in kolları arasında olduğunu görmekse uzun zaman sonra his-

settiği en kalıcı huzur anlarından biri olmuştu. Karnında hissettiği hareketlenmelerle acıktığını fark etti. Fatih'e kısa bir bakış attı. Yüzünde oldukça huzurlu bir ifade vardı ve onu bozmak, uyandırmak istemiyordu.

Fatih'i rahatsız etmeden üzerindeki kolu yavaşça kaldırdı. Tek amacı, Fatih'in de sevdiği muffin'lerden[1] yapabilmekti ama daha Fatih'in kolunu bırakamadan Fatih uyandı. İlk işi burnunu Asya'nın boyun girintisine gömmek oldu ve uzunca soludu. "Burada sonsuza dek yaşayabilirim. Bu kokuyla her saniye sarhoş olabilirim. Hiç çıkmasam, hep burada kalsam olmaz mı? Burada kalıp bu baş döndürücü kokuyu sonsuza dek içime çeksem asla sesimi çıkarmam."

Asya gülümseyerek, "Günaydın, sevgilim," dediğinde, Fatih boynundan başını kaldırıp yanağına uzandı.

"Günaydın, güzelim. Erkencisin?"

"Sanırım kullandığım ilaçlardan dolayı sürekli acıktığımı hissediyorum. Kahvaltı hazırlamak için mutfağa gidiyordum ama yakalandım."

Fatih sahte bir azarlamayla, "İyi ki uykum hafif," dedi ve Asya'yı bir kez daha öptükten sonra telefonuna sarıldı. "Bir haftadır evde yokuz. Evde doğru dürüst bir şey kalmamış. Ben şimdi kahvaltı söylüyorum, birlikte yatakta kahvaltı yapıyoruz."

"İtirazlarım bir işe yaramayacak, değil mi?"

Fatih, serseri bir tavırla göz kırpıp, "Beni iyi tanıyorsun," diyerek telefonu kulağına götürdü.

***

Akşamüzerine doğru kapı çalarken Fatih, Asya'yla birlikte FIFA oynuyordu. Asya sonunda Fatih'i ikna edebilmiş, kendini yormayacağına dair söz verdikten sonra yataktan çıkmayı başarabilmişti.

[1] Muffin: ABD kökenli, keke benzeyen tatlı bir ekmek türü.

Oyunu durdurup kapıya gittiğinde, Asya da üzerini değiştirmek için odasına geçti.

Gelenler Semih'le Merih'ti. Fatih kapının önünden çekilirken, "Hoş geldiniz, Onur'u bıraktınız mı?" diye sordu.

"Evet, bıraktık," dedi Semih ve saatine baktı. "Hatta az önce uçağı kalktı."

"İyi hadi, Zeynep'i çok özlemişti."

"Ah, sen onu bir de bize sor. Tüm gün Zeynep diye diye başımızı yiyordu, nihayet gitti," dedi Merih yüzünü buruşturarak.

Fatih gülümsedi ve birlikte içeri girdiler. Salona girer girmez "Oo, bizsiz FIFA ha?" diyen Merih, oyunun başına oturdu. Semih de onu takip etti.

"Keşke önce biz bitirseydik," diye söylense de Fatih, Semih'le Merih çoktan onların oyunundan çıkıp yeni oyuna başlamıştı.

Fatih de yanlarına gidip yere oturdu. O sırada içeriye Asya girince bakışlarını Asya'ya çevirdi. Üzerini değiştirmiş, koyu lacivert bir tayt giymiş; onun üzerine de tek omzu düşük, beyaz bir triko giymişti. Saçlarını tepeden gelişigüzel toplamış, boynunun ve omzunun güzelliğini sergilemişti.

Asya, içeri girince Semih ve Merih'e gülümseyerek Fatih'in önüne oturdu ve sırtını Fatih'in göğsüne yasladı. Fatih ise çenesini Asya'nın açık omzuna yerleştirip boynundan ufak ufak öpmeye başladı.

Asya, Fatih'in nefesiyle titrerken bozuntuya vermeden ikizlere bakıp, "Kızlar nerede?" diye sorduğunda sorusunu Merih yanıtladı. "Kuaföre bıraktık, birazdan almaya gidelim diye ararlar."

"Sen nasıl oldun, Asya, daha iyi misin?" diye sordu Semih de.

Asya düşünür gibi yapıp, "Başımda bu kadar doktor varken iyi olmamam mümkün mü? Fatih asla ayağa kalkmama izin vermiyor," dediğinde aynı zamanda diğerleriyle birlikte gülmüştü.

Merih aklına gelen düşünceyle oyunu durdurup heyecanla, "Ah, Asya, ben sana artık rahatça yenge diyebilirim," dedi.

"Yenge mi?"

"Evet, yenge. Seni ilk gördüğüm günden beri sana yenge demek istiyorum ama arkandaki herif bir türlü izin vermiyordu."

Asya başını Fatih'e çevirdi.

Fatih gülümseyerek, "En başından beri sana olan hislerimin farkındaydılar, sadece ben farkında değildim. Amacımın sana yardım etmek olduğunu sanıyordum, meğerse sana âşıkmışım," dedi ve başıyla ikizleri işaret etti. "Onlar beni, benden daha iyi tanıyorlar. Sana âşık olduğumu hemen anlamışlardı."

Semih araya girip, "Fatih telefonda bana ev arkadaşının olduğunu söylediği andan itibaren anlamıştık sana âşık olduğunu. Fatih hiç tanımadığı bir kızla aynı evde kalmak şöyle dursun, o asla herhangi biriyle aynı evde kalmazdı," dediğinde, "Bizi bile istememişti," diye ekledi Merih dudak bükerek.

Asya bir an için bu duruma sevinse de aklına gelen anıyla gözlerini kıstı. "Siz çok kötü yalancısınız, ilk tanıştığımız gece bana Fatih'in biriyle aynı evde kalmak istememesinin sebebini açıklarken epey sallamıştınız."

"Valla tüm suç arkandakinin. Saçmalamak zorunda kalmıştık."

"Onur'un parası yetmiyordu ha?" diye gülmeye başladı Asya. Semih ve Merih de gülerken Fatih kızardığını hissetti. "Bu konuyu sonsuza dek kapatamaz mıyız?" diye homurdanınca Fatih, Asya gülümseyerek başını salladı ve konuyu değiştirdi. "Onur demişken, gitti mi o?"

"Az önce gitti."

"Zeynep'i çok özlemişti, ona çok iyi gelecek."

Merih yakasını silkerek, "Aman, hasret gidersin, bizi burada çok boğdu, illallah ettirdi," deyince Asya bir kez daha gülümsedi.

"Ne yapsın ama çok âşık."

Merih'le Semih bir şey demeden oyuna dönerken Fatih kulağına yaklaştı. "Tıpkı benim gibi," diyerek Asya'nın boynunu ufak ufak öpmeye başladığında Asya da gözlerini kapatıp boynundaki darbelerin tadını çıkardı.

Çok geçmeden Semih'in sesiyle gözlerini tekrar araladı.

Semih, "Gökçe arıyor, işleri bitti demek ki. Ben onları alıp geliyorum," diyerek ayağa kalktı ve evden çıktı.

Semih'in gitmesiyle Merih, Asya'ya yanını işaret etti. "Beraber bir maç yapalım mı?"

Asya sırıtarak kabul edip Fatih'in yardımıyla ayağa kalktı ve Semih'in yerine oturdu. Kolu tam eline almıştı ki Merih, "Ama gerçekten oyna, olur mu? Onur'a yenildiğin gibi bilerek yenilme," deyince şaşkınlıkla ona baktı.

"Anlamış mıydın?"

"Nasıl oynadığını gördüm, Asya. O kadar basit hatalarla yenilecek biri değilsin."

"Onur'u üzmek istememiştim."

"Hepimiz bunun farkındayız ve bu konuda sana minnettarız."

Asya utanarak bakışlarını ekrana çevirdi. "Teşekkür ederim," diyerek oyunu başlattı.

***

Yaklaşık yarım saat sonra Semih kızlarla eve geri gelince, Merih heyecanla ayağa kalkıp Leyla'nın yanına gitti. "Hayatım, saçların harika olmuş."

Asya, Merih'in sözlerini duyar duymaz dayanamayıp gülmeye başladı. Ardından hızla toparlanıp elini kaldırdı. "Özür dilerim."

Merih soru dolu bakışlarla ona bakınca başını iki yana salladı fakat gülmemek için çaba sarf ediyordu.

Merih, bakışlarını Asya'dan çekip Gökçe'ye çevirince onun da güldüğünü gördü. Hâlâ bir şey anlamamıştı. Yeniden Leyla'ya bakınca öfkeli mavi gözleriyle karşılaştı. "Merih, benim saçlarım evden çıktığımızda da böyleydi. Sen bana hiç mi bakmadın?"

"Ne bileyim, sevgilim, siz kızlar saçınıza yeni bir şey yaptırdığınızda da eskisiyle aynı oluyor. Ondan anlamadım ben."

"Merih, sen hiçbir şey deme ve sus!"

"Niye gittin ki sen o zaman kuaföre?"

Leyla, "Bak hâlâ konuşuyor," diyerek lavaboya doğru yürüdüğünde Merih, "Ya, ben ne dedim ki şimdi?" diye sordu.

İki kız gülmeye devam ediyordu. "Manikür yaptırdı."

Merih yüzünü buruşturdu. "Manikür mü? Ben ne anlarım manikürden?"

"Zaten anlamanı istememişti ki. Keşke saçını karıştırmak yerine sadece, hoş geldin deseydin," dedi Gökçe gülmeye devam ederken.

Semih'le Fatih de gülerken, Semih başının arkasına vurdu. "Oğlum, gol atmaya çalışırken ofsayta düştün."

Merih, Semih'e ters ters bakıp Leyla'nın peşinden gitti.

IV

4 HAFTA SONRA...

"Güzelim, her şeyini aldın mı?"

"Aldım, sevgilim." Asya, Fatih'le evden çıkarken son bir defa eve baktı. Sessizce, "Burayı özleyeceğim," dediğinde Fatih onu duymuştu. Belli belirsiz tebessüm etti. "Kısa bir ayrılık olacak," diyerek Değerli'yi kucağına alıp birlikte Asya'nın memleketine doğru yola koyuldular.

Yol boyunca ikisi de sessizdi. İkisi de konuşmuyor, kendi iç dünyalarında ayrılığın ağırlığını tartıyorlardı. Asya içindeki fırtınayla başa çıkamayınca başını Fatih'e çevirip onu izlemeye başladı. Sarı saçlarını yine toplamış, keskin yüz hatlarını ve çene kemiklerini ortaya çıkarmıştı.

Nasıl da yüzü, her baktığında içini böyle titretebiliyordu?

Titrek bir nefes vererek yüzünü izlemeye devam etti. Hem gergin hem de dalgındı. Yanak hareketlerinden de ara ara dişlerini sıktığını anlamıştı. Bu yolculuğu istemeye istemeye yaptığı açıkça belli oluyordu.

Fatih birden başını ona çevirince kendini bir an yakalanmış gibi hissetti ve utanıp başını cama çevirdi.

Fatih ise onun bu hâline hafifçe, serseri bir tavırla sırıttı. "Beni mi izliyorsun?"

Asya yaptığı saçmalığın farkına varıp yeniden ona bakıp dü-rüstçe, "Evet, seni izliyorum, çok dalgınsın," dedi.

"Çünkü senden ayrılmak istemiyorum."

Asya isteksizce, "Ayrılmayacağız, sevgilim, yine birlikte ola-cağız. Sadece geceleri ayrı olacağız," dediğinde, ağzında kek-remsi bir tat oluştu. En az Fatih kadar ayrılığı istemiyordu.

Düşünceleri arasında Fatih sıkıntıyla nefesini verdiğini duydu. "Geceleri de seni yanımda istiyorum, sensiz uyumak istemiyorum, senin kokunu almadan gözlerimi kapatmak istemiyorum."

Asya hüzünle, "Ben de istemiyorum ama buna mecburuz," deyince Fatih, Asya'nın eline uzanıp parmaklarını parmaklarından geçirdi ve dudaklarına götürüp öptü.

"Tamam, asma güzel yüzünü. Zor da olsa, bir şekilde idare edeceğim. Hem belki büyükbaban, Zeyneplerin tesislerine gitmemize izin verir. Orada acısını çıkarırız."

Asya derin bir iç çekti. Büyükbabasının kolay kolay izin vereceğini sanmıyordu. "İnşallah izin verir."

"Sence vermez mi?"

"Şansımı deneyeceğim. Sana güveniyor, o yüzden verebilir. Eve senin getireceğini söylediğimde bile sadece 'Tamam,' dedi. Son günlerde beni fazlasıyla şaşırtıyor."

"Sence de bu iyi bir şey değil mi?" diye sordu Fatih tebessüm ederken.

Asya hevesle, "Fazlasıyla iyi hem de," dediğinde Fatih, "Kızlarla konuştun mu? Onlar ne yapmış, izin alabilmişler mi?" diye yeniden sordu.

"Leyla izin almış, Merih tabii havalara uçmuş."

Fatih gülmeye başladı. "Bir haftadır görüşmüyorlar, nasıl havalara uçmasın? Sözde Onur'la dalga geçiyordu, 'Zeynep diye diye boğdu bizi,' diye. Asıl kendi 1 haftadır Leyla diye diye hepimizi boğdu."

Asya bilmiş bilmiş sırıttı. "Neyi kınarsan başına gelir diye boşa dememişler."

"Gökçe, peki? O izin alabilmiş mi?"

"Annesiyle konuşmuş, o izin vermiş ama babasına bu gece soracaklarmış, umarım babası da izin verir."

"Umarım... Yoksa Semih, Gökçe'nin yokluğuna daha fazla dayanamaz, kapısına dayanır."

Asya, "Gökçe de ondan korkuyor ya..." diyerek yeniden başını yola çevirdi. Bir yandan da Zeynep'i düşünmeye başladı. Eğer büyükbabası izin verirse 1 hafta sonra hep birlikte Zeynep'in amcasının Uludağ'daki tesislerine gideceklerdi ve orada Zeynep'le tanışacaklardı. Düşünceleri eşliğinde, "Zeynep nasıl biri?" diye sordu.

Fatih, Asya'ya bir bakış atıp tekrar yola çevirdi başını. "Zeynep, biraz sert bir kızdır. Dobradır, lafını hiç esirgemez. Neye inanıyorsa onu sonuna kadar savunur. Sırf bu yüzden Merih'le çok karşı karşıya gelirler, sürekli atışıp dururlar ama birbirlerini de çok severler. Onur da ikisinin arasında çok kalır. Çoğunlukla da Zeynep'i tutar, bu sefer de kılıbık diye Merih'in dilinden kurtulamaz," dedi gülerek ve anlatmaya devam etti. "Özünde de çok iyi bir kızdır. Sevgi dolu ve samimidir. 'Zeynep, yardıma ihtiyacım var,' de, koşa koşa yardıma gelir. Öyle bir kızdır o."

"Sizler de Zeynep'i çok iyi tanıyorsunuz o zaman?"

"Onlar, uzun yıldır birlikteler. Biz Onur'u tanıdığımız günden beri Zeynep de bizim hayatımızda. Eskiden daha sık gelirdi ama bu seneki hâkimlik sınavı yüzünden gelemedi. Çok çalışıyor, emeğinin karşılığını alacağına da inanıyorum."

"Onur bahsetmişti hâkimlik sınavına gireceğinden. Onur'la nasıl tanışmışlar peki?"

Fatih'in gülümsemesi daha da büyüdü. "Onların hikâyesi çok hoş aslında. Onlar, çocukluk arkadaşıymış. Evleri çok yakınmış birbirlerine. Birlikte büyümüşler. Sonra Zeynep'in babası ölünce taşınmak zorunda kalmışlar ve bir daha hiç görüşememişler. Ta

kı yıllar sonra bir doğum günü partisinde karşılaşana dek... Tabi, mahallelerindeki ortak arkadaşlarının doğum günü partisinde yeniden karşılaşmışlar. O günden sonra da ilişkileri başlamış."

Asya heyecanla içini çekti. "Yaa, ne kadar romantik..."

Fatih, Asya'nın hayran bakışlarını görünce başını hafifçe sağa sola salladı ve avucundaki elini yeniden öptü.

***

Yol boyunca ara ara mola vererek yaklaşık 6 saat sonra Asya'nın memleketine gelmişlerdi.

Asya'nın evinin yakınlarına gelince Fatih, arabayı durdurdu ve Asya'ya döndü. "Seninle burada vedalaşsam iyi olacak, büyükbabanın yanında sana sarılamam."

Asya, "Ayrılık vakti mi?" diyerek dudaklarını bükünce Fatih hızlıca dudaklarına uzandı. Tam öpmeye başlamıştı ki Değerli'nin araya girmesiyle durmak zorunda kaldı.

"Kıskandı," dedi Asya gülerek.

Fatih, Değerli'ye ters bir bakış atıp, "Ben sana bunun hesabını sorarım ama nasılsa yakında elime düşeceksin, az kaldı," deyince Asya gülümsemesini bozmadan Fatih'e sarıldı. 5 haftadan fazla süren tedavi ve dinlenmelerin sonucunda hareketleri daha özgür hâle gelmişti. "Otele yerleşir yerleşmez haber ver bana, aklım sende."

"Beni merak etme, başımın çaresine bakarım. Sen rahat rahat onlarla hasret gider."

Asya, Fatih'in yokluğunun altında çırpınarak, "Elimde değil," dedi ve daha da sarıldı. "Yarın sabah uyanır uyanmaz yanına geleceğim."

Fatih, Asya'yı bedeninden ayırıp yüzünü avuçlarının arasına aldı. Bir elini yanağının üzerinde gezdirirken gözleriyle de yüzünü taradı. "Bu gece sensiz çok zor uyuyacak olsam da seninle aynı şehirde uyuyacak olmak tek tesellim. Nasıl, bu kadar bağımlılık yapabildin?" Asya'nın eline uzanıp elini kalbinin üzerine yerleştirdi. "Nasıl, buranın hiç durmadan bu kadar hızlı

çarpmasına sebep olabiliyorsun? Nasıl, her defasında nefesimi kesebiliyorsun? Bana ne yapıyorsun, bilmiyorum ama her ne yapıyorsan iyi ki yapıyorsun."

Asya, hâlihazırda bekleyen gözyaşları hızla gözlerine dolarken dudaklarını, Fatih'in dudaklarına bastırdı. Elini, Fatih'in başının arkasına götürerek daha da dudaklarına bastırdı ve tutkuyla öpmeye başladı. Fatih'in karşılık vermesiyle, boşta kalan diğer eliyle de emniyet kemerinden kurtuldu ve Fatih'in üzerine doğru eğildi.

Fatih ise Asya'nın tutkuyla dolu dudak darbeleriyle afallayınca hafifçe inledi ve Asya'yı yavaşça kucağına çekti. Birbirlerini sertçe öperken Değerli'den dolayı ayrılmak zorunda kalsalar da nefes nefese birbirlerinin gözlerine baktılar.

Fatih, gözleri Asya'nın şişmiş dudaklarına kayınca iç çekti. "Bunu bana yapma, güzelim, kendimi çok zor tutuyorum."

Asya kızaran yanaklarının eşliğinde usulca Fatih'in kucağından indi ve tekrar emniyet kemerini taktı. "Bizimkileri daha fazla bekletmesek iyi olur."

Fatih başını sallayıp derin bir nefes aldı. Asya'nın tutkulu dudak darbeleri aklını başından almıştı. Onu ilk kez böyle öpmüştü. Yeniden derin bir nefes alıp nefesini kontrol etmeye çalıştı, ardından arabasını çalıştırdı.

Yaklaşık 20 dakika sonra Asya'nın evinin önünde durduklarında Fatih, Asya'ya doğru dönüp boynundaki fulara uzandı ve yavaşça boynundan çıkardı. "Kokunu yanı başımda hissetmem için buna ihtiyacım var," diyerek fuları bileğine doladı ve arabadan inip bagaja yöneldi.

Fatih, bagajdan Asya'nın bavullarını indirirken Asya da kucağında Değerli ile birlikte arabadan indi. O sırada büyükannesi ve büyükbabası kapıda belirince onlara doğru, yüzündeki kocaman tebessümüyle ilerledi.

Büyükannesi, gözündeki yaşa hâkim olamayıp, "Güzel kızım, hoş geldin. Nasıl korkuttun beni... Şimdi nasılsın, iyi misin?"

diye sorduğunda Asya, Değerli'yi büyükbabasına verip büyükannesine sarıldı.

"İyiyim ben, geçti artık o günler, üzülme lütfen."

"Köpeğin mi var?"

Asya, büyükannesinden ayrılıp gülümseyerek başını Fatih'e çevirdi. "Fatih sayesinde sahiplendim."

Asya'nın başını çevirmesiyle birlikte büyükannesi ve büyükbabası da başlarını Fatih'e çevirdiler.

Fatih ise arabanın yanında duruyor, onlara bakıyordu. Büyükbabası Fatih'e doğru yürümeye başlayınca Fatih de valizlerle birlikte ona doğru yürüdü. "Hoş geldin, delikanlı."

"Hoş buldum, efendim."

Asya, büyükannesinin koluna girerek Fatih'in yanına gitti. "Seni Fatih'le tanıştırayım, büyükanne."

"Hoş geldin, oğlum," dedi büyükannesi de gülümseyerek.

Fatih eline uzanıp öptü ve tıpkı büyükbabasına dediği gibi, "Hoş buldum, efendim," dedi.

"İçeri buyur, oğlum. Siz geleceksiniz diye yemek yaptım."

Fatih kaçamak gözlerle Asya'nın büyükbabasına baktı. Büyükbabası, sessizce ve ciddiyetle Fatih'i izliyordu. "Ellerinize sağlık, efendim ama belki başka bir sefere... Ben artık gitsem iyi olacak. Yine de teşekkür ederim," diyerek Asya'ya döndü. "Görüşürüz, Asya."

Asya belli belirsiz iç çekti. "Görüşürüz."

Fatih, ardından büyükbabasına dönüp, "İyi akşamlar, efendim," deyince yaşlı adam da "Asya'yı getirdiğin için teşekkür ederim, delikanlı, iyi akşamlar," diye karşılık verdi.

Fatih daha fazla bir şey demeden başını eğip arabasına doğru ilerledi. Arabasına bindiğindeyse son bir defa daha Asya'nın gözlerine bakıp oradan uzaklaştı.

Asya, Fatih'in arkasından hüzünle bakarken büyükbabasıyla göz göze gelince, bakışlarını kaçırıp yeniden büyükannesinin koluna girdi ve birlikte içeriye yürümeye başladılar. İçeri girdik-

lerinde de çeşit çeşit yemeklerle dolu masayı görünce hayranlıkla masaya baktı. "Büyükannem, ne kadar uğraşmışsın öyle... Ne güzel bir masa olmuş, ellerine sağlık."

Yaşlı kadın, "Arkadaşın da gelir diye düşünmüştüm," dedi, eşinin duyamayacağı bir ses tonuyla.

Asya dudak bükerek büyükannesine baktı. "Aşk olsun yani, onun için miydi tüm bu hazırlık?"

"Olur mu, güzel kızım? İkiniz içindi..."

O sırada büyükbabası yanlarına gelince susmak zorunda kaldılar ve Asya ellerini yıkamak için lavaboya girdi.

Dakikalar sonra yemeğe başladıklarında Asya'nın gözü sürekli telefonundaydı. Asya, Fatih'ten gelecek mesajı bekliyordu. Büyükbabası, Asya'nın gözünün sürekli telefonunda olduğunu fark edince başını yemeğinden kaldırmadan, "Delikanlı geri mi dönüyor?" diye sordu.

Asya bakışlarını telefonundan çekip büyükbabasına baktı. Kaşları hafifçe çatıktı; yüzüne bakmıyor, yemeği ile ilgileniyordu. Bir an tereddüt etse de doğruyu söylemeye karar verdi. "Hayır, dönmeyecek, burada kalacak."

Büyükbabasının bakışları anında üzerine döndü. "Demek, burada kalacak. Nerede peki?"

"Bir otele yerleşecek."

Büyükbabası elindeki kaşığı da bırakıp arkasına yaslandı. "Seni bırakamadı yani?"

Asya kızarıp başını öne eğerken büyükannesinin sesi duyuldu. "Hasan," dedi vurgulayarak.

Büyükbabası cevap vermeyip tekrar yemeğine dönünce masada sessizlik oluştu. Sessiz geçen yemeğin sonlarına doğru büyükbabası dayanamayıp, "Sen oda arkadaşının tıp okuduğunu söylemiştin. O mu sizi Fatih'le tanıştırdı?" diye yeniden sordu.

Asya öksürmeye başlayınca büyükannesi bardağa su doldurup Asya'ya uzattı. Büyükbabası da gözünü kırpmadan Asya'yı izliyordu.

Asya suyunu içerken kendini köşeye sıkışmış hissetti. Geveleyerek, "Yani, sayılır..." deyince "Arkadaşların nasıl?" diye sordu büyükannesi, konuyu değiştirmek istercesine.

Asya minnet dolu gözlerle büyükannesine baktıktan sonra gülümseyerek arkadaşlarını anlatmaya başladı. O sırada Fatih'ten gelen mesajla keyfi iyice yerine geldi ve büyük bir hevesle arkadaşlarını anlatmaya devam etti. Büyükbabası ise hâlâ Asya'yı izliyordu.

***

Gecenin ilerleyen saatlerinde Asya midesinde hissettiği ağırlıktan dolayı soda içmek üzere mutfağa indi. Tam buzdolabını açmıştı ki telefonu çalınca arayana baktı. Fatih arıyordu. Gülümseyerek telefonu açtı. "Efendim, sevgilim?"

"N'apıyorsun, güzelim?"

Asya bakışlarını buzdolabının raflarında tek tek gezdirip soda aramaya başladı lakin yoktu. Hayal kırıklığı içinde dudaklarını büküp dolabı kapattı. "Soda var mı diye buzdolabına bakmaya gelmiştim ama yokmuş. Büyükannem biz geleceğiz diye döktürmüş, dayanamadım, fazla kaçırdım," dedi kıkırdayarak ve ekledi. "Yemeğe kalmayarak çok şey kaçırdın."

"Kalmayı isterdim ama ayıp olurdu."

Asya iç çekerek, "Aslında olmazdı ama büyükbabama da belli olmazdı, şansımızı çok zorlamak istemedim," dedi ve kendi düşüncesini desteklercesine başını salladı. "Hakkımı Uludağ için kullanacağım."

"Ne zaman konuyu açacaksın?"

"Birkaç gün sonra açarım, öncesinde destek kuvvet için büyükannemi ikna edeceğim."

Fatih gülünce Asya yeniden gülümsedi ve odasına geri döndü. "Sen n'apıyorsun, yerleştin, değil mi?"

"Evet, yerleştim. Odadayım ve şu an seni özlemekle meşgulüm."

"Ben de seni özledim, hemen uyuyup sabah olmasını istiyorum."

Asya'nın anlamını çözemediği bir gülümseme sesi koptu Fatih'in dudaklarından. "Ben de seni görmek istiyorum."

"O zaman yarın görüşürüz."

Fatih'i sesine bir kez daha gizemli bir gülüş yerleşti. "Görüşeceğiz," dedi ve telefonu kapattı.

Asya dertli bir iç çekişin ardından yatağına girdi. Hemen uyumak istese de bir türlü gözüne uyku girmiyordu. Hastaneden çıktığı günden beri Fatih'le uyumuştu ve şu an kendini eksik hissediyordu. Sıkıntıyla yatağından kalktı, kitap okumanın iyi geleceğini düşünerek eline kitabını aldı.

Kitap okumasının üzerinden yaklaşık yirmi dakika geçmişti ki Fatih'ten mesaj gelince kitabını bırakıp gelen mesaja baktı. "Uyudun mu, güzelim?"

Asya mesajı okur okumaz hemen Fatih'i aradı. "Uyumadım, sevgilim, bir sorun mu var?"

"Hayır, bir sorun yok, 'Uyumadıysan aşağı gelir misin?' diyecektim."

Asya heyecanla, "Aşağıda mısın yoksa?" diyerek yataktan kalktı ve penceresinin önüne gitti.

"Evet, aşağıdayım."

Perdeyi açtığında Fatih'i arabasına yaslanmış bir hâlde evi izlerken buldu. Gülümsedi. "Ne yapıyorsun orada?"

"Seni özledim."

Asya, büyükbabasından dolayı bir an için tereddüt etse de "Hemen geliyorum," diyerek telefonu kapattı ve sessizliğe özen göstererek aşağı indi. Kimseyi uyandırmamıştı, her yer karanlıktı. Ceketini alıp sessizce evden çıktı. Etrafına bakınıp koşar adımlarla Fatih'e yürümeye başladığında Fatih de ona yürüyünce ortada buluşup sarıldılar. "Hoş geldin." Fatih'ten ayrılıp şaşkınlıkla yüzüne baktı. "Beni şaşırttın, gelmeni beklemiyordum."

Fatih, Asya'nın elini tutup arabaya doğru ilerlediğinde, "Nasıl gelmem? Aklım da kalbim de ruhum da buradayken otelde

nasıl durabilirim? Ayrıca sevgilimin canı soda istemişse hiç duramam," dedi ve arabadan sodaları alıp Asya'ya uzattı.

"Ya, Fatih," dedi Asya mutlulukla. "Bunları getirmek için mi geldin?"

Fatih serseri bir sırıtışla, "Bir nevi bahane oldu benim için. Senin canın her akşam bir şey istesin, olur mu?" diyerek kollarını Asya'nın beline doladı ve kendine çekti.

"Sen mükemmel bir insansın, Fatih."

Fatih itiraz edercesine başını iki yana salladı. "Hayır, sadece sana sırılsıklam âşığım."

Fatih dudaklarına uzandığında Asya çok kısa bir süre karşılık verdikten sonra dudaklarını ayırdı. "Benim artık gitmem gerekiyor, büyükbabam görürse ikimizi de vurur," dedi gülümseyerek. Ardından, "Teşekkür ederim," diyerek uzaklaştı.

Fatih de dudağında kalan tadı emerken Asya'nın gidişini izledi.

***

Ertesi sabah Asya erkenden uyanıp dolabının karşısına geçti. Bir süre eşyasına baktıktan sonra asimetrik, balıkçı yaka, füme renginde bir kazakla siyah, dar kotunu giydi. Saçlarını da sıkı bir atkuyruğu yaptığında hazırdı.

Büyükbabasının tepkisinden çekinse de, neyse ki büyükbabası, bu sabah işi olduğu için evden erken çıkmıştı. Rahat bir şekilde mutfağa indi. "Günaydın," dedi ağzı kulaklarında.

"Günaydın, kızım, erkencisin. Bilseydim erken kalkacağını, şimdiye kadar kahvaltıyı hazırlardım, hemen hazırlıyorum."

Asya gülümsemesini bozmadan, "Ben sana kıyabilir miyim hiç, sultanım? Seni uğraştırır mıyım hiç? Benim için bir şeyler hazırlama lütfen," diyerek büyükannesinin yanaklarını sıktı ve hafifçe sağa sola salladı.

"Aşk olsun, kızım. O nasıl söz? Sen benim evladımsın, elbette hazırlarım."

"Biliyorum, pamuğum ama sadece yorulmanı istemiyorum. Hem bu sabah evde kahvaltı yapmayacağım. Birazdan Fatih gelecek, onunla birlikte kahvaltıya gideceğiz."

Büyükannesi gülümseyerek Asya'yı baştan aşağı süzdü. "Bu hazırlık onun içindi demek... Çok güzel görünüyorsun. Ayrıca iyi bir çocuğa benziyor, sevdim onu."

Asya özlemle içini çekti. "O, bu hayatta karşıma çıkabilecek en iyi insan."

"Zaten bu kadar iyi biri olmasa büyükbaban asla izin vermezdi."

Asya masanın yanındaki sandalyeyi çekip oturdu ve bakışlarını yaşlı kadının gözlerinde gezdirdi. "Büyükbabam bu konuda beni çok şaşırtıyor," dediğinde, büyükannesi de yanına oturdu. "İnan bana, beni de şaşırtıyor, kızım. Senin yanından geldiği gün hem üzgündü hem de mutluydu ve seni Fatih'e emanet ettiğini söylediğinde dakikalarca kendime gelemedim. Hâlbuki büyükbaban çok kıskanç bir insandır. Fatih onu etkilemeyi başarmış, aferin çocuğa."

Asya içtenlikle gülümsedi fakat gülümsemesi, içini kemiren tedirginlikten dolayı çabucak silindi. "Şu an Fatih'in burada olmasından hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamıyorum. Açıkçası bir tepki vermesinden korkuyorum. Görüşmemize engel olacak diye aklım çıkıyor. Sence, şimdi onunla dışarı çıkmama bir şey der mi?"

"Aslına bakarsan büyükbabanın şu an ne hissettiğini ben de pek anlayamıyorum. Bir yanının ilişkinize onay verirken diğer yanının ilk defa böyle bir durumla karşılaştığı için kabullenmekte zorlandığını düşünüyorum. O yüzden sessiz kalıyor gibi. Sen yine de çok geç kalma. Sağı solu hiç belli olmaz, bilirsin."

Asya, "Bilmem mi?" diyerek gülümsedi ve ayağına gelen fırsatı değerlendirmek istercesine, yavru kedi misali büyükannesinin gözlerinin içine baktı. "Büyükanne. Bu hafta sonu bizimkiler Uludağ'a gidecekler ve Fatih'le biz de gitmek istiyoruz, büyükbabam izin verir mi?"

Büyükannesinin yüzünde, anında bir korku ifadesi belirdi "İzin vereceğini hiç sanmıyorum."

Asya hayal kırıklığı içerisinde yaşlı kadının ellerini tuttu. "Lütfen pamuğum, onu ikna etmeme yardım et, sen de destek olursan belki ikna ederiz."

Büyükannesi dikkatle Asya'nın gözlerindeki umut pırıltılarına baktı. Eşinin tepki vereceğini bilse de Asya'nın isteğine kayıtsız kalmak istemiyordu çünkü onu ilk kez bu kadar mutlu görüyordu. "Tamam, yardım edeceğim."

Asya, "Yaşa be pamuğum!" dedi sevinçle ve yanaklarını bir kez daha sıktı. Tam yanağından kocaman bir öpücük almıştı ki telefonundan bildirim sesi gelince büyükannesinden ayrılarak dışarı çıktı. Çıktığında ise Fatih'i arabasına yaslanmış bir hâlde kendisini beklerken buldu.

Üzerine bir kot ceket, kot ceketinin içine siyah, düz bir tişört giymişti. Altına da tişörtü ile aynı renkte bir kot giymişti. Sarı saçlarını toplamış, keskin yüz hatlarını yine meydana çıkarmıştı. Bir bakanı bir daha dönüp baktıracak çekiciliğiyle karşısında dururken, gözlerine taktığı siyah gözlüğüyle de Asya için kusursuz ve nefes kesici duruyordu.

Asya'yı görmesiyle beraber gülümseyince Asya da gülümseyip ona doğru yürümeye başladı. Yanına gelince de parmak uçlarında yükselerek kollarını boynuna doladı. "Hoş geldin, sevgilim."

Fatih, Asya'nın bedenini kendi bedenine yaslayıp, dudağına tüy gibi bir öpücük kondurdu. "Çok güzel görünüyorsun."

Asya alıcı gözüyle Fatih'i süzdü. "Sen de çok çekici görünüyorsun," diyerek parmaklarını Fatih'in eline sardı ve arabaya doğru ilerledi. "Bugün için hazır mısın? Sana tüm şehri gezdireceğim."

"Evet, hazırım, doğup büyüdüğün şehri çok merak ediyorum."

Asya arabaya binerken, "Bence seveceksin," dediğinde Fatih, "Havasını soluduğun her şehri severim ben," dedi ve arabanın

kapısını kapattı. Ardından birlikte kahvaltı yapacakları dağa doğru yol almaya başladılar.

Kahvaltı yapacakları mekâna geldiklerinde arabadan inerken Fatih, tepeden kuş bakışı görünen şehre bakıp temiz havayı içine çekti. "Burası harikaymış."

"Sen bir de arka tarafta özgürce dolaşan yılkı atlarını görmelisin, bence harika hayvanlar."

"Yılkı atları mı?"

"Evet, kahvaltıdan sonra seni o tarafa götüreceğim, görmeni çok isterim."

Fatih başını sallayınca birlikte içeri girdiler ve buldukları boş masaya oturup kahvaltı siparişi verdiler. Fatih, ellerini yıkamak için lavaboya giderken Asya, Gökçe'den aldığı mesajla gülümsedi. "İzin aldım."

"Darısı başıma," yazıp gönderdiği sırada duyduğu tanıdık sesle başını telefondan yavaşça kaldırdı.

"Asya, bu ne güzel tesadüf!"

Asya gördüğü yüze kısa bir süre şaşkınca baktıktan sonra kaşlarını çattı. "Levent!"

Levent duyduğu sesten memnun olmuşçasına yüzündeki tebessümüyle gözlerini kapatıp derince iç çekti. Yeniden gözlerini açtığında Asya'nın gözlerine bakarak, "Adımı ağzından duymayı nasıl da özlemişim," dedi.

Asya daha da kaşlarını çatarak onun söylediğini duymazdan geldi. "Senin burada ne işin var? Okul, tatile girmedi mi?"

"Henüz eve gitmedim. Burada işlerim vardı, onları halletmek için kaldım. İyi ki de kalmışım, seni görmüş oldum."

Asya bakışlarını yeniden telefonuna çevirdi. "Maalesef görmüş oldun ve bu, benim için kötü bir tesadüf oldu. Gördüğüne göre artık gider misin?"

"Aşk olsun, Asya. Sen beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Her ne kadar Levent'in sözleri Asya'nın canını sıksa da Fatih'ten dolayı iyice gerilmişti ve Levent'in bir an önce gitmesini

istiyordu. Ters bir bakış akıp ses tonunu da sertçe kullanarak, "Hayır, Levent, hiç sevinmedim. Lütfen artık gider misin?" dediğinde Levent karşısındaki sandalyeye oturdu. "Neden telefonlarımı açmıyor musun? Hatamı anladım, diyorum, neden telafi etmeme izin vermiyorsun?"

Asya, Levent karşısına oturunca hem şoke olmuş hem de iyice sinirlenmişti. Oturduğu yerden kalktı. "Çünkü seni istemiyorum. Asıl sen, bunu neden anlamıyorsun?" dediğinde sesi, hissettiği öfkeden dolayı yüksek çıkmıştı.

Levent de oturduğu yerden kalkıp tam karşısına dikildi. Levent'i kovmak için tam dudaklarını aralıyordu ki duyduğu sesle başını Levent'in arkasına çevirince Fatih'in öfkeli çehresini gördü. "Bir sorun mu var, Asya?"

Fatih, Levent'le yan yana geldiğinde Levent'e göre daha uzun boylu ve yapılı duruyordu. Tanımadığı adama ters bir bakış atıp Asya'nın yanına geldi ve elini beline sardı. Asya'nın gergin hâllerinden, ters bir durum olduğunu anlamıştı.

Asya'nın öfkesi anında endişeyle yer değiştirdi. "Hayır, sevgilim, bir sorun yok. Eski bir arkadaş sadece... Gidiyordu zaten."

Levent şaşkınlıkla Asya'ya baktı, ardından kaşlarını çattı. "Vaaayyy, sevgilin demek. Anlaşılan, bu yüzden telefonlarımı açmıyordun. Yerime hemen birini bulmuşsun."

Levent'in sözleriyle Fatih nefesini tutarken, Asya iğrenerek, "Levent, buradan hemen git!" dediğinde nefreti sesine de yansımıştı.

Fatih ise Levent'in adını duymasıyla birlikte tuttuğu nefesini yavaşça verdi fakat vücudu sinirden kaskatı kesilmişti. Aklına, Asya'ya izni olmadan dokunduğu gelince tüm kanının alev aldığını hissetti. Sert bir nefes alıp ellerini ceplerine yerleştirdi ve Levent'e doğru bir adım attı. Tam karşısında durup ona öldürecekmiş gibi bakmaya başladı ki ağzından çıkacak tek bir kelimeye dahi tahammülü olmayacağını çok iyi biliyordu. "Bana bak,

canının sıkılmasını istemiyorsan canımı sıkmadan bas git. Aksi takdirde olacaklardan ben sorumlu değilim."

Dişlerini o kadar çok sıkıyordu ki Levent'in gözleri yanaklarına kaydı. Yeniden gözlerine baktığında, tıpkı Fatih gibi ters bir tavırla, "Ne diyorsun lan sen?" diye çıkıştı.

Fatih için bu çıkış yetmişti. Ellerini anında ceplerinden çıkararak Levent'in yakasını tuttu. Çevredeki tüm gözler onlara çevrilirken Asya korkuyla Fatih'in kolunu tuttu. "Fatih, lütfen..."

Fatih, Levent'i daha da yüzüne yaklaştırıp burnundan soluyarak gözlerinin içine baktı. "Diyorum ki, tek bir kelime daha edersen seni hastanelik ederim."

Levent'in gözlerine o kadar ürkütücü bir ifadeyle bakıyordu ki Levent sesini çıkaramadan ters ters bakıp, yakasındaki elleri iterek uzaklaşmaya başladı.

Fatih de Levent'in gidişini izledikten sonra derin bir nefes alıp Asya'ya döndüğünde, onun tedirginlikle kendisine baktığını gördü. "Canını sıkacak bir şey söyledi mi?"

"Hayır, söylemedi, yeni gelmişti zaten."

Fatih cevap vermek yerine başını sallayıp sandalyeye oturdu. Sakinleşebilmek için ardı ardına nefesler almaya çabaladığında Asya da karşısına oturup onu izlemeye başladı. Fazlasıyla gergin olduğunu ve sakinleşebilmek için kendiyle savaş verdiğini rahatlıkla görebiliyordu. Sağ bacağını sürekli titretiyor, alt dudağını ısırıyordu. Sol eliyle de masada hızlı bir ritim tutarken, hafifçe çattığı kaşlarıyla karşıyı izliyordu.

Levent'in günlerini mahvetmesini istemediği için yavaşça uzanıp, gerginlikten buz gibi olan elini tuttu. Elini tutmasıyla birlikte Fatih bakışlarını çevirince de "Seni neden buraya getirdim, biliyor musun?" dedi samimi bir gülümsemeyle.

Fatih, *"Neden?"* der gibi başını sallayınca Asya konuşmaya devam etti. "Burası babamın çok yakın bir arkadaşının mekânı. Babamla ne zaman baş başa vakit geçirmek istesek birlikte buraya gelirdik. Hem kahvaltı eder hem de keyifle sohbet ederdik.

Kahvaltıdan sonra da benim ısrarlarım yüzünden atları izlemeye giderdik. O zamanlar buraya gelebilmek için can atardım. O ölünce bir süre buraya hiç gelmedim; cesaret edemedim."

Derin bir nefes alarak bakışlarını boşluğa tutundurdu ve aklından çıkaramadığı o günü anımsadı. Anımsadıkça ağlama isteğini güçlükle bastırıp bakışlarını bir kez daha, sevdiği adamın öfkeden arınmış yüzüne çevirdi. "Sonra, bir gün tüm cesaretimi toplayıp buraya geldim. Tek başıma oturdum, bir süre etrafı izledim. Boğazımda bir yumru vardı, ne ağlayabiliyordum ne de konuşabiliyordum; sadece izliyordum. Çok kısa bir süre sonra büyükbabam geldi ve tam karşıma oturdu. Sessizce beni izlemeye başladı. Ardından, neden buraya yalnız geldiğimi sordu. Ben cevap vermeyince o konuşmaya devam etti. Aslında cevabı biliyordu. Babam ölse bile kendisinin var olduğunu, bu yüzden yalnız olmadığımı, babamın yarım bıraktığını kendisinin devam ettireceğini ve bundan sonra buraya birlikte geleceğimizi söyledi, sonra o da sustu. O gün bir daha o konuyu hiç konuşmadık ama o günden sonra da büyükbabamla buraya birlikte gelmeye devam ettik." Cümlenin sonuna doğru sıcacık gülümseyerek Fatih'in diğer elini de tuttu. "Hayatımdaki iki önemli erkekten sonra buraya gelebileceğim tek erkek sensin. Onların yerini sadece sen doldurabilirsin. Biri babamdı, diğeri büyükbabam. Sense âşık olmanın ne demek olduğunu öğrendiğim adamsın. Birinin gülüşüyle erimenin nasıl olduğunu hissettiren, bir bakışınla kalbimi çarptıran tek gerçeğimsin."

Asya'nın, gözlerinin içine bakarak söylediği sözlerle içi sıcacık olan Fatih, yavaşça ellerini çekti ve oturduğu yerden kalkıp Asya'nın yanına giderek onu kolları arasına hapsetti. "Kokusuyla sarhoş olduğum, sonsuza dek yarınını tamamlayacağım."

Asya gülümseyip daha da hapsoldu sevdiğinin kollarına ve huzuru yeniden hissetmeye başladı.

***

Kahvaltıdan sonra bir süre atları izleyip yeniden şehre indiler. Akşama kadar birlikte gezdikten sonra da Asya eve girerken, Fatih kolundan tutup onu kendine çevirdi. "Bu akşam da canın bir şeyler çeksin, tamam mı?" diyerek göz kırptı.

Asya gülümseyip başını salladı ve Fatih'ten ayrılıp eve girdi. Eve girdiğinde ise büyükbabası çoktan eve gelmişti. Asya tereddütlü bir bakış attı ona. "İyi akşamlar."

Büyükbabası da Asya'yı baştan aşağı süzdükten sonra başını salladı. "İyi akşamlar, Fatih'le mi birlikteydin?"

Asya kaçamak bakışlarıyla büyükannesine baktı. Büyükannesi de huzursuz ve sessizdi. Yeniden büyükbabasına baktı. "E-e-evet, ona burayı gezdirdim."

"Söyle delikanlıya, yarın akşam yemeğe gelsin."

Asya, gözleri şaşkınlıkla büyüse de hızlıca toparlanıp gülümseyince, büyükbabası da belli belirsiz bir tebessümle televizyon izlemeye devam etti.

Asya, bakışlarını büyükannesine çevirince onun da rahatlamış ifadesini gördü ve ağzı kulaklarında, odasına gitti. Kapıyı kapatır kapatmaz Fatih'i aradı. Telefon daha ilk çalınışında açılırken Fatih'in keyifli sesini duydu. "Benim güzel sevgilimin canı şimdiden bir şeyler mi çekti yoksa?"

Asya heyecanla, "Fatih, sana harika bir haberim var, yarın akşam büyükbabam seni yemeğe bekliyor," deyince Fatih'in öksürdüğünü duydu.

"Gelmem konusunda kendinden emin misin? Tam da Uludağ için izin alacakken sıkıntı olmasın?"

"Eminim. Büyükbabam seni istemeseydi, ne kadar dil dökersem dökeyim kabul etmezdi. Bence yavaş yavaş seni kabullenmeye başlıyor."

"Bu iyi haber o zaman."

"Hem iyi hem kötü..."

Fatih merakla, "O ne demek?" diye sorunca Asya keyifsizce içini çekti. "Yarın akşama kadar görüşemeyeceğiz demek. Az

önce de dediğin gibi, Uludağ için izin alacakken bir sorun yaşansın istemiyorum. Göze batmamak en iyisi."

Fatih'in sıkıntıyla aldığı nefes, Asya'nın kulaklarını doldurdu. "Ne zaman bitecek bu tatil? Hemen okul açılsın ve biz yine birlikte kalmaya devam edelim."

"Az kaldı, sevgilim."

***

Ertesi sabah Asya'nın büyükbabası kahvaltıdan sonra ceketini giyerken, "Benim biraz işlerim var, akşama görüşürüz," diyerek evden çıkınca Asya mutlulukla mutfağa geri döndü. Yeni pişmiş börekleri hızlıca saklama kabına doldurduğunda büyükannesinin şaşkın bakışlarını görünce, "Kafayı yemedim, merak etme, sadece bunları Fatih'e götürüp hemen geri geleceğim," dedi ve saklama kabının kapağını kapatıp büyükannesinin yanağını öptü. "Ben gelmeden hiçbir hazırlığa başlama, birlikte hazırlarız."

Büyükannesinin muzip bakışlarına aldırmadan evden çıktı ve çevirdiği ilk taksiye binip otelin yolunu tuttu.

Fatih ise tüm gece, bir ay sonra gireceği TUS'a[1] çalışmış, sabaha karşı yatmıştı. Kapının arka arkaya çalınmasıyla gözlerini açtı, ısrarla çalınmaya devam edilince de sersem bir şekilde yataktan kalkarak, kapıyı açmaya gitti.

Kapıyı açar açmaz Asya'nın üzerine atlamasıyla neye uğradığını şaşırdı. Asya, ellerini ensesine sarıp yüzünü öpücük yağmuruna tuttuğunda iyice afallamıştı. Kahkahasının arasından, "Güzelim, bir dakika," diyerek onu durdurdu. "Sen böyle arka arkaya öpünce karşılık veremiyorum ve ben karşılık vermek istiyorum."

Bu defa Asya'dan önce davranıp onu öpmeye başladı. Öpücüklerini kesmeden Asya'yı kucakladığı gibi ayağı ile kapıyı kapattı ve çok geçmeden Asya'yı yatağının üzerine yavaşça bırakıp üzerine uzandı. Artık durması gerektiğini biliyordu ve zoraki bir

[1] TUS: Tıpta Uzmanlık Eğitimi Giriş Sınavı.

şekilde dudaklarını hızlıca geriye çekip kendini Asya'nın yanına bıraktı. İkisi de nefes nefeseydi.

Asya, "Nerede duracağını bildiğin için o kadar rahatım ki..." dediğinde Fatih sahte bir isyanla konuştu.

"Kesinlikle aklıma da kalbime de zararsın."

Asya gülümseyerek Fatih'e doğru döndü. "İltifat ettiğini varsayıyorum."

Fatih de ona dönüp şişmiş dudaklarını görünce hızla gözlerini kaçırıp Asya'nın gözlerine baktı. Davetkâr dudakları aklını karıştırıyordu. "Neden aramadın, seni almaya gelirdim."

Asya, "Sürpriz yapmak istedim ama..." diyerek Fatih'in yorgun yüzünü inceledi. "Yorgun görünüyorsun."

"Tüm gece ders çalıştım."

Asya, masanın üzerindeki notlara bakıp dudaklarını büktü. "Benim yüzümden doğru dürüst ders çalışamıyorsun, sonra da çalışabilmek için uykusuz kalıyorsun."

Fatih yatakta doğrulup sırtını yatağın başlığına dayadı, ardından Asya'yı da kucağına çekerek kollarının arasına aldı. "Bükme öyle dudaklarını, zaafım var," diyerek üzerinden öptü. "Ayrıca ben hâlimden şikâyetçi değilim ve seninle vakit geçirebilmeyi her şeyden çok istiyorum."

"Ben de istiyorum ama bu sınav senin için çok önemli ve yorulmanı istemiyorum."

"Benim için her şeyden önemlisin, ayrıca beni merak etme, hallederim."

Asya, "Elimde değil," diyerek Fatih'in kucağından kalkıp içeri girmeden önce, kapıya astığı çantasını almaya gitti. "Aç mısın?"

Çantasından çıkardığı börekle yeniden Fatih'in yanına geldi. Böreği Fatih'in ağzına götürürken, "Devamı akşama," dedi ve ekledi. "Ama şimdi gitmem gerekiyor, akşam için büyükanneme yardım edeceğim."

Fatih ağzındaki lokmasını yutup, "Bu kadar erken mi? Ama ben sana doyamadım," diyerek Asya'yı tekrar kucağına çekti.

"Üzgünüm, sevgilim ama gitmek zorundayım."

"O zaman bekle, seni ben bırakırım."

"Ben giderdim."

Fatih, "Ben bırakırım ama önce duşa girmem gerekiyor," dedikten sonra yataktan kalktı ve banyoya yöneldi.

Asya ise yatağın başlığına sırtını yaslayıp telefonuyla ilgilenmeye başladı. Yaklaşık 15 dakika sonra Fatih banyodan belinde sarılı havluyla çıkınca da şok içinde ona baktı. Islak saçlarından çıplak omuzlarına akan sular karın kaslarına doğru yol yapmış, belindeki havlunun kenarlarını iyice ıslatmıştı.

Asya tek tek süzülen suları izlerken yutkundu, bakışları Fatih'in yüzüyle buluşunca onun arsızca güldüğünü gördü.

"Şey, kıyafetlerimi unutmuşum da..." diyerek dolaba yöneldi Fatih ve kıyafetlerini aldı. Asya'nın donmuş hâline bir kez daha göz kırpıp yeniden banyoya girdi.

Asya, Fatih'i ilk kez havluyla görüyordu. Elini gözlerinin önüne götürüp aşağı yukarı salladı. Havuzda kurulanırken görmüştü ama üzerinde deniz şortu vardı. Bu defaysa... Aklına gelen düşünceyle elini kalbine götürdü. Kalbi göğsünden fırlamak üzereydi. Yanakları da çoktan al al olmuştu.

Anlık yaşadığı aydınlanmayla gözlerini kıstı. "Bilerek yaptı," diye fısıldadı.

Hastaneden çıktıktan sonraki ilk gece banyodan havluyla çıktığını hatırladı. Fatih'in şaşkın bakışları karşısında *"Kıyafetlerimi unutmuşum,"* demişti. Tıpkı az önce Fatih'in söylediği gibi...

"O an hissettiklerini hissetmem için yaptı," diye mırıldandı. "Ama kabul etmeliyim ki çok zormuş."

Asya kendi kendine söylenirken Fatih üzerini giyip banyodan çıkmıştı. Yüzünde yine arsız gülümsemesi vardı. Asya utanıp bakışlarını Fatih'ten kaçırarak çantasına uzandı. "Büyükannemi fazla bekletmesek iyi olacak," diyerek kapıya doğru yürüdü.

Fatih ise hâlâ arkasından gülüyordu ve şu an Asya'nın kendisini bu kadar beğenmesinden oldukça haz alıyordu.

***

Akşamüzerine doğru tüm hazırlıklar bitince Asya üzerini değiştirmek için odasına girdiğinde aklına gelen fikirle gülümsedi. Fatih'in sabah ona yaptığının benzerini yapacak, onu zor durumda bırakacaktı.

Dolabına yönelip elini elbiselerinin arasında dolaştırdı. Eli kırmızı elbisenin üzerine gelince sinsice gülümsedi. Fatih'in, ne zaman kırmızı giyse hayran bir şekilde kendisine baktığını gözünün önüne getirdi. Yüzünde gülümsemesi daha da genişlerken, bu gece çok eğleneceğinden emindi.

Saçlarına iri dalgalar yapıp eliyle karıştırdı ve havalı bir görünüm verdi. Ardından yüzüne hafif bir makyaj yaptı. Dudaklarına da elbisesi ile aynı renkte ruj sürüp aynada kendine bakmaya başladı. Gördüğü aksini beğenmişti.

Odasından çıkıp mutfağa inince büyükannesinin tam karşısında durdu. "Nasıl olmuşum?"

Büyükannesi Asya'yı baştan ayağa süzerken, "Çok güzel olmuşsun," dediğinde kapı açılıp büyükbabası içeri girdi. Elinde yeni bir tavla seti vardı.

Asya ona doğru gidip elinden tavla setini aldı. "Bizde tavla yok muydu?"

"Komşuda kalmıştı, onlar da şehir dışındalarmış. Ben de yenisini aldım."

"Neden gelmelerini beklemedin ki?"

"E, bu gece delikanlının ifadesini alacağım."

Asya, gözleri korkuyla açılırken belli belirsiz "Eyvah!" diye mırıldandı. Biliyordu ki büyükbabasının tavlaya zaafı vardı ve yenilgiyi kabullenemiyordu. Fatih'in mutlaka yenilmesi gerekiyordu.

"Tavla oynamayı biliyor delikanlı, değil mi?"

Asya, "İnşallah bilmiyordur," dedi sessizce ve tavlayı içeriye götürüp eline telefonunu aldı. Tam Fatih'i arayacaktı ki kapı

çalmaya başladı. Şansına küserken üzerini düzeltip kapıya doğru gitti. Büyükannesinin kapıyı açmasıyla elindeki paketlerle Fatih görününce titrek bir nefes aldı.

Gerginlikten ve heyecandan elleri buz gibi olmuştu. Fatih'in onu beğenmesini çok istiyordu.

Fatih ise Asya'yı görür görmez olduğu yerde donup kaldı. Kırmızı rengini hiçbir kadına yakıştıramadığı kadar Asya'ya yakıştırıyordu ve şu an Asya sade, kırmızı elbisesi içinde göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu. Elbisesi ile aynı renkteki dudakları da yutkunmasına sebep oldu.

Fatih, bu yoğun hislerden kurtulmaya çalışarak gülümsedi ve içeri girdi. Asya'nın gözlerinin içine bakarak paketleri ona verip büyükannesine döndü.

"Hoş geldin, oğlum."

"Hoş buldum, efendim," diyerek elini öptü. Ardından yanlarına gelen büyükbabasına baktı.

Yaşlı adam, "Hoş geldin, delikanlı," diyerek elini uzattı. Fatih de başıyla selamlayıp elini uzattı.

Birlikte içeri girip oturduklarında kısa bir sessizlik oluştu. Asya, gergin bir şekilde nefes aldı. Fatih, Asya'nın kırmızılar içindeki süzülüşünü doya doya izlemek istese de büyükbabasından çekindiği için kaçamak bakışlarıyla Asya'yı izliyordu.

"Nasılsın, oğlum?"

Fatih, bakışlarını Asya'dan çekip büyükannesine döndü. "Teşekkür ederim, efendim, iyiyim. Siz nasılsınız?"

"İyiyim ben de. Aç mısın, hemen geçelim mi yemeğe?"

"Fark etmez, siz ne zaman uygun görürseniz o zaman geçeriz."

"Geçelim öyleyse," dedi büyükbabası ayağa kalkarak. O kalkınca Fatih de ayağa kalkmıştı ki yaşlı adam yanına giderek omzunu sıktı. "Tavla oynamayı biliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

Yaşlı adamın yüzündeki gülümseme genişlerken Asya'nın yüzü düşmüştü.

"O zaman yemekten sonra birkaç el tavla atalım."

Fatih, "Olur," diyerek Asya'ya baktığında Asya olumsuz anlamda başını sallıyordu. Soru dolu gözlerle Asya'ya bakınca Asya dudaklarını büktü. Fatih, Asya'nın bükülen dudaklarına bakıp derin bir iç çekti. Bunu fark eden Asya da belli belirsiz sırıttı.

Birlikte masaya geçtiklerinde Asya, Fatih'in tam karşısına oturdu. Yemek başlarda sessiz geçse de ilerleyen dakikalarda büyükbaba, Fatih'i tanımak için onu soru yağmuruna tutmuştu. Fatih konuştukça muhabbetini de sevmişti. Yavaş yavaş üzerindeki gerginliği atarken Fatih'e iyice ısındığını hissediyordu.

Asya ise Fatih'in ara ara kaçamak gözlerle dudaklarına baktığını görünce gülmemek için alt dudağını ısırmaya başladı. Fatih de Asya'nın dudağını ısırdığını görür görmez, başını *"Yapma!"* anlamında salladı.

"Demek, sınavına az kaldı."

Fatih, Asya'dan başını zar zor çekip büyükbabasına çevirdi. "Evet, efendim, ilk sınava çok az kaldı, ikinci sınav da eylülde olacak."

"Çalışabiliyor musun sınava?"

Asya suçlu suçlu başını öne eğdiğinde Fatih, "Elimden geldiğince çalışıyorum," dedi.

"Umarım, emeklerinin karşılığını alırsın. Sen de arkadaşların da alırsınız..."

Asya başını kaldırıp büyükbabasına baktı. Uludağ'a gitmek için izin istemenin tam sırası diye düşünerek çekingen bir sesle, "Büyükbaba, Onur'u hatırlıyorsun, değil mi? Hani, sana bacağımın kırıldığını söyleyen kişi," deyip Fatih'le göz göze geldi.

Fatih de oturduğu yerde dik konum almış, gerginlikle büyükbabanın vereceği cevabı beklemeye başlamıştı.

"Esmer olan delikanlı..."

"Evet, o," dedi Asya aynı çekingenliğini sürdürerek. Kalbi resmen ağzında çarpıyordu.

"Ne olmuş ona?"

Asya derin bir nefes alıp büyükannesine baktı. Belki üçü birlik olursa büyükbabasını ikna edebilirlerdi. "Onun bir kız arkadaşı var, hatta bu yaz nişanlanacaklar."

"Ece?"

"Kız arkadaşının adı da Zeynep."

Fatih kaşlarını kaldırmış, Asya'ya bakarken büyükbabası da sıkıntıyla nefes aldı. "Asya, sadede gel."

Asya, ellerini masanın altına götürüp sandalyesinden destek alırcasına tutundu. "Zeynep'in amcasının Uludağ'da tesisleri varmış ve Zeynep'le Onur bizleri de oraya davet etti. Gökçe ile Leyla izin almışlar," diyerek Fatih'e çevirdi bakışlarını. Fatih derin bir nefes alınca yeniden büyükbabasına baktı. "Eğer iznin olursa ben de gitmek istiyorum."

Yaşlı adam bakışlarını Fatih'le Asya arasında gezdirdi. "Nasıl bir tesismiş bu?"

Bu defa Fatih söze girdi. "Bungalov tipi evlerin bulunduğu bir tesis işletiyor amcası. Onur, her kış yarı dönem tatilinde oraya gidip Zeynep'in amcasına yardım ediyor. Bu sene, Asya'nın yaşadığı kazadan dolayı ona değişikliğin iyi geleceğini düşünmüşler ve bizleri de oraya davet ettiler. Zeynep'le Onur şu anda orada. Gökçe ile Leyla da ailelerinden izin almışlar. Semih ile Merih onları oraya götürecek. Eğer izniniz olursa bu hafta sonu ben de Asya'yı götürmek istiyorum."

Büyükbabası sıkıntıyla çenesini ovmaya başladı. Eşiyle göz göze gelince, onun da onaylar şekilde kendisine baktığını gördü. "Kaç gün kalacaksınız?"

"1 hafta."

"Amcası da orada olacak mı?"

"Tabii tabii, amcası yaz kış orada yaşıyor."

"Nasıl insanlar? Güvenilir mi?"

Fatih, sesinde şüphe barındırmadan, "Hiç şüpheniz olmasın, efendim. Ayrıca Asya'nın yanında olduğum sürece kimsenin ona zarar vermesine izin vermem," deyince büyükbabası, Fatih'in

gözlerindeki kararlılığa baktı. Asya'yı sevdiği ve ona değer verdiği gözlerinden okunuyordu. Zaten ufacık bir şüphe kırıntısı duysa bu eve girmesine izin vermez, Asya'nın yanına yaklaştırmazdı.

Derin bir nefes alarak tekrar Asya'ya baktı; bir kedinin bakışı gibi gözlerine bakıyordu. Başını olumlu anlamda sallarken; "Hafta sonu olsun, bakarız," dedi.

Asya için bu, evet demekti. Sevinçle ayağa kalkıp büyükbabasının yanağını öptü. "Teşekkür ederim, büyükbaba," diyerek Fatih'e baktı. Fatih de rahat bir nefes almış, gülümsüyordu.

Yaşlı adam bakışlarını Fatih'in tabağına çevirdi. Bittiğini görünce, "Artık tavla atalım mı?" diye sordu.

Fatih gülümseyip kabul ederken Asya ona kaş göz işareti yapıyordu. Fatih, anlamsızca Asya'ya baktı. Ne demek istediğini anlamamıştı. Asya'yı çözmeye çalışarak büyükbabasıyla birlikte masadan kalkıp tavlanın başına oturdu.

Asya da Fatih'in anlamadığını görünce büyükbabasının arkasına geçip, Fatih'e sessizce, elleriyle, yenilmesi gerektiğini anlatmaya çalıştı.

"Arkamdan iş çevireceğine büyükannene masayı toplamada yardım etmeyi denesene, Asya," diyen büyükbabası, başını arkasındaki Asya'ya çevirdi.

Asya, elleri havada yakalanınca hızlıca ellerini arkaya saklayıp gülümsemeye çalıştı. Ardından sesini çıkarmadan, usulca mutfağa girdi. Mutfağa girer girmez, "Eğer Fatih, büyükbabamı yenerse bizim Uludağ işi de sıkıntıya düşecek," dedi sıkıntıyla.

"Belki de yenilir," dedi büyükannesi de. Ama eşini o kadar iyi tanıyordu ki Fatih adına sıkılmaya başlamıştı.

Yaklaşık yarım saat sonra büyükbabası yenilmiş, tavla oynamayı bırakmıştı. Asya yeniden içeri girdiğinde büyükbabasının gülümseyen yüzünü görünce sevinçle yanlarına gitti. "Tebrik ederim, büyükbaba. Anlaşılan, Fatih'i de yenmişsin."

"Hayır, yenildim."

Asya, gülümsemesi yüzünde solarken şaşkınlıkla dudaklarını araladı. "Ama gülüyorsun..."

"Ağlayayım mı?"

Fatih gülünce bakışlarını bir an için Fatih'in üzerinde gezdirip tekrar büyükbabasına baktı. "Hayır ama kızmamışsın..."

"Niye kızayım ki? Delikanlı hakkını vererek oynadı."

"Bana kızıyorsun ama..."

"Demek ki sen hakkını veremiyorsun."

Asya anlamsızca Fatih'e bakarken Fatih hâlâ gülümsüyordu. Asya dudak bükünce de kaşlarını çatıp Asya'ya ters bir bakış attı. Asya da göz kırpıp yeniden mutfağa girdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Fatih gittiğinde Asya kendini oldukça huzurlu hissediyordu. Hafta sonu Uludağ'a gidecekti ve bu yüzden içi içine sığmıyordu. Ağzı kulaklarında, üzerini değiştirdikten sonra yatağına girdi. Çok geçmeden telefonuna gelen mesaja baktı. Mesaj Fatih'tendi. *"Aşağıdayım, seni bekliyorum, güzelim."*

Asya gülümseyerek yataktan kalkıp, sessizliğe de özen göstererek aşağı indi. Fatih, dediği gibi arabasına yaslanmış, onu bekliyordu. Asya'yı fark ettiği gibi hızla ona doğru yürüdü. Elinden tutup arabasına götürdü ve Asya daha ne olduğunu anlayamadan onu arabasının arkasına yaslayıp dudaklarına baktı. "Bilerek yaptın, değil mi?"

Asya anlamıyormuş gibi, "Neyi?" diye sordu.

"Tüm gece aklımı başımdan almayı..."

Asya, "Bilmem," diyerek yeniden dudaklarını bükünce Fatih'in dudaklarından sesli bir nida koptu.

Fatih, "Ahh!" dedikten sonra Asya'nın dudaklarına kapandı.

3 GÜN SONRA...

Asya, büyükannesine sarılırken büyükbabası da Fatih'i tembihlemekle meşguldü. "O önce Allah'a, sonra da sana emanet, evlat. Ona iyi bak, sana güveniyorum."

"Güveninizi boşa çıkarmayacağım, efendim, aklınız kalmasın."

Büyükbabası, Fatih'in omzunu sıktı. "Sana canımı emanet ediyorum, bunu sakın aklından çıkarma."

"Çıkarmam, efendim."

Asya da yanlarına gelip büyükbabasına sarıldı. "Kendine dikkat et oralarda, kızım. Kayacağım diye uğraşıp bir yerlerini incitme sakın."

"Merak etme, büyükbaba, dikkatli olacağım."

"Bizi sürekli haberdar etmeni istiyorum, telefonun kapalı olmayacak. Aradığımda mutlaka ulaşmalıyım."

Asya temkinle, "Tamam, sürekli açık olacak," diyerek büyükbabasının yanağından öptü. Ardından arabaya binerek onlara el salladı. Fatih de arabaya binince Uludağ'a uzanan yolculukları başlamış oldu.

Evden uzaklaşır uzaklaşmaz Fatih arabayı kenara çekerek durdu ve Asya'ya dönerek sımsıkı sarıldı. "Onların yanında sarılamamıştım."

Asya da gülümseyip sarıldı. "1 hafta boyunca rahat rahat sarılabilirsin."

"Nihayet bu gece kollarımda uyuyacaksın."

"Nihayet," diye fısıldadı Asya da.

Fatih tekrar arabayı çalıştırdığında Asya, büyükbabasını düşünmeye başladı. Sessizce dışarıyı izliyordu. Sessizliğini Fatih fark edince, "Neden dalgınsın güzelim?" diye sordu.

Asya bakışlarını dışarıdan Fatih'e çevirdi. "Büyükbabamı düşünüyorum, cidden ona ne yaptın böyle? Neden seninleyken sesini çıkarmıyor? Hâlâ anlamıyorum."

Fatih, eline uzanıp parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi. "Aslında seni sevmek dışında bir şey yapmıyorum, o da bunun farkında. Biz erkekler, bir erkeğin bir kızı sevip sevmediğini ya da hangi amaçla onunla birlikte olduğunu siz kızlardan daha iyi anlarız. Sizin göremediğinizi ya da görmek istemediğinizi biz daha çabuk görürüz. Büyükbaban da bende gördüğüne saygı duyuyor ve bu yüzden seni bana rahatça emanet edebiliyor."

Asya, Fatih'i hem dinliyor hem de onu profilinden hayran hayran izliyordu. "Ben nasıl bir iyilik yaptım da sen benim karşıma çıktın?"

Fatih başını yoldan çevirip, sevdiği gözlere baktı. "Sen benim dokunmaya kıyamadığımsın, Asya. Yüzüne bakarken titrediğimsin ve gece gündüz demeden bir ömür seveceğim tek kadınsın."

Asya, Fatih'ten duyduğu her sözle zaman ve mekân kavramını kaybediyor gibiydi. Sözleri, ilmek ilmek ruhuna işleniyor, yüreğine kazınıyordu. Bir an, bir gün tüm bunların bitmesinden ve Fatih'in gitmesinden korktu. O his, tüm vücudunu yakarken gözleri doldu. Fatih'in elini dudaklarına götürerek usulca öptü. Boğazı düğüm düğümdü. Ona aşkla bakan gözlere belli belirsiz gülümsedi.

Molalarla birlikte yaklaşık 4 saat sonra Uludağ'daki tesislere gelmişlerdi. Onları, Onur ve Zeynep karşıladı.

Fatih ve Onur birbirlerine sarıldıklarında Asya da Zeynep'e bakıyordu. Aşağı yukarı kendi boylarındaydı. İri mavi gözleri ve

siyah, kıvırcık saçları vardı. Koyu kumral teniyle de nefes kesici duruyordu.

Fatih'e sarıldıktan sonra kendisine dönüp gülümseyince Asya da ona gülümsedi. "Sen de Asya olmalısın, adını çok duydum. Ben de Zeynep," diyerek Asya'ya sarılınca, Asya da gülümseyip ona sarıldı. "Memnun oldum, Zeynep, ben de adını çok duydum."

"Bu arada çok geçmiş olsun, bir kaza atlatmışsın. Şimdi iyi misin?"

"Evet, daha iyiyim, teşekkür ederim."

Ardından Onur da Asya'ya sarıldı. "İyi olmana sevindim, Asya, hoş geldin."

"Hoş buldum," diyerek Asya da ona sarıldı.

"Semihler daha gelmedi mi?" diye sorunca Fatih; Onur, Asya'dan ayrılarak ona döndü. "Yeni konuştum, yarım saat sonra burada olurlar."

"O zaman onlar gelene kadar biz de bir kahve içelim mi?" diye sorunca Zeynep, diğerleri onu başlarıyla onayladılar ve hep birlikte içeri girdiler.

İçerinin sıcaklığı Asya'nın yüzünü gülümsettiğinde Fatih, kolunu Asya'nın omzuna atarak kendine çekti. "Üşüdün mü?"

"Biraz üşümüştüm ama şimdi senin sıcaklığınla ısınırım."

O sırada Zeynep'le Onur, ellerinde kahvelerle gelerek yanlarına oturdular. Asya kahvesinden bir yudum almıştı ki Zeynep, "Duydum ki Asya, FIFA'da çok iyiymişsin ve benimkini fena benzetiyormuşsun," deyince Asya, bir an ne diyeceğini bilemeyerek Zeynep'e baktı.

Zeynep de gülümseyerek, "Sana helal olsun valla kız, iyi söndürmüşsün havasını. Bir ara bana da öğret de ben de alayım ifadesini," dedi.

"Olur, öğretirim."

Onur sırıtarak, "Hiç heveslenme, Zeynep'im, sen o oyunu oynayamazsın," deyince Zeynep, bakışlarını Onur'a çevirdi.

"O niyeymiş?"

"Çünkü sen çabuk sinirleniyorsun, sakin kalamadığın için de o oyunu oynamayı beceremezsin."

"Sen bana beceriksiz mi diyorsun?"

"Hayır, sinirlisin diyorum."

"Ben şimdi salağa yatıyorum, canım. Uyanınca arayayım mı seni?"

Onur, pis pis sırıtmaya başlayınca Zeynep, başını Onur'dan Asya'ya çevirdi. "Zor bir oyun mu?"

"Hayır, değil."

Zeynep, aklına gelen düşünceyle gülümseyerek Onur'a yeniden baktı. "Ya da vazgeçtim. Sen öğret bana o oyunu."

Onur, önce elini kulağına götürerek çekti, ardından masaya vurdu. "Düşman başına..."

Zeynep, yüzünü Onur'a yaklaştırıp dudaklarına baktı. "Ya oyunu oynamayı bana öğretirsin ya da..." diyerek gülümsedi. "Bence gerisini biliyorsun."

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

Zeynep, "Yersen... Bizde böyle," deyip geri çekildi.

Asya, başını tereddütle Fatih'e çevirdi. Fatih göz kırpınca da gülümsemeye çalıştı.

Onur, "Tamam, öğretirim ama bir şartım var," deyince Zeynep merakla, "Nedir?" diye sordu.

"Bence biliyorsun..."

Zeynep, Onur'un yüzündeki ifadeye bakınca, "Avucunu yalarsın," dedi.

Onur, yüzündeki gülümseme daha da genişleyerek Zeynep'in yüzüne yaklaştı. "Yersen... Bizde böyle."

"Hödük."

Zeynep, Onur'a ters bir şekilde bakınca Onur gülümsemeye devam ederek kahvesini yudumlayamaya başladı. Fatih de Asya'ya yaklaşıp kulağına, "Merak etme, kavga etmiyorlar. Onlar birbirini böyle severler," diye fısıldadı.

O sırada içeriye Merih, Semih, Leyla ve Gökçe girince hepsi ayağa kalkıp onlara doğru ilerledi. Asya sevinçle kollarını iki

yana açtığında Leyla ve Gökçe aynı anda koşarak Asya'ya sarıldılar. "Çok özledim."

"Ya, ben de..."

Gökçe araya girip, "Biz ayrı kalmayalım ya, aklım fikrim hep sizde, ha, bir de Semih'te," deyince üçü de kıkırdayarak birbirlerinden ayrıldılar.

Fatih'le Onur ise sıra sıra ikizlere sarılırken Fatih, Merih'e bakarak, "Geç kaldınız, yolda bir sorun mu oldu?" diye sordu.

"Leyla Hanım bir çıkamadı ki evinden, sanırsın buraya taşınıyoruz. Onun yüzünden geç kaldık."

"Merih, seni duyuyorum!"

Merih başını arkasında duran Leyla'ya çevirdi. "Hayatım, senin kulağın niye sürekli bende?"

"Sürekli arkamdan atıp tuttuğun için olabilir mi acaba? Gözüm de kulağım da sende, haberin olsun."

Merih cevap vermeyince Zeynep gülmeye başladı. "Vayy, dev aynası, sen kılıbık mı oldun? Görmeyeli pek bir suspus olmuşsun."

"Sen de görmeyeli hiç değişmemişsin, kıvırcık, hâlâ ağzından bal damlıyor."

Zeynep, "Söz konusu sensen o, bal peteğine dönüşür, bilirsin," diyerek Merih'e sarıldı.

"Ooo, sertti," diye fısıldayınca Leyla da, Asya dirseğiyle Leyla'nın karnını dürttü.

"Cidden Zeynep çok tatlıymış," dedi bu defa Gökçe, sessizce.

"Evet, bence de çok sevimli."

"Güzel hatun canım."

"Saçlarına da bayıldım."

"Gözleri de seninkine benziyor, Leyla, çok güzel."

Kızlar kendi aralarında sessizce Zeynep'i konuşurken, "Kızlar, fısır fısır konuşacağınıza gelsenize yanımıza," diyen Semih'e çevirdiler bakışlarını. Kızlar yanına gidince de Leyla ile Gökçe'yi Zeynep'le tanıştırdılar.

"O zaman önce, kalacağınız evlere yerleşin, ardından yeniden buluşunuz," dedi Zeynep.

Herkes başıyla onaylamıştı ki Onur, tereddütlü bakışlarını erkeklere çevirdi. Önce yutkundu, sonra da içine kaçan sesiyle konuşmaya başladı. "Yalnız, bilmeniz gereken bir durum var, beyler." Erkekler soru dolu gözlerle ona bakınca, "Kızlarla aynı evlerde kalamayacaksınız, haberiniz olsun," dedi bir çırpıda.

"Neden?"

"Rıfat amcanın talimatı bu şekilde. Benim bu konuda yapabileceğim bir şey yok, üzgünüm."

Merih, "Olur mu lan öyle şey? O ne karışır?" diye çıkışınca Onur ellerini iki yana açtı. "Valla Merih, bana değil, cesaretin varsa ona söyle."

"Rıfat amca kim?" diye sordu Gökçe.

Zeynep, Gökçe'ye dönerek, "Benim amcam. Biraz kuralcıdır kendisi. Aynı evlerde kalmanıza izin vermiyor. Bu konuda sıkı denetimleri olacağından da eminim," dedi.

Asya, bakışlarını Fatih'e çevirdi. Gerginliğini çene hareketlerinden anlayabiliyordu. Dişlerini sıkmış, konuşulanları pürdikkat dinliyordu. Asya'nın bakışlarını fark edince Asya'ya çevirdi başını. Asya da sakin kalabilmesi için gülümsemeye çalıştı.

"Şu an cidden saçmalıyorsun, Zeynep."

Zeynep, "Amcamla tanışınca saçmalayıp saçmalamadığıma sen karar verirsin, Merih, gelmek üzeredir," dediği sırada kapı açılınca herkes bakışlarını kapıya çevirdi.

Gelen, Zeynep'in amcasıydı. 60'lı yaşlarında, uzun boylu, kır saçlı, kır sakallı ve bıyıklı, sert bakışlı biriydi. Yüzünde hiçbir mimik olmadan ağır ağır içeri girince, ona bakan bakışlara çevirdi başını. Omuzlarını dikleştirip, "Hoş geldiniz, gençler. Bir sorun mu var? Sesiniz dışarı kadar geliyordu," diye sordu sert bir tonda.

Onur, "Olur mu, amcacığım, bir sorun yok, hasret gideriyorduk sadece," deyince, Merih yüzünü buruşturarak Onur'a baktı ve "Yalaka," dedi sessizce.

"Olmasın zaten," dedi Zeynep'in amcası aynı sertlikte. "Tesisimde herhangi bir sorun ya da misafirlerimizden herhangi bir şikâyet duymak istemiyorum. Sizler, Zeynep'in arkadaşları olduğunuz için sizleri misafir olarak görmüyorum. Yalnız, evlere yerleşmeden önce bilmeniz gereken önemli bir konu var," diyerek elini çenesine götürdü ve sakalını sıvazladı. "Onur'dan öğrendiğim kadarıyla kız arkadaşlarınızla aynı evlerde kalmak istiyormuşsunuz. Gençsiniz, kanınız kaynıyor, sizleri anlıyorum ama benim tesisimde kız arkadaşlarınızla yan yana kalamazsınız. Evlerinizi sık sık kontrol edeceğim. Bu konuda yapılan yanlışı da affetmem, bilesiniz."

İlk tepki Merih'ten geldi. "Neden kalamazlar?"

Zeynep'in amcası, Merih'e doğru bir adım attı. Keskin bakışlarıyla onu baştan aşağı süzdükten sonra, "Evli misiniz, delikanlı?" diye sordu.

"Değiliz."

"O zaman kalamazsınız."

"Resmen saçmalık."

"Bu tesisin kuralları bu şekildedir, evlat. Beğenmeyen, itirazı olan elbette gidebilir, zorla tutulmuyorsunuz burada."

Merih yeniden cevap verecekken Semih engeline takıldı. Kimseden ses çıkmayınca Zeynep'in amcası konuşmaya devam etti. "Bu kurala uyduğunuz takdirde iyi geçiniriz, aksi takdirde, aranızda uymayanlar olursa yapacaklarımı tahmin etmek bile istemezsiniz. Şimdi, gitmek isterseniz gidebilirsiniz ama kalmaya karar verirseniz, evlerinize yerleştikten sonra erkekler benim yanıma gelsin. Konuşmak istediğim birkaç konu daha var," dedi ve aynı ağırlıkla dönüp dışarı çıktı.

Kızların yüzü düşerken erkekler de son derece sinirliydi.

Zeynep, "Merih, sen canına mı susadın, ne diye Denizli horozu gibi amcama dikleniyorsun?" dediğinde Merih ters ters, "Kıvırcık, bir de sen başlama şimdi, zaten sinirim tepemde," diyerek Leyla'nın eline uzandı. "Yürü Leyla, gidiyoruz."

"Nereye?"

"Buradan en uzak tesise..."

"Saçmalama," dedi Semih ve ekledi. "Buraya birlikte olmak için geldik."

Merih hayretle Semih'e baktı. "Hep birlikte gidelim, zaten ne işimiz var burada?"

"Biz gelemeyiz," deyince Onur, bakışlarını ona çevirdi.

"Neden?"

"Sence Rıfat amca, Zeynep'in buradan gitmesine izin verir mi? Zeynep'in olmadığı yere de ben gelmem zaten."

O saate kadar sessiz kalan Fatih, sinirle nefes aldı. "Herkes bir sakin olsun. Kimse bir yere gitmiyor. Semih haklı, birlikte olmak için geldik ve bir şekilde idare edeceğiz." Bakışlarını Asya'ya çevirdi. Onunla baş başa vakit geçireceğini sanırken, günlerce bu tatili beklerken duydukları canını fazlasıyla sıkmıştı. Sinirle alnını ovmaya başladı. Bir çözüm bulmalıydı.

Zeynep ise kızlara dönerek, "Kızlar, evler genelde iki, üç ve dört kişilik. Yalnız da kalabilirsiniz, birlikte de kalabilirsiniz," dedi.

"Ben yalnız korkarım," deyince Gökçe, "Biz birlikte kalalım," dedi Asya ve Zeynep'i de yanlarına davet etti. "İstersen sen de bizimle aynı evde kal, hem daha yakından tanırız birbirimizi."

Zeynep gülümseyerek başını salladı. "Olur valla. O zaman en geniş evi bizim için ayarlatıyorum."

Kızlar başını sallayıp çıkarken Onur da erkeklere döndü. "Biz de aynı evde kalalım mı?"

Tek itiraz Fatih'ten geldi. "Ben kimseyle aynı evde kalmam."

"Asya ile kalıyorsun ama..."

Fatih, tek kaşını kaldırarak ters bir şekilde Merih'e baktı. "Çünkü Asya o."

Merih, Fatih'in ters bakışlarını görünce ellerini *"Tamam,"* anlamında kaldırdı. "Olur, kalma," diyerek Onur'a döndü. "Onur, ben de sana gıcık oldum lan, seninle aynı evde kalmak istemiyorum."

"Ben ne yaptım şimdi?"

"Hep senin başının altından çıktı tüm bunlar, sen tutturdun buraya gelelim diye."

"Asya için istedik."

"Buradan başka yer mi yoktu sanki?"

Onur bıkkınlıkla, "Yoktu, Merih, sus ve yürü. Daha yerleştikten sonra Rıfat amcanın yanına gideceğiz," deyince, "Ne konuşacak o bizimle?" diye sordu Semih.

"Sanırım bizden yardım isteyecek."

"Ne yardımı?"

"Çalışanları kaçmış, birkaç gün sonra yeni personeli gelecekmiş. Onlar gelene kadar bizden yardım isteyecek galiba."

Fatih kaşlarını çatıp Onur'a baktı. "Neden kaçmışlar?"

"Fazla sıkı ve disiplinli biri..."

Merih öfkeyle, "Lan, biz buraya tatil yapmaya mı geldik yoksa çalışmaya mı?" diye bir kez daha çıkınca, Onur da ona çatamadan edemedi.

"Merih, ne konuştun be, eline mi yapışacak sanki?"

"Yapışacak tabii."

Sonunda Semih de dayanamadı ve bıkkınlıkla, "Yürü Merih ya, yürü," diyerek hafifçe itti.

Fatih, "Önce kızların valizlerini kızlara bırakalım, ondan sonra yerleşiriz," dedi ve arabasına yöneldi. Ardından diğerleriyle birlikte kızların kalacağı eve geldiler.

Fatih, Asya'nın valizini bırakırken ellerini Asya'nın beline dolayıp onu kendine çekti ve bedenine yasladı. Asya'nın bükülen dudaklarına bakıp, "Lütfen bunu bana yapma yoksa Rıfat amca dâhil kimse karşımda duramaz," deyince Asya hafifçe kıkırdadı.

"Valla bilinçli yapmıyorum, gerçekten üzüldüğüm için, farkında olmadan oluyor."

"Üzülme, güzelim, ben bir çözüm bulacağım."

Asya anında itiraz etti. "Hayır, Fatih, adamın ne kadar ciddi olduğunu görmedin mi? Sorun yaşamak istemiyorum, sadece birlikteliğimizin tadını çıkarmak istiyorum."

Fatih, "Merak etme, hiçbir sorun yaşamayacaksın," diyerek Asya'dan ayrıldı.

Erkekler, kızların evinden çıkınca kızlar da eve yerleşmeye başladılar.

"E, kızlar, nasıl buldunuz evi?" diye sordu Zeynep.

"Valla ben bayıldım, çok otantik," dedi Gökçe.

Zeynep memnuniyetle gülümsedi. "Tesisi de beğeneceğinize eminim. Yoldan geldiniz, açsınızdır. Yerleştikten sonra yemek yiyelim, sonra da size tesisi gezdireceğim."

"Olur."

***

Merih, Semih ve Onur aynı eve yerleşirken Fatih de onların hemen yanındaki eve yerleşmişti. Yerleştikten kısa bir süre sonra evlerinden çıkıp Zeynep'in amcasının ofisine doğru yol aldılar. Dördü de fazlasıyla gergindi.

Onur kapıyı çaldığında, Zeynep'in amcasının kulakları dolduran o tok sesini duyunca hep birlikte içeri girdiler.

Karşılarındaki adam, "Gelin, gençler," diyerek masasının önündeki sandalyeleri işaret edince itiraz etmeden oturdular.

Yaşlı adam, çatık kaşlarıyla tek tek yüzlerine baktı. Genzini kuru bir öksürükle temizledikten sonra sıkıntılı bir nefes çekti içine. "Onur size bahsetti mi bilmiyorum ama benim birkaç günlüğüne yardımınıza ihtiyacım var. Personelimle birtakım sıkıntılar yaşadık ve onları gönderdim. Yeniden personel göndermeleri için şirketle görüştüm ama benim kriterlerime uygun kişileri bulmanın birkaç günlerini alacağını söylediler. Bu birkaç günlük süre zarfında tesisimde aksaklıklar yaşanmaması için Onur, sizlerin bana yardım edebileceğinizi söyledi."

Üç erkek de sinirli bir şekilde Onur'a bakınca Onur hızla bakışlarını onlardan kaçırdı.

"Ne gibi bir yardım bekliyorsunuz bizden?" diye sordu Fatih.

"Rutin işler, merak etmeyin, sizi çok fazla yoracak işler değil. Tüm vaktinizi de almayacağım. Ufak tefek işler yani. Ben size gün gün ne yapacağınızı söyleyeceğim." Dördü de başlarıyla onaylayınca, "Diyeceklerim bunlardı. Bugünlük serbestsiniz. Tesisimizi keşfedebilirsiniz," diye ekledi. Erkekler ayağa kalkıp kapıya yönelince de tekrar konuşmaya başladı. "Yalnız, gençler, daha önce söylediklerimi sakın aklınızdan çıkarmayın. Kızların evinden uzak durun. Bu tarz şeyler, evlenmeden önce bana terstir. Tersim de pistir. Gözüm üzerlerinizde olacak. Özellikle damat, gözüm senin üzerinde olacak, haberin olsun."

Onur yutkunarak, "Sen hiç merak etme, amcacığım, ben bunlara da göz kulak olurum," dedi ama o an, o odadan dışarı çıkmak hiç istemedi. Çünkü az sonra üçü de canına okuyacaktı.

Nitekim yanılmadı da. Kapıdan çıkıp kapıyı kapatır kapatmaz, Merih yakasından tuttuğu gibi sırtını sert bir şekilde duvara yasladı. "Ulan Onur, öldürürüm lan seni. Bize sormadan bizim adımıza nasıl karar verebiliyorsun?"

"Ne yapsaydım, adamın yardıma ihtiyacı vardı."

"Hadi lan. Ne ara bu kadar yardımsever oldun?"

Onur, yakasındaki elleri bıkkınlıkla itti. "Siz de hiç hâlden anlamıyorsunuz. Ben 6 ay sonra bu adamdan Zeynep'i isteyeceğim. Gözüne girmek için uğraşıyorum."

Bu defa Fatih, Onur'un yakasından tutup sırtını duvara yasladı. "Ulan, adamın gözüne girmek için bizi mi harcıyorsun? Ne demek göz kulak olacağım?"

Onur, yardım istercesine Semih'e baktı. Her ne kadar Semih de Onur'a kızgın olsa da, hâline daha fazla dayanamadı ve Fatih'in ellerini yakasından çekerek Onur'u arkasına aldı. "Tamam lan, rahat bırakın adamı. Bir eşeklik yapmış işte. Arkadaş hatırına katlanacağız."

"Sağ ol, abi," dedi Onur sessizce.

Fatih'le Merih, burunlarından soluyarak önden çıkarken Onur'la Semih de arkadan onları takip etti.

***

Kızlar da restoranda erkekleri beklerken etrafı incelemeye başladılar. Restoran epey büyük olduğu hâlde, içerinin tıklım tıklım dolu olmasından dolayı oturacak yer bulmakta zorlanmışlardı. Genelde orta yaş kesime hitap ediyordu. Az sayıda genç vardı, onlar da muhtemelen yeni evliydi.

Asya, bir anda içeriye giren Fatih'e çevirdi bakışları; yüz hatları sert ve gergindi. Bedeniyse gerginlikten kaskatı olmuştu. Hüzünle omuzlarını düşürdü. Bu tatilin Fatih için oldukça sıkıntılı geçeceğini şimdiden hissediyordu. Fatih'i izlemeye devam ederken camın önünden geçen bir adam dikkatini dağıtınca bakışlarını pencereden dışarı çevirdi ve o an gördüğü kişi, olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. Gördüğü kişi, sürekli karşısına çıkan ve kaza yapmasına sebep olan adamdı. İçinden bir şeylerin akıp gittiğini hissederken, "Hayır, o olamaz," dedi kendi kendine ve dışarıya daha da dikkatli bakmaya başladı fakat pencerenin önünde kimse yoktu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak yeniden açtı. Hâlâ kimse yoktu. "Büyük ihtimalle beynimin bana oynadığı bir oyun bu," diye mırıldanmaya devam etti. O kazadan sonra o adam, gözünün önünden hiç gitmemişti. Çoğu kez kâbuslardan uyanmasına sebep olsa da Fatih'e belli etmemeye çalışmıştı. Onu üzmek, öfkelendirmek, ona daha çok acı çektirmek istemiyordu ama düşünmenin önüne de geçemiyordu ve bilinçaltı artık onu yanıltmaya başlamıştı.

Fatih'in sesiyle düşüncelerinden sıyrılıp, ona telaşla bakan Fatih'e döndü. "Güzelim, betin benzin atmış. İyi misin? Bir şey mi oldu?"

Asya, gördüğünü söyleyip söylememek konusunda kararsız kalsa da bir hayal için Fatih'i de huzursuz etmek istemedi. Yeterince gerginken daha da canını sıkmamak için gülümsemeye çalıştı. "İyiyim ben, bir şeyim yok."

Fatih, Asya'ya inanmadığını belli edercesine, "Ağrın yok, değil mi?" diye sordu.

Asya, Fatih'in yüzünü ellerinin arasına alıp ayak uçunda yükselerek burnunu burnuna sürtü. "Merak etme, sevgilim, sen yanımdayken benim hiçbir şeyim yok."

Fatih'in daha fazla bir şey sormasına izin vermeden elini uzanıp diğerlerinin masasına gitti. Diğerleri de yemeklerini almış, çoktan yemeye başlamışlardı. Asya ile Fatih de yemeklerini alıp yanlarına oturdular.

Leyla, "Konuştunuz mu Rıfat amcayla, ne istiyormuş sizden?" diye sorunca Merih ters bir şekilde Onur'a bakıp, Leyla'nın sorusunu cevapladı.

"Birkaç günlüğüne ona yardım etmemizi istiyor."

"Nasıl bir yardım bu?"

"Buradaki işlerine yardım etmemizi istiyor."

Gökçe araya girip, "Çalışanları yok mu?" diye sorunca onun sorusunu da Zeynep cevapladı.

"Vardı ama çoğu istifa etti. Yeni çalışanlar da birkaç güne gelecek."

"Neden istifa ettiler?"

"Biraz baskı yaptı galiba."

Merih alayla gülümsedi. "Emin misin, kıvırcık, biraz olduğuna?"

Zeynep, gözlerini Merih'ten kaçırıp, "Yani işte, istifa ettirecek kadar..." diyerek herkesin tabağına tek tek baktı. Yemeklerin bittiğini görünce ayağa kalktı. "Hadi gelin, size tesisi gezdirelim."

Tek itiraz eden Merih oldu. "Ama ben daha doymadım."

"Yuh, Merih, hâlâ mı?" dedi Zeynep, Merih'e bakarak.

"Hayatım, benim tabağımdakileri de yedin ya," dedi Leyla şaşkınca.

"Elimde değil. Çok lezzetliydi."

Onur alayla, "Merih, sen burada bir haftadan fazla kalırsan tesisi zarara uğratırsın," deyince Merih masadakilere ters ters bakıp ayağa kalktı.

Semih ise kardeşine kıyamayıp destek olmak için hafifçe sırtına vurdu. "Bu bünyeye sağlam yemek zorunda ama ne yapsın?"

Zeynep sırıtarak, "Ah, Semih, senin şu dev aynasına sürekli arka çıkmana hayran kalıyorum, siz nasıl ikizsiniz?" dediğinde Leyla da onu destekledi.

"Valla bazen ben de hayret ediyorum ikiz olduklarına. Tıpatıp benzemeseler inanmazdım."

Zeynep, Leyla'nın sözlerine gülmeye başlayınca Merih gözlerini kısıp Leyla'ya baktı. "Koynumda yılan beslemişim."

Leyla, Merih'in yanına gidip parmak uçlarında yükseldiğinde Merih de rahat öpebilsin diye hafifçe eğildi.

Zeynep gülümsemesini bozmadan, "Ya, ben bu boncuk gözlüyü çok sevdim," deyince Leyla da gülümseyerek ona öpücük attı.

Onur, Merih'e dönüp, "Bunlar birlik olursa biz yandık," diye fısıldadığında Merih sonunda isyan etti. "Lan Onur, hep senin başının altından çıkıyor tüm bunlar."

"Ben yine ne yaptım?"

"Ne bileyim, oğlum, senden başka kimseden çıkaramıyorum sinirimi."

Onur, kınar gibi Merih'i baştan ayağa süzüp Zeynep'in yanına gitti. Ardından her kız, sevgilisiyle el ele tutuşup tesisi dolaşmaya başladılar.

Fatih bir süre sonra Asya'nın sessizliğinden rahatsız olunca, "Sessizsin, güzelim," dedi.

Asya, başını Fatih'e çevirdiğinde onun merakla yüzünü incelediğini gördü. "Onları izlemek keyifli oluyor. Özlemişim hepsini. Zeynep'i de sanki yıllardır tanıyormuşum gibi hissettim, sanki hep yanımdaydı. Hiç yabancılık hissetmedim. En önemlisi de sevdiğimin elini tutuyorum. Kısaca, keyfim yerinde, anın tadını çıkarıyorum."

Fatih, avucunun içindeki eli öptü. "Böyle hissetmene sevindim çünkü çok uzun yıllar hep birlikte olacağız."

"Biz böyle dört çift mükemmel olduk, hep böyle kalalım."

Fatih cevap veremeden, "Burada kayabilecek miyiz?" diye soran Gökçe'ye çevirdiler başlarını.

"Kaymayı biliyor musunuz?"

Leyla, "Ben az çok biliyorum," deyince Merih, "Nerede öğrendin?" diye sordu.

Leyla bakışlarını ona ters ters bakan Merih'e çevirdi "İlk kez Uludağ'a gelmiyorum."

"Kiminle geldin?"

Leyla bıkkınlıkla nefes aldı. Onunla uğraşıp delirtmek istese de günlerdir görmediği için üzmek istemedi. "Ailemle tabii ki, Merih, başka kiminle olacak?"

"Ha, tamam o zaman."

"Ooo, bizim dev aynası bir de kıskanç mıymış ya?" diyen Zeynep gülmeye başlayınca, Merih daha fazla dayanamadı ve yere eğilip avucuna aldığı karı Zeynep'in üzerine attı. "Kıvırcık, sen artık biraz sussan mı?"

Zeynep, yüzünden süzülen karla afallarken Onur, yerden aldığı kar toplarını arka arkaya Merih'e doğru atmaya başladı. "Benim sevgilime, ha?"

Merih arka arkaya gelen karlardan kendini korumaya çalıştığında, aynı zamanda Leyla'yı da korumaya çalışıyordu. Bir süre sonra Leyla'ya da kar topu gelince Merih de karşılık vermeye başladı. İki çiftin karşılıklı kar topu savaşına Semih ve Gökçe de dâhil oldular. Fatih, Asya'dan dolayı eğlenceye dâhil olmak istemiyordu ama kar topu savaşı arasında hedef olmamak çok zordu. Oynamamalarına rağmen sürekli Asya'yı korumaya çalışıyordu.

Bir süre sonra Asya'yı tamamen bedeniyle kapatmak zorunda kaldı. "Hey, hey, benim sevgilim 6 hafta önce yoğun bakımdan çıktı, daha fazla ona atmayın."

"Fatih haklı," dedi nefes nefese Semih ve ekledi. "Hatta bence bize de yeter, sırılsıklam olduk."

Herkes onu onaylayınca üzerlerini değiştirmek için evlerine geri döndüler.

Kızlar eve girer girmez Zeynep, Leyla'ya dönerek, "Valla boncuk göz, helal olsun sana. Bizim dev aynasını yola getirmişsin, nasıl kendine böyle âşık edebildin?" diye sordu.

Leyla böbürlenerek gülümsedi. "Uğur sayesinde..."

Zeynep şaşkınca bakmaya başlayınca, bu defa üç kız gülmeye başladı.

"Uğur da kim?"

Leyla, "Merihlerin sınıf arkadaşı. Aynı zamanda benim de dans partnerim. Merih bir süre sonra beni, ondan kıskanmaya başladı. Tabii benim de kıskandırma çabalarım olmuş olabilir," dedi göz kırparak.

"Ha, şu yakışıklı çocuk... Bizimkilerin can düşmanı... Gerçi, asıl düşmanları Murat'tı."

Asya bakışlarını kaçırarak yere bakınca Leyla yeniden konuştu. "Murat da Asya'nın dans partneriydi, aynı zamanda da âşığıydı."

"Ooo, asıl dedikodu Asya'daymış," diyerek Asya'ya baktı Zeynep. "Bu arada ne dansı bu? Siz nasıl tanıştınız onlarla? Murat mı itiraf etti sana aşkını? Fatih, Murat'ın aşkını öğrenince nasıl bir tepki verdi? Hâlâ dans partneri misiniz? Eğer öyleyseniz Fatih bu duruma ne diyor? Ayrıca sen..."

"Zeynep, bir nefes al!" dedi Asya şaşkınlıkla.

"Ya, kusura bakma, mesleki deformasyon sanırım. Çok fazla soru soruyorum. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar öğrenmek istiyorum. Hem, bildiğim kadarıyla Fatih kıskanç biri değildi, yine de tepki verdi mi?"

"Hiç kıskanç değil canım, sadece maçın ortasında Murat'ın yüzünü darmadağın etti, o kadarcık," dedi Gökçe alayla.

Zeynep'in gözleri kocaman açıldı. "Yok artık, bizim Fatih mi yaptı? Siz bizim çocuklara neler yaptınız böyle?"

Leyla, Zeynep'e cevap vermeden önce aklına gelen düşünceyle gözlerini kısarak Asya'ya sabitledi bakışlarını. "Bu sadece bizim bildiğimiz... Eminim, öncesinde de sonrasında da Fatih'ten dayak yedi o. Senin Murat'ın evinde sızdığının ertesi günü de gözünün mor olduğunu söylemiştin ya, bence onu da Fatih yaptı," deyince, "Ooo, sen bir de Murat'ın evinde mi sızdın kız?" diye yeniden sordu Zeynep.

Asya yüzünü buruşturdu. "Orası biraz karışık bir hikâye."

Leyla ise gözlerini Asya'dan ayırmamıştı ve zihninde cırıt atan ihtimaller, oldukça muhtemel geliyordu. "Hem geçenlerde Onur bana Murat'ın burnunun kırık olduğunu söyledi, bence onda da Fatih'in parmağı var."

Asya şaşkınca Leyla'ya bakarken, Zeynep bir kez daha araya girdi. "Aynı Fatih'ten mi bahsediyoruz biz?"

"Zeynep, bir dakika!" deyince Asya, susmak zorunda kaldı Zeynep.

Asya da tedirginlikle ayağa kalkıp odanın içinde ileri geri adımlar attı. "O zaman Fatih, benim anlattıklarımdan sonra hesap mı sordu ona?"

Zeynep daha fazla dayanamayıp, "Yaa, ne hesabı? Biri bana da neler olduğunu anlatamaz mı artık?" deyince Asya, Zeynep'e dönerek tüm yaşananları en başından anlatmaya başladı.

Asya anlatacaklarını bitirince, "Yuhh, neler yaşamışsınız öyle?" dedi Zeynep, duyduklarına inanamayarak. "Onur tüm bunları bana neden anlatmadı ki?"

"Erkek milleti işte, dedikoduyu sevmezler," deyince Gökçe, Zeynep itiraz etti.

"Külliyen yalan, onlar bizden daha çok seviyorlar."

"Özellikle de kendi aralarında..." dedi Leyla da destek çıkarak.

Zeynep derince iç çekip omuzlarını düşürdü. "Ya, bizim Onur'la hayatımızda hiç böyle aksiyonlar yok. Malum, genelde telefonda görüştüğümüz için pek fazla aksiyon yaşamıyoruz."

Asya gülümseyerek başını iki yana salladı. "İstediği şeye bak."

Leyla da gülümseyerek, "Senin istediğin aksiyon olsun, kıvırcık, o iş bende," dedi göz kırparak.

Zeynep ona şaşkınca bakarken, "Burada hiç gece kulübü yok mu?" diye sorunca, Asya ve Gökçe aynı anda, "Leyla, aklından bile geçirme," diye karşı çıktılar.

Leyla, gülümsemeye devam edip, "Bizimkiler de gelecek, merak etmeyin. Sadece biraz eğleneceğiz, o kadar. Yanımda harika kıyafetler var," diyerek yeniden göz kırptı.

"Ben cidden bu boncuk gözü çok sevdim ha."

"O zaman Merih'i arayıp akşam için gideceğimizi söylüyorum."

Asya ile Gökçe kabul edince Leyla, Merih'i aradı. Ardından valizinden çıkardığı elbiseleri kızlara göstermeye başladı.

Gökçe elbiselere göz gezdirirken burun kıvırdı. "Leyla, sen benden uzunsun, bunların hiçbiri bana olmaz ki."

"Merak etme, sana da uygun bir şeyler bulacağız."

Zeynep de eline aldığı mavi elbiseyi incelerken, "Bu bana biraz dar olur ama sanırım girebilirim içine," dedi.

Asya ise hâlâ elbise seçmeye çalışıyordu.

"Sen beğenmedin mi Asya?" diye sorunca Leyla, bakışlarını ona çevirdi.

"Beğendim ama bu gece çok açık görünmek istemiyorum. O yüzden, ikiden fazla dekolteli elbiseleri eliyorum," diyerek Leyla'dan başını çevirdi ve siyah bir elbiseye uzandı. Aynanın karşısına geçip, belli belirsiz pırıltıları olan siyah elbiseyi üzerine tuttu. İnce askıları olan elbisenin boyu dizlerinin biraz üzerindeydi. Elbiseye gülümserken kızlara dönüp, "Ben bunu giyeceğim," dedi.

Leyla, "Güzel seçim, bebek," diyerek Gökçe'ye yardımcı olmak için yanına ilerledi.

Yaklaşık 1 saat sonra kızlar tamamen hazırdı.

Gökçe, hardal renginde, kolları volanlı bir bluz giyip, altına siyah bir etek giymişti. Kısa saçlarını açık bırakmış, gözlerini ortaya çıkaran bir makyaj yapmıştı.

Leyla, hâkî yeşili elbisesine yarım toplu, dalgalı saç modeli yapmıştı. Tüm vücudunu saran elbisenin bir kolu tamamen kapalıyken diğer kolu omzuyla beraber açıktı.

Zeynep, gece mavisi dar bir elbise giymiş, saçlarına sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Mavi gözlerini ortaya çıkaran makyajı ve dudaklarını ön plana çıkaran rujuyla kusursuz bir görüntü elde etmişti.

Asya da siyah elbisesinin üzerine saçlarını ensesinde sade bir topuz yapmış, romantik bir görünüm elde etmişti. Gözlerine

hafif, siyah makyaj yapmış, dudaklarını da Fatih için kırmızıya boyamıştı.

"Gideceğimiz yer uzak mı?" diye sordu Gökçe.

"Biraz mesafe var ama çok uzak değil."

"Fatih mesaj atmış, bizi bekliyorlarmış," dedi heyecanla Asya, kızların konuşmasını bölerek.

Diğer üç kız da heyecanlanırken Asya, "Bizimle kim geliyor?" diye sordu.

Leyla, "Biz sizin arabayla gidecekmişiz, Gökçeler de Onur'un arabasıyla gideceklermiş," dedikten sonra dört kız, son bir defa birbirlerinin üzerine bakıp ceketlerini alarak evden çıktılar.

Dört erkek, kendi aralarında konuşurlarken çıkan sese başlarını çevirince oldukları yerde kaldılar.

Kızlar yanlarına gelir gelmez, "Bu hazırlık biraz fazla değil mi, kızlar?" diye sordu Merih, gergin çıkan sesiyle.

"Yoo," dedi Zeynep. "Gece kulübünde genelde herkes böyle giyinir."

Onur, Zeynep'i baştan ayağa süzdü. "Zeynep'im, sen elbise giymezdin, hayırdır?"

"Kızlara ayak uydurmak istedim ve giydim. Yakışmamış mı?"

"Sorun da orada ya zaten."

"İltifat etmeye mi çalışıyorsun?"

Semih de sinirli bir şekilde Gökçe'nin yanına gitti. Gözlerini bir anlığına Gökçe'nin göğüslerinde gezdirdikten sonra yeniden gözlerine baktı ve fısıldayarak, "Ben sana göğüs dekoltesinden hoşlanmadığımı söylememiş miydim?" dedi.

"Demiştin ama ben de sevdiğimi söylemiştim, hatırlarsan."

Semih sinirle nefes alıp Gökçe'nin ceketinin yakasından tuttu ve dekoltesini kapatmaya çalıştı fakat Gökçe umursamaz bir ifadeyle, üzerindeki ellerden kurtulup arabaya doğru ilerledi.

Fatih ise Asya'nın yanına giderek önce saçlarına, ardından yüzüne hayranlıkla bakmaya başladı. Parmaklarını Asya'nın saçlarında gezdirirken, "Çok zarif ve nefes kesici olmuşsun," dedi.

Asya da sıcacık tebessüm etti. Sevdiği adam tarafından beğenilmek gururunu okşuyordu. "Teşekkür ederim."

Fatih'in gözleri dudaklarına kayınca Asya yeniden gülümseyip alt dudağını ısırdı.

Fatih de iç çekerek alnını Asya'nın alnına dayadı. Dudaklarının üzerine doğru sıcak nefesini üfleyerek, "Böyle dudağını ısırdığın zamanlarda aklımdan geçenleri bilmek istemezsin," diye fısıldayınca, Asya hızla gözlerini açıp başını geriye çekerek Fatih'in yüzüne baktı. Anında kızarırken, Fatih göz kırpıp dudaklarının üzerine minik bir buse kondurdu ve Asya'nın elini tutarak arabaya doğru yürüdü.

Onları Merih ve Leyla takip ederken, Semih ve Gökçe de Onur'un arabasına bindiler.

Yaklaşık kırk dakika sonra gece kulübüne girdiklerinde hızlıca etrafa göz attılar. Oldukça kalabalık olan mekân, yüksek sesli müzik ve atılan çığlıklarla daha da kalabalık görünüyordu sanki. Kalabalığın arasından zar zor geçerlerken, erkeklerin her biri kaşları çatık bir hâlde, korumacı bir tavırla sevgililerinin arkasından yürüyordu.

Boş buldukları masanın etrafında sıralandıklarında kızları da önlerine aldılar. Kızlar ceketlerini çıkarırken erkekler de onları izliyordu.

Semih, Gökçe'nin kulağına yaklaşıp, "Gökçe, bu ceket çıkmayacak," deyince Gökçe ona ters bir bakış attı. "Saçmalama Semih, içerisi çok sıcak," diyerek ceketini çıkardı.

Aynı saniyeler içinde Merih de Leyla'nın üzerine eğilip kolunu işaret etti. "Leyla, bu elbisenin diğer koluna n'oldu?"

Leyla alayla, "Şeytan aldı götürdü," diyerek gülmeye başladı lakin Merih gülmüyordu. Merih'in gülmeyip gergin bir şekilde kendine baktığını görünce, "Hayatım, bunun modeli böyle," dedi ve pistte dans edenlere çevirdi bakışlarını.

Onur da Zeynep'i bedeniyle hapsetmeye çalışıyordu.

"Onur, ne yapıyorsun öyle sapık gibi? Uzak dursana biraz."

"Sen de böyle kısa elbise giymeseydin. Hem, ben senin sevgilinim, kızım, ne sapığı?"

"Buradan bakınca sapık gibi duruyorsun ama... İyice yapıştın."

Onur, "Sanki ilk kez yakınlığımı bu kadar hissediyorsun," diyerek, arsız bir şekilde gülümseyip göz kırptı.

Zeynep gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını çattı. "Cidden birazdan elimde kalacaksın, uzaklaş biraz."

Fatih ise Asya'nın arkasından kollarını Asya'nın beline dolayıp, açık omzundan öpmeye başladı. Omzundan boynuna doğru çıkıp, "Beni her defasında büyülüyorsun, çok çok güzelsin," dediğinde, Asya kulağındaki nefesle titrerken kalp atışlarının normale dönmesi için derin bir nefes aldı. "Bir gece daha sensiz uyuyamam ve bu gece seni yanımda istiyorum."

Asya hafifçe gülümseyip omzunun üzerinden Fatih'e baktı. "Üzgünüm, sevgilim, kuralları biliyorsun."

Fatih kendinden emin bir ifadeyle sırıttı. "Biliyorum." Omzundan bir kez daha öpüp, "Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu.

"Alkolsüz meyve kokteyli alırım."

Fatih başını sallayıp diğerlerine döndü. Ardından garsona siparişleri verdikten sonra geceye kendilerini teslim ettiler.

Gecenin ilerleyen saatlerinde mekândan çıkıp tesise geri döndüklerinde, Merih'le Leyla arabadan inerken Asya da emniyet kemerini çıkarmak için uzanınca Fatih'in engeline takıldı.

Fatih gözlerindeki muzip parıltılarla, "Güzelim, sen inmiyorsun," diyerek Leyla'ya döndü. "Leyla, Asya bu gece gelmeyecek, benimle kalacak."

"Nereye gidiyorsunuz ki?"

Merih gülümseyip Fatih'i başıyla onayladıktan sonra, kolunu Leyla'nın omzuna atarak kendine çekti. "Hadi hayatım, çok soru sorma."

Leyla ve Merih'in arkasından Asya merakla, "Sahiden, nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Fatih ifadesini bozmadan, "Sürpriz," dedi ve yeniden yola çıktılar.

Yaklaşık bir saat sonra başka bir tesisin önüne geldiklerinde, Asya şaşkınlıkla tesise bakıyordu. "Buraya neden geldik?"

Fatih, Asya'yı kolunun altına aldı ve saçlarından öptü. "Bir gece daha sensiz uyumak istemediğimi söylemiştim. Madem orada yasak, o zaman biz de geceleri burada kalırız. Gündüz yine bizimkilerle birlikte vakit geçiririz."

"Beni sürekli şaşırtmayı başarıyorsun."

Fatih gülümseyerek Asya ile birlikte içeri girdi. Asya, Zeyneplerin tesisinden daha lüks olan tesiste gözlerini gezdirirken, resepsiyondaki adamın sesiyle bakışlarını adamın yüzüne tutundurdu.

"Hoş geldiniz, Fatih Bey, oda kartınız..."

Fatih başını sallayıp kartı alınca, birlikte odaya doğru yürümeye başladılar.

Asya, adamdan biraz uzaklaşınca, "Seni tanıyor mu?" diye sordu.

"Evet, buraya sık sık gelirim." Asya durup ona bakınca Fatih genişçe gülümsedi. "Merak etme, ilk kez bir kızla geliyorum."

"Ve son kez..."

"Şüphen olmasın."

Birlikte odaya girdiklerinde Asya hayran bir şekilde, yatağın tam karşısındaki boydan boya cam duvara baktı. Camın önüne doğru yürüyüp dışarıya bakmaya devam etti. Karların altında kalan yeşil ağaçların manzarası ay ışığında nefes kesici duruyordu. Belinde Fatih'in kollarını hissettiğinde gülümsedi ve daha da sığındı Fatih'in göğsüne. "Buranın manzarası mükemmel."

Fatih boğuk bir fısıltıyla, "Benim sende gördüğüm kadar değil," diyerek yeniden boynunu öpmeye başlayınca, Asya da gözlerini kapatıp anın tadını çıkarmaya başladı.

10

Ertesi sabah Asya, burnunun ucunda hissettiği dokunuşlarla yavaşça gözleri açtı. Fatih burnunun ucunda durmuş, gülümseyerek onu izliyor, aynı zamanda ufak ufak burnuna dokunuyordu. "Günaydın, güzelim."

Asya da gülümseyip, "Günaydın," dedi.

"Rahat uyudun mu?"

Asya muzip bir tavırla dudaklarını kıvırıp, "Günler sonra ilk kez bu kadar rahat ve huzurlu uyudum," deyince Fatih dudaklarına uzandı.

"Demek ki birileri benim sıcaklığımı özlemiş."

Asya parmak uçlarıyla Fatih'in dudaklarına dokunduktan sonra, "Şüphen mi vardı?" diyerek öpmeye başlamıştı ki Fatih'in ellerini omuzlarında hissedince hızla Fatih'ten ayrılarak üzerine baktı. "Eyvah! Leyla beni öldürecek."

"Neden?"

Asya sıkıntıyla soludu. "Onun elbisesiyle uyuyakalmışım."

Fatih belli belirsiz tebessüm etti. "Yenisini alırız, bunun için canını sıkma."

"Umarım en sevdiği elbisesi bu değildir."

Fatih yeniden gülümsedi ve başının üzerinden öperek yataktan kalktı. "Kahvaltıyı burada mı yoksa bizimkilerle mi yapmak istersin?"

"Zeynep'le Onur'a çok ayıp olur, onlarla yapalım."

"Olur."

Birlikte tesisten ayrılıp Zeyneplerin tesislerine geri döndüklerinde Asya, ağzı kulaklarında, kızların kaldığı eve girdi.

Leyla onu görür görmez diğerlerine göz kırptı. "Birilerinin gecesi güzel geçmiş galiba."

Asya çantasını bırakırken, önceki geceye duyduğu özlemle içini çekti. "Çok güzeldi hem de."

"O kadar güzel ne yaptınız acaba?"

Asya, işgüzar bir şekilde gülümseyen Zeynep'e çevirdi bakışlarını. "Bir şey yapmadık, sadece yattık."

Üç kız kahkaha ile gülmeye başlayınca kırdığı potu anlayıp kaşlarını çattı. "Sizin içiniz fesat," diyerek dolabına yöneldi.

"Biz bir şey demedik, sen 'Yattık,' dedin."

"Yan yana yattık yani, sizin anladığınız anlamda değil."

Leyla alayla, "Sen öyle diyorsan..." dediğinde Asya sahte bir kızgınlıkla çıkıştı.

"Leyla!"

Leyla da yataktan kalkıp, "Tamam tamam, şaka yapıyorum," diyerek aynı şekilde dolabına yöneldi.

Diğer kızlar da kalkınca üzerlerini değiştirip evden dışarı çıktılar ve kahvaltı yapacakları restorana gittiler.

Erkekleri ise Zeynep'in amcası odasına çağırmıştı. İçeri girdiklerinde adamı, masasında bazı evrakla boğuşurken buldular. Adam, başını evraktan kaldırıp, "Geçin, gençler," diyerek sandalyeleri işaret etti.

Hepsi oturunca, hiç değiştirmediği yüz ifadesiyle karşısındaki dört erkeği tek tek süzdü. "Bugün şirketle konuştum, istediğim şekilde personel bulmuşlar. İki gün sonra burada olacaklar. Yani sadece bugün ve yarın yardımınıza ihtiyacım var."

Karşısındaki dört erkeğin yüzündeki tebessümü görünce, onlara aldırış etmeden konuşmaya devam etti. "Bugün sizden sadece odun kesmenizi isteyeceğim."

Merih şaşkınlıkla, "Odun mu? Ne odunu?" diye sordu.

"Evler şömine ile ısınıyor, müşterilerin evlerindeki odunlar bitmek üzere. Evler için biraz odun kesmenizi isteyeceğim."

"Kaç ev var?"

"Yirmi beş."

"Oha!"

Zeynep'in amcası ters bakışlarını Merih'e çevirdi "Boyuna posuna bakılınca süt çocuğu gibi de durmuyorsun ama. "

Merih bozularak karşısındaki adama baktığında, Onur gülmeye başlayınca Fatih'in ters bakışlarından nasibini aldı ve hemen gülmeyi bırakıp duruşunu dikleştirdi. "Efendim, yirmi beş ev çok fazla. Bu neredeyse tüm günümüzü alır."

Yaşlı adam, "Merak etmeyin, o kadar sürmez. Gençsiniz siz, birkaç saate bitirirsiniz," diyerek ayağa kalktı. "Bir an önce kesmeye başlasanız iyi edersiniz, müşterilerimden şikâyet duymak istemiyorum."

Dört erkek de onunla birlikte ayağa kalkıp onu başlarıyla onayladılar ve odadan hızla çıktılar. Dışarı çıkar çıkmaz Fatih, işaret parmağını öfkeyle Onur'a doğrulttu. "Sırf senin ve Zeynep'in hatırınız için..."

Onur yutkunup sadece başını sallamakla yetindi. Ardından onlar önde, Onur arkalarında, restorana doğru ilerlediler.

Fatih, restorana girince Asya'nın yüzünü görür görmez sinirinin yatıştığını hissetti; hem kızlara bir şeyler anlatıyor hem de sürekli yemeye devam ediyordu. Asya'nın hâline tebessüm ederek ona doğru yürüdü. Yanına vardığında ise başının üzerinden öper öpmez Asya olduğu yerden sıçrayınca, endişeyle ona baktı. "Özür dilerim, güzelim. Amacım seni korkutmak değildi."

Asya, dün gece gördüğünü sandığı kişiden dolayı boş bulunmuştu. Fatih'in endişesini almak istercesine gülümsemeye zorladı kendini. "Senin suçun değil, boş bulundum sadece."

"İyisin, değil mi?"

"İyiyim, merak etme."

Fatih yanı başına oturunca yeniden kahvaltısına döndü, kalbi hâlâ ağzında atıyordu. Gözlerini kapatıp yeniden araladığında

Leyla'nın soru dolu gözlerle kendisine baktığını gördü. Asya ve kıldı. Gökçe de merakla kendisine bakıyordu.

Zeynep'in sesiyle bakışlarını Zeynep'e çevirdiler. "Tam arkasında harika bir orman var. Kahvaltıdan sonra gezinebilir miyiz?"

Leyla heyecanla, "Olur," dediğinde Metih, "Bizim işimiz var" deyince kızlar bakışlarını Metih'e çevirdiler.

"Ne işi?"

Metih, Onur'a ters bir şekilde baktıktan sonra, "Kıfnı annem nin isteği üzerine evlere odun kesecekmişiz," dedi. Zeynep gülmeye başlayınca da bu defa ters bakışlarını Zeynep'e çevirdi. "Kıvırcık, kaşınma!"

"Gülmek de mi yasak?"

"Sana yasak."

Zeynep cevap vermeyip gülmeye devam etti, diğerleri de kahvaltıya döndüler.

Kahvaltıdan sonra kızlar ormana gitmek için erkeklerden ayrılırken Fatih, ellerini Asya'nın beline doladı. "Dikkatli ol, yoğun bakımdan yeni çıktın. Kendini yoracak, incitecek hareketlerden sakın."

"Merak etme, sevgilim, sadece biraz yürüyeceğim."

"Biz zaten sizin yakınlarınızda olacağız. Bir şeye ihtiyacın olursa hemen beni ara."

Asya gülümseyip Fatih'i yanağından öptü. Erkekler odun kesmeye giderken kızlar da ormana doğru ilerlemeye başlamışlardı. Bir süre ilerledikten sonra Leyla, dikkatini Asya'nın sessizliği çekince, "Anlat bakalım, Asya, neler oluyor?" diye sordu.

"Neler oluyor, derken?"

"Kahvaltıda Fatih'ten neden o kadar korktun?"

"Evet, Asya, fazla tepki verdin," dedi Gökçe de araya girerek.

Asya derin bir nefes aldı. "Ben, sanırım iyice paranoyaklaşmaya başladım."

"Nasıl yani?"

Asya sıkıntıyla etrafına baktı. "Sanki her yerde o adamı görüyormuşum hissine kapılıyorum, hatta dün onu burada gördüm gibi geldi."

Leyla ve Gökçe'nin gözleri korkuyla açılırken Zeynep söze girdi. "Hangi adam?"

"Benim kaza yapmama sebep olan adam."

"A, evet, Onur öyle bir adamdan bahsetmişti. Emin misin gördüğüne?"

Asya başını iki yana salladı. "Hayır, değilim, yani bence hayaldi. Bir an gördüm gibi hissettim ama yeniden baktığımda yoktu."

Leyla tedirginlikle, "Ya hayal değilse, ya gerçekten buradaysa?" deyince, Asya içinin korkuyla dolduğunu hissetti ama onlara belli etmek istemedi. Kimseyi boş yere telaşlandırmak istemiyordu. "Sanmıyorum, yani bilmiyorum, ister istemez tedirginim, bu sabah da o yüzden öyle bir tepki verdim."

"Fatih'e bundan bahsettin mi?"

Asya bu defa, başını ona endişeyle bakan Gökçe'ye çevirdi. "Hayır, söylemedim, zaten yeterince zor günler geçirdi, yeniden keyfini kaçırmak istemiyorum."

Leyla direkt itiraz etti. "Bence söylemelisin," dediğinde Gökçe iyice paniğe kapılarak, "Ya gördüğün gerçekse, ya o adam buradaysa? Bence de Fatih'e söylemelisin. Hatta şu an hayatın tehlikede bile olabilir, hemen polise gidelim," dedi ve bedenini, geldiği yöne geri çevirdi.

Asya kolundan tutup onu durdurdu. "Saçmalamayın, kızlar."

Zeynep de Leyla ve Gökçe'ye hak vererek Asya'nın karşısında durdu. "Kızlar haklı, Asya. Eğer dediğiniz gibi bu adam seni öldürmek istediyse istediğini alana kadar peşini bırakmayacaktır. O yüzden bunu önce Fatih'e, ardından polise söylemelisin hatta senin için savcılıktan koruma talebi çıkaralım, ben dilekçeni hazırlarım."

Asya, Zeynep'in söyledikleriyle iyice korkmuştu. Sıkıntıyla tek tek kızların yüzüne baktı. "Haklısınız ama dediğim gibi, tamamen benim hayal ürünümdü. O yüzden Fatih'in bilmesini istemiyorum."

"Pekâlâ, dediğin gibi olsun ama şunu unutma, sana bir şey olursa, Fatih asıl o zaman üzülür."

Asya, kızların haklı olduğunu biliyordu. Belki de bu gece Fatih'e konuyu açmalıydı. Bu şekilde sadece kendinin değil, onun da hayatını riske atıyor olabilirdi. Tekrar kızlara dönüp, "Tamam, bu gece Fatih'e söyleyeceğim," dedi ve önündeki ağaçlık alanı işaret etti. "Hadi, tadımızı kaçırmayalım, bir günümüz gitti bile."

Kızlar da onu onaylayınca, birlikte ormanın içinde gezmeye başladılar.

***

Akşamüzeri hep birlikte yemek yedikten sonra Merih sandalyesine yaslandı ve kolunu Leyla'nın omuzlarının üzerine attı. "Ee, bu gece ne yapıyoruz, yine gece kulübüne mi gideceğiz?"

Onur, *"Bilmiyorum,"* anlamında dudaklarını kıvırdı. "Gece kulübü de olabilir, burada da takılabiliriz. Siz nasıl isterseniz..."

Merih, "Burası sıkıca ya," diyerek ayağa kalktı. "Dün gece gittiğimiz yer güzeldi, yine oraya gidelim."

Diğerleri onaylayınca birlikte restorandan çıktılar ve kızların evinin önüne doğru yürümeye başladılar. Ağır adımlarla, kızlar önden ilerleyip ne giyeceklerini konuşurlarken erkekler de kimin arabasıyla gidileceğini konuşuyorlardı.

Asya, Leyla'nın kıyafetlerini gözünün önüne getirmek istercesine bakışlarını kızlardan koparıp boşluğa tutundurmaya çalıştı fakat o an önünden geçtikleri evin penceresindeki tanıdık silüeti görünce gözlerine inanamadı ve korkudan kalbinin ayaklarına doğru yuvarlandığını hissetti. Kızlarla birlikte yerleştiği evin hemen yanındaki evde, kaza yapmasına sebep olan adam vardı ve evin içinde tüm heybetiyle ileri geri dolanıyordu. Korkudan çığlık atmakla sesinin kısılması arasında kaldığında, titremeye başlayan eliyle, amaçsızca yanındaki herhangi birine tutunmaya çalıştı.

Asya'nın elini kolunda hisseden Leyla da bakışlarını Asya'ya çevirdiğinde, yüzündeki ifadeyi görür görmez onun yere düşeceğini anladı ve iki eliyle Asya'yı sardı. "Asya, n'oluyor?"

Leyla'nın panikle çıkan sesiyle tüm gözler anında Asya'ya yöneldi ve Fatih, Asya'yı tuttuğu gibi bedenine hapsetti. "Asya, nevin var, bir şey mi oldu?"

Hem Fatih'in endişeli sesi hem de diğerlerinin sesi Asya'nın kulaklarına geliyordu fakat tüm sesler onun için uğultudan ibaretti. Sanki tüm algıları kapanmıştı. Kimseyi duymuyor, görmüyor, anlamıyordu. Sadece o ve karşısında gördüğü adam vardı ama o adam da gittikçe kayboluyordu. Gözleri öyle çok dolmuştu ki görüş alanında hissettiği, bulanık bir akvaryumun arkasından dünyaya bakmak gibiydi.

Ayaklarının yerden teması kesilince Fatih'in kucağında olduğunu anladı. Yerleştikleri eve doğru koşar adımlarla götürülürken son bir kez adama baktı. Adam telefonda öyle hararetli konuşuyordu ki dışarıdaki Asya'nın kıyametinden bir haberdi.

Fatih eve girer girmez Asya'yı yatağa bıraktı ve panikle bedenini incelemeye başladı. Neyi olduğunu çözmeye çalışıyor, çözemedikçe delirecekmiş gibi hissediyordu.

Asya'nın ise korkudan dili tutulmuştu. Boğazına oturan düğüm yüzünden de hıçkırıklara karışamıyordu. Ağlamak için, korkusunu anlatabilmek için kendiyle büyük bir savaşa başladı lakin ciğerlerine yeteri kadar hava gitmediğinden mağlup olmak üzereydi.

Titreyen ellerini boğazına götürerek ayağa fırladı ve ona panikle bakan gözlerin karşısında dizlerinin üzerine çöktü. Çıkmayan çığlığı, üzerine çöken karabasan gibiydi. Ağzını açmasına rağmen sesini bir türlü bulamıyordu. Çıldırmasına ramak kalmıştı, kontrolünü kaybetmek üzereydi.

Fatih, onun panikatak geçirdiğini anlayınca aynı şekilde karşısında diz çöktü ve yüzünü avuçlarının arasına alarak kendine bakmasını sağladı. "Benimle birlikte yavaş ve derin nefes alıp veriyorsun, tamam mı?"

Asya'nın yüzündeki ellerini kollarına indirdi ve 4 saniyelik sürelerle nefes almaya başladı. Asya onun gibi yaptığında da yine 4 saniyelik süreyle, ıslık çalıyormuş gibi dudaklarını büze-

tek nefesini verdi. Bu hareketi birkaç dakika boyunca Asya yaptırırken, aynı zamanda sakin kalabilmesi için albrebi telkin veriyordu.

Nihayet Asya kendine gelebildiğinde büyük bir hıçkırıkla yıkıldı ve Fatih'in desteğiyle başını güven bulduğu adamın göğüs kafesine yasladı. Öyle çok ağlıyordu ki hıçkırıklarının arasından hiç kimsenin sesini duymuyordu.

Fatih, kolları arasındaki kızın sakinleşmesini beklerken, kaşlarını kasmaktan tüm bedenine ağrıların saplandığını hissetti ve olabildiğince dişlerini sıkmaya başladı. Asya'nın gözünden akan her gözyaşı kalbine sözülüyor, ağrılarını daha da deşiyordu.

Asya birden başını Fatih'in göğsünden kaldırdı. Panikle, "O adam!" diye inleyerek gözlerinin içine baktı ve o an Fatih'in, o adamın burada olduğunu öğrenir öğrenmez, sonunu düşünmeden evine gireceği gerçeğiyle sarsıldı. Sadece Fatih değil, diğerleri de Fatih'in peşinden gidecek, potansiyel bir katille yüzleşeceklerdi. Adam silahlı olabilirdi ve gecenin sonunda, başta Fatih olmak üzere sevdiklerinden birini ya da birilerini kaybedebilirdi.

Onlara bir şey olacak korkusuyla bir kez daha titrediğinde, bakışları kapıya kaydı ve kilidin üzerindeki anahtarı görür görmez oturduğu yerden fırlayıp kapıyı kilitledi. Tüm şaşkın gözler üzerine çevrilmişti; kimse, ne olduğunu ya da onun ne yapmaya çalıştığını anlamıyordu.

Asya sırtını kapıya yaslar yaslamaz Fatih tedirginlikle, "Asya, neler oluyor? Neden kapıyı kilitledin? Hangi adam?" diye sordu.

Asya kızlara bakıp cansız çıkan sesiyle, "O adam burada," deyince; Fatih ilk olarak, onun gözlerine yerleşen korkuya baktı, hemen arkasından dudaklarından panikle bir nida koptu. "Ne!"

"Yoksa kaza yapmana sebep olan adam mı?" diye soran Fatih'e çevirince bakışlarını, daha önce hiç şahit olmadığı bir parıltı gördü sevdiği adamın gözlerinde. Öyle ürkütücü, öyle kin doluydu ki gözlerindeki ifade, Asya o an kapıyı kilitlemesinin doğruluğundan bir kez daha emin oldu. "Evet," dedi bir kez daha hıçkırıklara boğulurken. "Dün sen yanıma geldiğinde sıçrama

sebebim de oydu. Burada o adamı canımın yanı gibi istiyorum ama emin olmayınca kimseyi telaşlandırmamak için sessiz kaldım ama şimdi eminim," dedi ve elini kolunda kalan duvara çevirdi. "Yandaki evde .."

Asya, sesi odaya karıştığında, odadakilerin yüzlerinin büyümesini tek tek izledi. Her birinin gözleri şokla açıldı ve her biri başlarına balyoz darbesi yemişçesine sarsıldı.

Üzerindeki şoku ilk atan Fatih oldu ve kapıya doğru âdeta ok gibi fırladı. "O iti öldüreceğim!" diye gürlediğinde, Asya ellerini Fatih'in göğüs kafesine yerleştirerek onu durdurmaya çalıştı. "Olmaz, Fatih, böyle elini kolunu sallayarak giremezsin. Adam silahlı olabilir."

"O evi silahla donatmış olsa bile umurumda değil! Ondan korkmuyorum!"

"Ama benim umurumda," dedi Asya yalvarırcasına. "Sana bir şey olup olmayacağı umurumda. Lütfen Fatih, polise haber verelim. Zaten aranıyor. Onlar gelip alsın," dedi ve yardım dilercesine diğer erkelere baktı.

Tıpkı Fatih'in olduğu gibi Merih'in de gözü dönmüştü ve o da Leyla'nın engellemeleriyle boğuşuyordu. Onur'la Semih de bir pencereye, bir de Fatih'e bakıyorlardı. Hepsi o adamın evine gitmeye hazırlardı.

Asya, bakışlarını Semih'in gözlerine sabitleyince Semih pes etmiş gibi nefes aldı ve istemeye istemeye "Asya haklı, beyler," diyerek Asya'nın yanına geldi. "Bu adamın niyeti öldürmekse eli boş değildir. Belki yalnız da değildir. Hepimizin hayatı tehlikeye girebilir. Öfkeyle karar vermek yerine doğru dürüst plan yapalım. Hemen polisi arayalım. Asya'nın da dediği gibi, adam zaten aranıyordu ama ellerinde profil yoktu. Şimdi yeri belli. Elimizden kaçırmadan ya da birine bir şey olmadan gelip alsınlar o şerefsizi."

Asya, Fatih'in zarar görmesinden o kadar çok korkuyordu ki hissettiği korku yüzünden kalbinin daha fazla dayanamayacağını çok iyi biliyordu. Titreyen ellerine zar zor komut vererek,

Fatih'in gerginlikten kaskatı kesilmiş ellerine uzandı. "Fatih, korkuyorum, lütfen polisi ara. Polis onu yakaladığında o adamla istediğin kadar yüzleş ama şimdi olmaz. Şu an yanımda olmana ihtiyacım var."

Fatih sakin kalabilmek için gözlerini sıkıca kapattı. Asya onu böyle yalvarıyorken korku, içinde kıvranıyorken onu bırakıp gitmesi imkânsızdı. Asya ve Semih'in haklı olduğunu da biliyordu, ama içinde kaynayan öfkesi, tüm doğruları alaşağı ediyordu. Tek isteği, o ite Asya'ya yaşattıklarının mislini yaşatmaktı.

Asya'nın bedenini, kollarının arasında hissedince gözlerini araladı ve korkuyla bedenine sığınmaya çalışan kıza baktı. Baktıkça içindeki nefret daha da büyüdü fakat Asya'nın yeni bir atak ya da şok geçirmemesi için, ona güven vermek istercesine sıkıca sarıldı. "Tamam, sakin ol, gitmeyeceğim," dedi kendine bile yabancı gelen bir sesle. "Senin için burada kalacağım ama sonra..." Yeniden derin bir nefes aldı. "Hemen polisi aramam gerek."

Zeynep hızlıca araya girdi. "Güvenlik!" diye bağırdı. "Amcamı arayalım, güvenlik silahlı. Hemen evi bassınlar, adamı yakalasınlar."

Onur başını sallayarak telefonuna sarıldı. "Ben arıyorum," dediğinde Fatih de "Ben de polisi arıyorum, gelsinler," dedi ve tıpkı Onur'un yaptığı gibi telefonuna sarıldı. Bir yandan da dişlerini sıkıyor, eve gitmemek için kendiyle büyük bir savaş veriyordu. Biliyordu ki güvenlik içeri girer girmez kendi de eve girecekti.

***

Saniyeler dakikalara devrildiğinde güvenlik yandaki eve girmiş, güvenlikle birlikte Fatih ve diğerleri de eve fırlamışlardı fakat ev bomboştu. Dolapların içi boşaltmış, ev tamamen terk edilmişti.

Fatih dudaklarının arasından sesli bir küfür savururken polis içeriye girdi. Güvenlikten ve Fatih'ten kısa bir bilgi aldıktan sonra evin içinde parmak izi için araştırma yapmaya başladı.

Asya da kızlarla birlikte adamın evde olmadığını öğrenince Fatih'in yanına gelmişti. Kapıdan girer girmez Fatih'in sinir kü-

pünc dönmüş hâline baktı; bir yanı öfkeli, diğer yanı çaresizdi ve o çaresizlikle öfke arasında delirmek üzereydi.

Fatih, Asya'yı görünce kendini dizginlemek için derin bir nefes alıp onu kolunun altına çekti ve o an yanlarına polis memuru geldi. "Asya Arslan siz misiniz?"

Asya başını sallayarak, "Benim," dedi panikle. Bir taraftan da kimsenin ona inanmamasından korkuyordu. Belki de gerçekten aklı oyun oynuyordu; olmayan kişileri görmeye başlamıştı. "O adam az önce bu evdeydi. Yemin ederim, onu gördüm, bu ikinci görüşüm. Dün gece de gördüm, bile isteye kendini gösterdi ama bu gece beni fark etmedi, telefonda konuşuyordu."

Polis memuru, onun korkusunu anlamış gibi anlayışla tebessüm etti. "Size inanıyorum. Sormak istediğim, dış görünüşüyle ilgili. Daha önce gördüğünüz kişiyi tarif ederken farklı saç ve sakaldan bahsetmişsiniz. Şimdi nasıldı?"

Asya bir an için adamı düşündü. Daha önce, her seferinde farklı stillerde çıkmıştı karşısına. Bazen şapkalı bazen de saçı sakalı birbirine karışmış şekilde görünmüştü. Kaza yapmasına sebep olduğu gün ise sıfıra vurdurmuştu saçlarını. "Yine şapkalıydı ve sakalları uzamıştı. Farkındayım, imajını sürekli değiştiriyor ama bakışları ve duruşu hep aynı. Onu karıştırmam mümkün değil."

Polis memuru sıkıntılı bir nefes aldığında Fatih, "İsminden, kim olduğu bulunmaz mı? Sonuçta buraya giriş yaparken işletmeye kimlik verdi," dedi.

"Maalesef kimlik sahte. Gerçek ismi o değil."

Fatih dişlerini öyle sert sıktı ki Asya duyduğu sesle irkildi fakat Fatih'e bakacak cesareti bulamadı. Bir umut, polis memuruna bakıp, "Ya parmak izi?" diye sorduğunda polis memuru başını iki yana salladı.

"Hiçbir iz yok. Muhtemelen eldiven kullanmış ve sürekli değiştirmiş."

Ya öldürecek ya da aklımı kaçırmama sebep olacak, diye düşünürken Asya, Fatih de öfke patlaması yaşamamak için kendini sıkıyordu. Başına da öyle keskin bir ağrı saplanmıştı ki acilen

karanlık bir ortamda büyük bir sessizliğe ihtiyacı vardı. Sıktığı dişlerinin arasından, "Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Asya'nın hayatı şu an tehlikede."

"Asya Hanım'ın tarif ettiği kişiye benzeyen herkesi yakın takibe alacağız ama bizi asıl adama götürecek olan kişi Asya Hanım. Bizimle iş birliği yapmalısınız ve süreç içinde bize güvenmelisiniz."

Asya şaşkınlıkla, "Nasıl yani?" diye sorduğunda Fatih tedirginlikle kaşlarını çattı.

"Asya'yı yem yapmayacaksınız, değil mi?"

Polis memuru, Fatih'in sorusundan hoşlanmamış, tıpkı onun gibi kaşlarını çatmıştı. "Elimizde gerçek kimlik ya da profil olmadığı için Asya Hanım'ın bizi suçluya götürmesi gerekir. Aranan adamın günlerdir yanınızdaki evde olması, kendini bile isteye göstermesi ve bu gece evi terk etmesi; günlerdir hazırlık aşamasında olduğunu, bu geceden itibaren de harekete geçeceğini gösterir. Sadece siz de tehlikede değilsiniz," diyerek Asya ve Fatih'in arkasında duran diğerlerine baktı. "Hepiniz tehlikedesiniz. Şu ana kadar sadece Asya Hanım'ı hedef almış olsa da, bu saatten sonra hedefine ulaşmak için hedef de şaşırtabilir."

Asya korkuyla diğerlerine baktı. Kendi yüzünden diğerlerinin hayatının tehlikede olması omuzlarına büyük bir suçluluk yüklemiş, o yükün altında ezilmişti. Sertçe yutkundu. "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu hızlıca. Kimseye bir şey olmadan, hemen sonuçlandırmak istiyordu. "Hemen yapmaya hazırım."

Fatih onu durdurmak istercesine, "Asya!" dediğinde Asya direkt karşı çıktı.

"Kimseye bir şey olmasını istemiyorum ve o adamdan bir an önce kurtulmak istiyorum."

Fatih cevap veremeden polis memuru, "Anladığım kadarıyla sizi yalnız yakalamak istiyor," dedi düşünceli bir tavırla. "Size hemen zarar vermek istese bunu çoktan yapardı. Muhtemelen sizi hastaneden çıktığınızdan beri izliyor. O zamandan beri yalnız kaldınız mı hiç?"

Asya başını iki yana salladı. Fatih gece gündüz sürekli yanındaydı. "Yanımda, ya Fatih ya arkadaşlarım ya da ailem vardı."

"Biz de şimdi onu istediğini vereceğiz. Ormanlık alanda tek başınıza onu bekleyeceksiniz."

Fatih hızla söze girdi. "Siz olmadan mı?"

Polis memuru güven vermek istercesine gülümsedi. "En iyi adamlarım ormanın dört bir yanına konuşlanacaklar. Keskin nişancılar tetikte bekliyor olacaklar."

O saate kadar söz almayan Merih sonunda sessizliğini bozdu. "Eğer gerçekten Asya'yı takip ediyorsa bu gece buraya geldiğimizi, onu aradığınızı şimdi öğrenmiş oldu. Bu oyuna gelmeyecektir."

"Bu doğru," dedi polis memuru onu onaylayarak. "Ama karşımızda nasıl biri var, bilmiyoruz. O yüzden tüm ihtimalleri değerlendireceğiz. Ayrıca sivil polislerimiz de Asya Hanım'ı yakın takibe alacaklar. Çok geçmeden adamımızı yakalayacağız. Gün doğmadan adamlarım ormana yerleşmiş olacaklar. Size dinleme cihazı yerleştireceğiz. Benim talimatımla ormana geleceksiniz. Merak etmeyin, bu defa burnunuz bile kanamayacak."

***

Polisler ve güvenlik gittiğinde Asya, Fatih'le birlikte yeniden eve geçti. Bu gece hepsi aynı evin içinde sabahlayacak, gün doğduktan sonra da Asya ormanlık alana gidecekti. Kısacası adama, açıkça yüzleşme vaktinin geldiği mesajını verecekti.

Asya, kollarının arasındaki adamın göğsüne daha da sığındı. Polisle tüm ayrıntıları konuşmuş olsa da, tüm güvenlik önlemleri alınacak olsa da içi fazlasıyla huzursuzdu ve çok korkuyordu. Yine de Fatih'e çok fazla belli etmemeye çalışıyordu çünkü Fatih'in onu yalnız bırakmaya niyeti yoktu.

Fatih, her ne kadar dil dökse de polisi ikna edememiş, sonunda da büyük bir sessizlikle düşüncelere dalmıştı. Kendi dünyasında olası başka çözümleri düşünüyordu. Sonunda sessizliğini, "Seni bırakmak istemiyorum," diyerek bozdu ve bakışlarını ona

keyifsizce bakan erkeklere çevirdi. Zeynep'in amcası da yanlarındaydı. "Başka bir yolu olmalı."

Zeynep'in amcası ayağa kalkarak, "Başka yolu olsaydı, emin ol, Sadık söylerdi," dedi az önce onlarla konuşan polisi kastederek. "Kaç yıllık ahbabım... Bu işe yıllarını verdi, mutlaka bir bildiği vardır. Hem dinleme cihazı olacak, kızımıza çelik yelek giydirilecek hem de Sadık, ormanın her yerine adamlarını yerleştirecek. Kızımıza bir şey olmayacak," diyerek kapıya yöneldi. "Şimdi dinlenin, yarına hazır olun."

Kimseden ses çıkmayınca evden çıktığında, Fatih sesli bir nefes aldı. "Ben Asya'yı yarın tek başına ormana gönderemem, ben de onunla gideceğim."

"Saçmalama," diye itiraz etti Semih. "Sen yanında olursan o adam yanınıza yaklaşmaz. Tüm plan boşa gider."

Fatih sinirle burnunun çatısını sıktı. "Merih'in dediği gibi adam, polislerin evine geldiğini yüksek ihtimalle gördü ve yarın gelmeyecek. Plan zaten boşa gidecek. Başka bir fırsat kollayacak."

Asya, olanlar ve olacaklar karşısında kendini öyle çaresiz hissediyordu ki yeniden ağlayacağını anlayınca, lavaboya gitme bahanesiyle Fatih'in kollarından ayrıldı. "Lavaboya gidip geliyorum. Elimi yüzümü yıkarsam kendimi daha iyi hissederim."

Fatih, "Gelmemi ister misin?" diye sorunca başını iki yana salladı. "Birazdan geleceğim," diyerek odadan çıktı.

Gözleri de çoktan dolmuş hatta akmaya başlamıştı. İçindeki kasvet oluk oluk dışarıya akıyordu. Adımlarını doğruca koridora çevirdi. Mutfağın önünden tam geçiyordu ki daha ne olduğunu anlamadan, karanlıktan çıkan eldivenli bir el, dudaklarının üzerine kapandı ve onu mutfağın içine çekti.

Sırtı duvara yaslanır yaslanmaz çenesinin altına dayanan soğuk metali hissedince dizlerinin bağı çözüldü. Adam duvara sıkıca bastırmasa çoktan dizlerinin üzerine çökerdi.

Karanlıktaki adamın kim olduğunu tam olarak göremese de aslında kim olduğunu çok iyi biliyordu. Adamın yoğun fısıltısı kulaklarını doldurdu. "Selam, Asya, beni özledin mi?"

Asya öyle güçlü nefes alıyordu ki adamın fısıltısı dışında sadece kendi soluklarının sesini duyabiliyordu. Dudaklarının üzerine bastırılan avuç içinin altından, sesini içeridekilere duyurmaya çalışmak için boğazının gerisinden inlemeye benzer bir ses çıkarmaya çalıştı ama o an bıçağın ucu çenesinin altını deldi. "Sakın!" dedi güçlü bir fısıltısıyla adam. "Bir kez daha sesini çıkarırsan boğazını keserim."

Asya'nın sesinin kısıldığını duyunca da "Aferin, uslu kız," dedi gülmeye benzer kısık bir sesle. "Demek, benim yakalanmam için polisle iş birliği yaptın, ha? Sevgilin zeki adammış, elbette polisleri gördüm ve yarınki tuzağınıza düşmeyeceğim. Siz aptallar ordusu beni yakalayabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" Mutfağın bahçeye açılan kapısını başıyla işaret etti. "Bir saat önce beni gördüğünü fark ettim ve sen burada kriz geçirirken mutfağınıza girdim. Sizi dinlemek eğlenceliydi. Kapıyı kilitlemekle akıllılık ettin, hemen eve gidip tüm eşyamı topladım ve polis gelene kadar yeniden mutfağınıza sığındım." Yine gülümsemeye benzer bir ses çıkardı. "Polislerin burayı aramayacağını biliyordum. Tek sorun, ne konuştuğunuzu duyamamış olmamdı ama az önce konuşmalarınızı da duydum. Yarın için çelik yelek giyip beni polislerle dolu ormana çekecekmişsin. Sizi şakacılar..."

Elini Asya'nın ağzından, bıçağı da boğazından çekmeden arkasına geçti ve onu kapıya doğru sürüklemeye başladı. "Yürü şimdi, buradan sonsuza kadar gidiyoruz. Daha doğrusu, sen sonsuzluğa gidiyorsun yoksa Eda gün yüzü görmeyecek. Fatih, benim kız kardeşimin ruhunun, geleceğinin, hayallerinin ölmesine sebep oldu; ben de şimdi onun hayallerinin ölmesine sebep olacağım. Bence adil bir ödeşme. Kız kardeşime yanlış yapan, bana yanlış yapmış demektir."

Asya, onu çekiştirmeye çalışan adamın sözleriyle dayak yemiş gibi sarsıldı ve bedeni hareket etme yetisini kaybetti.

Adam, Asya'nın donduğunu fark edince sırıtarak kulağını dişledi ve aynı yoğun fısıltısıyla, "Eda, şerefsiz sevgilinden ayrıldıktan sonra büyük bir boşluğa düştü. Onun yüzünden zaten

paranoyak olmuş, ayrılınca daha da kafayı yedi. Biraz toparlanabilmesi için babam onu benim yanıma, yurt dışına gönderdi. Yaralarını sarmak istedim; onu unutmasını, yurt dışında birlikte yepyeni bir hayat kurabileceğinizi, ona yardım edebileceğimi söyledim ama beni dinlemedi. Fatih'e haksızlık yaptığını söyleyip duruyordu. Onsuzluğa daha fazla dayanamayıp tekrar buraya geldi," diyerek, Asya'nın canını yakacak şekilde kulağını bir kez daha dişledi. "Fatih'i hastanede bulmuş ama karşısına çıkacak cesareti bulamayınca onu evine kadar takip etmiş. Tüm cesaretini toplayıp karşısına çıkacağı gün ise ikinizi evden çıkarken görmüş. Daha sonra ikinizin birlikte yaşadığınızı öğrenmiş. Ben hâlâ bunun nasıl olduğunu anlayamasam da Eda, o an onun, seni sevdiğini anlamış. Çok büyük bir hayal kırıklığıyla evine geri döndü. Sanki ruhu bedeninden çekilmiş gibiydi. Uzun bir süre kimseyle konuşmadı. Sonradan öğrendim ki uzun süren sessizliğinde birtakım planlar yapmış. O planları arasında da seni ortadan kaldırmak varmış."

Asya'nın dudaklarının üzerindeki elini daha da sert bastırdı ve böylece iyiden iyiye bedenine bastırdığı kızı kapıya doğru çekmeye başladı. "Tabii ben hemen müdahale ettim. Senin gibi bir kız ve Fatih gibi şerefsiz biri için elini kana bulmasına izin veremezdim. Ona yardım edeceğime dair söz verdim. Kazadan kurtulmakla hata yaptın. Şimdi sözümü tutmak zorundayım ama önce buradan çıkmamız gerek. Şerefsizin seni araması an meselesi," diyerek kapıdan bahçeye çıktı ve Asya'yı bahçenin arka tarafındaki ağaçların arasına çekmeye devam etti. Tek amacı vardı; olabildiğince karanlıktan giderek, biraz uzak mesafede kalan arabasına ulaşabilmek. Sonrası çok daha kolaydı, elini kana bulamadan Asya'nın ölmesine sebep olacaktı. Sürekli imaj ve kimlik değiştirdiği için de kimse, kim olduğunu bilmeyecekti.

Dudaklarının arasından keyifli bir ıslık çıktığında Asya da gitmemek için direniyordu ama adama karşı koymak, özellikle de boğazına bir bıçak dayanmışken çok zordu. Dinleme cihazını da şimdiden takmadığı için oldukça pişmandı. Tek umudu, onu

[illegible] edecek olan sivil polisleydi. [illegible] yardımdan [illegible] mı yoksa pıtırdıdan mı tahliye edecekleriyle ilgili bir fikri yoktu.

Korkuyla kıvranmaya devam ederken, bir anda duyduğu silah sesiyle beraber az daha kalbinin duracağını zannetti. Aynı zamanda arkasındaki adamın dudaklarının arasından acı dolu bir nida koptuğunda, bir el silah sesi daha duydu.

Her şey çok hızlı oldu ve adam, boşluğa düşmüş gibi dizlerinin üzerine düştü. Asya bakışlarını yanına çevirdiğinde adamın yerde olduğunu, omzundan ve dizinden vurulduğunu gördü. O anda etrafına polisler dolarken Fatih önde, diğerleri arkasında, koşarak dışarıya çıktılar.

Fatih'in ilk hedefi Asya'ydı. Dizlerinin üzerine çökerek Asya'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Yaralandın mı?"

Asya başını sağa sola sallar sallamaz, içinde volkan olup taşan öfkesiyle, yerden kaldırılmaya çalışılan adamın üzerine fırladı. Adama bir yumruk atmıştı ki ikinciyi atamadan polisler araya girdi ve ona ulaşmasını engelledikleri inde tüm gücüyle haykırdı. "Bırakın beni. Öldüreceğim onu. Kimsin lan sen, ne istiyorsun Asya'dan?"

Fatih'i durduran, Asya'nın cılız sesi oldu. "Eda'nın abisi..."

İki kelime, gecenin karanlığına ve soğukluğuna usulca karışırken Fatih'in çatık kaşları şaşkınlıkla havalandı. Başını hızlıca Asya'ya çevirdi Fatih. "Abisi mi?"

Asya da kızların yardımıyla ayağa kalkmış, Fatih'in tam arkasında dikiliyordu. Başını salladı. "Abisini tanımıyor musun?"

Fatih bedenini tamamen Asya'ya çevirdiğinde polisler de adamı çoktan bahçeden çıkarmışlardı. "Hayır, tanımıyorum. O, yurt dışında psikolojik tedavi görüyordu. Eda ondan konuşmayı sevmezdi. Hiç görmemiştim."

Asya burukça tebessüm etmişti ki dakikalar önce konuştuğu polis memuru yanlarına gelince bakışlarını ona çevirdi. "İyi misiniz?"

Asya şu an için kendini hiç iyi hissetmiyordu, hâlâ titriyordu. Tüm korkusu geçene kadar da saatlerce ağlamak istiyordu. Hissettiklerine tezat, "İyiyim," dedi.

"Öncellikle geçmiş olsun. Açıkça itiraf etmek gerekirse biz böyle bir atak bekliyorduk. Yarınki plan aslında o adamın bu gece konuşulanları duyması için bir yemdi. Böylece bu gece ataga geçmesini bekliyorduk. Evinizin her yanı sarılmıştı. Muhtemelen eve biz onun evindeyken girmiş çünkü onun evinden daha ayrılmadan adamlarım her yanı sarmıştı. Evde kalabalık olduğunuz için size orada zarar veremezdi. Kimliğini saklamak zorundaydı." Kendi düşüncesini tasdiklercesine başını salladı. "Böyle adamlarla sık karşılarız. Hapse girmemek için kimliklerini saklamakta büyük çaba harcarlar. Sürekli imaj değiştirerek karşınıza çıkma sebebi de buydu. Aksi olsaydı sizinle karşılaştığı ilk gün sizi kendi elleriyle öldürür, türlü oyunlara girmezdi. İfadeniz için tekrar görüşeceğiz. Bir kez daha geçmiş olsun."

Diğerlerinin şaşkın bakışları altında polis memuru onlardan uzaklaşırken, Fatih boğazındaki düğümle sadece Asya'yı izliyordu. Asya'nın tüm bu yaşadıklarına sebep olduğu için kendisini sonsuza dek affetmeyecekti. Dokunmaya bile kıyamadığı sevdiği, kendi yüzünden iki kez ölümden dönmüştü ve bunun ağırlığı altında fazlasıyla acı çekiyordu.

Titreyen nefesiyle, "Güzelim," dedi ve aralarındaki mesafeyi kapatarak başını göğsüne bastırdı. "Özür dilerim, hepsi benim yüzümden oldu. Ölümden dönmene ve yaşadığın onca acıya sebep olduğum için özür dilerim," diye fısıldadı pişmanlık içinde. "Hayatına girmeseydim bunları yaşamazdın."

Asya, başını Fatih'in göğsünden kaldırıp yüzüne baktı. Olanları idrak edecek vakti olmamıştı ama Fatih'in bir suçu olmadığını da biliyordu. Ayrıca pişmanlığı altında kendine eziyet edeceğini de çok iyi biliyordu. Buna izin veremezdi. Gözyaşları yanaklarını ıslatırken, "Senin bir suçun yok," dedi. "Sadece kötü insanlara denk geldik ama şimdi hepsi bitti. O ceza alacak, bizse kaldığımız yerden devam edeceğiz."

"Merak etmeyin," diyerek araya girdi Zeynep. "O adamın ceza alması için elimden geleni yapacağım. Kendini biraz iyi hissettiğinde adamın neler söylediğini bana anlatırsan hepsini

dosyasına ekleyeceğim. Ayrıca tedavi süreçlerini de öğrenmem gerekiyor. Tekrar tedavi alması da lazım."

Fatih birden, "Boğazında kan var," diyerek çenesini kaldırıp yarasına baktı ve dudaklarının arasından belli belirsiz küfür savurdu. "Küçük ama temizlemem gerekiyor," dedi ve Asya'nın elinden tutarak içeriye girdi.

Zeynep, arkasından bağırıp ecza dolabının banyoda olduğunu söyleyince doğruca banyoya ilerledi. Asya'nın da gözyaşları devam ediyordu.

Banyoya girer girmez direkt Fatih'in bedenine sarıldı. "Hiçbir şey yapmanı istemiyorum. Lütfen, sabaha kadar kollarından çıkarma beni. Seni bir daha göremeyeceğim diye öyle çok korktum ki."

Fatih ise kolları arasında titreyen sevdiği kıza baktıkça tüm gücüyle yumruklarını sıkıyor, avuç içine kanamasına sebep olacak kadar eziyet ediyordu. Kendini hiçbir zaman affetmeyecekti. Gözlerine baktıkça suçluluğu karşısında hep yenilecekti. "Söz veriyorum," dedi fısıldayarak ve başının üzerinden öptü. "Tüm korkuların geçene kadar seni bir saniye bile yalnız bırakmayacağım ve ömrüm boyunca benliğine bırakılan izi kapatmak için elimden geleni yapacağım."

Asya, Fatih'e daha da sığındı ve tüm korkusunun içinden çıkmasını istercesine hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Birimizin mutluluğu
hepimizin mutluluğu."

90

4 AY SONRA...

Leyla, yarışmacılar için olan odada, dans yarışmasının finali için hazırlanırken Asya ve Gökçe de onu yalnız bırakmamıştı. Leyla buz gibi ellerini birbirine kenetleyip tabureye hızlıca çöktü. "Kızlar, çok heyecanlıyım, elim ayağım titriyor, galiba yapamayacağım."

Asya destek olmak istercesine karşısına geçip ellerine uzandı. "Saçmalama, tabii ki yapacaksın."

"Yaparım, değil mi?"

"Yapacaksın, hiç merak etme."

Leyla, "Merih yanımda olsa, o zaman güvenirdim kendime ya neyse..." dedi hüzünle iç çekerek.

"Kesin gelmeyecek mi?" diye sordu Gökçe.

"Hayır, gelmeyecekmiş. Beni Uğur'la yakın görmek istemiyormuş. Elenmemi istediği hâlde elenmemişim falan... Bir sürü söylendi. Hele ki son zamanlarda Uğur'la sürekli prova yapmam onu iyice delirtti. Sizce de bu kadar kıskançlık saçma değil mi? Bu gece benim en önemli gecem, yanımda olması gerekmez mi?"

Leyla'nın gözleri dolunca Asya ile Gökçe birbirlerine baktılar. Leyla'nın haklı olduğunu bilseler de onu üzmemek için Merih hakkında bir şey diyemediler.

Asya, Gökçe'nin uzattığı yelpazeyi alıp yüzünü serinletmeye çalıştı. "Doldurma gözlerini, makyajın akacak, o kadar uğraşıldı Fatihler de gelmek üzere, hem bak, Zeynep de gelmiş."

"Gelmiş mi?"

"Evet, şimdi havaalanından almışlar.

Leyla, dolu gözleriyle başını salladığında Gökçe, elindeki bir bardak suyu Leyla'ya uzattı. "Ailen de kesin gelmeyecek, değil mi?"

Leyla bir kez daha başını salladı. "Hayır, biliyorsun, cenazeden dolayı gelemeyecekler. Hem babam da pek gelme taraftarı değildi, sırf ben üzülmeyeyim diye gelecekti. Cenaze resmen bahanesi oldu," diyerek sıkıntıyla nefes aldı. "Hayatımdaki erkeklere bakar mısınız? İkisi de dansa karşı ve ben ne hissediyorum, umurlarında bile değil."

Tam o sırada odanın kapısı çalınınca Gökçe hızlıca kapıyı araladı ve karşısında Fatih'i, Semih'i, Onur'u ve Zeynep'i gördü. Zeynep doğruca içeri girip kollarını açınca da üç kız, kollarının arasına koştu. "Ay, kızlar, sizi nasıl özlemişim..."

Leyla, "İyi ki geldin, teşekkür ederim," deyince Zeynep, kızlardan ayrılıp Leyla'ya baktı.

"Senin için bu kadar önemli olan bir geceye nasıl gelmem?"

Leyla sinirle soludu. "Keşke herkes senin kadar anlayışlı olsa."

Zeynep şaşkınlıkla Asya ve Gökçe'ye bakınca, kızlar olumsuz anlamda başlarını salladılar. Zeynep'in gözleri açılırken, "Merih mi yoksa?" deyince Leyla hayal kırıklığıyla omuzlarını düşürdü.

"Evet, beyefendi gelmeyecekmiş."

"Neden?"

"Kıskançlıktan."

"Yok artık, kıskanç deveye bak sen."

"Ya, sorma... Kıskanç deve, hödük, odun, davar..."

Zeynep, "Saydır boncuk göz, dök içini, rahatla," dediğinde Semih itiraz etti. "Kızlar, ayıp oluyor ama. Ben buradayım. Kardeşim o benim."

Kızlar başlarını Semih'e çevirince Gökçe araya girdi. "Sen bu konuya hiç bulaşma, Semih!"

Semih, Gökçe'nin gözlerindeki öfkeyi görünce elini dudaklarına götürüp, fermuar çeker gibi yaptı. "Sustum."

Onur ise sessizce, "Abi, ateş hattına hiç girme yoksa arada sen vurulursun," dediğinde Semih, *"Haklısın,"* anlamında başını sallarken Fatih de gülümsüyordu.

Yaklaşık 1 saat sonra erkekler yarışmanın yapılacağı salona geçtiklerinde Leyla da elbisesini giyip aynanın karşısına geçti.

Asya püskürlü, altın sarısı elbisesinin içinde muazzam duran Leyla'yı baştan ayağa süzerek, "Çok güzel oldun, Leyla'm," deyince Leyla, Asya'ya sarılarak teşekkür etti.

"Bence de," diyen Gökçe de arka arkaya Leyla'nın fotoğraflarını çekmeye başladı.

Zeynep, "Resmen parlıyorsun," dedikten sonra kapıyı işaret etti. "Biz artık gitsek iyi olacak, yarışma başlamak üzere."

Leyla heyecanla iç çekip kızlara sarıldı. Kızlar da ona şans diledikten sonra yanından ayrıldılar. Kapıdan çıkıp koridorda yürürlerken, soluk soluğa kalmış Merih'le karşılaşınca şaşkınlıkla ona bakakaldılar.

"Leyla nerede?"

Üç kız da şaşkınlıkla yüzüne bakmaya devam ediyor, konuşmuyorlardı. Sessizliklerini kötüye yorup eliyle alnına vurdu. "Kahretsin! Geç kaldım, değil mi?"

Üzerindeki şaşkınlığı ilk atan Asya oldu. "Hayır, geç kalmadın. İçeride..."

"Sana da bu yakışırdı be dev aynası," dedi Zeynep de.

Merih gülümseyerek başını sallayınca yürümeye devam ettiler.

Asya, üzerinde gözler hisseder hissetmez başını izlendiği tarafa çevirdi. Uğur ters ters ona bakıyordu. Sebebini anlamadığı için huzursuz olmuştu. Başını Gökçe'ye çevirip, "Uğur bana neden ters ters bakıyor olabilir ki?" diye sordu.

"Elbette Murat yüzünden. Geçen gün sınıfta Fatih'le kavga etmişler."

Asya kocaman açılmış gözleriyle Gökçe'ye baktı. "Neden?"

"Murat senin hakkında ileri geri konuşmuş. Eninde sonunda ayrılacaksınız. Asya teselliyi benim kollarımda bulacak falan demiş, geri sini sen tahmin et."

Asya bürünle omuzlarını düşürdüğünde Zeynep araya girdi. "Sen bana telefonda, 'Murat'la Şule sevgili olmuşlar,' dememiş miydin?"

Asya sıkıntıyla ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Geçen hafta ayrılmışlar. Baksana, boş durmamış, hemen Fatih'e sarmış."

"Boş ver, canım, nasılsa iki ay sonra mezun olacaklar. Belki de Murat buradan gider."

"Umarım, sonsuza kadar hayatımızdan çıkar."

Gökçe destek verircesine Asya'nın elini sıktı. "Hadi artık sıkma canını artık. Bizimkiler bizi merak etmeden yanlarına gidelim."

Asya başını sallayıp yeniden Uğur'a baktı, ardından yürümeye başladı.

***

Kapı tıklatılınca Uğur'un geldiğini sanarak kapıyı açan Leyla'nın, karşısında görmeyi hiç beklemediği Merih'i görünce kalp atışları heyecanla hızlandı.

Leyla'yı baştan aşağı süzen Merih'se onun güzelliği karşısında büyülenmişti. Onu aniden kendine çekip sarıldı. "Özür dilerim, sevgilim, bencillik yaptığım için çok özür dilerim."

Leyla'nın gözleri yeniden dolmuştu. "Geldin ya, beni yalnız bırakmadın ya, artık hiç önemli değil."

Merih, Leyla'dan ayrılıp onu baştan aşağı bir kez daha süzdü. "Tek kelimeyle mükemmel olmuşsun."

Leyla zoraki bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Merih, Leyla'nın dolu gözlerle ona baktığı görünce içinin titrediğini hissetti. İçindeki kıskançlığın, gözünü nasıl bu kadar kör ettiğine dair bir fikri yoktu. Tek bildiği, katıksız bir pişmanlıkla kavrulduğuydu. Yeniden Leyla'yı kendine çekti ve başını göğsüne bastırıp başının üzerinden öptü. Ardından çok fazla vakitleri

olmadığı için Leyla'dan ayrılıp, "İçeride seni bekliyor olacağım. Başaracağına sonuna kadar inanıyorum," dedi.

Merih yanından gittiğinde, Leyla artık mutluydu ve eskisi gibi kendine güveniyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra yarışma başlamıştı ve yarışmaya en iddialı yarışmacılar kalmıştı.

Leyla ve Uğur birbirlerine bu kadar yakın dans ederken Merih, içindeki duyguları bastırmak için büyük çaba sarf ediyordu, yanındaki erkekler de bunun farkındaydı. Özellikle Semih, kardeşini çok iyi tanıdığı için sürekli tetikte bekliyordu.

Asya, Zeynep ve Gökçe de oldukça eğleniyor, sürekli Leyla'yı destekliyorlardı.

Gecenin sonunda kazananlar Sinem ve Taner isimli çift olurken Leyla ile Uğur da ikinci olmuştu. Sonuç açıklanır açıklanmaz Merih parkeye inmiş, Leyla'ya destek olmak için yanına koşmuştu. Merih "Başaracağını biliyordum," diyerek sımsıkı sarıldı ve Leyla'yı etrafında döndürmeye başladı.

Ödüllerini aldıktan sonra diğerleri de Leyla'yı tebrik ettiler. Leyla, üzerini değiştirip yanlarına dönünce birlikte kutlama yapmak için salondan ayrıldılar. Hep birlikte sabahın ilk ışıklarına kadar eğlendikten sonra da birbirleriyle vedalaşıp ayrıldılar.

Asya ile Fatih de kendi arabalarına binip evlerinin yolunu tuttular. Asya mutluydu, Asya mutlu diye Fatih daha da mutluydu. Evlerinin önüne gelince Asya arabadan inip, yağan yağmura aldırmadan yolun ortasına doğru yürümeye başladı. Fatih de arabadan inip Asya'ya baktı. "Ne yapıyorsun orada?"

"Islanıyorum."

Fatih, Asya'nın yanına doğru gitti ve elini beline dolayıp kendine çekti. "Hasta olacaksın."

Asya, başını gökyüzüne kaldırıp yağmurun yüzünü daha da ıslatmasına izin verdi. Yağmur şiddetini o kadar arttırmıştı ki ikisi de sırılsıklam olmaya başlamıştı. Yeniden Fatih'in yüzüne baktı. "Hasta olmaktan korkmuyorum."

"Neden?"

"Çünkü sevgilimin eli çok hafif."

Fatih gülümseyip Asya'nın dudaklarına uzanınca Asya başını geriye çekti. "Komşular görecek."

"Görsünler, umurumda değil. Çok seviyorum çünkü."

Asya cilveli bir tavırla kollarını Fatih'in boynuna doladı. Yüzünü daha da Fatih'e yaklaştırıp, "Alttaki teyze bu duruma çok üzülecek ama," deyince, Fatih "Alttaki teyze mi, neden?" diye sordu.

Asya yüzünü buruşturdu. "Tabii ki de İrem için."

"İrem için mi?"

"Hadi ama Fatih, anlamadığını söyleme bana."

"Neyi, güzelim? Şu an gerçekten anlamıyorum seni."

Asya tek kaşını sorgularcasına kaldırdı. "Sen, o gün İrem'in gerçekten hasta olduğu için mi geldiğini sanıyorsun?"

"Aslında hasta değildi."

"Değildi tabii ki. Sen onu muayene ederek anladın, bense içgüdülerimle anladım."

"Nasıl?"

"Şöyle ki, onların amacı İrem'le senin aranı yapmaktı. Sırf o gün, o yüzden gelmişlerdi ve İrem seni etkilemeye çalışmıştı."

Fatih inanamayarak gülmeye başladı. "Öyle bir şey olsa İrem bir daha karşıma çıkardı ama o günden sonra hiç çıkmadı." Asya işgüzar bir şekilde sırıtınca da gülümsemesi yüzünde soldu ve kaşları havalandı. "Sen!" dedi şaşkınlıkla. "Sen engel oldun."

"Belki o gün ona, senin bir kız arkadaşının olduğunu ve senden uzak durmasını söylemiş olabilirim."

"Sen benim arkamdan iş mi çevirdin?"

Fatih, Asya'ya öyle bir bakış attı ki Asya o bakışların karşısında utandığını hissetti. "İrem'in seni etkilemesine izin veremezdim."

Fatih kollarını sahiplenici bir tavırla iyice Asya'ya sardı ve sevdiği kızı bedenine tamamen hapsetti. "Sen hayatıma girdiğin günden beri, birinin beni etkilemesi mümkün değildi ki."

Asya alt dudağını ısırarak, "Hmm," dedi ve bu defa o, Fatih'in dudaklarına kapandı; şiddetli yağmura aldırmadan birbirlerini öpmeye başladılar.

FIFTY

2 AY SONRA...

Asya bir taraftan giyiniyor, bir taraftan da odanın içinde sürekli dolanıyordu. Asya'nın hâllerine dayanamayan Leyla bıkkınlıkla nefes aldı. "Asya, yeter ama. Başımı döndürdün!"

Asya'nın, yatağının üzerine oturduğunda gözleri çoktan dolmaya başlamıştı. "Elimde değil, çok heyecanlıyım."

Leyla, Asya'nın dolu gözlerini görünce, "Ağlıyor musun yoksa?" diye sordu şaşkınlıkla.

Asya, gözünden akan bir damla yaşı silip belli belirsiz gülümsedi. "Çok heyecanlanınca bazen böyle oluyor."

"Güzelliğim, bak, seni anlıyorum ama sen sakin olmazsan, Fatih'in de heyecanlanmasına sebep olacaksın. Zaten adam yeterince heyecanlı; bugün hem mezun oluyor hem de Asya'sı ailesiyle tanışacak. Seni de bu hâlde görürse iyice huzursuz olur."

Asya derin bir nefes aldı. "Haklısın, Leyla ama elimde değil. Ya ailesi beni sevmezse?"

Leyla uzanıp Asya'nın ellerinden tuttu. "Öyle bir şey olmayacak. Zaten babasıyla tanışmıştın ve adamın seni sevdiği her hâlinden belliydi. Eminim, annesi ve ablası da sevecektir."

"Umarım."

"Neredeler şimdi?"

"Uçakları rötar yapınca geç kaldılar, şu an yoldalarmış. Fatih onları almak için az önce çıktı evden, direkt tören alanına gidecekler. Fatih, benim de havaalanına gelmemi istedi ama ben hazırlanma bahanesiyle evde kaldım."

Leyla, inanamayan gözlerle Asya'ya baktı. "Yok artık, cidden abartıyorsun. Eminim, Fatih bahanene kanmamıştır."

"Bilmiyorum. Ayrıca senin tuzun kuru tabii. Merih'in ailesi bir haftadır burada ve Gökçe'yle sen tanışma aşamasını çoktan geçtiniz."

"Seninki de kolay olacak, bak gör."

"Onlar nerede peki?"

"Semih ve Gökçe'yle beraber tören alanına gittiler."

Asya'nın bakışları saate kayınca yüzü ağlamaklı bir ifadeye büründü. "Ben gelmesem mi acaba?"

"Of, Asya, şu an gerçekten saçmalıyorsun. Hem Fatih konuşma yapacak. Onu yalnız mı bırakacaksın? Ayrıca Merih gelmek üzeredir, hadi, oyalanma."

Asya sıkıntılı bir şekilde ayağa kalkıp hazırlanmaya devam etti. "Zeynep geldi mi?"

"Evet, Onur da onu almaya gitti, tören alanında buluşacağız onlarla da."

Asya, *"Anlıyorum,"* anlamında başını salladı. Yaklaşık on beş dakika sonra Merih gelince de birlikte evden çıktılar.

Merih, Asya'nın gerginliğini fark etmiş, anlamsızca ona bakmaya başlamıştı. "Neyin var, Asya?"

"Önemli değil."

Leyla daha fazla dayanamayıp araya girdi. "Fatih'in ailesiyle tanışacak ya, ondan bu hâlleri."

Asya ters ters Leyla'ya bakınca Merih gülümsedi. "Merak etme, Ali Hoca nasılsa Rebekka Hoca da aynı. Sıkılmana gerek yok."

"Ablası, peki?"

Merih derin bir nefes aldı. "Aslına bakarsan, o zor biri ama seni seveceğine eminim çünkü erkek değilsin. Onun zoru erkeklerle," diyerek göz kırptı, ardından yürümeye devam ettiler.

Tören alanına doğru ilerlerken, Asya çalan telefonuna baktı. Arayan Fatih'ti. Hızlıca telefonunu açtığında Fatih'in heyecanlı sesini duydu. "Neredesiniz, güzelim?"

"Kapıdayız, şimdi giriyoruz içeri."

"Tamam, gördüm seni," deyince Fatih, Asya bakışlarını etrafında gezdirdi ve onlara doğru gelen Fatih'i gördü. Gülümseyerek ona doğru yürümeye devam etti.

Fatih, Asya yanına gelir gelmez onu yanağından öptü. "Bizimkiler seni bekliyorlar, yanlarına gidelim," diyerek elinden tuttu ve ilerlemeye başladı.

Asya ise arkasında kalan Merih ve Leyla'ya son kez baktı; ikisi de aynı anda göz kırptılar.

Asya birkaç adım atmış ki, "Fatih, dur lütfen," diyerek adımlarını durdurdu.

Fatih durup, şaşkınlıkla, "N'oldu?" diye sorunca, "Şeyy, ben lavaboya girsem, sonra gelirim yanınıza," dedi. Fatih cevap vermeyip yüzüne bakmaya devam edince de cılız çıkan sesiyle, "Sıkıştım," diye ilave etti.

"İkimiz de sıkışmadığını biliyoruz. Sabahtan beri sürekli bahaneler aradığını da biliyoruz. Çekindiğinin farkındayım ama inan bana, çekindiğin gibi olmayacak ve seni çok sevecekler."

"Umarım..."

Fatih, "Göreceksin," diyerek burnunun ucundan öptü ve yeniden yürümeye başladılar. Çok geçmeden Ali Hoca görününce Asya'nın heyecandan karnına kramplar saplandı. Sakin kalabilmek için derin bir nefes aldığında, Fatih'in elini sıktığının farkında bile değildi.

Fatih de elinde hissettiği baskıyla önce eline, sonra da Asya'ya bakıp gülümsedi ve ailesinin yanına ilerledi.

Yanlarına varır varmaz, "Hoş geldin, kızım," diyen Ali Hoca, Asya'ya sarılırken; "Siz de hoş geldiniz, efendim," dedi Asya da.

Asya, Fatih'in babasından ayrılınca annesine baktı; sapsarı saçları ve masmavi gözleriyle duru bir güzelliği vardı. Yaşı olmasına rağmen güzelliği yaşını örtüyordu.

Düşüncelerinden Fatih'in sesiyle çıktı. "Hayatımı birleştirmek istediğim kızla tanış, anne."

Asya, yanakları kızarırken kaçamak gözlerle Fatih'e baktı. Fatih'in içi Asya'nın bu hâllerine kıpır kıpır oluyordu.

Rebekka Hoca, "Fotoğraflarında göründüğünden daha da güzelmişsin," diyerek sarılınca Asya da "Teşekkür ederim," dedi sarılmasına karşılık vererek.

"Selin Üsteğmen'im, aylardır tanışmak için başımın etini yediğin sevgilim Asya..."

Ablası, Fatih'e ters bir bakış atıp Asya'ya döndü. "Annem haklı, gerçekten fotoğraflarında göründüğünden daha güzelmişsin," dedi ve sarılırken kulağına fısıldadı. "Kardeşim seni üzerse ilk benim haberim olsun, tamam mı? Seve seve kulağını çekerim."

Asya gülümseyerek başını salladı. "Olur."

"Hadi, bizimkilerin yanına gidelim, tören başlamak üzere," deyince Fatih, hep birlikte tören alanına doğru ilerlemeye başladılar.

Diğerlerinin yanına gittiklerinde, Fatih'in ailesi Merihlerin ve Onur'un ailesi ile görüşürken Fatih, Asya'ya döndü. "Birazdan yanında olacağım."

Asya da "Seni gururla izleyeceğim, bol şans," diyerek yanağına doğru uzandı.

Fatih yanından ayrıldığında da doğruca Zeynep'e sarıldı. "Hoş geldin, Zeynep."

Tam birbirlerinden ayrılmışlardı ki Leyla ile Gökçe de yanlarına geldiler. Leyla sessizce, "Fatih'in annesi ne kadar güzelmiş öyle," dedi.

Asya'nın da bakışları Fatih'in annesinin üzerine dikildi. "Gerçekten de çok güzel."

"Ee, ilk izlenim nasıldı?"

"Olumlu."

"İşte buna sevindim."

Duydukları anons sesiyle yerlerine geçerlerken Asya, Fatih'in ailesinin yanına; Leyla ve Gökçe, Merihlerin ailesinin yanına;

Zeynep de Onur'un ailesinin yanına oturdu. Asya hâllerine gülümserken Leyla ile göz göze geldi. Aynı şekilde o da gülümsüyordu.

Program başlamadan önce dekanın kısa konuşmasından sonra, bölüm başkanları arka arkaya kısa konuşmalar yaptı. Program, sunucunun konuşmayı devralmasıyla başlamış oldu. "Değerli konuklar, sevgili öğrenciler, programımızın ilk bölümünde, üniversitemizin tıp fakültesi 177. dönem birincisi Dr. Sayın Fatih Atahan'ı konuşmasını yapmak üzere sahneye davet ediyoruz."

Asya nefesini tutmuş bir hâlde Fatih'in kürsüye doğru gelişini izlerken, kırmızı renkli cübbesinin ona ne kadar yakıştığını düşündü. Kürsüye gelir gelmez gözleri kalabalığın arasından kendi gözleriyle buluşunca da gülümsemeden edemedi. O gülümseyince Fatih de gülümsedi ve konuşmasını yapmaya başladı.

Hülyalı bir şekilde Fatih'i izlerken başını ailesine çevirdi. Annesinin gözleri doluydu, babası da gururla oğlunu izliyordu. Aynı gurur ifadesi ablasının bakışlarında da vardı.

Fatih konuşmasında hocalarına, asistanlara ve uzmanlara teşekkür ederken, özelikle Bahardır Hoca'ya teşekkür edince Asya bakışlarını biraz ilerisinde oturan Bahadır Hoca'ya çevirdi. O da aynı şekilde gururla Fatih'e bakıyordu.

Fatih arka arkaya arkadaşlarına ve ailesine de teşekkür etmeye devam edince Asya yeniden Fatih'in annesine baktı; gözyaşları çoktan yanağını ıslatmıştı.

Fatih'in bir anda kendinden bahsettiğini duyunca başını şaşkınlıkla ona çevirdi. Fatih, gözünü kırpmadan ona bakarak konuşuyordu. "Son olarak, bir kişiye daha özel teşekkür etmek istiyorum. Hayatıma, okul yıllarımın son anında girse de bundan sonraki ömrümün tamamında yanımda olmasını istediğim sevdiğim... Bana göre bu hayattaki en büyük başarım, senin kalbini ve sevgini kazanmak oldu. Sen, ışığım oldun. Işığınla can buldum. Kalbinde yer edinmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

Gözleri bir anda dolan Asya, hafifçe tebessüm etti ve titreyen parmaklarını dudaklarının üzerine götürüp, öpüp çekti. Tüm göz-

ler ona çevrilse de onun için etrafındaki herkes bir bir yok oldu, sadece o ve sevdiği adam kaldı. Öyle güzel, öyle anlamlı bakıyordu ki gözlerine, o an ona koşup sarılma isteğiyle dolup taştı.

Fatih konuşmasını bitirdikten sonra bölüm ikincisi ve üçüncüsü de konuşmasını yaptı. Program kendi sıralamasına göre devam ederken saat hızla akıyor, tören yavaş yavaş sona eriyordu.

Törenin sonundaysa Fatih yanına gelince Asya ona sımsıkı sarıldı. "Her defasında aşkı iliklerime kadar hissettirdiğin için asıl ben teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Fatih de kolları arasındaki kızı bedenine hapsettiğinde, duyduğu sözlerle daha da sıkı sarıldı ona. Ardından ailesine ve arkadaşlarına sarılıp tebrikleri kabul etti.

Asya da Merih, Semih ve Onur'u tebrik etmekle meşgulken Fatih'in sesiyle bakışlarını ona çevirdi. "Güzelim, babamlar birkaç saat sonra dönecekler. Önce onlarla yemek yiyelim, sonra da bizim çocuklara katılırız."

Asya, Fatih'e belli etmemeye çalışarak sıkıntıyla nefes alıp başıyla onayladı onu. Şimdi de kara kara, nasıl yemek yiyeceğini düşünüyordu.

Diğerleriyle vedalaştıktan sonra hep birlikte İtalyan restoranına gittiler. Yemek siparişleri verilirken Asya gergin bir şekilde etrafına bakınıyor, masanın altında sert bir şekilde elleriyle oynuyordu. Çok geçmeden ellerinin üzerinde Fatih'in elini hissedince durmak zorunda kaldı. Başını Fatih'e çevirdiğinde, Fatih'in hafifçe çattığı kaşlarıyla başını sağa sola salladığını gördü. Derin bir nefes alarak, gözlerini *"Tamam,"* anlamında kapatıp açtı.

Asya dışında masadaki herkes sohbet ederken bir süre sonra Fatih'in annesinin sorularıyla Asya da muhabbete dâhil olmuştu. Kısa bir süre sonra da üzerindeki gerginliğini atmış, karşısındaki aileye ısınmaya başlamıştı. Özellikle ablasının askerlere kök söktürme maceralarına oldukça gülmüştü.

Yemeğin sonunda, Fatih'in ailesini havaalanına bıraktıklarında Fatih'in ablası, Asya'ya sarıldı ve Fatih'in duyamayacağı

bir şekilde fısıldadı. "Kardeşimi ilk defa bu kadar aşık ve mutlu görüyorum. Bunun için sana minnettarım. Ailemize hoş geldin."

Asya, ablasının samimi bir şekilde sarıldığını görünce aynı samimiyetle karşılık verdi. "Hoş buldum."

Ardından annesi ve babasıyla da vedalaşıp arkadaşlarının yanına gitmek için havuzlarından ayrıldılar.

Gece kulübünden içeri girince ise arkadaşlarının yanına ilerledikler. Onların masasına gelir gelmez Leyla, Asya'yı kolundan tutarak çekiştirmeye başladı ve diğer kızlarla birlikte sahneye çıkıp gönüllerince dans ettiler.

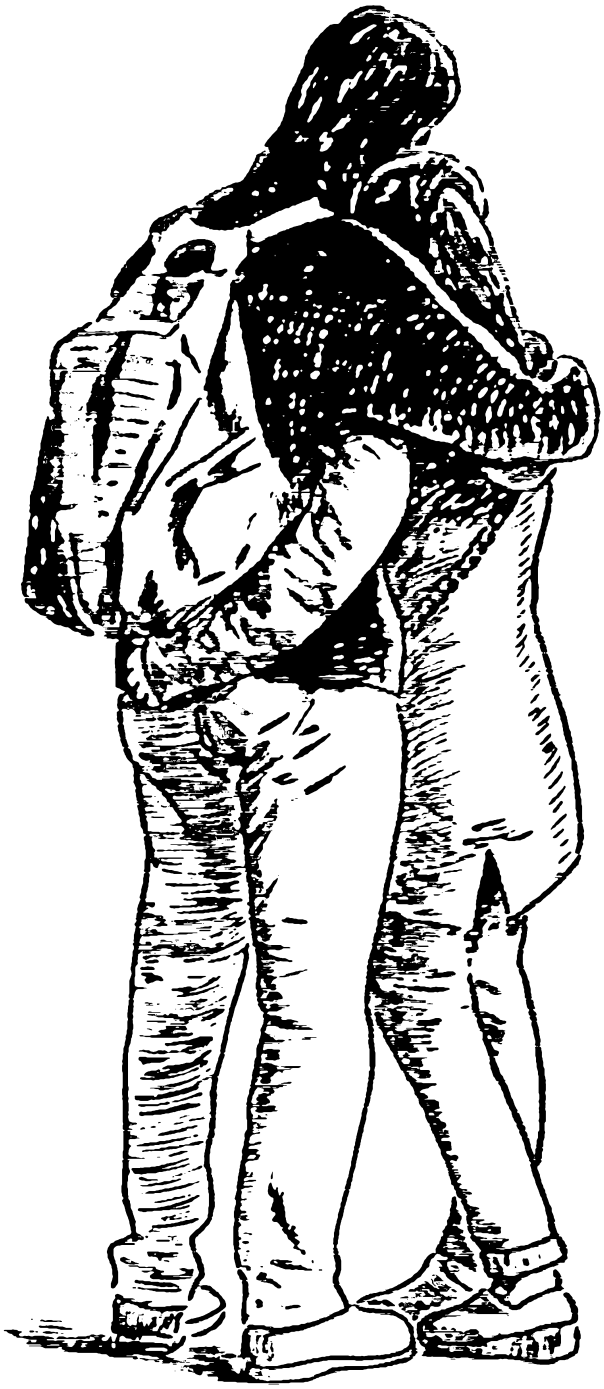

"Bu saatten sonra ne senden giderim
ne de benden gitmene izin veririm."

18

1 AY SONRA...

Zeynep ağlamaklı bir ifadeyle kızların yüzüne bakıp burnunu çekti. "Bu gece yanımda olduğunuz için size minnettarım, kızlar."

"Sence böyle bir gecede seni yalnız bırakır mıydık? Hem biz kız tarafıyız, herhâlde senin yanında olacağız."

Zeynep, Leyla'ya sarılırken Asya araya girdi. "Yalnız, Onur fena bozuluyor kız tarafıyız diye."

"Ona neymiş, canım? Tabii ki kız tarafı olacaktınız. Ben varken onun tarafında olacak hâliniz yoktu ya."

"Valla Onur hiç kusura bakmasın ama Zeynep haklı, bir tanecik kıvırcığımız isteniyor bu gece, elbette onun yanında olacağız," dedi Gökçe de gülümseyerek.

O sırada içeriden Zeynep'in annesinin sesi duyulunca, konuşmaya ara vermek zorunda kaldılar. "Zeynep, kapının önüne arabalar yanaşıyor. Onurlar geldi."

Zeynep heyecanla, "Geliyoruz, anne," diyerek kızlara döndü. "Heyecandan elim ayağım birbirine dolandı. Nasıl görünüyorum?"

"Sakin ol, harika görünüyorsun. Ayrıca bu gece senin gecen. Endişelenmeyi bırak ve gecenin tadını çıkarmaya bak. Her şey umduğundan da güzel olacak."

Zeynep gülümseyerek Asya'ya baktı. "Teşekkür ederim, iyi ki varsınız," dedi ve kızlarla birlikte odadan çıktı.

Kapının önüne gelince ise annesi ile amcasını kapının önünde buldu. Annesi gülümsüyorken amcasının suratı asıktı. "Amca lütfen, asma artık yüzünü."

Amcası sıkıntıyla nefes aldı. "Tamam tamam."

Zeynep de derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Kapıyı açar açmaz ona aşkla bakan Onur'u görünce kalbi sıcacık oldu ve tüm vücudunu esir alan heyecanı bir anda yok oldu.

Onur'un ailesi ellerindeki paketlerle, Onur da elindeki çiçekle içeriye girdi. Onları arkalarından Fatih, Merih ve Semih takıp ediyordu.

Asya, Fatih'e bakınca onu ne kadar özlediğini anımsadı. İki gündür görüşmüyorlardı ve ayrı kaldıkları bu iki gün ona bir asır gibi gelmişti. Fatih'i baştan aşağı süzmeye başladı; beyaz gömleğinin içinde, topladığı saçlarıyla nefes kesici durduğunu düşündü.

Fatih de burnunda tüten kızın yüzünü görür görmez derin bir iç çekti. Yüzünü, kokusunu, varlığını ne çok özlemişti... İki gün görmemek nasıl da işkence gibi gelmişti ruhuna, bedenine. Gözlerini gözlerinden ayırmadan, gülümseyerek yanına yaklaştı ve kimsenin duyamayacağı bir tonda, "Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun, güzelim. Seni ve enfes dudaklarını çok özledim," diyerek göz kırptı ve içeriye girdi.

Asya, Fatih'in sözleriyle kıpkırmızı olmuştu. Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına göz atıp Fatih'in arkasından içeri girdi.

Diğer kızlar da içeri girerken Leyla, Zeynep'in kolundan tutarak onu durdurdu. "Biz de içeriye girelim mi yoksa mutfakta mı bekleyelim?"

"Yanımda olun, sonra birlikte geçeriz mutfağa."

"Ya, ben çok heyecanlandım."

Gökçe bıkkınlıkla araya girdi. "Sus, Leyla, Zeynep'i daha çok heyecanlandıracaksın şimdi."

Leyla sadece göz devirmekle yetindi ve birlikte içeriye girdiler.

Asya içeriye girer girmez Fatih'in tam karşısına oturup, bile isteye, gözlerinin içine baka baka alt dudağını ısırdı. Fatih kaşlarını çatınca da gülümseyerek göz kırptı.

Odadaki sessizliği kıran ise Zeynep'in amcasının sesi oldu. "Hoş geldiniz, yolculuğunuz nasıldı?"

"İyiydi, Rıfat Bey, teşekkür ederiz."

Aynı şekilde Zeynep'in annesi de söze girince sohbet başlamış oldu. Bir süre sonra Zeynep, kızlara baş işareti yaptığında üç kız da ayaklanıp peşinden mutfağa gittiler.

Gökçe, "Tuzlu kahve de yapacak mısın?" diye sorunca Zeynep işgüzar bir şekilde gülümsedi.

"Sence?"

"Yazık Onur'a..."

"Nesine yazık be! Asıl içmezse yazık, dilimden çekeceği var."

Kızlar, Zeynep'in sözlerine güldükleri sırada Merih birden içeri girdi ve kimse ne olduğunu anlamadan Leyla'nın dudaklarına kapandı.

Zeynep şaşkınlıkla onlara baktıktan sonra hızlıca toparlanıp öksürerek araya girdi. "Yavaş, dev aynası. Biz de buradayız."

Merih, dudaklarını Leyla'nın dudaklarından çok uzaklaştırmadan, "Bakmayın o zaman, kıvırcık, arkanızı dönün," dedi ve bir kez daha öpüp yüzüne baktı. "Çok güzel görünüyordun, dayanamadım."

Leyla da şaşkınlığını atar atmaz, ağzı kulaklarında, gülümsedi. "Teşekkür ederim, hayatım."

Merih gülümseyip kapıya yönelmişti ki tam çıkacağı sırada Zeynep'e döndü ve işaret parmağını Zeynep'e doğru salladı. "Bana bak, kıvırcık, arkadaşımı sakın tuzla zehirleme."

Zeynep, dudağı kıvrılırken, "Hiç merak etme," diyerek Leyla'ya döndü. "Boncuk göz, şu tuzu bana uzatır mısın?"

"Zeynep, çok atma, olur mu?"

Zeynep ifadesini bozmadan, "Merak etme, Asyacığım, karanında atacağım," dedi ve kahveleri yapmaya başladı.

Kahveler hazır olunca Zeynep kahvelerle önden ilerledi, kızlar da yine peşinden içeriye girdiler. Zeynep kahveleri dağıttıktan sonra kızların yanına oturdu ve dördü de merakla Onur'a bakmaya başladı.

Onur da tereddütle elindeki kahveye bakıyordu. Zeynep'le gözleri buluşunca yutkundu ve kahveyi dudaklarına götürdü. Gözlerini kapattı ve kahveden bir yudum aldı. Kahve, beklediğinin aksine tatlı gelmişti. O anda Merih'in sesiyle gözlerini açıp ona baktı.

Merih ağzındaki kahveyi püskürtmüş, öksürmeye başlamıştı. "Bu ne böyle?"

Kızlar telaşla ayağa kalktı. "Eyvahlar olsun, kahveler karışmış!" dedi Zeynep ve elindeki peçeteyi Merih'e uzattı.

Leyla, Merih'in önündeki suyu içmesi için uzattığında Merih, "Yandım. Bu nasıl kahve böyle?" deyince Leyla suyu bir kez daha uzattı.

"Su iç, hayatım."

Merih ters bakışlarını Zeynep'e dikti. "Bilerek yaptın, değil mi kıvırcık?"

"Valla kahveler karışmış, Merih. Çok özür dilerim."

Fatih, Semih ve Onur, Merih'in hâline gülerken Zeynep'in amcası da kınayan bakışlarla Merih'e bakıyordu.

Zeynep bakışlarını Merih'ten çevirip Onur'un yanına gitti ve elindeki kahveyi aldı.

"Neden alıyorsun?"

"Bu kahveyi içireceğimi düşünmüyorsun, değil mi? Yeniden tuzlu kahve yapacağım."

"Ama..."

"Aması yok, Onur, o tuzlu kahveyi içeceksin."

Onur bir şey diyemeden Zeynep mutfağa gittiğinde, Onur tedirginlikle, "Tadı o kadar kötü mü?" diye sordu.

"Kötü de laf mı?"

Onur ofladığında diğerlerinin güldüğünü görünce ters bir şekilde onlara baktı ama bir yandan da içi içini yıyordu.

Birkaç dakika sonra Zeynep kahveyle yeniden içeri girince Zeynep'in elinden kahveyi aldı ve etrafına baktı. Herkes ona bakıyordu. Bu bakışlardan fazlasıyla rahatsız olmuştu. Yutkunarak, "Zeynep'im, insaflı davransaydın," deyince Zeynep sırıtarak karşısına oturdu.

"Çok insaflı davrandım, hiç merak etme. Yalnız, hepsi bitecek, ona göre."

Onur yeniden gözlerini kapattı ve derin bir nefes alarak kahveyi tek seferde içti. Tadı hisseder hissetmez az daha kusuyordu. Berbat tatla boğuşurken gözlerini araladı ve Zeynep'in gülümseyerek baktığını gördü. Bir süre sonra Zeynep ayağa kalkarak elindeki suyu uzattı. "İçtiğin için teşekkür ederim."

Onur suyu içtikten sonra gözlerini kıstı ve kimsenin duyamayacağı bir şekilde fısıldadı. "Acısını çıkaracağım, haberin olsun."

Zeynep gülümseyerek tekrar yerine oturduğunda, Onur'un babası nihayet konuşmaya başladı. "Efendim, sebebi ziyaretimiz belli. Gençler birbirlerini görmüşler, beğenmişler, sevmişler. Bizlere de onların mutluluğunu desteklemek düşer. Allah'ın emri, Peygamber'in kavliyle kızınız Zeynep'i, oğlumuz Onur'a istiyoruz."

Zeynep'in amcası sesli bir nefes alıp Onur'a baktı. "Bak, evlat, Zeynep benim bu hayattaki en değerli varlığımdır. Ayağına taş değse benim canım yanar. Onu üzen, beni karşısında bulur. Anlıyorsun, değil mi?"

Onur, Zeynep'in amcasının tehdidi üzerine duruşunu dikleştirdi. "Anlıyorum, efendim lakin siz de şunu iyi bilin ki Zeynep'i üzmekten korkacak kadar çok seviyorum onu. Varımla yoğumla, tüm kalbimle daima onun yanında olacağım. Bundan hiç şüpheniz olmasın."

Zeynep ve annesi minnet dolu gözlerle Onur'a bakarken, Zeynep'in amcası başını sallamakla yetindi. "O zaman ben de verdim gitti, hayırlısı olsun bakalım."

Onur rahat bir nefes vererek ayağa kalktı ve Zeynep'le birlik te el öpmeye başladılar.

Gecenin ilerleyen saatlerinde ise nişan töreni konuşulmaya başlanmıştı.

"Bu hafta sonu yapalım diyoruz biz," dedi Onur'un annesi.

Zeynep'in annesi de söze girdi. "Hafta sonuna kadar yetişecek mi?"

"Yetişir, Feride Hanım. Ufak bir ekibim var, tüm ayrıntılarla ilgilenecekler, yeter ki Zeynep kızım hayalindeki konsepti anlatsın, her şeyi onun istediği gibi hazırlamaya hazırlar."

Zeynep, kızaran yanaklarıyla Onur'un annesine baktı. "Teşekkür ederim, bohem tarzı bir nişan töreni istiyorum, çok abartmaya gerek duymuyorum."

Onur'un annesi başını salladı ve nişanın ayrıntılarını konuşmaya devam ettiler. Tüm gece nişanın ayrıntılarını konuştuktan sonra Onur'un ailesi evden ayrılırken Fatih, Merih, Semih ve Onur, kızlarla beraber ufak bir kutlama yapmak için dışarı çıktılar.

Merih, "Ben çok açım, bir şeyler yiyelim önce," deyince Onur hayretle çıkıştı. "Yuh, Merih, deminden beri ikramlık yiyorsun ya."

"Adı üstünde, ikramlık onlar; yemek değil ki doyursun."

Semih sıkıntıyla alnını ovdu. "Ah, bu çocuğun bitmek bilmeyen açlığı bir gün beni öldürecek."

Gökçe, "Tövbe de aşkım," deyince Semih gülümseyerek Gökçe'yi kolunun altına aldı.

"Tövbe, aşkım, tövbe. Hadi, önce şu açı doyuralım madem."

Fatih ise konuşulanlardan soyutlanmış bir hâlde Asya'yı otelde kalması için ikna etmeye çalışıyordu. "Güzelim, günlerdir hasretim sana. Kalma bu gece Zeyneplerde. Otelde benimle kal, lütfen."

"Üzgünüm, sevgilim ama hem Zeynep'e hem de ailesine ayıp olur. Ayrıca okulların açılmasına iki ay kaldı, sonrasında hep birlikteyiz."

Fatih sıkıntıyla nefes aldı. "İki ay çok uzun bir süre. Ben iki gün bile zor katlanmışken iki ay nasıl katlanayım?" diyerek dudaklarının üzerine küçük bir öpücük kondurdu.

Daha başını ayıramadan Merih onların gelmediğini fark edince başını geriye çevirdi ve Fatih'i öperken gördü. Onların duyabileceği şekilde Zeynep'e seslendi. "Kıvırcık, bak, demek kızlem, etrafında birilerinin olup olmadığını pek de umursatmıyormuş."

Fatih, ters bakışlarını Merih'e çevirdi. "Merih, kaşınma, Asya'sızlığın acısını senden çıkarırım."

Merih gülümseyerek önüne dönerken Fatih ve Asya da onları takip ettiler. Hep birlikte önce yemek yiyecekleri mekâna, ardından da eğlenmeye gittiler.

Birkaç saatlik eğlencenin sonunda kızları bırakmak için eve döndüklerinde Fatih, Asya'yı kendine çekti. "Sana ufak bir hediyem var."

Asya ona şaşkın bir hâlde bakmaya başlayınca gülümseyip burnunun ucundan öptü.

"Ne hediyesi?"

Fatih, ceketinin cebinden çıkardığı kutuyu açınca beraberinde Asya'nın da gözleri açıldı ve Asya, kutunun içindeki yakut kolyeye şaşkınlıkla baktı.

Fatih de yüzündeki gülümsemesini bozmadan, "Bu, büyükannemin kolyesi. Bir gün gerçekten âşık olacağım kıza vermem için bana vermişti. Nişan günü bu kolyeyi takmanı istiyorum. Sana çok yakışacağıma eminim."

Asya'nın gözleri çoktan dolmaya başlamıştı. "Fatih ama bu çok değerli," diyebildi cılız çıkan sesiyle.

"Benim için önemli bir kolye, lütfen, güzelim."

Asya usulca başını sallayıp Fatih'e sımsıkı sarıldı. "Teşekkür ederim, sevgilim."

"Bana ne yapıyorsun, bilmiyorum ama
her ne yapıyorsan iyi ki yapıyorsun."

X

1 HAFTA SONRA...

Asya, gelin odasındaki hareketlilikten sıyrılıp pencereden dışarıdaki kalabalığa bakmaya başladı. Her yanı yeşilliklerle dolu büyük bahçenin etrafına özenle yerleştirilmiş masalara oturmuş insanlar, nişan törenin başlamasını bekliyorlardı.

Mekâna hâkim olan renk, Zeynep'in isteğiyle bohem tarzına uygun, uçuk tonlardaki sarı ve beyazdan oluşuyordu. Beyaz ahşap sandalyeler, eskitilmiş kartpostallar, pullar, içi kuru çiçek dolu küçük saksı ve bardaklar, minik kokulu mumlar mekâna ayrıca hoş bir hava katıyordu.

Asya'nın gözleri biraz ilerideki Fatih'e kayınca kalp atışları hızlanmaya başladı. Onu görür görmez heyecandan çırpınan kalbinin bu hâllerini seviyordu.

Gülümseyerek onu bakarken, üzerine tam oturan kahverengi keten pantolon ve krem gömleğinin içindeki yakışıklı görüntüsünü izledi. Topladığı sarı saçları hafif esen rüzgârla yüzüne karışıyordu. Annesi, babası, Merih ve Semih'le koyu bir sohbete dalmış, sürekli gülüyordu.

Asya, Fatih'in hâllerine iç çektiğinde Leyla'nın sesiyle başını geriye çevirdi. Leyla gülümseyerek onu izliyordu. "Daldın."

Asya, Leyla'yı beğeniyle süzdü. Sırtını tamamen açıkta bırakan, mercan rengindeki salaş, uzun elbisesinin içindeki kusursuz görüntüsünü saçlarını ensesinde toplayarak tamamlamıştı. "Fatih'i izliyordum."

"Gelmişler mi?" diye soran Gökçe'ye çevirdi bakışlarını ve tıpkı Leyla gibi onu da beğeniyle süzdü; lavanta tonlarında kısa elbisesiyle Semih'i büyüleyeceğinden emindi. Gülümsedi. "Evet, gelmişler, Semih ve Merih'le sohbet ediyorlar."

Leyla ve Gökçe aynı anda, "Bakayım," deyince Asya onların hâline daha da gülüp pencerenin önünden çekildi ve Zeynep'in yanına gitti.

Zeynep, "Nasıl oldum?" diye sorarak etrafında dönünce Asya hayranlıkla ona baktı. Krem rengindeki püsküllü, düşük omuzlu, etnik desenli elbisesi içinde sade ve konseptine uygun kıyafetiyle, günün tartışmasız en güzel kızıydı Zeynep, Asya'nın gözünde.

"Eminim, Onur adını unutacak."

Zeynep sesli bir şekilde gülmeye başlayınca Asya da ona eşlik etti ve o sırada aynadan gözüne çarpan kolyesine baktı.

Boynunu dolduran yakut kolyenin rengine uyumlu olması için pudra tonlarında bir elbise tercih etmiş, saçlarını da dağınık bir şekilde toplatmıştı.

Kendine bakmaya devam ederken kapı çalındı ve içeriye Zeynep'in annesi girdi. "Hazır mısın, güzel kızım?"

"Hazırım, anne."

"Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Annesi derin bir nefes aldı. "Keşke baban da görebilseydi..."

Zeynep, annesinin gözlerinin dolduğunu görünce ellerine uzandı. "Anne, lütfen, bugün ağlamak yok, hem babam da ağlamandan hoşlanmıyordu, bunu biliyorsun."

Zeynep'in annesi, *"Biliyorum,"* anlamında başını salladı. "O zaman, ben Onur'a haber vereyim, seni almaya gelsin."

Zeynep başını sallayınca odadan çıktı ve çok geçmeden Onur ve diğerleri Zeynep'i almaya geldiler.

Kapı çalınır çalınmaz Zeynep heyecanla ayağa kalktı. "Geldi."

"Evet," dedi Gökçe ve oturduğu yerden kalkıp kapıyı açtı. İçeriye önce Onur, akabinde Fatih, Semih ve Merih girdi.

Onur'un, Zeynep'i görür görmez dolan gözlerini gören Merih, ona başının arkasından vurmak için yeltendiğinde Semih hızla araya girdi. Onur'un duyamayacağı bir sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bu da iyice romantikliğe bağladı... Engel oluyorum."

"Sana ne, oğlum? Adamın günü. Ne isterse onu yapar."

Merih burun kıvırarak Onur'u süzdü. "İyi be, bir şey demedik."

"Sakın, Merih!"

Fakat Onur, kimseyi duyamayacak ya da hissedemeyecek kadar Zeynep'in güzelliğinde kaybolmuştu. "Şimdi bu güzel kadın benim nişanlım mı olacak?"

"Hayır, kayınçon olacak."

"Ne?"

Zeynep kıkırdayınca Onur, Zeynep'in dalga geçtiğini anladı ve kaşlarını çattı. "Of, Zeynep! Bir kez olsun şu romantizmin içine etme be kızım," dedi ve sinirle elinden tutup dışarıya doğru yürümeye başladı.

Zeynep'se hâlâ gülüyordu.

Diğerleri de onları takip ederken Fatih bakışlarını Asya'dan ayırmıyordu. "Her seferinde aklımı almayı başarıyorsun. Güzelliğin karşısında dilim tutuluyor, nefesim kesiliyor."

Asya gülümseyerek, "Teşekkür ederim, Fatih Bey lakin..." dedi ve parmak uçlarını Fatih'in gömleğinin yakasının üzerinde gezdirdi. "Nefes kesicilikte üzerinize tanımam."

Fatih, tüm gülümsemesi yüzüne yayılırken Asya'nın yanağından öptü. "Kolye çok yakışmış."

"Yakışmış mı gerçekten?"

"Tahminimden bile fazla..."

Asya bir kez daha teşekkür ederken birlikte dışarı çıktılar ve Fatih'in ailesinin yanına geçtiler. Zeynep ve Onur da yüzükle-

rinin kesileceği, etrafı beyaz dantel kumaşla sarılmış kuru ağaç dallarından yapılma çadıra geçtiler.

Zeynep'in amcası yüzüklerini taktıktan kısa bir süre sonra da eğlence başlamış oldu.

Günün ilerleyen saatlerine kadar süren nişanın sonunda Onur ile Zeynep tebrikleri kabul ettikten sonra, baş başa da eğlenebilmek için arkadaşlarıyla birlikte farklı bir mekâna geçtiler ve sabahın ilk ışıklarına kadar eğlencelerine orada devam ettiler.

Mekândan ayrıldıktan sonra Asya eve gideceğini zannederken, Fatih direksiyonu sahile kırınca, şaşkınlıkla "Eve gitmiyor muyuz?" diye sordu ve bakışları arabanın aynasına kaydı. Diğerlerinin arabası da gittikleri güzergâha dönmüştü.

"Hayır," dedi Fatih sırıtarak. "Güneşin doğuşunu izlemek istiyorum, ondan sonra eve geçeriz."

Asya, "Diğerleri de mi izlemek istediler?" diyerek dikiz aynasını işaret etti. "Zeynep bugün çok yoruldu, keşke direkt eve geçseydi."

"Söyledim ama illa gelmek istediler. Onlar görmeden olmazmış."

Asya, Fatih'in ne demek istediğini anlamasa da sahile geldikleri için üzerinde durmadı. Bütün gün ve gece topuklu ayakkabı giymekten ayaklarının şiştiğini hissediyordu. Arabadan inmeden önce ayakkabılarını çıkardı.

Arabadan iner inmez denizin serinliği yüzünü tatlı bir hisle kapladığında, eli Fatih'in elinin içine hapsoldu. Diğerleri de arabadan inmiş, deniz kenarına doğru koşmaya başlamışlardı. Asya esneyerek arkalarından bakakaldı. Güneşin doğuşunu bu kadar hevesle izlemek istediklerini bilmiyordu.

Düşünceleri eşliğinde Fatih'le beraber yanlarına gitti. Denizin gökyüzüyle buluştuğu yer kızıla boyanmaya başladığında her erkek, kız arkadaşını önüne almış, kollarıyla bedenlerine hapsetmişlerdi. Rüzgâr tenlerini okşuyor, dalgalar ayaklarını ıslatıyordu.

Güneş doğuşunu tamamlayamadan Onur, "Hadi artık, herkes kendi evine," deyince Asya son bir kez tebrik edebilmek için on-

lara döndü. "Ağzınızın tadı hep bu gece olduğu gibi olsun. Tekrar tebrik ederim."

Zeynep sırıtarak ellerini çırptı. "Darısı başına."

"Âmin ama daha vakti var."

Zeynep bilmiş bir ifadeyle, "Sen öyle san," deyince Asya hafifçe kaşlarını çattı. Zeynep ile Onur, ağzı kulaklarında, yüzüne bakıyorlardı. Sadece onlar değil; Leyla, Gökçe, Merih ve Semih de gülümseyerek ona bakıyorlardı.

Gözleri, yanında Fatih'i aradı, göremeyince başını geriye çevirip arkasına baktı ve gördüğü manzarayla öylece donup kaldı. Fatih, tek dizinin üzerine çökmüş, elindeki tektaş kutusuyla gözlerinin içine bakıyordu.

Eli kalbinin üzerine giderken dizlerinin titrediğini hissetti ve aldığı nefesini tuttu. Çok kısa bir süre içinde, o titreme tüm vücudunu esir almıştı. Dudaklarını güçlükle aralayıp, "Fatih," dedi cansız çıkan sesiyle.

Fatih ise gözlerine aşkla bakmaya devam ediyordu. "Sadece bir an değil, bir ömür yanımda olmanı istediğim sevdiğim, dinmeyen tek hasretim, en güzel cümlelerim, nefes alma sebebim... Her günümü, her saatimi, her saniyemi sadece seninle aynı çatı altında geçirmek istiyorum. Sadece seni yaşamak istiyorum. Gözünün değdiği her yeri görmek, nefesinin doldurduğu her havayı solumak istiyorum. Son nefesime kadar gözlerinin içinde kaybolmama izin verir misin? Benimle evlenir misin?"

Asya şaşkınlıkla Fatih'e bakarken, gözünden usulca akan yaştan habersiz, başını *"Evet,"* anlamında sallamaya başladı. Başını salladıkça Fatih'in de yüzüne âşık olduğu gülümsemesi yayılınca, "Evet," dedi bu defa daha canlı çıkan sesiyle.

Asya'nın evet demesiyle kızların çığlığı kulaklarına dolarken Fatih, Asya'nın titreyen elini tutup yüzüğü parmağına geçirdi. Ardından ayağa kalktı ve sımsıkı sarılıp etrafında döndürdü. "Teşekkür ederim, güzelim," diye kulağına fısıldadığında, bedenine daha da bastırdı sevdiğini.

Bedenini ayırınca Asya'nın yüzünü avuç içine alıp, dudaklarının üzerine tüy gibi bir öpücük kondurdu. "Beni dünyanın en mutlu adamı yaptığın için teşekkür ederim."

O sırada yanlarına diğerleri gelince Asya'nın ilk odağı kızlar oldu. Fatih'in arabada dediklerini şimdi idrak etmişti. Gözlerini kısıp, "Biliyordunuz, değil mi?" diyerek Fatih'e döndü. "Arabada o yüzden öyle söyledin."

Fatih başını salladığında Gökçe gülerek araya girdi. "Hepimiz biliyorduk ve bu ana şahit olmak istediğimiz için de geldik."

"İyi ki geldiniz," dedi Fatih mutlulukla. "Teşekkür ederim."

Onur, Fatih'in omzunu sıktı. "Birimizin mutluluğu hepimizin mutluluğu. Ben de sizi tebrik ederim."

Diğerleri de Fatih'le Asya'yı tebrik ettikten sonra herkes kendi arabasına doğru ilerledi. Asya arabaya biner binmez elini kolyesine götürdü. "Bu yüzden takmamı istemiştin, değil mi?"

"Evet, bu kolye boynundayken eşim olmanı isteyecektim senden. Sana âşık olduğumu anladığım gün bunu yapmaya karar vermiştim. O yüzden bugün takmanı istedim."

Kalp atışları daha da hızlanan Asya, kollarını Fatih'in boynuna dolayıp cilveli bir tavırla, "Yaa, Fatih, nasıl bir adamsın sen böyle?" diyerek gözlerine baktı. "Dünyanın en düşünceli ve en yakışıklı kocası olacağına bahse girerim." Fatih gülümseyince de konuşmaya devam etti. "Tabii okulum bitince..."

Artık önlerinde onları bekleyen uzun ve mutlu bir hayat vardı. Fatih'in ailesi Asya'yı çok sevmiş, Asya'nın ailesi de Fatih'i tamamen benimsemişlerdi. Asya okuluna, Fatih de uzmanlığı için eğitimine devam edecekti. Geçmişte yaşadıkları her sorunu tamamen geçmişte bırakmaya karar vermiş, açılan yaralarını birlikte sarmışlardı. Murat ve Şule başka şehirlere gitmişlerdi. Eda gözetim altındaydı ve psikolojik tedavisine başlanmıştı. Abisi ise hapishaneye girdikten birkaç ay sonra intihar etmişti. Asya onun ölüm haberini aldığı gün Değerli'yi kaybetmiş, köpeğinin yasını tutarken o adamın ölümünden zerre etkilenmemişti.

Fatih önce burun kıvırsa da sonunda başını sallayarak onu onayladı. "Her ne kadar bunun olmasını hemen istesem de okulun bitmeden, üzerinde baskı kurmayacağım. Sen ne zaman istersen o zaman evleneceğiz."

Asya dudaklarını büküp, "Hikâyemiz hemen bitmesin istiyorum, sevgilim," deyince Fatih dudaklarına baktı.

"Hikâyemiz yeni başlıyor, güzelim," diye fısıldadı ve Asya'nın davetkâr dudaklarına kapandı.

"İyi dostu olanın aynaya
gereksinimi yoktur."

Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî

XI

5 YIL SONRA..

Asya gözlerini korkuyla araladığında kalp atışları, göğsünü şiddetle dövmeye devam ediyordu. Korkunç bir rüya görmüştü. Fatih onu, başka bir kadınla aldatmış, üstelik hamile bırakmıştı. Üzerine karabasan gibi çöken kâbusun izlerinden kurtulmak için yatakta hızlıca doğruldu ve nerede olduğunu idrak etmek istercesine bakışlarını odanın içinde gezdirdi.

"Güzelim, iyi misin?"

Fatih'in sesiyle bakışlarını Fatih'e çevirdiğinde korkuyla yüzüne baktığını gördü. Nöbetten gelmişti. Giydiği tişörte ıslak bedeninin bıraktığı izden ve ıslak saçlarından gövdesine damlayan sulardan duştan yeni çıktığını anlamıştı.

Fatih'e baktıkça, gördüğü rüyanın her sahnesi bir bir aklına üşüşüp ona acı veren bir eziyete dönüştü ve gözleri, elinde olmadan dolmaya başladı, ardından titremeye başlayan dudağını sertçe dişledi.

Fatih ise sıcak avuç içlerini onun yanaklarının üzerine bastırdı ve dudaklarına eğilip, dişlerinin arasında eziyet ettiği dudağını serbest bıraktı. "Yine rüya mı gördün?"

Fatih'in sorusuyla başını hafifçe sağa sola salladı Asya. "Rüya denmez ona, kâbus gördüm; çok kötüydü."

Fatih, Asya'nın yanaklarının üzerindeki ellerini çekmeden yatağın kenarına oturdu. "Anlatmak ister misin?" diye sormuştu ki Asya rüyanın etkisinden dolayı gözyaşlarını daha fazla tutamadı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Fatih de Asya'nın hıçkırıklarını görür görmez bedenini kollarının arasına aldı. "Hişttt hişttt, sakin ol güzelim, sadece rüyaydı, geçti." Dudaklarını, saçlarının üzerine bastırıp, sevdiği kızın sakinleşmesi için bir süre öylece bekledi.

Çok kısa bir süre sonra Asya, hıçkırıklarının şiddeti azalınca titreyen sesini zapt etme gereği duymadan, "Fatih, Donna kim?" diye sordu kızgın bir sesle.

Asya'nın garip sorusuyla Fatih onu bedeninden ayırdı ve anlamsızca yüzüme baktı. "Donna?"

Fatih'in dudaklarının arasından yeniden o ismi duymak Asya'nın kaşlarının çatılışını daha da derinleştirdi. "Hastanede Donna adında yeni bir intern hekim mi başladı?"

"Hayır, o nereden çıktı?"

Asya, içinde deniz gibi kabaran öfkesine daha fazla dayanamayıp Fatih'in ellerinden kurtuldu ve yanı başındaki yastığa uzanıp eline aldığı gibi Fatih'in bedenine vurdu. "Rüyamda gördüm. Beni Donna isimli biriyle aldatmıştın ve o kadın, senin çocuğunu taşıyordu."

Fatih ilk olarak afallasa da şaşkınlığını hızlıca üzerinden atıp sesli bir şekilde güldü. Fatih'in gülmesi, Asya'yı daha da kızdırdı ve Asya bu defa elindeki yastıkla arka arkaya Fatih'e vurmaya başladı. "Fatih, bunu bana nasıl yapabildin?"

Fatih, yastık darbelerimden kurtulmaya çalışırken aynı zamanda gülmeye devam ediyordu. "Güzelim, dur lütfen."

"Fatih, gülme, ben çok ciddiyim. Donna kim?"

Asya'nın ciddi ifadesi, Fatih'in yastığı elinden alıp sırtını yatakla buluşturmasına sebep oldu ve Fatih, aynı hızla kızın üzerine uzandı. Boğuk hırıltısı, Asya'nın bedenini çepeçevre kuşatırken, "Öyle biri yok," dedi, bakışları da tıpkı sesi gibi arzuyla dolmuştu. "Öyle biri hiç olmayacak. Senin dışında hiçbir kadının adı

sam, varlığı ne gözümün önünden ne kalbimden ne de zihnimden gitmeyecek. Tüm benliğim hep seninle yankılanacak ve benim çocuğumu taşıyacak tek kadın sadece sen olacaksın," diyerek Asya'nın dudaklarını kavradı ve yoğun bir tutkuyla öpmeye başladı.

Bir süre sonra ise dudaklarından ayrılıp Asya'nın gülümsemeye başladığını görünce o da gülümsedi ve dudaklarının üzerine son bir kez daha öpücük kondurup yanına uzandı. "Akşam film izleyip mi yattın?"

Asya bedenini Fatih'e çevirip, onu merakla izleyen bakışlarına sabitledi bakışlarını. "Evet. Adam, sözde çok sevdiği karısını asistanıyla aldatıyordu. Asistanın adı da Donna'ydı. Adamla kadına söylene söylene yatınca rüyama girmiş demek ki."

Fatih sıcak parmak uçlarını Asya'nın elmacık kemiğinin üzerine sürterek, "Bence böyle filmler izlememelisin," dedi sırıtarak. "Sonra kâbusun oluyor."

Tıpkı Fatih gibi Asya da sırıtmak istedi lakin rüyasında büyükannesi ile büyükbabasını bir kez daha kötü görmüş olması içindeki gülme isteğini anında söndürdü. "Aslında tek kâbusum o değildi. Yine büyükannemle büyükbabamı gördüm. Büyükannem bana bakıyordu, büyükbabam da ona bakıp ağlıyordu. Onları böyle kaçıncı görüşüm, bilmiyorum. Neden aynı rüyayı sürekli görüyorum?"

Asya'nın sorusuyla Fatih hafifçe tebessüm etti. "Bence sen onları çok özledin. Uzun zaman oldu, görmüyorsun ve ben, bu duruma daha fazla kayıtsız kalmak istemiyorum. Biliyorsun ki bu hafta sonum boş. Sen zaten bugünden itibaren izinlisin. Eğer istersen yarın yola çıkalım. İznin bitene kadar onlarla kal. Ben sonra seni almaya gelirim."

Fatih'in bu kadar ince düşünmesi ve duyarlı olması Asya'nın ona olan hayranlığını her geçen gün daha da arttırıyordu. Gözlerine hayranlıkla bakmaya devam ederken dudaklarını hüzünle sarkıttı. "Aslında ben de bunu düşünüyorum ama bir taraftan da seninle olmak istiyorum. Senden ayrılmaktan nefret ediyorum."

Fatih'in bakışları, sarkıttığı dudaklarına kaydı ve Fatih Asya'nın yüzüne yaklaşıp alt dudağını dişlerinin arasında hafifçe çekiştirip geri bıraktıktan sonra sevdiği kızın bedenini, göğsünün üzerine çekti. "Ben de 1 haftamı sensiz geçirmek istemiyorum ama söz konusu büyükannen ve büyükbaban olunca bencilce davranmak da istemiyorum."

Asya, Fatih'in göğsünün üzerinde huysuzca homurdandı. "Neden burada yaşamayı kabul etmiyorlar, anlamıyorum. Ben, işimden dolayı gidemiyorum ama onlar da ısrarla gelmek istemiyorlar. Hâlbuki gözümün önünde olsalar her şey daha güzel ve daha kolay olacak."

"Alıştığı yerden başka bir yerde yaşamak, insana belli bir yaştan sonra zor geliyor olmalı."

Asya, Fatih'e hak vererek başını salladı ve dudaklarının üzerine tüy gibi bir öpücük kondurup bedeninin üzerinden kalktı. "Sanırım haklısın. Sen neler yaptın, senin gecen nasıl geçti?"

Aynı şekilde Fatih de doğruldu ve elini ensesine götürerek ovmaya başladı. "Berbattı. Geç saatlerde üç aile birbirine girmiş, kan dökülmüş. Hastaneye geldiklerinde de kavgaya devam ettiler. Bağırış çağırış bir taraftan, polisler bir taraftan, yaralılar bir taraftan, ameliyatlar bir taraftan derken kâbus gibi bir gece de ben geçirdim, diyebilirim."

"Üzüldüm. Kavganın sebebi neymiş peki?"

"Kız meselesi."

Asya yüzünü belli belirsiz buruşturup, "Kötü olmuş," dedi ve hissettiği açlıkla ayağa kalktı. "Kahvaltı yapacak mısın yoksa hemen uyuyacak mısın?"

"Önce seninle kahvaltı yapmak istiyorum, daha sonra uyurum. Hem gelirken sevdiğin simitlerden aldım."

Asya, Fatih'e minnetle gülümseyip ayağa kalktı. "O zaman önce büyükannemi arayayım, yarın gideceğimizi haber vereyim, sonra da kahvaltı yapalım."

"Tamam, sen rahat rahat konuş. Ben masayı hazırlarım."

Fatih'in odadan çıkmasıyla Asya telefonuna sarıldı ve büyükannesini aradı. İyi olduklarını öğrenince de rahat bir nefes verip gideceklerini haber verdikten sonra telefonu kapattı ve odadan çıkıp mutfağa ilerledi.

Mutfağa girdiğinde ise kahvaltı masasını hazır buldu. İçindeki rahatlamayla her zamanki sandalyesine kendini bırakıp, "İkisi de çok iyi," diyerek, Fatih'in getirdiği enfes simitleri keyifle yemeye başladı.

Fatih, en çok Asya'yı böyle mutlu gördüğü zaman huzurla doluyordu. Bir an onun mutluluğunu izleyerek huzurunun tadını çıkardı. Asya'nın bakışları üzerine dönünce de "Leyla ne zaman gelecek?" diye sordu.

Asya'nın bakışları anında telefonunun saatine kaydı. "Birazdan gelecek ama seni rahatsız etmekten korkuyorum. Keşke şu yemek işini erteleseydik, nöbet çıkışına denk geleceğini tahmin edemedim."

"Merak etme, o kadar yorgunum ki sizi duyacağımı hiç zannetmiyorum. Ayrıca erteleseydik Leyla'ya ayıp olurdu. O kadar söz verdik, iş bulduğunda kutlayacağımıza dair. Benim tek sıkıntım senin uğraşacak olman. Ben dışarıda yeme taraftarıydım."

"Biliyorsun, yemek yapmak bana zor gelmiyor. Ayrıca Leyla ile Zeynep de yardıma gelecek. Zeynep'in saat 2'de davası var. Davadan sonra gelecek. Gerçi ben Zeynep'i yormam da sadece kırmak istemedim."

Fatih masanın üzerindeki fincana uzandı. Fincanı dudaklarıyla buluştururken, "Son günlerde daha sık yorulmaya başladı, değil mi?" diye sordu.

"Evet, iyice ağırlaştı. Onur dinlenmesini söylüyor ama Zeynep dinlemiyor."

Fatih ufak bir tebessümle dudaklarını kıvırdı. "Zeynep işte..."

Asya, "Biliyor musun?" diyerek sandalyesine yaslandı. "Geçen gün sırf bu yüzden kavga etmişler. Onur dinlenmesini söylemiş, Zeynep de biraz daha üzerinde baskı kurmaya devam ederse doğumunu Onur'a yaptırmayacağını söylemiş. Onur da çok

bırakılmış. Kendi çocuğumun doğumunu yaptıramayacaklarına neden kadın doğum uzmanı oldum?" diye sayıklayıp durmuş.

Fatih, yüzündeki tebessüm daha da genişlerken başını sağa sola salladı. "Çocuk gibiler."

"Öyleler. Neyse ki tatlıya bağladılar."

"Ya Gökçe? O ne zaman gelecek?"

"Gökçe'nin dersi 5'te bitiyor. O biraz gecikecek, daha uzun Semih'le birlikte gelecekler."

Fatih, *"Anlıyorum,"* anlamında başını salladığında kapı zili çalınca Asya ayağa kalktı ve gülümseyip, "Leyla geldi," diyerek kapıya doğru ilerledi.

Kapıyı açtığındaysa Leyla'nın elindeki poşetleri görünce şaşkınlıkla yüzüne bakıp, yardım etmek amacıyla poşetlere uzandı. "Leyla, bunlar ne?"

"Yapacağımız yemekler için malzeme."

Asya'nın kaşları hafifçe çatıldı. "Ben senden malzeme istemedim ki!"

"İstemedin ama biliyorsun ki benim sevgilim asla doymuyor. Ben de ocağınıza incir ağacı dikmemesi için çorbada tuzum olsun istedim."

Leyla'nın sözleriyle Asya gözlerini devirip, içeriye geçmesi için kapının önünden çekildi. "Saçmalıyorsun, Leyla."

Leyla umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkip doğruca mutfağa ilerleyince Asya da peşinden mutfağa girdi.

"Günaydın, Fatih."

"Günaydın, hoş geldin."

Leyla gülümsediğinde Fatih masadan kalktı ve Asya'nın elindeki poşetleri alıp tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra, "Size kolay gelsin, kızlar, ben artık yatıyorum," dedi.

Asya, "Tamam sevgilim," deyince Fatih yanına gelip şefkatli bir ifadeyle burnunun ucundan öptü.

"Kendini fazla yormuyorsun."

"Merak etme."

Fatih gülümseyip mutfaktan çıkınca Asya, Leyla ile birlikte masaya oturdu. "Aç mısın?"

Leyla olumsuzca başını salladı. "Değilim."

Asya'nın bakışları, Leyla'nın keyifsiz yüzünde gezindi. Asya, "Senin niye canın sıkkın? Kötü bir şey mı oldu?" diye sorunca Leyla burukça içini çekti.

"Hayır, bir şey olmadı. Sadece bu iş kafamı karıştırıyor. Daha doğrusu, bu iş üçüncü işim olacak ve ben yine aynı olayları yaşamaktan korkuyorum."

Asya, destek olmak istercesine Leyla'nın masanın üzerinde duran ellerini tutup hafifçe sıktı. "Merak etme, aynıları olmayacak."

"Bilmiyorum, Asya. İlk iş yerimde tecrübesizim diye resmen kullanıldım. Hatırla, Alev denilen o kadın resmen benim üzerime oynayarak, hem işlerini bana yıktı hem de maaşına bir dünya zam yaptırdı."

"Şu, işten çıkan kadını diyorsun, değil mı?"

"Ta kendisini. 'Bana bu kadar iş yükü ağır geliyor,' diyerek işten çıktı. O çıkınca patron onun işlerini bana yükledi. Sonra da kadına geri dönmesi için yalvardı. Kadın da 'Terfi şartıyla geri gelirim,' deyince sevgili patronum hem terfisini kabul etti hem de üzerimdeki hiçbir işi ona geri vermediği gibi onu paraya boğdu. Ben de saf gibi tek kuruş zam istemeden gece gündüz onca işi yetiştireceğim diye didindim durdum. Peki, sonra ne oldu?"

Asya, Leyla'nın anlattıkça öfkelendiğini görebiliyordu. İçini rahatça dökmesi için sessiz kalıp dinlemeye devam ettiğinde Leyla acı acı gülümsedi. "Hanımefendi yanına yardımcı istedi, ertesi gün hooop, işe yeni birini aldılar. Ben çalışmaktan hastanelik olmak üzereydim, ben de yanıma yardımcı istedim ama sevgili patroncuğum bana ne dedi? 'Tüm gün ne iş yapıyorsun da yanına yardımcı istiyorsun?' Resmen şaka gibiydi."

"Evet, haklısın, o adam senin hakkını çok yedi. Sana en başından beri çık dedik ama sen inat ettin."

"Hakkımı aramak için inat ettim ama hiçbir işe yaramadı. Hem çıktım da n'oldu? Daha kötüsüyle karşılaştım."

Asya, Leyla'nın diğer işini anımsayınca yüzünü buruşturmadan edemedi. "Maalesef o tam fiyaskoydu."

Leyla sinirle nefes aldı. "Düşünebiliyor musun? Onca vere, üniversite oku, çabala, uğraş, mezun ol, işe gir... Başarılı bir kariyer yapacağım diye canla başla, gece gündüz işine sarıl. Tam başarıya adım atacağın sırada patronun sümüklü karısı çıkıp gelsin, 'E, ben bu kadını sevemedim, kocacığım. Isınamadım bir türlü. Çıkar bunu işten,' desin. Sonrasında da bütün diploma emek, umutlar hepsi çöpe... Niye? Çünkü patronun sümüklü karısı seni sevmiyor, tüm hemcinslerinin kocasına asılacağını düşünüyor. Gerçekten çok yazık. Kadının kadına düşmanlığını hiç anlamıyorum."

"Kesinlikle saçmalık ötesiydi, hiç profesyonelce bir davranış değildi. Bir şirketin bunu yapabileceğini hiç düşünmezdim."

Leyla bir kez daha burukça içini çekti. "Sen ne güzel bakanlığın sınavına girdin, askeriyede bilişim personeli oldun. Gökçe de okulda kalıp öğretim görevlisi oldu. Ben de tutturdum şirketlerde çalışacağım diye. Hata mı yaptım sence?"

Leyla'nın buruk ifadesi Asya'nın içini sızlatmıştı. Ellerinin üzerindeki tutuşunu güçlendirirken, "Tabii ki hayır. Hata yapmıyorsun, hayallerini gerçekleştirmeye çalışıyorsun. Hem, her tecrübesizlik bir başarıdır aslında. Ben eminim, bu defaki işin çok farklı olacak," dedi.

"Umarım..."

***

Saatler sonra Asya, çalan telefonuna bakınca Zeynep'in aradığını gördü ve bakışlarını telefonundan çekip Leyla'yla buluşturdu. "Sanırım Zeynep geldi," diyerek telefonunu kulağına götürdüğünde Zeynep'in sesini duydu. "Kapıdayım, Asya."

Asya "Tamam," dedikten sonra telefonu kapatıp doğruca kapının yanına geldi ve kapının kulpunu ses olmamasına dikkat ederek, yavaşça aşağıya indirdi. Kapının açılmasıyla birlikte, ya-

yanakları soğuktan kıpkırmızı olmuş Zeynep'le göz göze gelmesi bir oldu. "Hoş geldin, Zeynep."

"Fatih uyuyor diye zile basmak istemedim."

Asya, Zeynep'e başını salladığında Zeynep çoktan içeri girmişti. Üzerindeki kabanını çıkarıp portmantoya bıraktıktan sonra gülümseyerek Asya'ya döndü. "Bence hamileliğin en güzel yanı, kışın üşümüyor olmak. İyi ki bu son aylar, yaza denk gelmedi yoksa yanardım."

"Ondan mı yanakların kıpkırmızı olmuş?"

"Yürüyüş yapmak isteyince taksiden yolun yarısında indim ve yürüdüm biraz. Rüzgâra karşı yürüyünce de kızardı."

Zeynep konuşmaya devam ederken Asya onu baştan aşağı süzmeye başladı. Gebeliğinin 7. ayı içerisindeydi ve karnı artık iyice belirginleşmeye başlamıştı. Belirgin karnı, rüzgârda karışmış kıvırcık saçları ve al al olmuş yanaklarıyla dünyanın en güzel kadınıymış gibi görünmüştü Asya'nın gözlerine.

"Leyla geldi mi?"

Zeynep'in sesiyle bakışlarını üzerinden çekti ve yüzüne sabitleyip başını salladı. "Evet, içeride."

Birlikte içeriye girdiklerinde Leyla, ocağın başından başını onlara çevirdi ve Zeynep'i görür görmez yanına ilerleyip ellerini karnına bastırdı. Ardından başını karnına doğru eğerek, "Teyzesinin minik faresi gelmiş mi?" dedi.

Leyla'nın sözleri üzerine Zeynep hoşnutsuzca yüzünü buruşturdu. "Leyla, kızıma fare demekten vazgeç artık!"

Leyla umursamazca omuzlarını silkti ve Zeynep'in karnına doğru konuşmaya devam etti. "Annen sadece bizi kıskanıyor, Defne'm ama merak etme, ben aramıza girmesine izin vermeyeceğim."

Zeynep, Leyla'nın ellerini karnının üzerinden itti ve kollarını karnına dolayıp sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Resmen kızımı bana düşman edecek."

Asya onların hâllerine gülümseyip pişen yemeğin yanına ilerlediğinde Zeynep ile Leyla da yanlarındaki sandalyelere yerleş-

tiler. Zeynep çantasından çıkardığı suyu dudaklarıyla buluşturur ken, "Gökçe'nin dersi kaçta bitecekmiş?" diye sordu.

"5'te bitecekmiş ama öncesinde Semih'le bir ev bakıp öyle geleceklermiş."

"O bahsettiği ev mi?"

"Evet, o ev. Umarım bu defa içine siner çünkü düğünlerine çok az kaldı."

"Darısı sizin ve Asyaların başına artık."

Leyla sanki bunu duymayı bekliyormuş gibi birden sert bir soluk aldı. "Bizden hiçbir cacık olmaz. Siz evlendiniz, çocuğunuz doğmak üzere. Gökçe ve Semih nişanlandı. Fatih ise Asya'ya çoktan evlenme teklifi etti ki bugün yarın onlar da evlenir. Biz, Merih'le yerimizde sayıyoruz. Sebebini hiç sorma çünkü ben de bilmiyorum. Belki de Merih Bey'in evlenmeye niyeti yoktur. Aramızda evlilik mevzusunun adı bile geçmiyor."

"Ayy, o dev aynası senden bekliyordur evlilik teklifini, ondan etmiyordur."

Leyla bu defa sert tepki vermek yerine hüzünle içini çekerek karşılık verdi. "Sorun teklif değil, sanırım evlenmeyi düşünmüyor."

Asya, yemeğin piştiğini görünce altını kapatıp kızların yanına oturdu ve Leyla'ya kısa bir bakış attıktan sonra Zeynep'e göz kırptı. "Bence bugün Leyla her şeye fazla duygusal yaklaşıyor."

Leyla belli belirsiz gülümsedi. "PMS[1] dönemindeyim, ondan bu ruh hâllerim."

***

Akşamüzerine doğru Gökçe, Semih, Merih ve Onur birlikte eve geldiklerinde Fatih uyumaya devam ediyordu.

Merih, içeriye girer girmez Fatih'in uyuduğunu öğrenince Asya'nın tüm engellemelerine rağmen soluğu, uyandırmak için Fatih'in yanında aldı. Diğerleri hep birlikte salona doğru geçer-

[1] PMS: Premenstrüel sendrom. Kadınlarda âdet öncesinde gerginlik, duygu durumu dalgalanmaları, yorgunluk, asabiyet, depresyon gibi çeşitli belirtilerin ortaya çıktığı dönemde görülür.

Ten önce kulaklarına Fatih'in bağırış sesi çarptı. akabinde Merih nefes nefese yanlarına koştu. Bakışları anında Asya'yı buldu ve ardık soluğa, "Asya, bu adam psikopat, bence sen bir daha dön-gün," dedi.

Semih kıstığı bakışlarıyla, "N'aptın lan adama, doğruyu söyle," deyince Merih'in dudakları sinsi bir kıvrımla aralandı. "Bir şey yapmadım, sadece yüzüne bir bardak su döktüm, o kadar."

Bu defa araya giren Onur oldu. "Merih ve çocuk zekası işte."

Merih kendini koltuğa bırakırken yanındaki yastığı Onur'un yüzüne doğru fırlattı. Onur ise yastığı havada yakalayıp, "Lan oğlum, Zeynep'e gelecek şimdi," deyince Merih bıkkınlıkla yüzünü buruşturdu.

"Kılıbık."

"Sen önce kendine bak."

"Benim neyim varmış?"

Onur bakışlarıyla Leyla'yı işaret edince Merih de bakışlarını Leyla'ya çevirdi ve Leyla'nın kendisine ters ters baktığını görünce, "Şaka yapıyorum, hayatım," diye fısıldadı.

Leyla da Merih'e cevap vermek yerine sessiz kaldı ve konuyu değiştirme ihtiyacı içinde Gökçe'ye döndü. "N'aptınız? Ev, fotoğraflardaki gibi mi?"

Leyla'nın sorusuyla Gökçe keyifle gülümsedi. "Evet evet, hatta fotoğraflardaki hâlinden bile güzeldi, yarın tekrar görüşmeye gideceğiz. Sanırım bu defa olacak."

"Hadi inşallah."

O sırada içeriye Fatih girince tüm bakışlar üzerine döndü. Onun ters bakışlarıysa Merih'in üzerindeydi. İşaret parmağını tehditkâr bir şekilde Merih'in üzerine doğrultup, "Bu gece sakın benimle muhatap olma yoksa elimde kalırsın," deyince, Merih teslim olurcasına iki elini havaya kaldırdı.

"Tamam abi ya, sana da hiç şaka yapılmıyor."

Fatih kınayan bakışlarını Merih'in yüzünde gezdirmeye devam ederken ters bir ifadeyle, "Şakaymış..." diyerek bakışlarını Merih'in üzerinden çekti. Diğerlerine ithafen, "Hoş geldi-

niz," dedi ve Asya'nın yanıma oturup onu kolunun altına aldı. Ardından burnunu, boyun girintisine yaklaştırıp derince soludu. Asya'nın içini titrettiğinden habersiz, boğuk bir fısıltıyla, "İşte şimdi kendime gelebilirim," dedi.

Fatih'in fısıltısı ve erkeksi kokusu, Asya'yı çoktan efsunlaştırmıştı.

Onur ile Merih de yeniden atışmaya başlamışlardı. "Leyla, senin bu sevgilin var ya..." dedi Onur bıkkınlıkla. "Bugün beni resmen delirtti. Sürekli cama çıkıp bana mesaj attı, *'Kapının önüne çık,'* diye. Çıkınca da öpücük atıp durdu."

Semih duyduklarına inanamıyormuşçasına başını sağa sola salladı. "Be adam, sen hiç büyümeyecek misin?"

Merih, Semih'i duymazlıktan gelip bakışlarını alayla Onur'un üzerinde gezdirdi. "Sen de çalıştığım hastanenin önüne gelip klinik açmasaydın. Tam da benim odamın karşısına açtın. Hastam olmadıkça seninle uğraşıyorum."

"Lan oğlum, senin hastan yok diye benim de mi yok sanıyorsun? Hasta içeride doğurdu doğuracak, onu muayene etmem lazım, Merih Efendi de bana öpücük atmak için *'Kapının önüne çık,'* diye sürekli mesaj atıyor."

Gökçe gülmeye başlayınca Leyla ile Asya da kendileri tutamayıp gülmeye başladılar fakat Zeynep gülmek yerine Merih'e ters ters bakıyordu. "Kocamı rahat bırak, Merih, seni bir sözümle içeriye attırma konusunda hâlâ ciddiyim."

"Aşk olsun, kıvırcık, ben sana iyilik olsun diye o pencerede nöbet tutuyorum, sen bana çemkiriyorsun."

Zeynep merakla Merih'in yüzüne bakıp, "Ne iyiliğiymiş o?" diye sorunca Merih iyice keyiflendi ve arkasına yaslandı.

"Kliğine güzel kızların gelip gelmediğine bakıyorum."

Merih'in sözleriyle Zeynep hızlıca bakışlarını Onur'a çevirdiğinde Onur tedirginlikle ellerini kaldırdı. "Yok öyle bir şey."

Merih gülmeye başlayınca da Onur, Merih'e döndü ve öfkeyle, "Lan oğlum, kız hamile, şimdi aklına karpuz kabuğu düşü-

receksin," der demez, Zeynep yanı başındaki yastıkla Onur'un yüzüne vurdu.

"Onur, ben eşek miyim?"

Zeynep'in çıkışıyla Merih'in kahkahası odayı inletti.

"Zeynep'im," dedi Onur panikle. "Deyim diye öyle dedim, şu herifin oyununa gelme, n'olur..."

Zeynep, Onur'a ters ters bakmaya devam ederken oturduğu yerden yavaşça doğrulup adımlarını masaya çevirdi. "Bu konuyu eve gidince konuşacağız, Onur. Dua et, şimdi ben ve Defne çok açız."

Zeynep masaya ilerlediğinde Onur bakışlarını Merih'e çevirdi ve dudaklarının arasından belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. Merih de alayla, "Çok ayıp," diyerek ayağa kalktı.

Onur da ayağa kalkarken, "Ben sana bunun hesabını soranım," dedi ve masaya doğru ilerledi.

Merih ise Onur'un arkasından keyifle mırıldandı. "Belki rüyanda..." diyerek onu takip etti.

Fatih ile Semih karşısındaki ikiliyi gülümseyerek izliyorlardı. Onur'u daha fazla zor durumda bırakmamak için diğerleri de masaya geçtiler. Neyse ki Zeynep'in yemek yedikçe keyfi yerine geldi ve olası bir tartışma yaşanmadan, hep birlikte keyifli bir akşam yemeği yediler.

Gecenin ilerleyen saatlerinde herkes gittiğinde Asya, Fatih'in yanına oturup, "Uykun yok, değil mi?" diye sordu.

"Yok ama yatmak istersen yatabiliriz."

"Hayır, yatmak istemiyorum ama ne yapacağımızı çok iyi biliyorum."

Fatih merakla Asya'nın yüzüne bakarken Asya keyifle sırıtıp ayağa kalktı. "Ben kahveleri ayarlıyorum, sen de FIFA'yı ayarla."

Fatih memnuniyetle başını salladığında Asya mutfağa ilerledi ve dakikalar sonra elindeki kahvelerle birlikte Fatih'in yanına yerleşti. "Yine de çok oturmayalım, yarın erkenden yola çıkacağız."

"Olur."

Fatih'le bir süre FIFA oynadıktan sonra birlikte yatağa geçtiler ve loş ışığın aydınlattığı tavanı sessizce izlediler. Ne zaman

aralarına böyle ayrılıklar girse ikisi de sessizleşir, kendi içlerinde yokluklarının ağırlığını tartarlardı.

Asya sessizlikten sıkıldıktan sonra bedenini Fatih'e çevirdi ve onu profilden izlemeye başladı. Çok geçmemişti ki Fatih de bedenini ona çevirdi. "Yine ayrılmak çok zor olacak."

Asya keyifsizce içini çekti. "Evet, çok zor olacak ama neyse ki bir hafta sonra yine burada ve koynunda olacağım."

"Tek tesellim bu zaten yoksa başka türlü senden ayrılamam."

Asya, Fatih'e gülümsediğinde Fatih onu iyice bedenine çekti ve burnunun ucundan öptü. Ardından başını boyun girintisine yasladı. Asya'nın parmakları da Fatih'in sarı saçlarının arasında usulca gezindi. Bir süre sonra uykuya yenik düştüler.

***

Gecenin ilerleyen saatlerinde Asya'nın kulaklarında çınlayan ve kalbinin korkuyla çarpmasına sebep olan bir melodi sesi kulaklarına dolmuştu. Acı bir haber vermek istercesine çalmaya devam eden telefonla gözlerini araladığında Fatih de uyandı ve bakışlarını Asya'nın çalan telefonuna çevirdi.

Aynı şekilde Asya da bakışlarını telefonuna çevirdi ve komodinin üzerinde duran telefonuna korkuyla uzandı.

Saat sabahın 5'ine geliyordu ve Asya, arayan numarayı tanımıyordu.

"Kim arıyor?"

Fatih'in sorusuyla Asya bakışlarını telefonundan ona çevirdi. "Bilmiyorum ama karargâhtan olabilir," diyerek telefonu kulağına götürdü ve merakla karşı tarafın sesini duymayı bekledi.

"Asya Arslan ile mi görüşüyorum?"

"Evet, benim."

"Asya Hanım, sizi Yamanlar Hastanesinden arıyorum. Hasan ve Sabriye Arslan'ın yakınısınız, değil mi?"

Büyükannesi ile büyükbabasının adını duyan Asya'nın kalp atışları göğüs kafesinde fütursuzca çarptı ve titremeye başlayan dudakları zar zor aralandı. "Evet, ben onların torunuyum."

"Çiftimiz az önce doğalgaz zehirlenmesiyle hastanemize getirildi. Şu an için durumları iyi. Yalnız kimliğinize ihtiyacımız var, bir an önce hastanemize gelirseniz iyi edersiniz."

Karşı tarafın soğuk sesi, dışarıdaki soğuk havanın Asya'nın iliklerine dolmasına sebep olmuş, bedenini titrema geçirtircesine sarsmaya başlamıştı. Duyduklarını tam anlamıyla idrak edememişken telefon elinden kayıp düşünce, titreyen elleriyle, sevdiği adamın kollarına zar zor tutunmaya çalıştı.

Fatih, desteğe ihtiyacı olduğunu hemen anlamış gibi onu kolları arasına hapsetti. "N'oldu güzelim?"

Asya, Fatih'in telaşlı sesini duyabiliyordu lakin ona cevap verebilecek gücü kendinde bulamıyordu. Büyükannesiyle büyükbabasına bir şey olma ihtimali canını yakıyor, nefesiyle birlikte sesini de kesiyordu.

"Arayan kimdi ve sana ne dedi?"

Asya, Fatih'in sesiyle düşüncelerinden ayrılırken yaşlı gözlerini, Fatih'in hissettiği korkudan dolayı gitgide büyüyen göz bebekleriyle buluşturdu.

Ona panikle bakmasıyla birlikte Fatih sıcak avuç içlerini yanaklarının üzerine bastırdı ve şefkatli bir ifadeyle, "Sakin ol, güzelim ve bana ne olduğunu anlat, hadi," dedi.

Asya, titreyen dudaklarını zapt edebilmek için alt dudağını dişledi ve çok geçmeden kendinde konuşma gücünü bulabildi. "Büyükannemle büyükbabam, doğalgazdan zehirlenmişler ve hastaneye kaldırılmışlar. Kimlik tespiti için beni çağırıyorlar. Karşı taraf durumlarının iyi olduğunu söyledi ama..." Durdu ve sakinleşmek için küçük bir nefes aldı. "Doğrudur, değil mi? Kötü bir şey olsa söylerlerdi."

Ailesine bir şey olma ihtimali Asya'nın içini kavurmaya devam ettiğinde boğazından firar etmeye çalışan hıçkırığını bastırmak için avuç içini dudaklarının üzerine bastırdı ve umutla Fatih'in gözlerinin içine baktı.

Fatih ise belli belirsiz yutkunmuştu. Bu senaryonun devamını çok iyi biliyordu. Dudaklarını alnına bastırdıktan sonra yataktan kalkarak, "Hadi o zaman, bir an önce evden çıkalım," dedi.

Sorduğu soruya Fatih'ın cevap vermemesi Asya'nın içindeki huzursuzluğun, içine tamamen çöreklenmesine sebep oldu ve boğazında çırpınan hıçkırığın dışarıya çıkmasına engel olamadı. "Onlar iyi değil ve bana söylemiyorlar. Bir şey olmasa beni çağırmazlardı, değil mi? Kesin bir şey oldu, sakin kalmam için bana yalan söylüyorlar."

Asya, hıçkırıklarının arasında soluksuzca konuşmaya devam edince Fatih, yeniden yatağın kenarına oturarak onu kollarının arasına aldı ve başının üzerine arka arkaya öpücükler bırakmaya başladı. "Ben iyi olduklarına inanıyorum. Bir an önce evden çıkalım, iyi olduklarını kendi gözlerimizle görelim."

"Sen şimdiden iyi olup olmadıklarını öğrenemez misin?"

Fatih sessiz kalınca Asya bedeninden ayrıldı ve bir kez daha umutla gözlerinin içine baktı. Sessizliği uzamaya devam edince de kaşlarını çattı. "Sen öğrenebilirsin ama kötü bir haber verirler diye hastaneyi aramak istemiyorsun, değil mi? Çünkü sen de beni neden hastaneye çağırdıklarını biliyorsun!"

Fatih oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Bana da söylemeyebilirler, çalıştığım hastane olsa durum farklı olabilirdi ama başka bir hastaneden hasta bilgisi alamam. En sağlıklı bilgiyi gittiğimiz zaman öğrenebiliriz. Bence vakit kaybetmeden hemen çıkalım."

Asya, Fatih'e cevap vermek yerine içindeki huzursuzlukla birlikte, oturduğu yerden kalkıp alelacele dolaba yöneldi. Üzerini değiştirdikten sonra da Fatih'le birlikte evden çıktı.

XII

5 SAAT SONRA...

Asya'nın yol boyunca tutamadığı hıçkırıkları, başına keskin bir ağrının girmesine sebep olurken Fatih'in bedeni de Asya'nın dudaklarından kopan her hıçkırıkta acı çeker bir ifadeyle kıvranıyordu.

Asya, hıçkırıklarını biraz olsun bastırabilmeyi başardığında bakışlarını doğan güneşe çevirdi ve bir süre sessizce güneşi izledi. İçinde amansız bir sıkıntı vardı. Sanki annesiyle babasını kaybettiği gün olduğu gibi bugün de güneş onun için doğmamıştı, gününü aydınlatmayacaktı.

Kafasındaki kötü düşünceleri silmeye çalışırken başındaki ağrı gitgide şiddetlenince başını geriye yasladı ve ağrının dinmesini ümit ederek gözlerini kapattı lakin ağrısı dinmek yerine gözünün önüne gelen korkunç görüntülerle daha da şiddetlenince gözlerini tekrar açtı.

Gözlerini açtığında ise yıllardır büyükannesiyle ve büyükbabasıyla birlikte yaşadığı şehre girmek üzere olduğunu gördü. O an dudaklarına buruk bir tebessümün yayılmasına engel olamadı.

Yaşadığı şehre ne zaman gelse, tam da bu girişte içinde kelebekler uçuşur, ailesine kavuşmanın heyecanı içinde yolun bitmesini izlerdi fakat ilk kez bugün, içindeki o heyecan yoktu. Aksine

yürreği, kötü bir haber duymaktan korkarcasına çaresizlik içinde çırpınıyordu.

Sıkıntıyla nefesini dışarıya üfleyip içinden aynı duaları bir kez daha geçirmeye başladı.

Dakikalar sonra hastaneye varır varmaz koşarak içeriye girdiler. Danışmanla görüştükten sonra danışmanın yönlendirdiği doktorun yanına doğru hızlıca yürüdüler. Asya attığı her adımda güçsüzleştiğini hissediyordu ve ayakta kalabilmek için sıkıca tutunduğu Fatih'in elini, daha da sıkıyordu.

Önlerine çıkan hemşireye doktoru sorunca hemşire, az ilerideki orta yaşlardaki doktoru işaret etti. Doktor da onu sorduklarını anlamış gibi bakışlarını onlara çevirdi ve yanlarına doğru yürümeye başladı. Onlar da aynı şekilde doktora doğru yürüdüler.

Doktorla karşı karşıya geldiklerinde doktor, "Siz Asya Arslan mısınız?" diye sorunca Asya cevap vermek yerine hızlıca başını aşağı yukarı hareket ettirdi. Fatih de olası kötü bir durum için ellerini Asya'nın beline doladı ve sıkıca tuttu.

"Bu gece Sabriye Arslan ve Hasan Arslan çifti, doğalgaz zehirlenmesi nedeniyle hastanemize getirildi. Her iki hastamızın da hastaneye geldiklerinde solunumları yetersizdi. Hasan Arslan'a gerekli solunum desteğimizi hemen sağladık ve onu yoğun bakıma aldık. Önümüzdeki 24 saat bizim için çok önemli. Şimdilik durumu stabil. Sabriye Arslan'ı ise maalesef, yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtaramadık. Başınız sağ olsun."

Sabriye Arslan'ı kurtaramadık. Başınız sağ olsun!

Kurtaramadık. Başınız sağ olsun!

Kurtaramadık...

Doktorun söyledikleri Asya'nın kafasının içinde defalarca yankılanırken Asya, omurgasından aşağıya doğru karıncalanma hissetti. Dizleri de onu artık taşımıyordu. Yana doğru hafifçe sendeleyince, Fatih'in belini saran parmakları da tutuşunu güçlendirirdi. Hissettiği güçlü tutuşa rağmen boşlukta sallanma hissi onu alaşağı ediyordu. Göğsünün tam orta yerine bıçak kesiği gibi kapanmayacak derin bir iz kazılıyor, onu daha da dibe çekiyor-

du. Aynı zamanda midesinde keskin bir bulantı başlamıştı ve o bulantı, kalbine de sıçramıştı. Kalbi de acıyla birlikte hem kavruluyor hem de bulanıyordu.

Ayakta kalabilmek için son bir umutla, Fatih'in hapsolduğu bedenine nafile bir çabayla tutunmaya çalıştı.

Fatih ise tutuşunu daha da güçlendirip onu bedeninden ayırdı ve Asya'nın zar zor algıladığı bir sesle bağırmaya başladı. "Şoka giriyor, sedye getirin!"

***

Yaklaşık 1 saat sonra Asya gözlerini aralandığında, görüş alanına giren Fatih ona tedirginlik ve hüzünle bakıyordu. İlk birkaç saniye ne olduğunu ve nerede olduğunu idrak edemedi ama sonra...

Büyükannesi aklına gelir gelmez yattığı yerden fırlamaya çalıştı fakat ilk engelini kolundaki acıdan aldı. Kolundaki seruma bakarken Fatih de hızlıca öne atılıp kalkmasını engelledi ve elini hafifçe koluna bastırdı. "Ani hareket etme, canın yanacak."

Asya konuşmak için dudaklarını araladığında dilinin damağının kuruduğunu hissetti. Bakışları, yanı başındaki suya kayınca Fatih susadığını anlayarak suya uzandı, ardından bardağı Asya'nın dudaklarıyla buluşturdu.

Asya suya umutla sarıldı ve suyun, içindeki yanan ateşi söndüreceğini düşündü lakin su, ağzının içini ıslatmaktan başka bir işe yaramıyordu. Bardağı dudaklarından uzaklaştırıp kendi kulaklarına bile zor ulaşan bir sesle, "Büyükannemi görmek istiyorum," dedi.

Fatih bir an Asya'nın yüzüne bakıp titreyen ellerini avuç içlerinin arasına aldı ve dudaklarını ellerinin üzerine bastırdı. "Bu, şu an için iyi bir fikir değil."

"Görmek istiyorum, Fatih, durumu kabullenmem için onu görmem gerekiyor yoksa hayatım boyunca kabullenemeyeceğim."

Kelimeler, dudaklarından bir bir dökülürken sesi gitgide kısıldı ve gözlerinin önüne, annesi yerine koyduğu büyükannesinin silüeti geldi. Işık saçan gülüşü, gözlerinin önünde durdukça

boğazında çırpınan hıçkırığın dışarıya çıkmasına engel olamadı, dudaklarının arasından büyük bir hıçkırık koptu.

Hıçkırıkları odada yankılanmaya başlayınca Fatih'in de yüzü acıyla buruştu ve omuzları hüzünle çöktü. Ardından Fatih, sevdiği kızın bedenini kollarının arasına aldı. "Hepsi geçecek."

"Fatih, ben bu acıya nasıl dayanacağım?"

Asya'nın hıçkırıkları artmaya devam ettikçe Fatih de onun acısını almak istercesine başını göğsüne yaslayıp dudaklarını başının üzerine bastırdı. "Yanındayım güzelim, birlikte atlatacağız."

Asya bir süre Fatih'in kollarının arasında sakinleşmeye çalışsa da bedenindeki sarsıntılar geçmiyor, içindeki ateş sürekli harlanıyordu. Her saniye bitmek tükenmez bir ıstırapla kavruluyordu. Büyükannesinin yüzü, bakışları, gülüşü gözlerinin önünde durdukça nefes alamıyor, sanki hayattan koparılıyordu.

Nefesini toplamayı başarabildiğinde başını Fatih'in göğsünden kaldırdı ve acıdan yorgun düşmüş yüzüne baktı. "Büyükbabam nasıl?"

"Oksijen tedavisine devam ediliyor ve durumu iyiye gidiyor. Eminim, 24 saati atlatacak."

"Ya uyandığında ona büyükannemi nasıl söyleyeceğiz? O bunu kaldıramaz ki."

Söylediği sözler, dinmeye yüz tutmuş gözyaşlarını yeniden hızlandırınca Fatih başparmaklarını, gözyaşlarının üzerine bastırdı. "Senden alacak desteğini, sen elini tutacaksın, onu ayağa kaldıracaksın. Ben de hep sizin yanınızda olacağım." Bakışlarını Asya'nın yanı başındaki seruma çevirdi ve bittiğini görünce kolundan intraketi[1] yavaşça çıkardı. Oldukça keyifsiz bir sesle, "Kan basıncın düştü ve beni çok korkuttun," dediğinde intraketi çıkardığı yere küçük bir bant yapıştırdı.

Asya, parmakları bandın üzerine kapanırken iniltiye yakın bir sesle, "Beni büyükanneme götür," dedi acıyla. "Lütfen."

"Emin misin?"

---

[1] İntraket: Damar yolu açmak için kullanılan aletlerden biri.

Asya başını sallayınca Fatih ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra kolunu beline doladı ve Asya'yı kendine çekerek sıkıca kavradı. "Ama çok kısa."

Asya bir kez daha başını sallayıp Fatih'le beraber yavaşça adımlamaya başladı. Adım attıkça ruhunun bedeninden ayrıldığını hissediyordu ve ayakta kalabilmek her saniye daha da güçleşiyordu.

Bir yanı, büyükannesinin öldüğünü kabullenebilmek için onu görmeyi şiddetle arzulasa da diğer yanı, onu öyle görmenin acısını kaldıramayacağını söylüyordu.

Düşünceleri arasında morg kapısının önüne geldiğindeyse dünya bir anda bomboş geldi. Ölümün soğukluğu yüzüne çarptıkça düne kadar sorun ettiği birçok detay anlamsız kaldı ve önemini tek tek yitirdi.

Derin bir nefes alarak Fatih'in elini daha sıkı kavradı. Bir an olsun yanından varlığının, nefesinin uzaklaşmasını istemiyordu. Sanki o olmazsa düşüp kalacakmış gibi hissediyordu. Ayakta kalabilme gücü oymuş gibi sımsıkı tutundu ona ve morgun içine Fatih'le beraber adımlamaya başladı.

Buz gibi morga girdiği anda bedenini yeniden bir sarsıntı sardı ve bakışları, öylece yatan büyükannesini buldu.

Boğazında bir hıçkırık belirdiğinde sertçe yutkunup, titreyen bacaklarına zar zor komut vererek güçlükle yanına adımlamaya çalıştı. Aldığı kesik solukların sesi, kulaklarını dolduruyor, sol göğsünde derin bir sızı hissediyordu.

Gerçek anlamda kalbi acıyor, canı yanıyordu.

Yanına yavaşça adımladı ve yanına varır varmaz yüzüne baktı, ardından parmaklarını Fatih'in ellerinden ayırıp beyaz saçlarına dokundu.

Yumuşacıktı. Şu ana dek hiç şahit olmadığı kadar yumuşaktı saçları.

Gözyaşları yeniden akmaya başladığında parmaklarını önce saçlarının arasında, sonra da yüzünde gezdirdi. "Özür dilerim,"

diye fısıldadı. "Son anında yanında olamadığım için özür dilerim. Son bir kez daha sarılamadığımız için çok özür dilerim."

Fısıldamaya devam ederken üzerine eğilip dudaklarını soğuk tenine bastırdı. "Bugün buraya sana kavuşmak için gelecektim, veda etmek için değil ki. Ben şimdi sensiz ne yapacağım, sensizliğe nasıl dayanacağım?"

"Bu kadar yeterli!"

Morg görevlisinin sesi, kulaklarını doldurunca son bir defa dudaklarını yanağının üzerine bastırdı. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, pamuğum ve söz veriyorum, büyükbabama çok iyi bakacağım."

Fatih, "Hadi güzelim, çıkalım artık," diyerek kolunu tutunca başını Fatih'e çevirdi ve yalvaran gözlerle gözlerinin içine baktı. "Gitmek istemiyorum, biraz daha yanında kalmak istiyorum, lütfen."

"Biliyorum ama gitmek zorundayız."

Fatih'e doğru başını şiddetle sağa sola sallayıp, gerçeği yeni kavrıyormuşçasına yeniden büyükannesine döndü ve bu defa sanki ona sesini duyurabilmek istercesine yüksek sesle, "N'olur, kalk hadi, tüm bunlar kötü bir kâbus olsun, sen de gel bizimle. Seni bu soğuk yerde tek başına bırakmak istemiyorum. Hem bak, büyükbabamın sana ihtiyacı var. Yalvarırım, büyükanne, kalk, n'olur," diye yalvarmaya başladı.

Asya'nın hıçkırıkları morgda yayılmaya başlayınca Fatih onu büyükannesinden ayırıp morgdan çıkardı ve yeniden kollarının arasına hapsetti. O şekilde dakikalarca durdular. Asya ağladı, Fatih sessiz bir destekle onu sımsıkı sarmaladı.

Asya biraz olsun sakinleşince hastaneye doğru birlikte yürümeye başladılar. Asya'nın başındaki ağrı bir kez daha kendini belli etmişti ve bedeni gitgide külçeleşiyordu. Adımları bile sarsak sarsaktı.

Hastaneye doğru yürümeye devam ederken görüş alanlarına önce Leyla ile Gökçe, akabinde diğerleri girdi. Hepsinin yüzünde de aynı hüzün ifadesi vardı.

Leyla ile Gökçe Asya'yı fark ettikleri gibi koşarak yanına geldiler ve ikisi de aynı anda bedenine sarıldılar. Onların sarılmasıyla birlikte Asya'nın akmaya hazır gözyaşları tekrar yanaklarından süzüldü. Onlardan ayrıldığında diğerleri de tek tek sarıldılar ve hepsi baş sağlığı dileyiler.

Fatih'in de gözleri, sürekli üzerindeydi ve her an düşecekmiş gibi yanı başında temkinli bir şekilde duruyordu. "Hadi, tekrar odana çıkalım, ayakta zor duruyorsun."

"Büyükbabamı görmek istiyorum."

"Şu an için izin vermiyorlar ama sana söz veriyorum, izin verdikleri an seni onun yanına götüreceğim."

Asya çaresizce başını sallayıp hastaneye doğru yürümeye devam etti. Yanı başındaki sevdiği insanların seslerini duysa da hepsinin sesi, hissettiği boşlukta tek tek kayboluyordu.

***

Fatih, Asya'nın uyumasıyla birlikte onun perişan hâline bakarken derince içini çekti ve başını diğerlerine çevirdi. Bakışları ilk olarak Zeynep'i bulduğunda, "Keşke sen gelmeseydin, Zeynep," dedi yorgun bir sesle. "Hem yol uzundu hem de bu kadar stres, seni ve bebeğini çok yoracak."

Zeynep belli belirsiz tebessüm edip Onur'un elini tuttu. Önce, "Doktorum," diyerek Onur'u, sonra da diğerlerini işaret etti. "Ve doktorlarım yanımda, biz Defne'mle güvendeyiz. Ayrıca Asya'yı böyle bir günde yalnız bırakamazdım."

Fatih, Zeynep'e minnetle başını salladığı sırada Semih araya girdi. "Nasıl olmuş olay?"

"Dün gece, saat 9 civarı komşusu ziyarete gelmiş. Komşunun geleceğinden de büyükannesinin haberi varmış. Kapının ziline defalarca basmasına rağmen kapı açılmayınca telefonla aramaya başlamış. Telefonun sesini içeriden duyunca da bir şeyler olduğunu anlamış ve diğer komşulara haber vermiş. Ardından polise haber verilmiş. Polisler kapıyı kırıp içeriye girince büyükbaba-

sını salonda, büyükannesini de mutfakta bulmuşlar. Büyükannesi daha orada ölmüş. Büyükbabasının oksijen tedavisine devam ediliyor, durumu iyiye gidiyor."

Bu defa söz alan Merih'ti. "Asya, duyduğunda nasıl tepki verdi?"

Fatih, Merih'in sorusuyla bakışlarını sevdiği kızın solgun yüzüne çevirdi. Asya, kolları arasında bayıldığı anda içinden bir parçanın koptuğunu hissetmiş, neredeyse tüm hastaneyi ayağa kaldırmıştı. Sıkıntıyla soluğunu üfledi. "Geçici bradikardi[1] yaşadı, kardiyak output'u[2] azaldı ve kan basıncı düştü."

Erkekler başlarını salladıklarında Fatih'in telefonu çalmaya başlayınca Fatih, bakışlarını telefonuna çevirdi ve arayan kişiye baktı. Ardından başını yeniden ona bakan gözlere çevirdi. "Babam arıyor, cenaze için gelmelerini söyleyeceğim. Siz odadasınız, değil mi?"

Leyla hızlıca araya girip, "Biz buradayız, merak etme," dediğinde Fatih'le birlikte Merih de ayağa kalktı. "Ben kahve almaya gidiyorum, kendime gelmem lazım. Size de getiririm."

Diğerleri onayladıklarında Fatih'le Merih birlikte odadan çıktılar. Fatih, tam Merih'in yanından ayrılıyordu ki Merih'in sesiyle durmak zorunda kaldı. "Bu saate kadar bir şey yemediğini biliyorum, sana da yiyecek bir şeyler getireceğim ve sen de onları yiyeceksin."

Fatih başını sağa sola salladı. "Asya böylesine perişan bir hâldeyken benim boğazımdan lokma geçmez. O yüzden bir şey getirme, canım hiçbir şey yemek istemiyor," dediğinde Merih destek olmak istercesine omzunu sıktı. "Farkındayım ama Asya'nın toparlanabilmesi için senin gücüne ihtiyacı var. Senin de ayakta kalabilmen için yemek yemeye ihtiyacın var."

"Belki sonra..."

Merih başını salladığı sırada Fatih'in telefonu bir kez daha çalmaya başlayınca Merih yanından uzaklaşıp hastanenin kafesine doğru ilerlemeye başladı.

---

[1] Bradikardi: Kalp atış hızının yavaşlaması durumu.

[2] Kardiyak output (KO): Her bir ventrikülün (kalp karıncığı) bir dakikada pompaladığı kan miktarı.

***

Akşamüzerine doğru Asya yeniden gözlerini araladığında ise odadaki arkadaşlarına baktı tek tek. Sürekli yan yana kahkahalar attığı arkadaşlarına baktı. Bu defa kahkahalarının yerini ölüm sessizliği almıştı.

Onları izlemeye devam ederken gözlerinin önüne büyükannesi gelince, üzerinde kalın bir yorgan gibi duran acının altında bir kez daha ezildi ve inlercesine dudaklarının arasından nefesini verdi.

Çıkardığı sesle bakışlar kendi üzerine dönünce yatakta doğrulmaya çalıştı ve Fatih, anında yanında gelerek kalkmasına yardım etti.

Başının ağrısı yeniden nüks etmişti ama umurunda değildi. Umutsuzca Fatih'e bakıp, "Büyükbabam nasıl? Uyandı mı?" diye sordu.

"İyi, güzelim, merak etme. Henüz uyanmadı ama uyanacak. Daha iyi olacak."

Asya olumsuzca başını salladı ve gözyaşlarının yanaklarını ıslatmasına bir kez daha izin verdi. "O bir daha asla iyi olmayacak, büyükannem yanında olmadan iyi olamaz o. Önce evladını kaybetti, şimdi de hayat arkadaşını. Nasıl daha iyi olabilir ki?"

Asya'nın sözlerinin ağırlığıyla odaya yeni bir sessizlik çökmüş, odayı sadece Asya'nın hıçkırıkları doldurmaya başlamıştı.

***

Ertesi sabah, Asya'nın büyükbabası hâlâ kendine gelememişti; yoğun bakım servisinde tedavisine devam edilmekteydi.

Asya ise mezarlıkta büyükannesinin üzerine atılan toprağa boş boş bakıyor, yanı başındaki uğultu gibi gelen ağlama seslerini neredeyse duymuyordu. Büyükannesinin üzerine atılan her toprak, ne kadar ağırına gitse de, daha büyükbabasının haberi bile olmadan büyükannesini gömüyor olmaları da bir o kadar ağırına gidiyordu.

En büyük desteğini de sürekli elinden sımsıkı tuttuğu Fatih'ten alıyordu. Elini bir an gevşetse Fatih'i de kaybedecekmiş ve böylece aklını yitirecekmiş gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Dakikalar sonra, büyükannesi gömülünce çevresindeki insanlar bir bir baş sağlığı dilerken karargâhtan gelen arkadaşlarını da yeni fark etmişti.

"Başın sağ olsun, Asya."

Asya, bakışlarını tutundurduğu toprak parçasından kaldırıp karşında duran Devran Üsteğmen'e başını salladı. "Teşekkür ederim, komutanım."

Devran, Asya'nın yanından geçerken onun kolundan tutan Selin'e bakınca Selin de aynı şekilde Devran'a baktı. Kısa bir bakışmanın ardından Selin, kaşlarını çatıp bakışlarını hızla kaçırınca Devran bıkkınlıkla nefes alıp ilerlemeye devam etti.

Dakikalar sonra kalabalık, mezarlığın başından ayrılınca Asya, Fatih'in ailesiyle ve arkadaşlarıyla birlikte mezarlıkta kalmıştı. Önce Fatih'in yardımıyla büyükannesinin mezarına ilerleyip mezar taşının yanına çöktü. Ardından büyükannesiyle son bir defa vedalaştıktan sonra çöktüğü yerden kalkıp, hastaneye dönmek için arabanın yanına doğru ilerlemeye başladı.

Fatih'in ailesi ve arkadaşları da onu takip ederken Selin izlendiğini hissedince bakışlarını onu izleyen bakışlara çevirdi. Devran'ı görür görmez kaşlarını çatıp adımlarını ona doğru çevirdi.

Devran, kollarını göğsünde bağlamış ve arabasına yaslanmış bir vaziyette onu bekliyordu. Yanına varır varmaz, "Buyurun, komutanım," deyince Devran sert bir nefes alıp yaslandığı yerden doğruldu.

"Selin, hâlâ mı uzatıyorsun?"

Selin umursamaz bir tavırla başını sağa sola salladı. "Selin değil, bana 'Selin Komutan'ım,' diye hitap edeceksin."

Selin'in sözleri üzerine Devran'ın dudakları alayla kıvrıldı. "Biz şu an görevde değiliz, ayrıca bizim rütbelerimiz aynı. O yüzden benim canım sana ne demek isterse onu diyeceğim. Bunu daha önce sana söylemiştim."

Devran'ın dudaklarındaki alaylı kıvrım, Selin'in de dudaklarına geçerken Selin duruşunu dikleştirdi. "Benimle muhatap olurken canının istediği şekilde değil, benim canımın istediği şekilde hitap edeceksin bana. Ben de bunu sana söylemiştim."

Devran'ın dudaklarındaki alaylı kıvrım, Selin'in sözleriyle anında düz bir çizgi hâlini aldı. "Bu görev meselesini fazla büyütüyorsun."

Selin, hayretle Devran'ın yüzüne bakıp işaret parmağını kendi üzerine doğrulttu. "Ben büyütüyorum, öyle mi? Yoluma taş koyan sensin ama büyüten benim, şaka mı bu?"

Devran bir kez daha bıkkınlıkla nefes aldı ve karşısında tıpkı onu anlamayan bir çocuk varmış gibi tane tane konuşmaya başladı. "O görev, sikik bir dağın başındaydı ve son derece tehlikeli bir görevdi."

Selin hırsla, "Ama ben ilk kez dağa çıkmıyordum, ayrıca onun tehlikesi, seni değil beni ilgilendirir. Şahin Yüzbaşı ile konuşmasaydın o göreve sen değil, ben gidecektim ama sen sırf kendini ispat edebilmek için yoluma taş koydun resmen," demesiyle Devran alayla gülümsedi.

"Karşında kimin olduğunu unutuyor gibisin, Selin Komutan'ım. Ben, Devran Baştürk. Unutma ki bir yere benim adımımdan önce ismim gider. Kendimi ispat etme çabalarına ihtiyacım yok benim. Kendini boş yere bunlarla avutma."

Selin, gözlerini dahi kırpmadan Devran'ın gözlerinin içine bakmaya devam ederken sinirle soluğunu verdi. "Senin kim olduğun beni zerre ilgilendirmiyor ama bir daha yoluma taş koymaya cüret edersen işte o gün, o taşla başını ezeceğimden hiç şüphen olmasın, Devran Baştürk," dedi ve Devran'ın cevap vermesini beklemeden hızlıca arkasını dönüp ilerlemeye başladı.

Devran ise arkasından bakıp sıkıntıyla soluğunu verdi. Bilmiyordu ki o lanet olası göreve kendi yüzünden değil, Şahin Yüzbaşı yüzünden gidememişti ama bunu bilmemesi gerekliydi.

***

O gecenin ilerleyen saatlerinde Asya'nın büyükbabası uyanmaya başlayınca Asya soluğu büyükbabasının yanında aldı ve acı bir tebessümle onu izledi

Büyükbabası da gözlerini aralar aralamaz Asya'nın gözyaşlarını görünce, kaşlarını çatıp bakışlarını hastanenin odasında gezdirdi. "Neredeyim ben, n'oldu?"

Asya, gözünden akan yaşı silip, "Doğalgazdan zehirlenmiştin ama şimdi iyisin," dedi.

Büyükbabasının gözleri korkuyla açıldı. "Sabriye nasıl?" diye sordu telaşla. "O nerede?"

Asya sertçe yutkunup, acıyla gölgelenen gözlerini büyükbabasından kaçırdı. "İyi o da. Yan odada yatıyor."

"Doğruyu söyle, kızım, o iyi mi? Onu görmek istiyorum."

Asya, içindeki hıçkırarak ağlama isteğini güçlükle bastırdı ve yüzüne yama gibi duran bir gülümseme yerleştirip yeniden büyükbabasına baktı. "İyi, büyükbabacığım, uyuyor. Sen şimdi kendini yorma. Biraz daha toparlanınca birlikte yanına gideceğiz."

"Sen neden ağlıyorsun o zaman?"

"Mutluluktan ağlıyorum, sen uyandın ya o yüzden mutluluktan ağlıyorum."

O sırada yanlarına hemşire gelince, Asya bakışlarını büyükbabasından çekti ve gelen hemşireye baktı. "Bu kadarlık yeter, hastamızı yormayalım."

Asya, hemşireye başını sallayıp büyükbabasının elinin üzerinden öptü ve ayağa kalkıp odadan çıktı.

Odadan çıkar çıkmaz, kapının önünde onu bekleyen Fatih'in boynuna başını gömdü ve yeniden hıçkırıklara boğuldu.

XIII

1 HAFTA SONRA...

Asya ile Fatih mutfakta otururken Asya, Fatih'in masanın üzerinde duran eline uzandı. "Teşekkür ederim, Fatih, büyükbabamı senin sayende bizimle birlikte gelmesi için ikna edebildim. Sen olmasaydın ikna edemezdim. Onu bu evden, büyükannemden ayırmak zor olsa da bu evde tek başına, öylece bırakamazdım."

Fatih, Asya'yı dinlerken hafifçe tebessüm etti. Büyükbabasının büyükannesinin öldüğünü öğrendikten sonra hastanede kalma süresi uzanmış, yeni bir tedavinin ardından hastaneden dün taburcu edilmişti. Asya'nın İstanbul'a götürmek istemesine de şiddetle karşı çıkmış, karısının mezarının başından ayrılmamıştı fakat Fatih'in yoğun çabaları sonucunda ikna olmuştu.

Fatih'in canını sıkan en büyük sorun ise Asya ile büyükbabası aynı evde yaşayacağı için Fatih'in o evden ayrılacak olmasıydı ama büyükbabasının yalnız kalamayacağının da bilincindeydi. Tebessüm etmeye devam ederek, "Seninle birlikte yaşamayacak olma düşüncesi sürekli nefesimi kesse de büyükbabanın sana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ayrıca onun benim, özellikle de Semih'in gözetimimiz altında olması lazım. Bundan sonra onun kardiyoloji uzmanı Semih," dedi.

Asya başını sallayıp, "Evet, tedavisine devam edilmesi gerekiyor, onu gözümün önünden ayırmamam gerekiyor," dedi ve aklına Merih'in ayarlayacağı ev gelince, "Merih'in dediği ev n'oldu?" diye sordu.

Fatih arkasına yaslandı ve hafifçe yüzünü buruşturdu. "Semih bugün halledecek o işi. Tek sorun, Merih. Onu evden çıkarmayı başarabilirsem onlarla altlı üstlü oturmak eğlenceli olabilir."

Asya, Fatih'in sözleriyle oturduğu yerden kalktı ve Fatih'in arkasına geçip kollarını boynuna doladı. "Aslında Semih ile Gökçe evden çıkmayacak olsalar Merih seninle çok uğraşmaz ama onlar gidince biraz sana sarabilir."

"Neyse ki Leyla var, beni pek gözü görmeyebilir."

Asya başını hafifçe sağa sola sallayıp, "Merih seninle uğraşmaktan asla vazgeçmez," dedi ve Fatih'in yanağına eğilerek öptükten sonra büyükbabasına bakmak için yanından ayrıldı.

Yaklaşık üç saat sonra evden çıktıklarında ise ilk olarak büyükannesinin mezarına uğradılar, daha sonra da yeni başlayacakları hayatları için yola koyuldular.

Yol devam ederken Asya önce başını, büyükannesinin öldüğünü öğrendiği andan itibaren neredeyse hiç konuşmayan büyükbabasına çevirdi, akabinde yanı başında akıp giden yola.

Yolu izlemeye devam ettikçe, gecelerce gördüğü rüyayı hatırladı. Her seferinde büyükannesinin ölü gibi boş gözlerle yüzüne baktığını ve büyükbabasının büyükannesine bakarak feryat figan ağladığını anımsadı. Rüyası tıpkı günlerdir yaşadığı olaylar gibiydi; hem acı hem çaresizlik hem de gözyaşı barındırıyordu.

***

Saatler sonra eve geldiklerinde Asya kapıdan içeriye girer girmez hızlıca etrafına göz gezdirdi ve Fatih'in herhangi bir eşyası olup olmadığını kontrol etti. Olmadığını görmek dudaklarının arasından rahat bir nefesin çıkmasına sebep olurken büyükbabası ve Fatih'le birlikte odaya girdi.

Onlar eve gelmeden önce Leyla ile Gökçe eve gelip, evi ve Fatih'in banyosuna malzemelerini toplamışlardı. Şimdi tek sorun, Fatih'le odalarındaki Fatih'in eşyasıydı. Büyükbabası kaldığı odaya girmeyecek olsa da Fatih'in eşyasını yeni evine taşımak onları oldukça zorlayacak gibi duruyordu.

Asya gergin bir soluk alıp bakışlarını büyükbabasına çevirdi; yol boyunca süren sessizliği hâlâ devam ediyordu. Bakışları tıpkı boşluğa bakar gibiydi ve Fatih'in herhangi bir eşyasını görse bile, aslında çok tepki verebilecek durumda değildi.

Onun bu hâli, Asya'nın içini sızlatırken sessizliği paylaşmaya devam ederek kendilerini koltukların üzerine bıraktılar. Bir süre sessizce oturdular. Odada soluk alışverişlerinin sesi dışında herhangi bir ses yoktu, kimseden ses çıkmıyordu ve havada asılı kalan bu gergin sessizlik, Asya'nın gitgide huzursuz hissetmesine sebep oluyordu.

Sessizliğine son vermek için Fatih'e doğru kısa bir bakış atıp umutla büyükbabasına döndü. "Bize bir yorgunluk kahvesi yapayım mı? İçmek ister misin, büyükbaba?"

Büyükbabası cevap vermek yerine başını olumsuzca salladı ve oturduğu yerden kalkarak, "Ben biraz yatmak istiyorum," deyince Asya telaşla, "Bir yerin mi ağrıyor? Bir sorun mu var, iyi misin?" diye sordu.

"Hayır, sadece yol yordu."

Büyükbabasının sözleri, içini keyifsizce çekmesine sebep olsa da başını *"Anlıyorum,"* anlamında salladı ve ayağa kalkıp, daha önce büyükannesi ile birlikte geldiklerinde kaldıkları odaya doğru onunla beraber adımlamaya başladı.

O odanın, ona büyükannesini anımsatacağını bilse de o odadan başka bir odada kalmayacağını bildiği için teklifte dahi bulunmadan yürümeye devam etti.

Ve bunun, iyi bir fikir mi yoksa kötü bir fikir mi olduğunu hâlâ çözemiyordu.

Düşüncelerinin arasında büyükbabasıyla birlikte odaya girdiklerinde büyükbabasının bakışları, hızlıca odanın içinde gezin-

di ve gözleri birden acıyla gölgelendi. Asya'ya dönüp, oldukça durgun bir ifadeyle, "Sadece dinlenmek istiyorum, bana biraz izin verir misin?" dedi.

Büyükbabasının ona açılmayacağını bilen Asya, omuzlarını kabullenişle çökertti ve başını yenilgiyle salladı. Biliyordu; ona açılmayacaktı. Yarasını sarmasına izin vermeyecek, tuttuğu yasıyla birlikte gözlerinin önünde boğulacaktı.

Asya, içinde ağırladığı yenilgiyle birlikte odadan çıktı. Onun bu hâli yeniden gözyaşlarının akmasına sebep olmuştu. Gözlerinden süzülen yaşlar çoğalırken Fatih'in yanına gitti ve yanına varır varmaz, sevdiği adamın gözlerinde parlayan yenilmişlik hâline baktı. Büyük bir çöküş vardı hâlinde, tüm ruhunu zehirli bir sarmaşık gibi sarmalayan bir çöküştü bu.

Gözlerinde parlayan yansımasına bakmaya devam ederken güçlükle dudaklarını araladı.

"Fatih, her şey çok zor geliyor ve ben, ne yapacağımı hiç bilmiyorum," dediğinde Fatih önce yüzüne yaklaşıp yanağının üzerindeki gözyaşına bastırdı dudaklarını, ardından yüzünü iri avuç içlerinin arasına alıp alnını alnına yasladı. "Sabır, güzelim, sadece sabır. Biliyorum, çok zor, çok acıtıyor ama elbet tüm bunlar geçecek. İnan bana."

Asya, Fatih'ten ayrılıp başını göğsüne yasladı. Huzur bulduğu kollarının arasında bir süre dinginleşmeye çalıştı. Fatih de Asya'yı içine sokmak ister gibi sıkı sıkı saklıyordu kollarının arasında.

Hıçkırıkları, kısa bir müddet sonra iç çekişlere dönünce Asya, başını yasladığı göğsünden ayırıp, buğulu gözlerini Fatih'e çevirdi. "Büyükbabamın hemen odadan çıkacağını zannetmiyorum, o çıkmadan eşyanı halledelim mi?"

Fatih onu onayladıktan sonra elini tuttu ve birlikte sessizliğe dikkat ederek odalarına yöneldiler.

Odaya girdiklerinde Asya yatağın ucuna otururken, Fatih dolabın üzerindeki sırt çantasına uzandı ve birkaç parça eşyasını

çantasının içine yerleştirdikten sonra Asya'ya döndü; bakışları solmuş gibiydi ve yüzüne garip bir ifadesizlik gelmişti

Yavaşça Asya'ya doğru adımlayıp aynı şekilde yatağın ucuna oturdu. Bir an Asya'nın yorgun yüzünü izledi. Bakışlarının değdiği her noktada kirpiklerinin, elmacık kemiklerinin üzerine düşen gölgesi titriyordu.

Yüzüne bakmaya devam ederken, parmakları yüzüne dökülen saçlarına usulca ulaştı ve saçlarını kulağının arkasına kıstırdı. "Güzelim, biliyorum, bu konuyu konuşmanın ne yeri ne de zamanı ama ben sensizliğe çok fazla tahammül edebileceğimi sanmıyorum. Şu olayların üzerinden biraz vakit geçtikten sonra evlilik konusunu yeniden konuşsak olur mu?"

Asya'nın boğazında büyük bir hıçkırık belirdi. Evlenme teklifi ettiği günden beri aralarında zaman zaman evlilik konusu geçse de Asya her defasında evliliği ertelemişti. Önce okulunun bitmesi ve ardından bir işe girmesi gerektiğini öne sürmüştü.

Şimdi ise hem okulunu bitirmiş hem de mükemmel bir işe girmişti lakin bu defa yanında büyükannesi yoktu. Büyükannesi, gelinlikle evden çıktığını göremeyecekti. Hâlbuki bu, Asya'nın en büyük hayaliydi.

Boğazından firar etmeye çalışan hıçkırığı bastırmak için sertçe yutkunup onaylarcasına başını salladı. "Olur, evlenelim."

Asya'nın dudaklarından çıkan olumlu cevapla Fatih'in gözleri anında parladı ve gözlerindeki parıltı sesine de yansırken, "Sen ciddi misin?" diye sordu Fatih.

"Evet, düğünümde büyükbabamın da yanımda olmadığını görmek istemiyorum. O yüzden, üzerinden biraz zaman geçtikten sonra evlenelim."

Fatih, Asya'nın dudaklarının üzerine büyük bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."

Asya'nın tebessüm ettiğini görünce de burnunun üzerinden şefkatli bir ifadeyle öptü ve ayağa kalkıp, kaykayını da aldıktan sonra Asya'yla birlikte odadan çıktı.

Kapının yanına geldiklerinde Asya, Fatih'in kendince verdiği savaşını gördü. Gitmek istemediği her hâlinden belli oluyordu

Asya sessiz kalıp kapıyı açtı. Kapının önünden çekilince Fatih, evden çıkmadan önce, "Bir şeye ihtiyacın olursa ilk beni arıyorsun, anlaştık mı?" dedi, onaylatmak istercesine.

"Anlaştık, sen şimdi Merih'in yanına mı gidiyorsun?"

"Evet, evin anahtarını alıp ufak ufak eve yerleşmeye başlayacağım."

Asya çaresizce içini çekti. "Yarın ben de sana yardım ederim ama bugün büyükbabamı evde yalnız bırakmak istemiyorum."

Fatih, anlayışla gülümsedi ve yüzüne yaklaşıp dudaklarını alnının üzerine bastırdı. "Bir de bunları düşünüp canını sıkmanı istemiyorum, sen büyükbabanla bol bol vakit geçir. Akşama büyükbabanı muayene için yeniden geleceğim, bu manayla da güzel sevgilimi görmüş olurum."

Fatih, sözleriyle Asya'nın gülümsemesine sebep olurken yanağına uzanıp öptü. "Ama erken gel, birlikte yemek yiyelim," dedi Asya.

"Olur."

***

Fatih, evden dışarıya çıktıktan sonra bedenini yıllarca Asya'yla birlikte yaşadığı eve çevirdi ve çok kısa bir müddet evi izledi. Ardından keyifsizce nefes alıp arabasına bindikten sonra Merih'in çalıştığı hastaneye doğru yol aldı.

Yaklaşık 50 dakikalık yolun sonunda hastaneye vardığında Merih'in ameliyatta olduğunu öğrenince, hastaneden çıkıp hastanenin hemen karşısındaki, Onur'un kliniğine geçti.

Onur ise klinikten çıkacağı sırada kapıdan Fatih'in girdiğini görünce keyifle gülümsedi ve yanına varır varmaz, "Hoş geldin," diyerek sarıldı.

Fatih de aynı şekilde karşılık verip Onur'dan ayrılınca üzerindeki ceketi işaret ederek, "Çıkıyor muydun?" diye sordu.

"Evet, hazır randevu boşluğum varken yemek yiyeyim dedim, hadi birlikte gidelim."

"Olur ama gideceğimiz yer uzak mı? Merih'e senin yanında bekleyeceğime dair mesaj yazmıştım. Ameliyattaymış."

Onur, başparmağıyla çenesini okşamaya başlayıp gözlerini düşünceyle kıstı. "Çok uzak değil ama ne zaman girmiş ameliyata?"

"15 dakika olmuş."

Fatih'in sözleri karşısında Onur'un dudaklarında yeni bir tebessüm belirdi. "Öyleyse rahatlıkla gidebiliriz. Merih'ın tüm gün başının etini yediği ameliyatı olmalı bu. 'Zor bir ameliyat olacak,' diyordu, anlattıklarına göre en az üç saatini alır o ameliyat, rahat rahat yemek yiyebiliriz," dedi, rahatlamış bir ifadeyle.

Fatih'in cevap vermek yerine sessizce başını salladığını görünce de üzerindeki rahatlamış ifadesi yavaş yavaş silinirken elini Fatih'in omzuna yerleştirdi. "Anahtarı almak için mi geldin?"

"Evet, Asya ile büyükbabasını eve bıraktım. Ben de artık diğer eve yerleşsem iyi olacak."

Onur, parmaklarının altındaki omzu destek olmak istercesine sıkıp, "Merak etme, bugünler de geçecek. Hem biz tüm evi temizlettik. İstediğin mobilyaları getirttik. Eve yerleşecek sadece kişisel eşyan kaldı," deyince Fatih'in, yanına geldiğinden beri yüzünde ilk kez tebessüm belirdi.

"Yaptığınız iyiliği hiç unutmayacağım, size ne kadar teşekkür etsem az. Resmen elim ayağım oldunuz."

Onur, Fatih'in omzundaki elini sırtına indirip kliniğinin çıkışına doğru ilerlemesi için hafifçe iteledi ve boşta kalan diğer eliyle kapının kulpunu tuttu. "Birimizin ihtiyacı olduğunda öteki yardım etmiyorsa dostluğumuzun bir kıymeti kalır mı? Hem bu, yardım etmek gibi gelmiyor bize. Kendimiz taşınıyormuşuz, kendimiz yerleşmemiz gerekiyormuş gibi bir his oluşuyor her birimizde ve bunu içimizden gelerek yapıyoruz. O yüzden boş yere teşekkür etme. Ayrıca aynı durumda sen olsan yardım etmez miydin?"

Fatih, Onur'un sorusuyla kaşlarını havalandırıp Onur'a doğru yan bir akış attı. "Sorman hata," dediğinde Onur'un gülümsemesi belirginleşti.

Ardından birlikte yemek yiyecekleri restorana gitmek için klinikten çıktılar.

Restorana varınca yiyecekleri yemeklerin siparişini verdikten sonra siparişlerini beklemeye başladıklarında, Onur bir süre sessizce Fatih'i izledi. Oturdukları masanın hemen yanı başındaki cama tutundurduğu dalgın bakışlarıyla boşluğu izliyordu Fatih. Yorgunluğu, dağılmışlığı, kafasının karışmışlığı solgun yüzünden belli oluyordu ve bu durum Onur'un canının sıkılmasına sebep olmuştu. Fatih'i çok uzun zamandan beri bu şekilde gördüğünü hatırlamıyordu ve neşeli hâllerinin yerini alan bu keyifsiz hâlleri, tadını çoktan kaçırmıştı.

Aralarındaki sessizliği kırmak için, "Asya nasıl?" diye sorduğunda Fatih'in yüzünün acıyla buruştuğunu görünce, sorduğuna bin pişman bir hâlde Fatih'in yüzüne baktı.

Fatih ise bakışlarını, tutundurduğu boşluktan ayırarak Onur'a çevirdi. "Asya çok iyi değil. Büyükbabası için sürekli iyi ve dayanıklı görünmeye çalışıyor ama iyi değil ve ben, bir süre sonra patlama yaşayıp hasta olmasından çok korkuyorum."

"Psikolojik destek alsa iyi olmaz mı?"

Fatih onaylarcasına başını salladı. "Yarın psikiyatrideki Mehmet Hoca'ya durumu izah edeceğim. En azından söylediklerine göre de hareket ederim."

"Ya büyükbabası, o nasıl?"

Fatih derin bir nefes alıp huzursuz bir ifadeyle sandalyesine yaslandı. "Sağlık açısından durumu şimdilik iyi ama ruhsal açıdan tamamen bitmiş durumda. Mehmet Hoca'yla onun için de konuşacağım."

"İyi edersin, ayrıca adam haklı, bunca yıllık eşini kaybetmiş, kolay mı?"

Onur konuşmaya devam ederken Fatih, Asya'nın yaşadığı kazayı anımsayınca iliklerine kadar titrediğini hissetti. Asla unuta-

unutacağı o görüntüler, derinlerine kazınmış, ufacık bir detayda gün yüzüne çıkarak canını yakmaya devam ediyordu. "Düşüncesi bile korkunç. Asya'nın o ambulanstan kanlar içinde indirilişi hâlâ gözlerimin önünden gitmiyor. Hâlâ gecelerce o görüntü kâbusum olmaya devam ediyor."

Onur da Fatih'in sözleriyle Asya'nın ambulanstan indirilişini ve sonrasında Fatih'in yaşadıklarını anımsayınca gözünün önüne gelen kötü görüntülerden kurtulmak için başını sağa sola salladı. "Unut artık o kazayı, Fatih."

"Elimde değil, onu kaybetme düşüncesi aklımda belirdikçe delilik de anında bir adım ötemde beliriyor."

O sırada yanı başlarında hareketlilik olunca başlarını gelen siparişlere çevirdiler. Garson, ilk olarak masalarına siparişlerini yerleştirdi ve "Afiyet olsun," dedikten sonra yanlarından ayrıldı. Bu sırada Fatih de Onur'u üzdüğünü fark edince kasvetli havayı değiştirmek için, "E, sen anlat. Biz yokken neler yaptınız?" diye sordu.

"Ne yalan söyleyeyim, sizsiz pek tadımız yoktu. Özellikle kızlar, Asya'dan dolayı bayağı keyifsizdiler."

Fatih başını sallayıp gelen siparişine çevirdi bakışlarını ve sohbet ederek yemek yemeye başladılar. Yemeğin sonunda kahvelerini içip sohbet etmeye devam ederlerken Fatih, gelen bildirimle bakışlarını telefonuna çevirdi. Gelen mesaja çok kısa bir süre baktıktan sonra, "Merih kliniğe geçiyormuş," diyerek telefonunu cebine yerleştirdi ve Onur'la birlikte ayağa kalktılar.

Kliğine vardıklarında ise Merih'i oldukça yorgun bir hâlde bekleme salonundaki kanepenin üzerinde buldular. Merih de Fatih ve Onur'un içeriye girmesiyle oturduğu yerden kalkıp, "Adamım, hoş geldin," diyerek Fatih'in yanına gitti ve Fatih'e sarıldığı sırada bir yandan da ters bakışlarıyla Onur'u süzdü. "Neredesiniz lan siz?"

"Yemek yemeye gittik."

Merih kınayan bakışlarıyla Onur'u süzmeye devam ederek Fatih'ten ayrıldı ve ikisine ithafen, "Bensiz mi gittiniz? Ayıptır yaptığınız," dedi.

Onur, "Oğlum, ameliyatın vardı, ne yapabilirdik? Saatlerce seni mı bekleseydik?" deyince Merih umursamaz bir tavırla "Bekleseydiniz," dedi.

"Oldu, başka emrin var mı?"

Merih, hissettiği yorgunluktan dolayı Onur'a laf yetiştirememeyeceğini anlayınca arkasını dönüp yeniden kanepenin yanına gitti ve kanepeye oturur oturmaz başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı. "O kadar zor bir ameliyattan çıktım ki başım çatlıyor ağrıdan, seninle uğraşacak havam hiç yok."

Fatih ve Onur da aynı şekilde karşısındaki kanepeye oturdular. "Nasıl geçti?"

Merih gözlerini açmadan Onur'un sorusunu cevapladı. "Zordu ama başarılı bir ameliyat oldu. Türkiye'nin en iyi ürologlarından biri olmama az kaldı."

"İşte benim adamım."

Merih gözlerini açıp gülümsedikten sonra başını yeniden dik konuma getirdi ve cebinden çıkardığı anahtarı Fatih'e uzattı. "Akşama bir FIFA atarız, değil mi?"

Fatih çarpık bir gülümsemeyle başını salladı. "Atarız atmasına ama içimden bir ses, sen bana o evde hiç rahat vermeyeceksin diyor."

Fatih'in sözleriyle Merih iyice keyiflenip kollarını göğsünde bağladı. "İçindeki sese ben de katılıyorum," dediğinde Fatih gözlerini kısıp hafifçe öne doğru eğildi.

"Doğruyu söyle, yedek anahtar yaptırdın, değil mi?"

Merih'in dudaklarındaki kıvrım gitgide genişledi ve keyifli hâlleri sesine de yansıdı. "Yaptırmam mı? Elimden alma ihtimaline karşı tam 5 tane yaptırdım ve her birini bulamayacağın yerlere sakladım."

Onur da yüzüne yerleştirdiği sahte bir hüzünle başını Fatih'e çevirdi. "Yandın Fatih sen, ben sana söyleyeyim; bu adamla çok işin var."

Merih, Onur'un sözleriyle parmaklarını ensesinde birleştirdi ve onu kızdırmak istercesine alayla güldü. "Kıskanıyorsun bizi,

değil mi? Çünkü sen, eskisi gibi aramızda olamıyorsun. Evlendin oğlum sen, artık bize sadece karşıdan bakacaksın."

Onur kızmak yerine umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Ben hayatımdan gayet memnunum. Sevdiğim kadınla evlendim ve yakında çocuğum olacak. Sen kendi derdine yan. Daha ilişkin için bir adım bile atmadın. Yakında Leyla seni kapının önüne koyarsa hiç şaşırma."

Merih, yüzündeki alaycı ifade silinirken ellerini ensesinden çekerek, yaslandığı yerden doğruldu ve oldukça tedirgin bir sesle, "Cidden koyar mı? Niye koyuyor ki?" diye sorup Fatih'e baktı.

Fatih, *"Bilmiyorum,"* anlamında dudaklarını kıvırınca Fatih'le birlikte Onur'a bakıp söyleyeceklerini dinlemeye başladı. Onur da bilmiş bir ifadeyle, "Niye koymasın? Biz evlendik, Semih ve Gökçe yakında evlenecekler. Fatih desen Asya'ya çoktan evlilik teklifinde bulundu. Sen ne yaptın peki?" diye sordu.

Merih, duyduklarıyla rahatlayınca yeniden kanepeye yaslandı. "İyi de Leyla evlenmek istemiyor ki. Biz hâlimizden memnunuz. Evlilik teklif etmiyorum diye benden ayrılacak hâli yok."

"Evlenmek istemediğini sana Leyla mı söyledi?"

Merih, Fatih'in sözleriyle bakışlarını Fatih'e çevirdi ve başını olumsuzca salladı. "Hayır ama istediğini de söylemedi."

"Sen de buradan istemediğini çıkardın yani, öyle mi?"

"Ne alakası var? Ayrıca Leyla'yı tanıyorsunuz, o istediği bir şeyi direkt söyler, lafı gevelemez. Hem bence evlilik için henüz erken."

"Leyla da böyle düşünüyorsa sorun yok."

Merih, "Siz merak etmeyin, Leyla da benimle aynı fikirde," diyerek başını bir kez daha geriye yasladı.

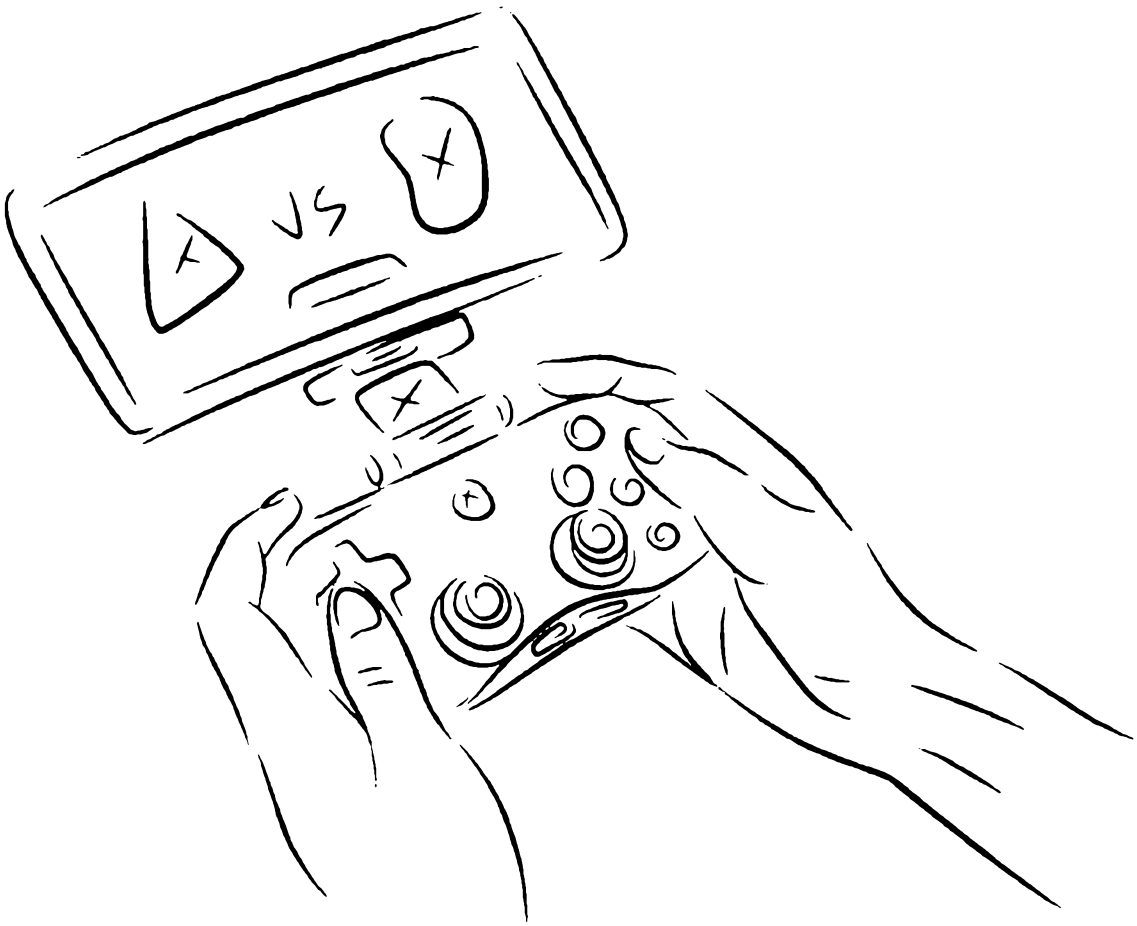

"Akşama bir FIFA atarız, değil mi?"

XIV

Leyla önündeki bilgisayara kod yazarken bakışlarını önce, masasına bırakılan kahveye çevirdi, ardından kahveyi bırakan Pelin'e baktı.

Pelin, yaklaşık bir haftadır aynı proje üzerinde birlikte çalıştığı iş arkadaşıydı. Yeni tanışmalarına rağmen Pelin'in yardımlarıyla ve samimi yaklaşımlarıyla ona ısınmaya başlamıştı.

"Biraz nefes al diye sana kahve getirdim. Birazdan Altan Bey gelecek. O gelene kadar ufak bir kaçamak yapalım, daha sonra istesek de yapamayacağız."

Leyla, masanın üzerindeki kahve fincanına uzanıp fincanı eline aldıktan sonra kahveyi dudaklarıyla buluştururken, Altan ismini anımsamaya çalıştı. Hatırlamayınca da sorgular biçimde Pelin'e baktı. "Altan Bey kim?"

"Aaa, sen Altan Bey'le tanışmadın mı? Altan Bey şirketimizin müdürüdür. 1 haftadır iş için yurt dışındaydı, bugün gelecek."

Leyla, Pelin'in bahsettiği kişinin mülakatta karşılaştığı kişi olduğunu hatırlayınca başını salladı. "Ha, tamam, şimdi hatırladım, iş görüşmesi için geldiğimde yapılan mülakatta o da vardı."

"Evet, genelde o mülakatlarda Altan Bey de olur. Kendisi her ne kadar şirketin müdürü olsa da patronumuz Adil Bey'in gözün-

de onun oğlu gibidir. Kendisi vefat edince burayı Altan Bey'e bırakacağı söylentiler arasında."

"Adil Bey'in çocukları yok mu?"

Pelin, "Hayır, herhâlde olmamış. Bu saatten sonra da olacağını hiç sanmıyorum," diyerek gülümseyince Leyla da gülümsedi ve Pelin'e soru sormaya devam etti. "Peki, Adil Bey'le Altan Bey akraba mı?"

Pelin olumsuzca başını salladı. "Hayır, hiçbir akrabalıkları yok. Altan Bey burada işe başlıyor ve çalışkanlığıyla göz dolduruyor, zamanla Adil Bey'in bir numaralı adamı oluyor."

Leyla duyduklarına başını şaşkınlıkla sallarken yeniden kahvesinden yudumladı. "Oldukça şanslıymış."

Pelin de başını salladı ve birlikte kahvelerini içmeye devam ettiler.

Yaklaşık bir saat sonra ise Leyla ekrana bakmaktan acımaya başlayan gözlerini dinlendirebilmek için bakışlarını ekrandan ayırıp, odasının camdan duvarına çevirdiğinde Altan Bey'in geldiğini gördü. Etrafındaki birkaç çalışanla birlikte hızlıca koridorda yürüyor ve hararetli bir şekilde onlara bir şeyler anlatıyordu.

30'lu yaşlarının başındaki adama bakmaya devam ederken adamın bakışlarının yüzüne çevrildiğini görünce yakalanmanın etkisiyle kısa çaplı bir panik yaşadı ve paniklediğini belli etmemek için başıyla selam verip yeniden bilgisayarına çevirdi bakışlarını.

XV

Asya cebindeki telefonun çalmaya başlamasıyla birlikte telefonunu cebinden çıkardı ve Gökçe'nin aradığını görünce telefonunu kulağına götürdü. "Asya'm, geldiniz mi?"

"Evet canım, geldik."

"Büyükbaban nasıl oldu peki?"

Asya, Gökçe'nin sorusuyla derince içini çekti ve bedenini mutfağın tezgâhına yasladı. "İyi sayılmaz, geldiğinden beri kendini odaya kapattı ve hâlâ odadan çıkmadı. Bir şey de yemedi. İlaçlarını içmesi gerekiyor. Ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

"Alışması illa ki kolay olmayacak. Şu an yas tutuyor, zamana ihtiyacı var."

Asya başının ağrıdığını hissedince sıkıntıyla alnını ovmaya başladı. "2 gün sonra iznim bitiyor. Onu evde tek başına nasıl bırakacağımı bilmiyorum."

"Semih, eve hasta bakıcının geleceğini söylemişti."

"O iş olmadı, Fatih yarın başka biriyle daha görüşecek."

"Eminim, Fatih ayarlar, sen canını sıkma."

Asya, Gökçe sanki karşısındaymış gibi başını sallarken Gökçe'nin ses tonundan keyfinin olmadığını anlayınca, "Senin niye sesin kötü geliyor? Bir durum mu var?" diye sordu.

"Önemli bir durum değil, her zamanki gibi babam canımı sıkıyor. Az önce yine aradı ve keyfimi kaçırmayı başardı."

"Yine sorun Semih mi?"

"Evet, Semih. Doktor adamdan koca olmazmış, nöbetlerden eve uğramazmış; 'Bir kez daha düşün,' diyor. Yahu, beni istemeye geldiler, tamam dedi. Nişan yüzüklerimizi taktık, düğün için tarih aldık. Tüm bunlara rağmen hâlâ, bir kez daha düşünmemi söylüyor. Neden Semih'i sevemedi, bir türlü anlamıyorum."

Asya, Gökçe'nin sözleriyle burukça tebessüm etti. "Bence baban, tek kızı olduğun için seni paylaşmayı istemiyor. Semih ya da bir başkası... Kim olursa olsun baban hep aynı tepkiyi verecekti."

"Bilmiyorum, Asya ama umarım, en kısa zamanda beni ne kadar üzdüğünü fark eder."

"Umarım."

Asya telefonunu kapattıktan sonra yaslandığı tezgâhtan doğruldu ve büyükbabası için hazırladığı çorba kâsesini tepsiye yerleştirip, eline aldığı tepsiyle birlikte büyükbabasının kaldığı odanın önüne geldi. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı çaldı ve içeriye girip büyükbabasının yatağına doğru ilerlemeye başladı.

Büyükbabasıysa boşluğa tutundurduğu bakışlarını Asya'nın içeriye girmesiyle birlikte Asya'ya çevirdi ve elindeki tepsiye baktı. "Bir şey yemeyeceğim."

Asya itiraz edercesine dudaklarını araladı. "Ama büyükbaba, ilaçlarını içmen gerekiyor, o yüzden de bir şeyler yemelisin."

"İlaçlarımı da içmek istemiyorum."

Asya mutsuzca içini çekti ve tepsiyi komodinin üzerine bırakıp büyükbabasının yanına oturdu. Bir süre sessizce büyükbabasının yüzünü izledikten sonra kesik bir soluk alıp, "Babam öldüğünde babamla birlikte sürekli gittiğimiz mekânda benimle yaptığın konuşmayı hatırlıyor musun? O gün bana, 'Baban ölse bile ben varım. Bu yüzden yalnız değilsin, ben hep yanımda olacağım,' demiştin, hatırlıyorsun, değil mi?" diye sorduğunda büyükbabasının bakışları yeniden ona çevrildi.

Asya da konuşmaya devam etti. "Bugün de aynısını ben sana söylüyorum. Büyükannem ölse bile ben varım. Bu yüzden yalnız değilsin ve ben hep senin yanında olacağım. Biz seninle beraber bu acıyı da atlatacağız, yeter ki bana sırtını dönme."

Büyükbabası, Asya'nın sözleriyle zor tuttuğu gözyaşlarını serbest bırakırken Asya'ya sımsıkı sarıldı. "Çok canım yanıyor, kızım. O, evladımıza kavuştu ama bana en zoru, dayanması kaldı."

***

Fatih, sitenin içerisine arabasını park ettikten sonra arabadan inip başını yeni yaşayacağı eve çevirdi. Yan yana dizilmiş evler, birbirinden aralarına dikilen ağaçlarla ayrılıyor, her bir evin önünde kendine ait yüzme havuzu, tenis kortu ve basketbol sahası bulunuyordu.

Fatih eve bakmaya devam ederken adımlarını hareket ettirdi ve birinci katta yaşayan Makbule teyzeyi görmemeyi umut ederek yürümeye başladı.

Tam apartmandan içeriye giriyordu ki birinci katın kapısının açılmasıyla birlikte Makbule teyzeyi karşısında görünce ne yapacağını bilemez hâlde kadının yüzüne baktı. Ardından selam verip geçmeye niyetlense de Makbule teyze onu meraklı bakışlarıyla kıskacına alınca hüzünle omuzlarını düşürdü. "Tamam, seni dinliyorum, Makbule teyze."

Yaşlı kadın, Fatih'i baştan aşağıya süzerken, "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Tanımadın mı? Ben Fatih, Semihlerin..."

Fatih cümlesini tamamlayamadan yaşlı kadın sözünü kesince susmak zorunda kaldı. "Ha, sen bizim deli oğlanların doktor arkadaşıydın, değil mi?"

Fatih, "Evet, onların arkadaşıyım," diyerek yürümeye yeltenince Makbule teyzenin önüne geçmesiyle yeniden durdu ve keyifsizce dinlemeye devam etti.

"Onlar evde yok, hepsi işe gitti."

"Biliyorum, ben zaten kendi evim için geldim."

"Taşınacak olan sen miydin yoksa?"

Fatih, Makbule teyzenin heyecanla sorduğu sorusu karşısında sıkıntılı bir nefes aldı. "Maalesef, o benim," deyince Makbule teyze bilmiş bir ifadeyle kollarını göğsünde bağladı.

"Eee, yanındaki o esmer kız nerede peki? Daha önce buraya onsuz geldiğini görmemiştim."

Fatih'in kaşları hayretle havalandı. "Makbule teyze, sen hep bizi mi gözetledin?"

"Evet. Seni, deli oğlanları, o zilli sarışını, öteki kızı, kısacası hepinizi gözetliyorum ben."

"Neden?"

"Canım istiyor."

Fatih pes edip başını salladı. "Ben artık gitsem iyi olur, eve yerleşmem lazım," diyerek asansöre yöneldiğinde asansörün önüne gelemeden Makbule teyzenin, "Sarı çocuk, sen ne doktoruydun?" diye sorması üzerine bedenini ona çevirmek zorunda kaldı.

"Nöroşirurji uzmanıyım."

Makbule teyze anlamsızca yüzüne baktı. "Nesin, nesin?"

"Yani beyin ve sinir cerrahıyım."

"Ha, öyle mi? Ah oğlum, ben de bir baş ağrısı var, sorma gitsin. Bir bakıversen ya?"

Fatih belli belirsiz başını sallayıp, "Bakarım, teyzeciğim," dedi ve hızlıca asansöre bindi. Ardından derin bir nefes alarak kendi dairesinin bulunduğu katın numarasına bastı. Saniyeler sonra asansörden inip kapısının önüne geldi ve kapıyı açarak, yeni bir hayata başlayacağı evine girdi.

Sırt çantası ile kaykayını yere bırakıp içeriye doğru adımladı. Duvarlarının tamamı camdan olan odaya girince de burukça bir tebessümle, karşısında duran boğaz manzarasına baktı. Asya yanında olmadan her güzellik yarımdı ve yarım kalmaya devam edecekti. Tamamlanabilmesi için bir an önce Asya ile evlenmesi lazımdı.

XVI

2 AY SONRA...

Leyla, çalıştığı şirketin tam karşısındaki restoranda öğle arası Pelin'le birlikte yemek yerken aynı zamanda dikkatlice Pelin'i dinliyordu.

"Ben bu adama 1 yılımı verdim, Leyla. Ne uğruna? Koca bir hiç..." dedi Pelin, burnunu çekerken, ardından gözlerinin önünde biriken yaşları beceriksiz bir çabayla sildi. Hıçkırarak ağlamak, içindeki nefreti kusmak istiyordu lakin etrafındaki neredeyse her masa, çalıştığı iş arkadaşlarıyla doluyken ağlayamazdı. En azından şimdilik bunu erteleyebilirdi.

Leyla ise Pelin'in gözlerinin dolduğunu görünce kaçamak bakışlarla hızlıca etrafına göz gezdirdi. Pelin'in kendini bırakması hâlinde tüm gözler onlara çevrilecek, hatta yapmacık bulduğu Çağla ve Bilge'nin bile sözde sevgi gösterisine şahit olacaktı. Özellikle de yanı başındaki masada Adil Bey ve Altan Bey otururken Çağla ve Bilge'nin abartılı tesellilerine asla tahammül edemezdi. Garip bir şekilde, şirkette çalışmaya başladığı günden beri Çağla ve Bilge'yi samimiyetsiz bulmuş; onların güler yüzlü hâllerine aldırmayıp, sürekli arkasından kuyusunu kazacaklarmış hissiyatına kapılmıştı. Ayrıca bu konudaki içgüdülerine oldukça güveniyordu ve bu zamana dek yanıldığını da hiç görmemişti. Bu

da ister istemez onlara karşı gardını almasına sebep olmuştu. Almıştı çünkü bu defa, bu şirkette uzun bir süre çalışmak, herhangi bir sorun yaşamadan sadece işini yapmak istiyordu. O yüzden Çağla ve Bilge'den olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu.

Derin bir nefes aldı. Ardından Pelin'e destek olmak için Pelin'in masanın üzerinde duran elini iki avucunun arasına aldı ve yüzüne yayılan sıcacık gülümsemeyle ona baktı. "Boş yere kendini üzüyorsun," diyerek başını iki yana salladı. "En azından olaya şu açıdan bak: Evlenmeden gerçek yüzünü gördün, sonrasında her şey daha kötü olabilirdi."

Pelin burukça içini çekti. "Ne güzel evlenecektik biz, baksana, her şey koca bir yalandan ibaretmiş."

Leyla, Pelin'in sözleriyle avuçlarının arasındaki elini bırakıp rahat bir ifadeyle sandalyesine yaslandı ve kolunu da yaslandığı sandalyenin üst kısmına yerleştirdi. Konuşmasını desteklemek için sandalyenin üzerindeki elini hareket ettirirken, "Adamdan koca, hıyardan da cacık olur, şekerim ama sen, illa hıyardan koca yapmaya çalışacağım dersen evliliğin de iki günde cacık olur, benden söylemesi," dedi ve yaslandığı sandalyesinden doğrulup, masanın üzerine eğilerek fısıltıyla konuştu. "Bence böyle bir adamdan kurtulduğuna şükret."

Leyla'nın sözleriyle Pelin'in dudakları belli belirsiz bir tebessümle kıvrıldı. Her ne kadar aldatılmak ağırına gitse de Leyla'nın yanındayken, bir süreliğine de olsa garip bir şekilde acısını unutuyor, kendini iyi hissediyordu. Bakışlarını, kendi gözlerinin mavisi gibi olan gözlere kilitleyip imrenircesine dudaklarını araladı. "Tabii sen şanslısın, bulmuşsun dalyan gibi doktoru, rahat rahat konuşuyorsun," dedi ve Leyla'nın konuşmasına fırsat vermeden muzipçe sırıttı. "Merih'ten koca olur, değil mi?"

Leyla, Pelin'in sorusuyla bir an bakışlarını Pelin'in yüzünden çekip boşluğa tutundurdu ve o sıra yan masa tarafından izlendiğinden habersiz, Merih'i tanıdığı günden beri yaşadıklarını; Merih'in, hayatına nasıl renk kattığını; birlikte nasıl eğlendiklerini ve Merih'in yaramaz, çocuksu hâllerini anımsadı tek tek. Her bir

görünütü, yüzünde baharı andıran bir gülümseme oluşturuyor, bu adamla hayatını bir ömür birleştirmek istiyordu. Merih'in evliliği istemediği aklına düşünce, yüzündeki baharı andıran gülümsemesi kışla yer değiştirdi ve bakışlarını, tutundurduğu boşluktan çekti. "Evet, Merih'ten mükemmel bir koca olur fakat ne zaman olur, orası şimdilik muamma."

Leyla'nın sözleri, Pelin'in kaşlarının merakla çatılmasına sebep olmuştu. Pelin, "O ne demek?" diye sorduğunda Leyla, *"Boş ver,"* anlamında elini salladı ve konuyu dağıtmak için Gökçe'nin kına gecesine sığındı.

"Bak, sana ne diyeceğim. Bu hafta sonu, sana sürekli bahsettiğim Gökçe'nin kına gecesi var. Hem diğer kızlar da orada olacak, hepsiyle tanışmış olursun. Kız kıza bir eğlence yapacağız. Gelmek ister misin?"

Pelin, bunu duymayı beklercesine, Leyla daha sözlerini tamamlamadan, hevesle başını sallamaya başladı. "Nasıl istemem? Eminim, aldatılmanın üzerine felekten bir gece çok iyi gelecektir."

Leyla da gülümseyip yemeğine geri döndü.

Akşama dek projesi üzerinde çalıştıktan sonra başını ekrandan kaldırdı ve saatine baktı. Saatin, çıkış saatine göre geç olduğunu görünce gözleri irice açıldı. Ardından sandalyesini geriye itip, odasının camdan duvarlarından etrafına baktı. Birkaç kişi dışında kimse yoktu. Kendisini, yetiştirmesi gereken projesine öylesine kaptırmıştı ki ne saatin ne de iş arkadaşlarının çıktığının farkında olmuştu.

Sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. Bu şirkette kalıcılığının temellerini sağlamlaştırabilmek için belirtilen süre içerisinde projeyi bitirmesi gerektiğinin farkındaydı ama bazen kendini fazla kaptırıyordu.

Ağrımaya başlayan ensesini rahatlatmak için başını iki yana yavaşça yasladıktan sonra masasının üzerinde duran telefonunu eline aldı ve Merih'in ardı ardına bıraktığı cevapsız çağrıları görünce hüzünle yüzünü buruşturdu. Emindi ki Merih'i fazlasıyla merak içinde bırakmıştı. Telefonunu suçlu psikolojisiyle kulağı-

na götürüp Merih'i aradığında telefon daha ilk çalınışında açılırken, Merih'in telaşlı sesi kulaklarını doldurdu. "Yavrum, neredesin sen, bir saattir seni arıyorum."

"Özgünüm, hayatım, telefonu sessize almıştım. Sana sürekli bahsettiğim o projeye öyle odaklanmışım ki aradığını görmedim."

"Fazla yoruyorsun kendini. Sesin de çok yorgun geliyor, çıkmayacak mısın?"

Merih'in, dudaklarının arasından sıkıntılı bir nefes verdiğini duyunca yüzünü daha da buruşturdu ve söylediklerine hak verircesine başını salladı. "Toparlanayım, hemen çıkacağım. Sen çıktın mı?"

"Son dakika acil bir hastam geldi ama birazdan çıkacağım ben de."

"Tamam o zaman, evde görüşürüz."

Leyla, telefonu kapattıktan sonra bakışlarını dışarıda yağmaya başlayan yağmura çevirdi ve bir süre sessizce yağmuru izledikten sonra da toparlanmaya başladı.

Yaklaşık yarım saat sonra şirketten çıktığında doğruca şirketin otoparkına indi ve arabasına doğru yürümeye başladı. Otoparkın içinde yankılanan topuklu ayakkabısının seslerine telefonunun sesi de eşlik edince telefonunu çantasından çıkardı ve ekranda beliren isme baktı. Merih'in aradığını görünce gülümseyerek telefonu cevapladı. "Çıkıyor musun?"

"Evet, hastam gitti, çıkıyorum şimdi. Ya sen?"

"Çıktım ben de," dedi Leyla ve arabasının yanına varıp kapısını açarak arabaya bindi. Dudaklarının arasından huzursuz bir inilti koparken Merih'in konuşmasına fırsat vermeden konuşmaya devam etti. "O kadar acıktım ki... Ölüyorum açlıktan, hemen yemek söyleyelim, olur mu?"

Karnının acıktığını hissettiğinden beri aklından sürekli noodle[1] geçiyordu ve gözünün önüne gelen görüntüler ağzının sulanmasına sebep oluyordu.

[1] Noodle: Bir erişte veya şehriye türü. "Asya eriştesi" diye de adlandırılmaktadır.

İnce parmaklarıyla kontağı çevirdiği sırada, Merih'in, "İşte bu konuda sana sürprizim var," demesiyle birlikte Leyla'nın yüzüne sıcacık bir gülümseme yayıldı. Heveslе, "Lütfen bana, noodle sipariş ettiğini söyle," dedi fakat bakışları, arabanın gösterge paneline kayınca kaşları yavaşça çatılmaya başladı. Bakışlarını panelden çekmeden, "Noodle söyledin, değil mi?" diye sorduğunda, Merih'in eğlenen sesi kulaklarını doldurdu. "Hayır, bu akşam dışarıdan söylemeyeceğiz çünkü birazdan evde olacağım ve sen gelene kadar bu akşamki yemekleri ben hazırlayacağım."

Leyla, Merih'in sözlerine şaşırsa da gösterge panelindeki sönmeyen motor yağ basıncı uyarı işareti yüzünden sessiz kalırken Merih konuşmaya devam etti. "Gerçi bu konuda sabahtan beri Asya'yı defalarca arayıp delirtmiş olsam da onca öğrendiklerimden sonra becerebileceğime inanıyorum. Tek dileğim, Asya'yı delirttiğimi Fatih'in öğrenmemesi yoksa Fatih'in canıma okuyacağından adım gibi eminim."

Merih konuşmaya, Leyla da sessiz kalmaya devam ediyorlardı. Leyla'nın sessizliği uzayınca Merih anlatmayı yarıda bırakıp, "Leyla, orada mısın?" diye sorduğunda Leyla, Merih'in sorusuna soruyla karşılık verdi. "Merih, gösterge panelindeki yağ basıncı işareti sönmedi. Neden?"

Sorduğu soru, Merih'in az önceki eğlenen sesine tezat bir sesle konuşmasına sebep olmuştu. "Yağ seviyesi azalmış olabilir, neredesin? Hemen arabayı sağ çekip durdur."

Merih'in sözleri, Leyla'nın da paniklemesine sebep olunca Leyla hızlıca arabanın kontağını geri çevirdi. "Hâlâ otoparktayım, hareket etmemiştim," dedi ve sakinleşmek için küçük bir nefes aldı. "N'oluyor, beni korkutuyorsun."

"Sakin ol. Yağ seviyesi düştüyse tehlikeli olabilir ve böyle bir durumda çekicinin arabayı çekmesi gerekebilir. Yağ seviyesini görmeden bir şey diyemem. Sen arabayı sakın çalıştırma, ben seni almaya geliyorum."

Leyla burukça içini çekti ve saatine baktı. "Senin buraya gelmen saatlerini alır, hem yağmurdan dolayı trafik de kilitlenmiştir,

ayrıca bunun geri dönüşü de var ve benim bekleyecek ne gücüm ne de sabrım kaldı. Yetkili servisi arasak, onlar direkt arabayı çekse olmaz mı? Ben de hemen bir taksiye binip gelirim," dediğinde Merih'in keyifsiz çıkan sesini duydu.

"Servisi göndermek kolay ama ben taksiyle uğraşmanı istemiyorum. Oradan yemek yemeye gideriz."

Merih konuşmaya devam ederken Leyla, yan koltuktaki çantasına uzandı ve arabadan inip otoparkın çıkışına doğru ilerlemeye başladı. "Hayatım, inan ki çok acım ve yorgunum, sadece evime gelmek istiyorum. Bu hâldeyken restorana gidesim hiç yok, ayrıca şekerim de düştü, elim ayağım titriyor."

"Ama sen böyle dersen ben seni kesin almaya gelirim."

Leyla hafif bir tebessümle dudaklarını araladı. "Merak etme, yanımda kesme şekerim var, eve gelene kadar beni idare eder," dediğinde Merih'in sıkıntıyla solumasını duyunca daha da gülümsedi. "Sen de o sırada bahsettiğin sürprizi hazırla, hem Fatih'in gazabını da boşa çekmemiş olursun."

Leyla uzun uğraşının sonucunda Merih'i ikna etmeyi başarınca telefonunu kapattı ve otoparktan çıkarak az ileride taksi beklemeye başladı. Taksiyi beklemeye devam ederken bir ara başını gökyüzüne kaldırıp, hızlanmaya başlayan yağmura baktı ve gülümseyerek yağmurun yüzünü ıslatmasına izin verdi. Yağmurda ıslanmaktan, kendini bildiği günden beri hoşlanıyordu.

Yağmurda ıslanmaya devam ettiği sırada önünde bir araba durunca başını yeniden dik konuma getirdi ve önünde duran arabaya baktığında, yüzündeki çarpık gülümsemesiyle onu izleyen müdürünü gördü. "Taksi mi bekliyordunuz?"

Leyla, Altan'ın sorusuna karşılık onu tasdik edercesine başını salladı. "Evet, taksi bekliyorum."

"Arabanız var sanıyordum."

"Arızalandı, otoparkta bırakmak zorunda kaldım."

Altan, Leyla'nın sözleriyle bakışlarını yola çevirip işaret parmağı ile başparmağını çenesine yerleştirdi ve düşünceyle gözlerini kıstı, ardından yeniden Leyla'ya döndü. "Trafik, yağmur-

dan ve akşam trafiğinden dolayı çok sıkışık. Taksinin gelmesi oldukça uzun sürecektir. Buyurun, size evinize kadar ben eşlik edeyim."

Leyla beklemediği teklif karşısında bir an ne diyeceğini düşünürken, "Zahmet etmeyin, Altan Bey, evim buraya epey uzak. Yine de teklifiniz için teşekkür ederim," dediğinde Altan'ın yüzünde yeniden oluşan çarpık gülümsemesine kaydı bakışları.

"Aynı güzergâhta oturuyoruz ve evlerimiz oldukça yakın," dedi Altan ve Leyla'nın şaşkınlıkla havalanan kaşlarına aldırmadan bedenini yana eğerek elini, Leyla'nın önündeki kapıya doğru uzatıp arabanın kapısını araladı. "Kısacası, zahmet olmaz, Leyla Hanım."

Leyla, aralanan kapıya çok kısa bir müddet baktıktan sonra, aklında beliren soruyu sorabilmek için tereddütlü bir ifadeyle cevabını bekleyen adama baktı. "Siz benim oturduğum evi nereden biliyorsunuz?"

Altan, Leyla'nın sorusuyla kahverengi gözlerini Leyla'nın yüzünde gelişigüzel gezdirdi ve dümdüz bir ifadeyle, "Mülakata geldiğiniz gün, CV'nizi[1] incelerken adresinizin evime yakın olduğunu görünce dikkatimi çekmişti. Uzun lafın kısası, komşu denilebilecek kadar yakın oturuyoruz," dedi ve yanıt bekleyen bakışlarını Leyla'nın maviliklerine dikti. "Binmeyecek misiniz?"

Leyla'nın bir kez daha kaşları şaşkınlıkla havalanırken, Altan'ın arabaya binmesi için işaret ettiğini görünce ilk etapta kararsız kalsa da geri çevirmenin ayıp olacağını düşünerek, aralanan kapının kulpunu tuttu ve yavaşça arabaya bindi.

Altan'ın da Leyla'nın binmesiyle yüzündeki tebessüm iyice genişledi ve Altan, bedenini direksiyona çevirip, Leyla'nın kapıyı kapatmasıyla birlikte arabasını hareket ettirdi.

Arabada bir süre gergin bir sessizlik olsa da Altan'ın proje üzerinden sorular sormasıyla kısa süre sonra sessizlik, yerini yavaş yavaş tatlı bir sohbete bıraktı ve yolun keyifli geçmesine sebep oldu.

[1] CV: Öz geçmiş.

Yolun sonunda Altan, sitenin [illegible] durumu Leyla [illegible] uzandı ve teşekkür etmek için başını Altan'a çevirdi. "[illegible] dar bırakmadığınız için çok teşekkür ederim, Altan Bey [illegible] lar," dedi ve Altan'ın başını sallamasıyla birlikte [illegible] açtığı kapıyı kapatabilmek için bedenini arabaya [illegible].

Tam kapıyı kapatıyordu ki Altan'ın sesini duyunca [illegible] anlayabilmek için bedenini hafifçe öne doğru eğdi ve [illegible] ğında, adamın yüzündeki eğlenen ifadeyi gördü. "Demek [illegible] dan koca, hıyardan da cacık olur, ha?" dedi Altan ve Leyla [illegible] afalladığını görünce yüzüne çarpık gülümsemesini yeniden [illegible] leştirdi. "Bu sözünüzü çok sevdim, Leyla Hanım."

Leyla, Pelin'e söylediği sözleri müdürünün ağzından duy ması üzerine yanaklarının kızardığını hissederken adama cevap vermeden kapıyı kapattı ve adamın, yüzündeki gülümsemeyi bozmadan yanından uzaklaşmasını izledi. Ardından sıkıntıyla yanaklarını şişirip bakışlarını sitenin girişine çevirince, Metin'in öfkeli bir yüz ifadesiyle kendisini izlediği gördü.

XVII

Fatih, elindeki eldivenleri çıkarıp lavabada ellerini yıkadıktan sonra yüzüne su çarptı ve bakışlarını aynadaki yansımasına çevirip, dudaklarının belli belirsiz kıvrılmasına izin verdi.

Az önce yine, bir hayatın kurtulmasına vesile olmuş, bir ailenin daha ocağına çiçekler ekmişti.

Dudaklarındaki kıvrım daha da büyürken ameliyathaneden çıktı, ardından ameliyathane kapısının önünde umutla bekleyen aileye güzel haber verdikten sonra adımlarını yoğun bakım servisine çevirdi. Yaklaşık üç ay önce seyir hâlindeyken arkadan başka bir aracın çarpmasıyla şarampole yuvarlanan hastasına doğru yürümeye başladı.

Yaralı genç adam, hastaneye geldiğinde oldukça kötü bir durumdaydı; kafatasının iki tarafı da parçalanmış bir hâldeydi. Fatih'in de içinde bulunduğu uzmanlar tarafından bir dizi ameliyattan geçtikten sonra genç adam, yeniden hayata döndürülmüştü ve çok kısa bir süre içinde uyandırılması planlanıyordu. Fatih ise hayatını tamamen değiştireceğini bilmediği bu adamın uyanacağı günü iple çekiyordu.

Keyifle yoğun bakım servisine girdi ve genç adamı izlemeye başladı. Bir süre sonra bakışları, çalan telefonuna kayınca Asya'nın aradığını gördü. Telefonu hızlıca kulağına götürerek,

"Güzelim," dedi özlem dolu bir sesle. "Ben de aramanı bekliyordum."

Asya'nın gülümseme sesi dolunca kulaklarına, yüzü aydınlandı ve yoğun bakım servisinde yatan adamı izlemeyi bırakarak adımlarını soyunma odasına çevirdi.

Asya, "Yeni geldim eve, 1 saate kadar hazır olurum. Sen ne zaman çıkacaksın?" diye sordu.

"Şimdi çıkıyorum, sen hazır olana kadar gelirim. Büyükbabanı ikna edebildin mi?" Sorduğu soru üzerine Asya'nın sıkıntılı bir nefes aldığını duyunca Fatih, hüzünle omuzlarını düşürdü. "İkna olmadı, değil mi?"

"Maalesef, sevgilim, gelmek istemiyormuş. Ben de zorlamak istemedim."

Fatih, Asya karşısındaymışçasına başını salladı. "İyi yapmışsın, biraz daha zaman tanıyalım ona," diyerek yeniden gülümsedi. "Birazdan seni almaya geleceğim."

Telefonu kapattıktan sonra da soyunma odasına ilerlemeye devam etti.

***

Asya, saatine baktıktan sonra aynanın karşısında son bir kez daha üzerini düzeltip odasından çıktı ve salonda televizyon izleyen büyükbabasının yanına ilerledi.

Odaya girer girmez kapının eşiğinde durup büyükbabasını izlemeye başladı. Onu izlemeye devam ederken, yaklaşık iki aydır büyükbabasının yaşadıkları geldi gözlerinin önüne. Zaman zaman kendini kaybedişi, hıçkırarak ağlayışları geldikçe gözlerinin önüne, burnunun direği sızladı ve gözlerinin önüne gelen görüntülerden kurtulmak için gözlerini kapatıp başını hafifçe iki yana salladı. Gözlerini yeniden araladığında ise büyükbabasına bakmaya devam etti.

Yine de eskisi gibi değildi. En azından, artık odasından çıkmayı başarmış ve televizyon karşısında vakit geçirmeye başlamıştı. Bu bile Asya için umuttu, mutluluktu. Dudaklarını buruk

bir tebessüm kıvırırken büyükbabasının yanına doğru ilerledi ve koltuğun arkasından kollarını büyükbabasının boynuna dolayıp çenesini omzuna yasladı. "Gelmek istemediğine emin misin?"

Büyükbabası olumsuzca başını salladı. "Siz gidin, kızım, ben evde kalmak istiyorum."

"Ama bak, Selin Komutan'ım da orada olacak. Sen seversin onu."

"Ona da benden çok selam söyleyin."

Asya derince içini çekip umutsuzca dudaklarını büktü. "Tamam, söylerim," dedi ve büyükbabasının yanağını öptü. "Masayı hazırladım, yemekleri de tezgâhın üzerine bıraktım. Canın istediğinde yersin."

Büyükbabası sessiz kalınca üzerinden doğruldu ve kapı zilinin çalmasıyla birlikte kapıya yöneldi.

Kapıyı açar açmaz Fatih'i karşısında siyahlar içerisinde görünce kalbinin teklediğini hissetti ve sevdiği adamı baştan aşağı süzmeye başladı. Yine sarı saçlarını, Asya'nın sevdiği gibi arkada minik bir topuz yapmış; baştan aşağı giyindiği siyahlar, saçlarının sarısını daha da ortaya çıkarmıştı. Beğeni dolu bakışlarını Fatih'in bedeninden gözlerine çevirdi. "Hoş geldin, sevgilim."

Fatih de beğeni dolu bakışlarını üzerinden çekmeden, "Hoş buldum, güzelim, harika görünüyorsun," deyince Asya muzipçe sırıttı ve fısıltıyla dudaklarını araladı.

"Sen de öyle görüyorsun ve ben, seni öpmemek için kendimi zor tutuyorum."

Cümlesini tamamladığında Fatih'in âdemelmasının aşağı yukarı hareket ettiğini görünce Asya'nın dudaklarındaki kıvrım daha da genişledi ve keyifle sırıttı. Fatih'e, birinin yanındayken bu şekilde eziyet etmekten oldukça zevk alıyordu.

Fatih ise yutkunur yutkunmaz, bir an önce Asya'yı öpmek için, "Hemen çıkalım mı?" diye sorduğunda Asya göz kırptı.

"Çantamı alıp hemen geliyorum."

Fatih, onaylarcasına, sabırsız bir hâlde başını salladı ve Asya'nın, yanından ayrılmasıyla birlikte yavaşça evin içine adım-

ladı. İçeriye girer girmez bakışları anında büyükbabayı bulurken "İyi akşamlar, efendim," deyince, Asya'nın büyükbabası da başını sallayarak; "Hoş geldin, evlat," dedi ve bakışlarını televizyondan çekip Fatih'e çevirdi. "Asya'nın eve geç gelmesini istemiyorum."

"Merak etmeyin, yemekten sonra hemen getireceğim."

Fatih'in sözleri üzerine büyükbabası sessiz kalarak yeniden başını televizyona çevirdi ve izlediği haber kanalına bakmaya devam etti.

O sırada Asya da odasından çıktı ve büyükbabasının yanına gidip yeniden üzerine eğildi. "Bir şeye ihtiyacın olursa hemen beni ara," dedi ve dudaklarını yanağına bastırdı. "Gözüm sürekli telefonumda olacak."

"Sen beni merak etme, kızım. Size iyi eğlenceler."

Asya tebessüm edip doğruldu ve Fatih'le birlikte evden çıktı. Kapıdan çıkar çıkmaz sırtı, kapının hemen yanındaki duvarla buluşurken aynı anda dudaklarını da Fatih'in dudaklarının arasında buldu ve sabırsızca Fatih'in tutkulu darbelerine karşılık vermeye çalıştı.

Dakikalar sonra Fatih'in dudaklarından ayrılmayı başardığında Fatih, alnını alnına yasladı. "Çok özledim," dedi ve dudaklarının üzerine ufak ufak öpücükler bırakarak konuşmaya devam etti. "Her gün, özlemin içimde çığ gibi büyüyor."

Asya'nın dudakları kıvrılınca Fatih bakışlarını Asya'nın gözlerine dikti ve gözlerini gözlerinden ayırmadan konuşmaya devam etti. "Bizimkiler 2 hafta sonra geliyor, nihayet artık ilk adımı atabileceğiz."

Asya, ıslak dudaklarına çarpan, Fatih'in sıcak nefesini usulca içine çekip, parmaklarını Fatih'in parmaklarının arasından geçirdi ve hiç bırakmak istemezcesine sımsıkı kavradı. "Çok şükür, ayrılığımız yakında bitiyor." Aklına gelen düşünceyle huysuzca dudaklarını büktü. "Ama günler geçmiyor gibi, o gün bir türlü gelemiyor."

Fatih de içini çekti ve Asya'nın bükülen alt dudağını dişlerinin arasında hafifçe çekiştirdi.

"Böyle dudaklarını bükmeye devam edersen bu koridordan çıkamayız."

Asya muzipçe sırıttı. "Ama biraz daha burada kalırsak, biliyorsun ki Selin Komutan canına okur," dedi ve Fatih'in bedeninden ayrılıp elinden çekiştirmeye başladı.

***

Selin'in evinin önüne geldiklerinde ise tam da tahmin ettikleri gibi Selin'in gergin bir ifadeyle kapının önünde beklediğini gördüler.

Adımlarını Selin'e doğru hızlandırıp tam karşısına geldiklerinde Selin'in bakışları kolundaki saate kaydı ve Selin saatini işaret ederek, "22 dakika 36 saniye geç kaldınız," dedi.

Fatih, avucunun içindeki, Asya'nın elini daha sıkı kavradı ve boşta kalan elini teslim olurcasına yukarı kaldırdı. Masum bir çocuk gibi Selin'in gözlerinin içine baktı. "Komutanım, gerçekten trafik vardı, suçsuzuz."

Selin bir süre sessiz kalıp karşısındaki ikiliye baktıktan sonra adımlarını Fatih'in arabasına çevirdi. "Daha fazla aç kalmak istemiyorum, bir an önce gidelim."

Fatih, Selin'in arkasını dönmesiyle birlikte Asya'ya göz kırpıp Asya'yla beraber onu takip etti.

Dakikalar sonra restorana geldiklerinde, önceden ayırtılan masalarına doğru ilerlerken Selin'in gözlerine ilk önce Devran, sonrasında da tam karşısında oturan uzun, iri dalgaları olan, kahverengi saçlı kadın çarptı. Onlara bir süre baktıktan sonra Selin'in bakışları, ikilinin üzerinden yavaşça masaya, masadaki kadehlere ve kırmızı şaraba kaydı.

Devran'ın kadehi neredeyse bitmişti. Karşısındaki kadının da içkisini sadece birkaç kez yudumladığı, bardağın doluluğundan ve kadehinde kalan kırmızı rujdan açıkça belli oluyordu.

Bakışları, kadehteki rujda takılı kalırken istemsizce dudaklarını birbirine bastırdı ve dudaklarındaki ruju yaymak istercesine hareket ettirmeye başladı. Aklına dudaklarında ruj olmadığı gelince, yaptığını idrak edip dudaklarını birbirine bastırmayı kesti ve o sıra izlendiğini fark ettiğinde, bakışlarını kadehten kaldırıp onu izleyen kamuflaj yeşili gözlere dikti. Devran'ın, dudakların-

daki sinir bozucu bir kıvrımla ona baktığını görünce de gözlerini devirip bakışlarını kaçırdı.

Tam o esnada Asya'nın, "Devran Komutan'ım da buradaymış, yanına gidip bir merhaba diyelim, ayıp olmasın," demesiyle Selin, gergin bir ifadeyle Asya'ya döndü.

"Ona neden ayıp olsun ki?"

Asya, Selin'in ani çıkışıyla şüphelerinden bir kez daha emin olurken kendini açıklama ihtiyacı içinde konuştu. "Nezaket kurallarına göre ast, üstü daima selamlar."

Asya'nın sözleri üzerine Selin, "Bizim onunla rütbelerimiz eşit," dediğinde Asya bıkkınlıkla nefes aldı ve bu defa karşısında tıpkı bir çocuk varmış gibi tane tane konuştu. "Rütbece eşit olunduğunda da ilk gören diğerini selamlar. Önce biz gördüğümüze göre bizim ona selam vermemiz gerekiyor, komutanım."

"Devran da nezaketten ne anlar ya!" dedi Selin alayla ve bakışlarını Fatih'e çevirdi. Dudaklarını sahte bir kızgınlıkla aralayıp, "Sevgilin her şeyi bilmek zorunda mı?" diye sorunca Fatih gülümsedi.

"Sevdiğim kadın diye demiyorum ama..." dedi ve Asya'yı kolunun altına alıp dudaklarını Asya'nın başının üzerine bastırdı. "Tepeden tırnağa gurur duyulacak bir kadın."

Fatih, sözlerini tamamladığında Selin, karşısındaki ikiliye kınarcasına bakıp olumsuzca başını salladı. "Siz fazla romantiksiniz ve bu durum hiç benlik değil," diyerek arkasını döndü ve Devran'ın varlığıyla gerildiğini belli etmemek için, yüzünde yama gibi duran bir gülümsemeyle Devran'a doğru yürüdü.

Asya ile Fatih de Selin'in hâllerine gülümseyerek onu takip etmeye başladılar. Fatih, ablasının bu hâllerine alışkın olsa da Asya zamanla Selin'in samimiyetini, dostluğunu gördükçe, huysuz hâllerine alışmaya başlamış, hatta bu hâllerini daha da sevmişti ve aralarında kopması zor bir dostluk bağı kurulmuştu.

Devran ise Selinlerin, oturduğu masaya geldiklerini görünce oturduğu yerden kalktı ve elini uzatıp Asya ve Fatih'le tokalaştı. Ardından Selin'e elini uzattığında karşılık alamayacağını bildiği

için Selin'le tokalaşmaktan vazgeçip, selam vermek adına başını hafifçe öne eğdi. "İyi akşamlar, komutanım."

O sırada Fatih, telefonunun çalması nedeniyle dışarıya çıkmak zorunda kalınca, Selin de Devran'ın sözlerine karşılık aynı şekilde başını öne eğerek selam verdi ve bakışlarını Devran'ın karşısında oturan kadına çevirdi. "Size de iyi..." dedi üzerine basa basa ve yeniden bakışlarını Devran'ın gözlerine çevirdi. "... Akşamlar, komutanım."

Devran'ın, dudaklarına sinir bozucu bulduğu gülümsemesini yeniden yerleştirdiğini görünce belli belirsiz kaşlarını çattı ve Devran'ı da sinir etmek için ona doğru bir adım attı. Garip bir şekilde ona sinir olduğu her an, onu da sinir etmeyi içinde şiddetle arzuluyor ve bu his, bazen saçmalamasına sebep olsa da sonunda Devran'ı sinir edebildiğini görmek ona anlamsızca keyif veriyordu. Omuzlarını kendinden emin bir ifadeyle dikleştirdi ve konuşmaya devam etti. "Size afiyet olsun, komutanım. Biz, sizi yemeğinizden daha fazla alıkoymayalım. Malum, nezaket kurallarına göre yemekle meşgul olan bir kimseyi, yemeğinden alıkoymadan muhabbeti kısa kesmek zorundayız yoksa karşı tarafa ayıp olur."

Sözlerini hızlıca tamamladığında Devran'ın bakışlarındaki afallamayı yakalayınca, bu defa sinir bozucu kıvrımları kendi dudaklarına bahşetti ve keyifle kollarını göğsünde bağlayıp Devran'ın konuşmasını bekledi.

Devran anlamak istercesine, "Nezaket kuralları?" deyince Selin daha da keyiflendi.

"Ah, benim kabahatim... Kusura bakmayın, komutanım. Anlamamanız çok normal," dedi ve küçük bir nefes alıp kollarını serbest bıraktı. "Nezaket sözcüğüne ne denli uzak olduğunuzu bir anlığına unutmuşum da..."

Devran'ın kaşlarının çatıldığını görünce ona göz kırptı ve yüzündeki alay eden ifadesini bozmadan onlar için ayrılan masaya doğru ilerledi.

Selin'in ilerlemesiyle Asya bir an ne diyeceğini bilemeyince, mahcup bir ifadeyle gülümsemekle yetindi. "Afiyet olsun," di-

yerek Selin'i takip etti, ardından masalarına geçip Selin'in tam karşısına oturdu ve ters ters Selin'e bakmaya başladı.

Selin, bir süre sonra Asya'nın ters bakışlarından rahatsız olup, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Asıl sen neden sürekli ona ters davranıyorsun?"

Selin, Asya'nın sorusunu anlamazlıktan gelip boş boş yüzüne baktı. "O kim?" diye sorunca Asya gözlerini devirdi.

"Yapma ama Selin, kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Selin umursamazca omuzlarını silkip rahat bir ifadeyle sandalyesine yaslandı. "Eğer Devran'dan bahsediyorsan, sebebini de tahmin ediyor olmalısın. Adam sinirimi bozuyor ve ben de ona hak ettiği gibi davranıyorum. Ayrıca bil diye söylüyorum, ben herkese karşı böyleyim."

Asya şiddetle başını iki yana salladı. "Hayır, böyle değilsin, seni karargâhta da görüyorum. Yani bu kadar değilsin. Sanki Devran Komutan'a ayrı bir öfke besliyorsun."

Selin, Asya'nın sözleriyle bakışlarını bir kez daha Devran'a tutundurdu. Çok kısa bir süre adamın kemikli yüzünü izledikten sonra, "Demek ki o, beni herkesten daha fazla öfkelendiriyor," dedi.

Selin'in bu anlamsız öfkesiyle Asya'nın içindeki şüphe dudaklarında can bulurken, "Neden ama? Yoksa ondan hoşlanıyorsun da buna sebep olduğu için mi ona bu kadar öfke besliyorsun?" diye sorunca Selin'in kaşlarının derinlemesine çatılmasına, öfkeyle soluklanmalarının hızlanmasına sebep olmuştu.

Selin, öfkeli bakışlarını hızlıca Asya'ya çevirdi ve sert soluklarının arasından, "Sakın, Asya! Bir daha bana böyle bir şeyi ima dahi etme!" dedi ve öfkeli bakışlarını yeniden Devran'a çevirdiğinde onun da kendisine baktığını gördü. Gözleri, kamuflaj yeşili gözlere değerken, "Aşkın iması bile Devran'la benim arama girmeyecek kadar aykırı," dedi ve önüne dönüp, yiyeceği yemeyi seçmeye odaklandı.

XVIII

3 GÜN SONRA

Asya, Fatih'le birlikte Gökçe'nin kına gecesinin yapılacağı mekâna girince kırmızıların ağırlıklı olduğu mekânı incelemeye başladı. Özenle süslenmiş masalar, kına tahtının etrafını saran tüller, rengârenk çiçekler ve mumlar daha şimdiden Asya'yı içine çekmeyi başarmıştı.

Mekânı incelemeye devam ederken Fatih'in sesiyle bakışlarını ona çevirdiğinde, Fatih'in de sıcacık bir tebessümle kendini izlediğini gördü. "Beğendin mi? Eğer beğendiysen biz de burayı tutabiliriz."

Asya, Fatih'in gözlerindeki heyecanı gördükçe kendi düğünleri için daha da hevesleniyor, şafak sayar gibi gün sayıyordu. "Bilmem, olabilir. Oldukça güzel bir yermiş."

"Eğer istersen hemen ayarlarım burayı. Çünkü her şey senin içine sinerek olsun istiyorum."

Asya gülümseyip Fatih'in dudaklarına uzandı ve onu öpmeye başladığında Zeynep'in sesini duyunca başını geriye çekmek zorunda kaldı.

Zeynep de "Defne'min önünde böyle şeyler çok ayıp, çocuklar," dedi ve Asya'ya göz kırpıp Onur'la birlikte yanlarından ağır ağır ilerledi.

Yanlarından ilerlerken Onur, *"Zeynep haklı,"* dercesine başını sallayınca Fatih'in ters bakışlarının odağı oldu ve hızlıca bakışlarını Fatih'ten kaçırdı. Asya da onların hâline gülümsediğinde içeriye Leyla, Merih ve Pelin girince bu defa bakışlarını onlara çevirdi ve merakla Leyla'nın yüzüne baktı.

Merih'le yaşadığı son tatsız olaydan sonra yüzü ilk kez gülüyordu ve oldukça keyifli görünüyordu. Anlaşılan, Merih'le aralarındaki buzları çoktan eritmişti.

Leyla da kapının girişinde Asya ile Fatih'i görünce önce onların yanına gitti ve onları Pelin'le tanıştırdıktan sonra Zeynep ve Onur'la da tanıştırmak için onların yanına gitti.

Asya, Leyla'nın arkasından baktıktan bir müddet sonra bedenini Fatih'e çevirdi. "Leyla ile Merih barışmış," dedi gülümseyerek. "Gerçekten çok sevindim, Leyla çok üzülüyordu."

Fatih de Merih'in avucunun içindeki, Leyla'nın eline baktı. "Kaç gündür kavgalarına şahit oluyordum, barışmalarına ben de sevindim," dedi, rahatlamış bir ifadeyle.

"Büyük kavga ettiler, değil mi?"

Fatih keyifsizce yüzünü buruşturdu. "Merih, Leyla'yı müdüründen çok kıskandı. Eve bıraktığı akşamın sabahında müdürü yeniden evden almak isteyince olay iyice büyüdü. Neyse ki şimdilik durulmuşa benziyor."

Asya, bakışlarını yeniden Leyla ve Merih'e çevirdi. "Umarım bu olay yüzünden ilk ve son kavgaları olur."

"Umarım," dedi Fatih ve Merih'le Onur'un kendilerine doğru geldiklerini görünce Asya'nın yanağına uzandı. "Biz herhâlde birkaç saate geliriz, kendini çok yorma, güzelim."

Asya da gülümseyip başını salladı ve kızların masasına gitti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde ise müziğin ritmine iyice kapılmışlar, özellikle Gökçe ile Leyla saatlerdir pistten inmemişlerdi. Zeynep de her ne kadar onlara katılmak istese de, her an doğumunun başlama ihtimalinden dolayı sürekli oturmak zorunda kalmış ve gece boyunca Gökçe'ye söylenmişti.

Eğlenmeye devam ederlerken bir süre sonra kapıdan, takım elbiseli beş adamın girdiğini görünce kızlar, ilk önce sevdikleri adamların geldiğini zannederek heyecanlansalar da, daha sonra adamların yabancı olduklarını görünce müziğin sesini kıstılar.

Gökçe'nin, karşısındaki adamlara bakarken merakla kaşları çatıldı. "Yanlış geldiniz sanırım," dediğinde içlerinden en uzun boylu olanı başını sağa sola salladı. "Gökçe Kara'nın kınası değil mi?"

Adamın sorusu Gökçe'nin kaşlarının bu defa şaşkınlıkla havalanmasına sebep olmuştu. Adama şaşkınlıkla bakmaya devam ederken Gökçe; Asya ve Leyla da yanına gelince, "Evet, benim kınam," dedi.

"Tamam işte. Bize de buraya gelmemiz söylendi."

Gökçe bakışlarını beş erkeğin üzerinde hızlıca gezdirdi ve merakı gitgide büyürken, "Siz de kimsiniz?" diye sordu.

Uzun boylu adamın dudakları anında kıvrıldı ve müziğin sesinin yeniden yükselmesi için eliyle işaret yaptı. Müziğin sesinin yükselmesiyle birlikte yanındaki adamlara döndü. "Hadi, göreyim sizi."

Diğerleri, onu onaylarcasına başlarını salladılar ve kızların şaşkın bakışları karşısında bir anda soyunmaya başladılar.

Gökçe panikle, "Ne yapıyorsunuz siz?" diye bağırdığında mekânda bulunan diğer kızlardan da uğultular yükselmişti.

"Biz erkek dansçılarız namıdiğer erkek striptizciler. Arkadaşınız Fulden Utku bizi kına geceniz için kiraladı. Emin olun, çok eğleneceğiz."

Gökçe duyduklarına inanamayarak, bakışlarını hızla pistte duran Fulden'e çevirdiğinde Asya ve Leyla da panikle adamların soyunmalarına engel olmaya çalıştılar.

Gökçe, Fulden'e bakarak, "Fulden, doğru mu?" diye sorunca Fulden keyifle başını salladı. "Evet, sana sürpriz yapmak istedim. Beğendin, değil mi?"

Fulden'in sorusu Gökçe'nin kaşlarının öfkeyle çatılmasına sebep olmuştu. "Nesini beğeneyim, Fulden? Adamlar soyunuyor, görmüyor musun? Birazdan Semihler gelecek."

"Aslında ben striptizcilere daha erken gelmelerini söylemiş tim ama anlaşılan, trafiğe takılmışlar. Üzgünüm..."

Gökçe, Fulden'in sözleriyle daha da öfkelenirken bedenini bir anda yarı çıplak adamın kollarının arasında buldu ve başını hızlıca adama çevirdi.

"Gevşeyin, gelin hanım. Bu gece çok eğleneceğiz."

Gökçe, adamın bedenindeki kollardan kurtulmaya çalışırken bakışlarını diğer dansçılara çevirince; birinin Asya'nın önünde diğerinin Leyla'nın önünde, geri kalanının da pistteki diğer kızların önünde yarı çıplak bir hâlde dans ettiklerini gördü.

"Bir geline bu kadar vahşilik yakışmaz. Sadece dans ediyoruz, sakin olun."

Gökçe, karşısında arsız bir sırıtmayla konuşan adamın sözleriyle yeniden başını ona çevirip, adamın kollarından güçlükle kurtulmayı başardı ve kendini sakin kalmaya zorladı. "Bakın, arkadaşım bir sürpriz yapmak istemiş ama bu hiç iyi bir sürpriz değil hatta çok kötü bir sürpriz. İşin daha da kötüsü, birazdan nişanlım arkadaşlarıyla buraya gelecek ve sizi böyle..." deyip adamın yarı çıplak bedenini işaret etti. "... Görürlerse hiç iyi şeyler olmaz."

Zeynep de karşısındaki kaosa bakarken, oturduğu yerde bir elini belirgin karnına bastırıp sahte bir kızgınlıkla, "Çocuğumun terbiyesi bozulacak. Kapat gözlerini annem sen," dedi ve boşta kalan eliyle önündeki çilek tabağına uzandı. "Ay, çok eğlenceli."

Asya ise karşısındaki adamın sürekli aralarındaki mesafeyi dans ederek kısaltmasıyla gerildiğinde adamın, elindeki kravatını boynuna asmasıyla iyice gerilmişti. Kravattan kurtulmaya çalıştığı sırada adamın iri elleri, bir anda boynundaki ellerine kapanınca kendini hızlıca geriye çekti ve sert bir ifadeyle dudaklarını araladı. "Bir daha iznim olmadan bana dokunmaya kalkarsan..." dedi lakin sözlerini tamamlayamadan, önce kulaklarına Fatih'in sesi doldu, akabinde karşısındaki adamı yerde buldu.

"Dokunduğun o elini ben kırarım," dedi Fatih ve adamı tek hamlede yere serdi. Hızını alamayıp adamın üzerine giderek,

adamı kollarından tuttuğu gibi yeniden karşısına dikti. "Bir daha izni olmadan ona dokunursan, hele ki o elin, onun saçlarına temas ederse elini ben kırarım."

Fatih sözlerini tamamlar tamamlamaz başını adamın yüzüne geçirdi ve adamı yeniden yere serdi.

Asya korkuyla önce Fatih'e baktı, ardından yanı başında sürekli kulaklarına dolan bağrış seslerine çevirdi bakışlarını. Merih, iri cüssesiyle ufak tefek adamı havada döndürürken Leyla, adamı yere indirmesi için Merih'e sürekli bağırıyordu. Semih de aynı şekilde karşısındaki adamla soluksuzca kavga ediyordu. Bakışları Onur'a kaydığında, Onur'un Zeynep'in gözlerini elleriyle kapatmaya çalıştığını, Zeynep'in de gözünün önündeki ellerden kurtulmaya çalıştığını gördü.

Yeni bir yumruk sesiyle bakışlarını onlardan çekti ve hızlıca Fatih'e dönerek, parmaklarını Fatih'in koluna sarıp onu kendine doğru çekiştirmeye çalıştı. "Fatih, dur lütfen."

"Asya, bu adamlar neden burada?"

"Bizim de haberimiz yoktu, böyle bir şey beklemiyorduk."

Asya konuşmaya devam ederken, Zeynep'in güçlü çığlığı bir anda mekânı inletince herkes panikle Zeynep'e çevirdi bakışlarını.

Asya da hızlıca Zeynep'e baktı ve Zeynep'in, yüzündeki korku dolu ifadeyle bir elini karnının üzerine bastırdığını, diğer eliyle de kuvvetlice Onur'un kolunu sıktığını gördü. "Defne geliyor!"

Zeynep'in sesindeki korku dolu tını, Onur'un sesinde de belirdi. Onur, "Hayır, 35+2 günlük bugün. Daha erken. Gelmesin!" deyince Zeynep, yeni bir sancıyla dudaklarını birbirine bastırdı.

"Tamam, ben şimdi ona gelmemesini söylerim, o da uslu bir kız olup gelmez," dedi ve soluğunu sertçe, dudaklarının arasından üfledi. "Onur, dalga mı geçiriyorsun benimle? Bebek geliyor, diyorum sana. Bir şeyler yap!"

Onur, afallamış bir hâlde Zeynep'e bakarken, yıllar öncesinde hangi bölümde uzmanlık yapmaya karar verdiği günü anımsadı. O günlerde Zeynep'in ışıl ışıl gözlerine baktıkça ve Zeynep'in,

çocuğuna hamile kalmasını hayal ettikçe onu hiçbir doktorun inisiyatifine bırakamayacağı gerçeğini idrak etmiş, Zeynep'in ve bebeğinin ne yaşadıklarını anlayabilmek için kadın doğum uzmanı olmaya karar vermişti.

Bir sonbahar günü Zeynep hamile kalınca da resmettiği hayaline kavuşmuş; günbegün Zeynep'in içinde büyüyen mucizesiyle, sonbaharı esir alan yapraklar yeşile bürünmüştü Onur'un benliğinde. Lakin benliğini yeşile çalan huzurlu günler, bebeğinin kalp atışlarını duymasıyla birlikte yerini delice esen boranlara bırakmış, içine daha önce hiç tatmadığı kaybetme korkusu tohumlarını ekmişti. O kalp atışlarını bir daha duyamama ihtimali garip bir ateşte kavurmuştu benliğini.

İçini kavuran ateşle yandığı her gün de yanında taşıdığı fetal doppler[1] cihazıyla her an Zeynep'in karnını dinlemiş, bebeğini duyabildikçe rahatlamıştı. Sık kontrolleri arasında bebeğinin cinsiyetini gördüğü o an ise kızını bağrına basmak istemiş, içinde esen deli boranlar, uzun bir dinginlikle son bulmuştu.

Ta ki Zeynep'in "Defne geliyor," çığlığına kadar!..

Ne yapacağını bilmez bir hâlde bakışlarını ona tedirginlikle bakan Fatih'e, Merih'e ve Semih'e çevirip panikle inledi. "Doktor çağırın!"

Onur'un sözleriyle ortamda bir anda sessizlik oluşurken, kendini ilk toparlamayı başaran Merih oldu. "Oğlum, sen doktor değil misin lan? Kendine gel," dedi ve havada döndürdüğü adamı sertçe yere bıraktı.

Zeynep ise Onur'un içinden kopan fırtınalardan habersiz, acı dolu bir yakarışla bir kez daha dudaklarını araladı. "Onur, delirdin mi, ne doktoru? Ahhhh!"

Onur, Zeynep'in sesiyle bakışlarını Zeynep'e çevirdiğinde can bulduğu kadının, acı içinde kıvrandığını gördü ve o an, soğukkanlı kalması gerektiğinin farkına vararak derin bir nefes

[1] Fetal doppler: Hamilelik sürecinde fetüsün kalp atışını duymak için kullanılan, kalp atışını ultrason sinyalleri ile dönüştürerek duyulabilecek seviyeye getiren özel bir araç.

aldı. "Tamam, şimdi sancılarını sayacağız. Önce, kaç dakikada bir sancın geliyor, onu görmek istiyorum," dediğinde Zeynep nefesini sertçe dışarıya üfledi ve onaylarcasına başını sallamakla yetindi.

Yaklaşık 10 dakikalık süre içerisinde Zeynep'in sancısı 3'ü bulurken, Onur'un panik dolu bakışları bir kez daha arkadaşlarını buldu. "Abi, bunlar gerçek doğum sancıları."

Fatih'in bakışları, fırsattan yararlanıp kaçmaya çalışan erkek dansçılara kaysa da Zeynep'in durumu çok daha önemli olduğu için onları görmezden geldi ve hızlıca Onur'un yanına giderek, elini destek vermek istercesine Onur'un omzunun üzerine yerleştirdi. "Sen doğum uzmanısın, Onur ve bunu yapabileceğini hepimiz çok iyi biliyoruz. Şimdi derin bir nefes al ve odaklan. O, şu an senin karın değil, sadece bir hastan. Bunu sakın unutma."

Onur çaresizce başını salladığında Zeynep'in acı dolu çığlığı, bir kez daha kulaklarına dolunca yeniden Zeynep'e baktı ve hızlı hareket etmesi gerektiğini düşünerek, Zeynep'in oturduğu sandalyeden kalkmasına yardımcı oldu. Ardından onu kucakladığı gibi mekânın çıkışına doğru ilerlemeye başladı.

Diğerleri de onları takip ederken Fatih hızlıca Onur'un önüne geçti ve kendi arabasına doğru koşup arabanın kapısını açtığı gibi Onur'a döndü. "Ben sizi hastaneye yetiştiririm."

Onur tasdik edercesine başını salladı ve hızlı adımlarını Fatih'in arabasına çevirdi. Fatih'in arabasının yanına varır varmaz Zeynep'i yavaşça arka koltuğa yatırıp bacaklarının arasına geçti. "Açılmasına bakmam lazım, arabada eldiven var mı?" diye sorduğunda Fatih, "Torpido gözünde var," diyerek saniyeler içinde torpido gözünden çıkardığı eldivenleri Onur'a uzattı ve Asya ile birlikte arkasını dönerken diğerleri de yanlarından uzaklaşıp arabalarına doğru ilerlemeye başladılar.

"Onur, korkuyorum, çok erken değil mi?"

Onur, Zeynep'in elbisenin altındaki çamaşırını hızlıca aşağıya indirdi ve bakışlarını ona korkuyla bakan yaşlı gözlere çevirdi. Doğumun erken olduğunu biliyordu ve her ne kadar daha

önce prematüre bebeklerin doğumunda yer alsa da kendi kızının prematüre doğacağı aklına bile gelmemiş, bu durum ufak çaplı bir panik yaşamasına sebep olmuştu.

Eldiveni hızlıca parmaklarına geçirdi ve telefonun ışığını açtı. "Korkma, Zeynep'im, bana ve kızımıza güven. İkiniz de iyi olacaksınız."

Zeynep, içinde tüm kemiklerini kırarcasına çağıldayan sancıyla dudaklarını birbirine bastırdı ve dik tutmaya çalıştığı başını koltuğa yatırdı. "Daha doğuma vardı ama. Her şey normal gidiyordu ayrıca. Ne oldu bir anda?"

Onur sıkıntılı bir nefes verdi dudaklarının arasından. "Muhtemelen tansiyonun çok yükseldi," dedi ve bakışlarını Zeynep'in bacak arasına çevirdi.

Hızlıca bir dizini kırıp, kırdığı dizini arabanın koltuğuna yasladı ve Zeynep'in bacaklarını daha da aralayıp arasına girdi. Ardından, açılmaya bakmak için telefonun ışığını sabitleyip iki parmağıyla çatı kemiklerinin durumunu değerlendirdi ve yüzünü hüzünle buruşturdu. Doğum başlamıştı lakin bebekleri doğmak için henüz çok küçüktü. Kilosu da yeterli değildi ve doğar doğmaz kuvöze alınacaktı. Bu durum fazlasıyla canını yakıyor, tüm bedenini korkuyla sarsıyordu.

Bakışlarını Zeynep'e çevirmeden sessiz bir dua ile dudaklarını araladı. "Lütfen bebeğimize bir şey olmasın, lütfen."

Zeynep'in yeni bir çığlığı daha arabayı doldurunca yaslandığı yerden hızlıca doğruldu ve başını yeniden Zeynep'e çevirdi. "Dayan, Zeynep'im, hemen hastaneye gidiyoruz, birazdan tüm acıların dinecek," diyerek Fatih'e döndü. "Fatih, hemen hastaneye gidelim."

Onur'un telaş içinde çıkan sesiyle Fatih başını sallayıp sürücü koltuğuna bindiğinde, Asya da öne bindi ve Zeynep'in çığlıkları eşliğinde hastaneye doğru yolculukları başladı.

Yol boyunca Onur sürekli sağa sola telefon ederek, neredeyse tüm ekibini ayağa kaldırmış, herkesi doğuma hazır bir hâlde hastanede bekletmeye başlamıştı.

"Onur, bu sancılar çok sıklaştı."

Zeynep'in inlercesine kurduğu cümleyle Onur'u yeni bir korku dalgası daha sardı ve Zeynep'i hastaneye yetiştirme telaşı içinde Fatih'le dikiz aynasından göz göze geldi. "Daha hızlı, Fatih!" Fatih arabayı hızlandırınca da Zeynep'in elini sıkıca tuttu. "Biraz daha dayan, Zeynep'im, çok az kaldı."

Zeynep, Onur'dan duyduğu sözlerle tüm vücuduna sinir dalgasının yayıldığını hissederken alnında biriken terleri boşta kalan eliyle sertçe sildi ve dişlediği dudaklarının arasından, "Kolaysa gel sen dayan, Onur, oradan konuşmak kolay tabii!" dedi.

Onur'un çaresiz bakışları, Zeynep'in acıdan ve öfkeden kasılan yüzünde gezindi. "Anlayabiliyorum, canın çok yanıyor ama birazdan tüm acıların geçecek."

Zeynep duyduklarına hayret edercesine kaşlarını kaldırdı. "Anlayabiliyor musun?" diye sorup bedenini işaret etti. "Çektiğim acının kaçta kaçını anlayabiliyorsun acaba? Oradan bakılınca nasıl anlaşılıyor, bir anlatır mısın ba-"

Zeynep cümlesini tamamlayamadan tüm kemiklerinin kırılmasına bedel bir sancıyla bir kez daha çığlık atarken, Asya korku dolu bakışlarla Fatih'e döndü ve Fatih'in duyabileceği bir sesle, "Fatih," dediğinde Fatih de başını Asya'ya çevirdi, Asya'nın korkuyla kendine baktığını gördü. Bakışlarını yeniden yola çevirmeden önce Asya'nın kucağındaki eline uzandı ve elini, avuç içine alarak dudaklarının üzerine götürdü. "Korkma, güzelim. Zeynep de bebeği de iyi olacaklar."

Asya, Fatih'in sıkıca tutup bırakmadığı elinden destek aldı ve sessizce başını salladığı sırada Zeynep'in sesiyle başını geriye çevirince; Zeynep'in, bir eliyle sıkıca Onur'un elini tuttuğunu, diğer elini de tavan tutamağına atıp sancılarının arasından öfkeyle söylendiğini gördü. "Niye bütün acıyı ben çekiyorum, Onur, beraber yapamadık mı biz bu çocuğu?"

Onur kıvranırcasına, "Zeynep'im," deyince Zeynep şiddetle sözünü kesti.

"Bir daha-" dedi fakat cümlesini tamamlayamadan yeni bir sancıyla nefesi kesildi. Birkaç saniye sonra sancısının şiddeti hafifleyince de öfkeli bakışlarını Onur'un gözlerine dikti. "Bir daha bana elini sürersen, yemin ederim ki seni keserim, Onur. Duydun mu beni? Seni keserim!"

Onur, bakışlarını Zeynep'in girdabından kurtarıp mahcup gözlerle Asya'ya bakınca, Asya gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı ve başını yeniden öne çevirdi.

Zeynep o sırada yeni bir sancıyla sarsılırken, "Ahhh! Bu nasıl acı be! Şimdi küfredeceğim," dedi ve acıyla baş edebilmek için başını geriye yaslayıp gözlerini sıkıca birbirine bastırdı. "Onur, bak, çok ciddiyim, bu saatten itibaren aramızdaki bütün cinsellik bitti. Unut bundan sonra."

Zeynep'in sözleri, Onur'un gözlerinin korkuyla büyümesine sebep olmuştu. "Oha, Zeynep, o kadar da değil, ikisi çok farklı."

Zeynep hızlıca gözlerini açtı ve başını yasladığı yerden kaldırıp, Onur'un ciddi olup olmadığına baktı. Ciddi olduğunu görünce de gözlerini öfkeyle kıstı. "Tabii farklı. Neden, biliyor musun? Çünkü keyfi sende, acısı bende."

"Ama..."

Zeynep tavan tutamağını tuttuğu elini serbest bıraktı ve Onur'un sözünü kesmek için parmaklarını Onur'un dudaklarının üzerine bastırdı. Ardından sancının verdiği acıyla âdeta öfke patlaması yaşadı. "Aması ne, Onur, aması ne? Görmüyor musun şu anki hâlimi? Garezin mi var bana, daha ne istiyorsun benden? Ama anladım ben seni, yanıma sinsi sinsi sokulup benimle sevişeceksin, sonrasında sen keyifli keyifli yayılırken ben yine hamile kalacağım, öyle değil mi? Öldürürüm seni, Onur. Bu konu tartışmaya kapandı. Anladın mı beni, aramızdaki tüm cinsellik bitti," dedi öfke patlamasının verdiği hırsla, soluksuzca konuşurken. O sırada yeni gelen kasılmayla elini Onur'un dudaklarından çekip karnının üzerine bastırdı. Ağlamaklı bir ifadeyle, "Bu çocuğu tek başıma mı yaptım ben, niye acısını ben çekiyorum?" diye söylenmeye devam etti.

Fatih, duyduklarına gülmek istese de sesini çıkarmayıp, olabildiğince yola odaklanmaya çalışırken Asya daha fazla dayanamayıp gülmeye başlayınca, Onur kısık çıkan sesini Zeynep'e duyurmaya çalıştı. "Daha sonra mı konuşsak bu konuları, şimdi ne yeri ne zamanı gibi, ha?"

Zeynep az öncekinden biraz daha hafif gelen sancıyla ufak bir nefes verdi ve puslu bakışlarını önde oturan Asya ve Fatih'e çevirdi. "Onlar bizim arkadaşımız değil mi? Hem sanki onlar bilmiyor mu nasıl çocuk yapıldığını? Leylekler getirmiyor işte... Seviştik de yaptık, Allah Allah ya!"

Onur, Zeynep'in çektiği acıdan dolayı iyice öfkelendiğini görünce sakinleştirmek için, "Evet, haklısın da ben, sadece bildikleriyle mi kalsalar, en azından senden de duymasalar mı diye demiştim," deyince, Zeynep vücudunu esir alan yeni acıyla bir kez daha sarsılırken bıkkınlıkla soludu.

"Onur, erken doğum yapıyorum, bedenim acıyla kavruluyor, acıdan ve korkudan ölüyorum. Sence şu an benim ne dediğim çok mu önemli?"

Onur, içinin acıdığını hissetti ve Zeynep'i kolları arasına alıp dudaklarını ıslak saçlarının üzerine bastırdı. "Özür dilerim, Zeynep'im. Tamam, susuyorum. İstediğin her şeyi söyleyebilirsin, ne desen haklısın."

"Gerçekten şu an her şeyi söyleyebilir miyim?"

"Evet, seni rahatlatacak her şeyi söyleyebilirsin."

Zeynep sert bir nefesle ciğerlerini doldurup, "Küfretmek istiyorum, Onur, gelen her sancıyla ağız dolusu küfretmek istiyorum," dedi ve yeni gelen sancıyla dudaklarının arasından sert bir küfür savurdu.

***

Aynı dakikalar içinde Semih, Merih, Gökçe ve Leyla, Fatih'in arabasını takip ederken Semih de öfkeyle burnundan soluyor, sertçe sıktığı direksiyonu kavrayan parmak boğumları, bembeyaz oluyordu. "O heriflerin senin kına gecende ne işi vardı, Gökçe?"

Gökçe aynı soruyu bir kez daha duyunca bıkkınlıkla nefes aldı ve nefesini yavaşça bırakıp, tane tane, "Daha kaç kez söyleyeceğim, Semih? Haberim yoktu diyorum sana, Fulden sürpriz yapmak istemiş," dedi.

Semih duyduklarıyla bir anda direksiyona arka arkaya vurmaya başlayınca da Gökçe ile Leyla oturdukları yerde istemsizce irkildi. "Başlarım böyle sürprize. Böyle sürpriz mi olur? Adam seni sarmıştı, Gökçe. O it, çıplak vücuduyla seni sarmıştı. Düşündükçe delireceğim ya, delireceğim," deyip bir kez daha direksiyona vurunca, Gökçe öfkeyle kaşlarını çattı.

"Bana sesini yükseltme, Semih!" diye haykırdı aynı şekilde sesi yükselirken. "Böyle bir şeyin olacağını bilsem izin vereceğimi mi sanıyorsun sen? Deminden beri bana ne ima etmeye çalışıyorsun?"

Gökçe'nin ani çıkışı, Semih'in az önceki sesine tezat, daha sakin bir sesle cevap vermesine sebep olmuştu. "Sana bir şey ima ettiğim yok. Sadece o şekilde bir görüntü görmeyi ummuyordum. Hevesle geldiğim mekânda çıplak adamın tekini, nişanlımı sarmış bir vaziyette görünce doğal olarak delirdim."

"Ben de böyle bir şeyi ummuyordum, bir anda adamlar karşımıza dikildi ve soyunmaya başladılar. Ne yapacağımızı bilemedik."

Semih öfkeyle alt dudağını dişledi ve direksiyonu bir kez daha sertçe sıktı. "Soyunmalarını engelleyebilirdiniz."

Gökçe ise Semih'in sözlerine sinirle gülmeye başladı. "Engellemeye çalışmadığımızı mı sanıyorsun? Adamların soyunmasını, ağzımızın suyu aka aka beklediğimizi mi sanıyorsun?"

Semih o saate kadar yoldan ayırmadığı bakışlarını, Gökçe'nin sözleriyle hızlıca Gökçe'ye çevirdi. Koyulaşmış bakışlarını gözlerine sabitleyip, "Sözlerine dikkat et," dedi, sıktığı dişlerinin arasından ve Gökçe'nin cevap vermesini beklemeden yeniden yola çevirdi bakışlarını.

Gökçe de duyduklarının karşısında hayretle başını sağa sola salladı ve işaret parmağını kendi göğsüne bastırdı. "Ben dikkat

edeyim, öyle mi? Sen önce yaptığın yakıştırmaya bak, Semih Kendine gel!"

"Ben yakıştırma falan yapmıyorum. Ne demek erkek dansçı ya, ne demek? Bunu bir türlü aklım almıyor ve sizi gördüğüm o görüntüyü beynimden silemiyorum. Ayrıca o Fulden denilen kadın da bana bunun hesabını verecek!"

Gökçe, bakışlarını Semih'ten çekip yola çevirdi ve arkasına yaslanıp, olabildiğince sakin bir sesle, "Ben Fulden'le konuşurum, art niyetinin olduğunu sanmıyorum," deyince bu defa Semih sinirle gülmeye başladı.

"Art niyetinin olduğunu sanmıyor musun? Gökçe, sen bu gece beni delirtmeye yemin mi ettin?"

Semih, sesini yükseltmeye devam edince Gökçe'nin eli hızla emniyet kemerine gitti. "Durdur şu arabayı, Semih, ineceğim. Çünkü sen bağırdığın zaman, ben senin ne dediğini anlamıyorum, sadece kulaklarım tırmalanıyor. Üzgünüm ama bu işkenceye daha fazla dayanamayacağım, durdur şu arabayı!"

Semih'in ters bakışları, bir kez daha Gökçe'yi buldu. "Gökçe, saçmalama, gecenin bir yarısı seni yolun ortasında bırakacağımı mı sanıyorsun?"

"Senin ne yapıp yapmayacağınla değil, ne istediğimle ilgileniyorum. Durdur şu arabayı, dedim sana!"

Merih aralarına girmek istemese de kavganın iyice büyüdüğünü görünce daha fazla dayanamadı ve müdahale etmek için araya girdi. "Gençler, bir sakin olur musunuz?" dedi ve eliyle önce Gökçe'yi, sonra da Semih'i işaret etti. "Gökçe, sen hiçbir yere inmiyorsun, hele ki bu saatte asla inmiyorsun. Semih, sen de bağırmayı kes. Benim asabımı da daha fazla bozma."

Semih'in öfkeli bakışlarının rotası, bu defa dikiz aynasından Merih'i buldu. "Oğlum, asıl sen benim asabımı bozma. Sen niye bu kadar sakinsin?"

Bu sorunun cevabını aslında Leyla da çok merak ediyordu. Merih'in şu an, sinirden kendini yediğini biliyordu ve sakin duruşu yüzünden kafasında ardı kesilmeyen sorulara cevaplar arıyordu.

O sırada Merih, ellerini iki yana açıp konuşmaya başlayınca bakışlarını Merih'e çevirdi ve duydukları, yüzünde tebessüm oluşturdu.

"Çünkü kızların bir suçu yok. Bir saattir Gökçe sana anlatıyor, nesini anlamak istemiyorsun? Tamam, ben de hazmedemedim ama kızacağım kişi Leyla değil," derken Merih, adamı havada döndürdüğü an aklına gelince Leyla'ya bakıp çarpık bir şekilde gülümsedi. "Ah be Leyla, senin için dövmediğim adam kalmadı," diyerek Leyla'yı kolları arasına çekti ve dudaklarını yanağının üzerine bastırdı.

Leyla da sıkıca sarmalandığı kollar arasında kıkırtıyla mırıldandı. "Keşke mühendislik yerine veterinerlik okusaydım. En azından Merih'e bir faydam dokunurdu."

***

Onur arabadan iner inmez Zeynep'in tekerlekli sandalyeye binmesine yardımcı oldu ve Zeynep'le birlikte doğruca doğumhaneye ilerlemeye başladı. Doğumhaneye girdiklerinde Zeynep jinekoloji muayene masasına alınırken Onur hızlıca önlüğünü giydi ve tam karşısında ona merakla bakan asistanına döndü. "Her şey hazır, değil mi?"

"Evet, hocam, merak etmeyin."

Onur derin bir nefes aldı ve kendi kendine telkinler verip, *"O sadece senin bir hastan,"* diyerek doğruca Zeynep'in yanına ilerlediğinde, Zeynep'in de önlük giydirilerek doğum için hazır edildiğini gördü.

Zeynep'in acı çeken yüzüne baktı. Yüz ifadesinden etkilenmemeye çalışarak, "Epidural anestezi[1] ister misin?" diye sordu.

Zeynep belini yaran sancıyla boğuşurken olumsuzca başını salladı. "Hayır, istemiyorum, sanırım dayanabilirim," dedi ve soluğunu güçlükle dışarıya üfledi.

---

[1] Epidural anestezi: Vücudun bel bölgesine uygulanan bir anestezi yöntemi. Genellikle doğum sırasında ağrıyı azaltmak veya ortadan kaldırmak için kullanılsa da cerrahi işlemler sırasında da tercih edilebilmektedir.

Onur da başını salladı ve açıklığına bakmak için yerine geçti. Açıklığa bakmak için tam başını eğmişti ki kulaklarına kardiyotokografiden[1] dolan sesle irkildi ve kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı.

Bebeğinin kalp atışları yavaşlamıştı.

Başını hızlıca asistanına çevirdi ve telaşla dudaklarını araladı. "Mekonyum aspirasyonu![2] Sezaryene alıyoruz."

Mekonyum aspirasyonu, post-term yani 41 hafta üzeri gebeliklerde %27,1 oranında görülse de bazen erken doğumların %5,1'inde de görülürdü ve şu an Zeynep'in yaşadığı durum tam olarak buydu.

Onur'un sözleri Zeynep'in afallamasına sebep olmuştu. "Onur, n'oluyor? Ben sezaryen istemiyorum. Bunu konuşmuştuk, doğum planımız belli."

Onur, hissettiği stres ve korku içini kemirse de Zeynep'e belli etmemek için kendini gülümsemeye zorladı ve oturduğu yerden kalkıp Zeynep'in üzerine eğilerek, dudaklarını Zeynep'in alnının üzerine bastırdı. "Kızımızın kalp atışları olası bir tehlikeyi gösteriyor, güvenli bir doğum için sezaryene almak zorundayım ama güven bana, her şey yolunda gidecek. Söz veriyorum."

"Bu kötü bir şey mi, bebeğimize bir şey olacak mı?"

Onur sıkıntılı bir nefes aldı. "Hayır, kötü bir şey değil, bebeğimize bir şey olmayacak," dedi ve dudaklarını bu defa Zeynep'in dudaklarının üzerine bastırdı. "Hadi, bir an önce sezaryene başlayalım ve güzel kızımıza kavuşalım."

Zeynep, Onur'un telkin edici sesiyle güven bulmaya çalışırken başını salladı. "Tamam ama genel anestezi istemiyorum. Epidural anestezi istiyorum, doğduğu ana şahit olmak istiyorum."

Onur da başını salladı ve anestezi doktorunun gelmesiyle birlikte dakikalar içinde sezaryene başladı. Zeynep'in karın ve rahim bölgesine yaptığı kesilerle hayatında ilk defa bir doğum-

---

[1] Kardiyotokografi: Bebeğin kalp atış hızını test etmek için kullanılan araç.

[2] Mekonyum aspirasyonu: Bazı yenidoğanlarda ortaya çıkan solunum sıkıntısı sendromu.

da zorlandığını hissediyor ve attığı her kesi darbesinde kendi canı yanıyormuş gibi bir his bedenini sarıyordu. Bir yandan da Zeynep'e güven vermek için sürekli Zeynep'le konuşuyor; mide bulantısının olup olmadığını, tansiyonun düşüp düşmediğini anlamaya çalışıyordu. Bir de, bastırmaya çalışsa da kızına yaklaştıkça içinde gitgide büyüyen bir heyecanın tüm bedenini ele geçirmesine mâni olamıyordu. Doğumdan sonrasının zor olacağını, ciğerleri için kuvözde kalacağını bilse de kızının güzel yüzünü görmeyi ve onu elleri arasına almayı sabırsızlıkla bekliyordu.

***

Hastanenin soğuk ve sessiz koridorunda her biri bir köşeye yaslanmış, Zeynep ve Onur'u beklerken, aralarında kalıbına tek sığmayan ve öfkeyle ileri geri hareket eden Semih'ti.

Dakikalardır kendi kendine mırıldanırcasına konuşuyor, kendi iç dünyasında büyük bir savaş veriyordu.

Asya'nın bakışları, Semih'in üzerinde gezinirken gömleğinin kopmuş düğmelerini ve gömleğindeki kan lekelerini gördü. Bakışlarını hızlıca yüzüne tırmandığında yüzünde kan izinin olmadığını görünce, gömleğindeki kan lekelerinin dansçıya ait olduğunu anladı fakat yüzüne dikkatli bir şekilde baktıkça elmacık kemiğinin kızardığını gördü.

Bakışlarını Semih'in üzerinden çekip Fatih'e ve Merih'e çevirdiğindeyse onların da üstlerinin darmadağın olduğunu fark etti. Gömleklerinin yarısı pantolonlarının içerisinde, diğer yarısı dışarıdaydı ve gömleklerinin düğmelerinin bazıları kopmuş, açılan yakalarından tenleri gün yüzüne çıkmıştı.

Onlara bakmaya devam ederken izlendiğini hissedince bakışlarını izlendiği noktaya çevirdi ve Gökçe'yle göz göze geldi; pürdikkat Asya'ya bakıyordu. Çıkan arbededen dolayı onun da kına elbisesi ciddi hasar görmüş, omuzlarına tutunan askısının biri kopmuş, diğeri de kopmanın eşiğindeydi. Topuz olan saçları

da omuzlarına dökülmüştü. Sessizce ağladığı ise akan makyajından belli oluyordu.

Asya, onun güçlü bir hıçkırıkla çözüleceğini, ısrarla dolmaya başlayan gözlerinden anladı ve sarılmak istercesine kollarını açtı. Kollarını açmasıyla birlikte Gökçe, yaslandığı yerden hızlıca doğrulup kollarının arasına koştu ve yanına varır varmaz ona sarılıp, omuzlarını güçlü bir şekilde sarsmaya başladı.

Semih'in, yanından koşup giden kızın bir anda güçlü hıçkırıklarla ağlaması yüreğine işledi ve gözlerindeki öfke pışmanlıkla yer değiştirdi. Semih hüzünle yüzünü buruşturdu. Hızlıca Gökçe'nin yanına gidip, kolunu tuttuğu gibi onu kendine çekti ve Gökçe'yi kollarının arasına hapsetti. Başının üzerinden defalarca öperken, aynı şekilde ardı ardına özrünü sıralamaya başladı. "Özür dilerim, hayatım, çok özür dilerim. Amacım seni kırmak ya da üzmek değildi. Ben sadece bir an çok kötü oldum ve ne dediğimi bilemedim. Affet beni lütfen, bir daha aynısı olmayacak. Gerçekten çok üzgünüm."

Semih, Gökçe'nin saçlarından öptükçe Gökçe'nin hıçkırıkları yavaş yavaş dinmeye başlamıştı.

Asya yanı başında bir anda hareketlilik hissedince Leyla'nın, yanından Merih'in yanına doğru gittiğini gördü. Merih, Semih ile Gökçe'nin barışmalarının verdiği etkiyle Leyla'ya duygu yüklü bir tebessümle, kıymetli bir mücevhere bakar gibi bakıyordu.

Leyla, Merih'in yanına varamadan güçlü bir ses kulaklarını doldurunca da hepsi aynı anda başlarını sese çevirdiler.

"Leyla Hanım!"

Leyla'nın müdürü, aynı zamanda Merih'le son günlerde sık sık aralarının açılmasına sebep olan adam, koridorun başında öylece dikiliyor, garip bir ifadeyle Leyla'ya bakıyordu. Bu öylesine yoğun bir bakıştı ki sanki etrafındaki herkesi silmiş, tek odak noktası Leyla'ymış gibi dalıp gitmişti.

Onun yoğun bakışlarını gören Asya'nın sessiz bir mırıltı koptu dudaklarının arasından. "Eyvah!"

Leyla da olduğu yere çakılmış gibi kıpırdamadan, korku dolu bakışlarını Merih ile Altan arasında gerginlikle gezdiriyordu.

Merih ise çoktan kaşlarını çatmış, yaslandığı yerden doğrulmuş ve heybetli bedenini, üzerine atlayacakmış gibi Altan'a çevirmişti.

Altan, Leyla'ya doğru merakla ilerleyince Semih, Merih'i çok iyi tanıdığı için hızlıca Gökçe'nin yanından ayrıldı ve soluğu Merih'in yanında aldı. Aynı şekilde Fatih de tedirginlikle, karşısında olan biteni izliyordu.

"Leyla Hanım, iyi misiniz?"

Altan, Leyla'nın yanına gelir gelmez iyi olup olmadığını anlamak istercesine yüzünü süzmeye başlayınca Merih, Leyla'yı kolunun altına çekti ve tok bir sesle, Leyla'nın cevap vermesini beklemeden onun yerine cevap verdi. "Gayet iyi."

Altan'ın bakışları, Merih'in öfkeden kasılmış yüzünü bulurken Leyla yüzüne zoraki bir tebessüm yerleştirdi ve Merih'in kolunun altından çıkmak için nafile bir çaba gösterdi. Merih tutuşunu güçlendirince de nafile çabasını bir kenara bırakıp, yanındaki ve karşısındaki adamların birbirlerine karşı olan dik bakışlarını kesmek için sakin bir sesle dikkati üzerine çekmeye çalıştı. "Teşekkür ederim, Altan Bey, iyiyim. Arkadaşım doğuma alındı, onu bekliyoruz."

Leyla'nın sözleriyle Altan'ın yüzünden belli belirsiz bir rahatlama ifadesi geçti ve Altan, ona öldürecekmiş gibi bakan Merih'e aldırmadan konuşmaya devam etti. "İyi olmanıza sevindim, bir an sizi hastanede görmeyi beklemiyordum."

Altan'ın sözleri, Merih'in içine sert bir nefes çekmesine sebep olmuştu. Merih, Altan'a doğru adım atmak istese de kollarına Semih'in parmakları dolanınca Semih'in uyarı dolu bakışlarıyla karşı karşıya kaldı ve Semih'in, kulağına bir şeyler fısıldamasıyla sessiz kalmak zorunda kaldı.

Leyla, "Siz neden bu saatte buradasınız, Altan Bey?" diye sorunca karşısındaki adam sırıttı. "Buranın başhekimi yakın bir

arkadaşım, onu görmeye gelmiştim. Tam gidiyordum ki sizi bir anda karşımda görünce tedirgin oldum."

Merih, sakin kalabilmek için gözlerini kapatınca Asya tedirginlikle alt dudağını dişlemeye başladı. Merih birazdan patlayacak, tüm hastaneyi ayağa kaldıracaktı. Fatih de Merih'in gözlerini kapattığını görünce onları izlemeyi bırakıp Semih'in yanında yerini aldı.

Gökçe de yeniden Asya'nın yanına geldi ve onların duyamayacağı bir şekilde, "Büyük kıyamet kopacak," dedi.

Merih'in sesiyle ikisi de bakışlarını onlara çevirdiklerinde Merih'in gözlerini açtığını, Leyla'yı kolunun altından çıkardığını ve Altan'ın üzerine doğru bir adım attığını gördüler.

Altan, yanında kısa kalırken Merih çenesini öne eğdi ve ters bir ifadeyle, "Sanırım şirket politikanız bu şekilde işliyor," dedi.

Altan da Merih'in öfkeli hâllerinden korkmak ya da öfkelenmek yerine sakin bir şekilde gülünce herkes şaşırarak ona baktı. Altan, üzerindeki şaşkın bakışlara aldırmadan gülmeye devam ederek ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirdi. "Evet, doğru tespit. Şirket politikamız gereği çalışanlarımıza oldukça değer veririz ve onları önemseriz."

Merih de gülmeye başladı fakat onunki Altan'a tezat sinirli bir gülümsemeydi. "Şirket dışında da bu durumu devam ettirirsiniz yani, öyle mi?"

Altan, düşünürcesine bakışlarını kıstı ve doğru kelimeleri tartar gibi çok kısa bir müddet sessiz kaldı, ardından kendi yarattığı sessizliği bozup alaycı bir tavırla soruyu cevapladı. "Çalışanlarımızın kıymetini çok iyi biliyoruz ve şirketimizden ayrılmamaları için elimizden geleni yapmaya özen gösteriyoruz, diyelim," diyerek bakışlarını Leyla'nın yüzünde gezdirdi. Yoğun bakışlarını Leyla'nın yüzünden çekmeden, "Aslına bakarsanız, bence bunu sadece şirketlerin değil, kişilerin de yapmasını uygun görüyorum. Çünkü kıymet bilmenin ve kişiyi yüceltmenin, başkalarının yanında utandırmaktan daha anlamlı olduğu kanaatindeyim. Hatta size sıcağı sıcağına bir örnek vereyim, kız arkadaşınıza doğru

dürüst söz hakkı bile tanımadan, sorduğum sorulara onun yerine siz cevap veriyorsunuz ve belki farkında değilsiniz ama onu, müdürünün karşısında gereksiz yere utandırıyorsunuz," deyince, Leyla'nın büyük bir bozguna uğramış gibi yanakları anında kızardı.

"Sırf bu yüzden Leyla ve Merih çok büyük kavga edecek." Gökçe'nin sessiz fısıltısıyla Asya başını Gökçe'ye çevirdiğinde, başparmağını gerginlikle ısırdığını gördü. Kulaklarına o sıra adım sesleri dolunca bakışlarını hızlıca sese çevirdi. Altan çoktan arkasını dönmüş, Leyla ile Merih'in arasına bombayı bırakıp yanlarından uzaklaşmaya başlamıştı.

Merih ise Altan'ın sözlerini yeni idrak etmiş gibi öfkeyle arkasından bağırdı. "Ne demek istiyor lan bu? Ne saçmalıyor?"

Leyla hızlıca Merih'in karşısına dikildi. Tepeden tırnağa kıpkırmızı olmuştu ve gözleri neredeyse ateş saçmaya başlamıştı. "Senin beni rezil etmenden bahsediyor, Merih!"

Leyla'nın sert çıkışıyla Merih, bir anda afallarken Asya, Gökçe'nin sesini yeniden duydu. "Ben sana dedim, büyük kavga edecekler. Off, Allah'ım, ne berbat bir gece bu böyle!"

"Sence bir şeyler yapsak mı?"

"Bence kendi aralarında çözsünler bu meseleyi, çünkü biz aralarına girince çözülmeden barışıyorlar ve sonrasında mesele daha güçlü bir düğüm olarak karşılarına çıkıyor," dedi Gökçe ve bakışlarıyla Fatih ile Semih'i işaret etti. "Hem bak, bizimkiler de yanlarından ayrıldılar. Muhtemelen onlar da benim gibi düşünüyor."

Asya, Gökçe'yi onayladığında Fatih yanına geldi ve elini beline dolayarak onu kendine çektiğinde, Merih'in sesi yeniden duyuldu. "Anlamadım?" dedi az öncekine göre daha sakin çıkan sesiyle. "Ne rezilliğinden bahsediyorsun?"

Leyla, Merih'in sorusuyla bıkkınlıkla soludu ve ellerini iki yana açtı. "Burası hastane ve burada hasta insanlar yatıyor ama sen ne yapıyorsun? Bağırıyorsun, kendini de bizi de rezil ediyorsun, görmüyor musun?"

Merih'in, Leyla'dan böyle bir çıkış beklemediği, bakışlarından ve uzayan sessizliğinden belli oluyordu. Leyla da Merih'in sessizliğini fırsat bilip hırsla konuşmaya devam etti. "Sen hep böylesin işte, Merih. Öfkelendiğinde gözün hiç kimseyi görmüyor ve birinin rencide olup olmaması umurumda bile değil. Çünkü sadece senin düşündüğün önemli, öyle değil mi?"

Merih nihayet şaşkınlığını üzerinden atabilmeyi başardı ve öfkeyle kaşlarını çatıp, "Ne demek istiyorsun sen?" diye sorunca Leyla, tıpkı karşısında onu anlamayan bir çocuk varmış gibi tane tane anlatmaya başladı.

"Az önce müdürüme rezil ettin beni, Merih. Ne demek, şirket politikanız bu şekilde mi işliyor? Bu nasıl bir ima, delirdin mi sen? Adam, çalışanını hastanede görmüş ve merak edip gelmiş. Nasıl, altında başka bir sebep ararsın?"

Eli hızlıca ensesine giden Merih, başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı. Sakinleşmek ister gibi arka arkaya nefesler almaya çalıştı. Çok kısa bir müddet sonra başını yeniden dik konuma getirdi. "Kimse benim sevgilimi merak edemez. Hele ki yanına telaşlı bir hâlde hiç gelemez."

Leyla sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. Merih'in her sözüyle daha da sinirlendiği her hâlinden açıkça belli oluyordu. "Merih, bu hastalıklı düşünceyi kafandan sil at. Yanıma gelen her erkek bana ilgi duyduğu için ya da asılmak için gelmiyor. Bir kadın ve bir erkek arkadaş olabilir. Tıpkı Fatih, Semih ve Onur'la olduğum gibi başka erkeklerle de arkadaş olabilirim."

Merih, sıktığı dişlerinin arasından sertçe, "Hangi erkeğin sana nasıl yaklaştığını ben bakışlarından anlayabiliyorum," dedi, ardından Fatih ve Semih'i işaret etti. "Kimse onlar gibi bakmıyor sana."

Leyla, duyduklarına inanamayarak başını sağa sola salladı ve gözleri hayal kırıklığıyla çevrelendi. "Bu, koca bir saçmalık. Bu şekilde etrafımdaki erkeklere yaklaşarak onların aklına bu saçma fikri sen sokuyorsun, sen göze batmama sebep oluyorsun."

"Sana o gözle bakanı sik-"

Merih sıktığı dişleri arasından küfredeceği sırada Semih hızlıca araya girdi. "Tamam, oğlum, yavaş gel," deyince, Merih cümlenin devamını getirmeden sadece solumakla yetindi.

Merih susunca Leyla da sustu ve sessizce birbirlerine bakmaya başladılar. Kısa bir süre içerisinde aralarındaki asılı kalan sessizliği Merih kırdı. "Kim o, Leyla? O kim ki sen ona rezil oluyorsun? O adam geri durmasını ve sana yaklaşmaması gerektiğini bilecek."

Leyla, Merih'ten duyduklarına daha fazla dayanamayınca öfkeyle ayağını yere vurdu. "O benim müdürüm, her gün iş yaptığım ve yüz yüze geldiğim adam. Bence sen biraz geri dur da her gün adamın yüzüne bakacak hâlim olsun."

Merih, Leyla'dan duyduğu sözlerle başına balyoz darbesi yemişçesine sarsılıyordu. Bakışlarındaki öfke hızlıca silinirken bomboş bir ifadeyle Leyla'nın yüzüne baktı. Cansız çıkan sesiyle, "Farkında değil misin? Ağır konuşuyorsun," dedi.

Leyla'nın yüzü ise ağlamaklı bir ifadeye büründü. "Ağır falan konuşmuyorum, Merih. Yoruldum artık, anlasana. Sürekli beni kıskanmandan ve etrafımdaki erkek arkadaşlarıma mahcup olmaktan yoruldum," dedi ve Merih'in cevap vermesini beklemeden, gözlerine hücum eden yaşları silmek için lavaboya doğru ilerlemeye başladı.

Leyla'nın sözlerinin ağırlığı, bir anda ölüm sessizliği gibi hastanenin koridoruna çöktü. Hiç kimseden ses çıkmıyordu. Sanki biri çıt dese kıyamet kopacak gibiydi.

Öyle de oldu...

Çok geçmeden çalan telefon, Fatih'in kıyametini kopardı.

Fatih telefonunu cebinden çıkarır çıkarmaz arayan kişiye baktı ve kaşlarını merakla çatıp telefonunu hızlıca açtı. "Bir sorun mu var, Birkan?"

Birkan, Fatih'in asistanıydı. Birkan'ın, "Hocam, ablanız Selin Atahan..." demesiyle Fatih yaralı bir hayvan gibi inlercesine, "Ona n'oldu?" diye sorunca tüm bakışlar üzerine çevrildi.

"Bir asker tarafından karın bölgesine iki el ateş edilmiş, acil ameliyata alındı."

Fatih, asistanından duyduğu cümlelerle sarsılınca ayakta kalabilmek için yanı başındaki duvardan destek almaya çalıştı ve titremeye başlayan dudaklarına güçlükle komut verdi. "Durumu nasıl?"

"Hastaneye geldiğinde şuuru açıktı ve vital bulguları[1] stabildi. Ameliyatına Aydemir Hoca girdi."

Fatih, karşısında Birkan varmışçasına başını salladı. "Hemen geliyorum." Telefonunu kapatıp arka cebine yerleştirdi ve etrafındaki etten örülmüş duvara baktı. Her birinin gözlerinde telaş ve korku vardı, sabırla Fatih'in söyleyeceklerini bekliyorlardı. Asya da gözleri dolmuş bir vaziyette, Fatih'in bembeyaz kesilmiş yüzüne bakıyordu.

Fatih'in bakışları Asya'nın yüzünde takılı kalınca Semih, elini Fatih'in omzuna yerleştirdi ve Fatih'in yüzüne bakmasını sağladı. "Kime n'oldu, Fatih?" Fakat sorduğu sorunun cevabını almak yerine Fatih'in, yüzüne boş boş baktığını görünce onu hafifçe sarstı. "Fatih, n'oldu?"

Fatih ise bambaşka bir dünyadaydı. Karanlıkta kaybolmuş, çaresizce bir umut ışığı arıyordu. Kafasına hücum eden milyonlarca kötü olasılığı silmeye çalıştığı sırada Semih'in sesiyle ve vücudunda hissettiği sarsılmayla kendine gelmeyi başardı, ardından yutkunup, cılızlaşmaya başlamış sesini duyurmaya çalıştı. "Ablam... Penetran abdominal[2] yaralanma sebebiyle ameliyata alınmış, benim hemen yanına gitmem gerekiyor."

Fatih'in dudaklarından dökülen sözlerle Semih ve Merih'in kaşları şaşkınlıkla havalanırken, Gökçe boş boş Fatih'in yüzüne baktı. "Yani?"

---

[1] Vital bulgular: Nabız hızı, vücut ısısı, solunum hızı, kan basıncı gibi, vücudun temel işlevlerinin ölçümleri.

[2] Penetran abdominal: Ateşli silah veya bıçak yaralanmalarıyla oluşan yaralanma biçimi.

Gökçe'nin sorusunu Semih yanıtladı. "Yani ateşli silahla ya da bıçakla yaralanma," dedi ve bakışlarını yeniden Fatih'e çevirdi. "Karargâha baskın mı olmuş?"

Fatih sıkıntıyla iç geçirdi. "Hiçbir şey bilmiyorum, tek bildiğim ameliyata alındığı," dedi ve Selin'in yanına bir an önce gidebilmek amacıyla, etrafını saran etten duvarın arasından geçmeye çalıştı fakat kolunda Asya'nın parmaklarını hissedince durmak zorunda kaldı.

"Fatih, ben de seninle geliyorum."

Asya'nın sesiyle bedenini yeniden Asya'ya çevirdi ve Asya'nın gözyaşlarının ıslattığı yüzünü, ellerinin arasına aldı. "Sen burada onlarla kal, ben orada ne ile karşılaşacağımı bilmiyorum. Yalnız gitmem daha iyi. Sana haber vereceğim."

Asya, içindeki kasvet duygusunu aşamadı ve itiraz edercesine dudaklarını araladı. "Ama Fatih, ben de gelmek istiyorum."

Asya itiraz etmeye başlayınca Fatih dudaklarını Asya'nın yaşlı gözlerinin üzerine bastırdı. "Lütfen güzelim, burada kal," dedi ve ellerini Asya'nın yüzünden çekip Semih ve Merih'e döndü. "Asya size emanet."

Semih ve Merih başlarını sallayınca da yanlarından koşarak ayrıldı ve hastanenin çıkışına doğru can havliyle koşmaya devam etti.

***

Yaklaşık 40 dakikalık mesafenin ardından hastaneye vardığında Birkan onu kapıda karşılamıştı. Birkan'ı görmesiyle birlikte hızlı adımlarını ona çevirdi ve Birkan'a yaklaştıkça onun neşeyi kaybetmiş gözlerini fark etti. Birkan'ı tanıdığı günden beri onu ilk kez böyle görmüştü. Bu durumu, Selin'in durumuna yorarken kurumuş boğazını ıslatmak için ardı ardına yutkundu ve hissettiği korkudan dolayı yüksek çıkan sesine aldırış etmeden konuştu. "Ameliyattan çıktı mı?"

Birkan kamburlaşmış sırtını hızlıca doğrulttu ve Fatih'in hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalışarak onunla birlikte yürümeye

devam etti. "Hocam, ablanız saat 23.00 sularında hastanemize getirildi ve yaklaşık 1 saattir ameliyatta. Telefonda da söylediğim gibi hastaneye getirildiğinde şuuru açıktı ve vital bulguları serbestti. Aydemir Hoca, ekibiyle birlikte bütün titizliğiyle çalışmaya devam ediyor. İçeriden aldığım son bilgilere göre de kanaması fazla olduğu için takviye amacıyla kan arıyorlardı."

Fatih ameliyathaneye doğru koşar adım ilerlerken Birkan'ın sesini zar zor algılıyor, Selin'e bir şey olma ihtimali içini bir kurt misali kemiriyordu.

Sıkıntıyla avurtlarını şişirdi ve ameliyathanenin olduğu koridora yönelince karşısında gördüğü adamlarla adımlarını durdurmak zorunda kaldı. Şahin Yüzbaşı ve beraberinde birkaç asker, ameliyathanenin kapısının önünde tedirginlikle Selin'in ameliyattan çıkmasını bekliyorlardı.

Çok kısa bir süre karşısında duran askerlere baktı ve onlara bakmaya devam ederken iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. En büyük korkularından biriydi, bir gün karşısına bir komutanın dikilip Selin'in şehit düştüğü haberini vermesi. Düşüncesi bile ruhunda depremlere sebep olunca boğazında oluşan yumruyu güçlükle yuttu ve külçeleşen bedenine komut verip onlara doğru ağır ağır yürümeye başladı.

Fatih yürüdükçe Şahin Yüzbaşı'nın da bakışları Fatih'i buldu. Fatih'in darmadağın olmuş kılığına anlam veremezken bakışlarını Fatih'in üzerinden ayırmadan yanına gelmesini bekledi.

Fatih, Şahin Yüzbaşı'nın yanına varır varmaz adamın toprak rengi gözlerine çevirdi bakışlarını. Karşısındaki adama çok şey sormak istiyor fakat aklından geçen milyonlarca soru arasından hangisini seçeceğini bilemiyordu. İçindeki korku, acı, öfke hepsi birbirine karışmıştı ve koyu bir çaresizlik hissettiriyordu. Aralarında kısa bir sessizlik olduktan sonra benliğinde ardı ardına yankılanan soru, dilinde can buldu. "Selin Üsteğmen'i kim vurdu?"

Şahin Yüzbaşı sıkıntılı bir nefes aldı. "Siz, Selin Üsteğmen'in kardeşiydiniz, değil mi?"

Fatih onaylarcasına başını salladı. "Evet, kardeşiyim," dedi ve acıyla yutkundu. "Ona n'oldu?"

Şahin Yüzbaşı, derisi kurumuş parmaklarını ağrıyan şakaklarına bastırdı. "Selin Üsteğmen, nöbet yerlerini devriye geziyordu. Nöbet sırasında uyuyakalan bir astsubayı basınca astsubay, korku ve panikle etrafa ateş etmeye başlamış. Selin kendini korumaya çalışmış ama yine de vurulmaktan kaçamamış. Siz burada olduğunuz için de özellikle buraya gelmekte ısrar etti."

Şahin Yüzbaşı'nın sözleri, Fatih'in aldığı nefesin, ciğerlerine yetmemesine sebep olmuş, Fatih'te daha fazla konuşacak güç bırakmamıştı. Şahin Yüzbaşı'ya başını sallayıp ameliyathanenin kapısından geçti ve hızlı adımlarıyla koridoru aşıp personel körüklü bölümüne girdi. Hızlıca üzerindeki kıyafetlerden kurtulup steril kıyafetlerini giyerek yeniden odadan çıktı ve hızlı adımlarıyla, ona hiç bitmeyecek gibi gelen koridoru aşmaya çalıştı. Çok geçememişti ki Aydemir Hoca'nın, karşısındaki açılan kapıdan çıktığını görünce de kalp atışları korkuyla çırpınmaya başladı.

Duyacağı kötü haber hissiyatını içinde ağırlayıp, hızlı adımlarını bir anlığına yavaşlattı. O kara haberi kaldıramayacağını çok iyi biliyor, ihtimali bile bedenini şimdiden fütursuzca titretiyordu.

Aydemir Hoca da Fatih'i fark ettiği gibi yorgun bedenini ona doğru çevirdi ve yanına varıp bakışlarını, Fatih'in solmuş yüzünde gezdirdi. "Öncelikle geçmiş olsun. Hasta, senin ablanmış, öyle değil mi?"

Fatih nefesini toplayıp, onaylarcasına başını salladı. "Evet, durumu nasıl? Ameliyatı nasıl geçti?" diye sordu arka arkaya.

Aydemir Hoca derin bir nefes aldı. "Şunu söyleyebilirim ki hasta oldukça şanslıydı ve biz, başarılı bir ameliyat geçirdik. Buraya getirildiğinde hastanın sağ fossa illiaka[1] bölgesinde, McBurney noktasına[2] uyan bölgede, çevresinde deri yanığı da olan yaklaşık 1 cm çapında, düzgün kenarlı bir kurşun yarası bulu-

[1] Fossa illiaka: Tıpta "böğür çukuru" anlamına gelir.

[2] McBurney noktası: Apandist muayenesinde üzerine basılan, sağ kasığın biraz üzerindeki nokta. Adını Amerikalı cerrah Charles McBurney'den almaktadır.

nuyordu. Çekilen direkt anteroposterior karın filminde,[1] sağ fossa illiaka bölgesinde ve krista illiaka[2] ile 5. lumbal vertebranın[3] oluşturduğu açıda bir kurşun çekirdeği görülüyordu. Diğer kurşun ise sıyırmıştı. Hastanın şok indeksi[4] 1'i aşmış, nabzı dakikada 119 ve filiform[5] idi. Karın palpasyonunda,[6] yaygın defans ve rebound[7] saptandı. Bağırsak peristaltizmi[8] azalmıştı. Hastaya tetanos toksoidi[9] ile immunoglobulini[10] uygulandı ve I.V. imipenem[11] başlandı. Birbirini izleyen hemogramlarla[12] hematokrit[13] ile hemoglobin[14] ve eritrosit[15] miktarında hızlı bir düşüş görüldü.

---

[1] Anteroposterior, "önden arkaya uzanan" anlamındadır. Anteroposterior karın filmi ise vücut yapısında asimetri olup olmadığını anlamaya yarar.

[2] Krista illiaka: Leğen kemiğinin her iki yanda hissedilen cilde yakın parçası.

[3] Lumbal vertebra: Bel omurları. Göğüs kafesi ile pelvis (leğen kemiği) arasındaki omurlardır.

[4] Şok indeksi: Kalp hızının, sistolik kan basıncına (kalbin kasılması sırasında ulaşılan en yüksek kan basıncı) bölünmesiyle hesaplanır. 0,5-0,7 aralığında normal kabul edilir.

[5] Filiform nabız: Halk arasında "nabız yüksekliği" olarak adlandırılan durum. 80 ila 100 olması gereken kalp atışı hızlanarak 130 ve üzerine çıkarsa filiform nabız durumundan söz edilir.

[6] Palpasyon: Dokunarak muayene etme.

[7] Rebound: Geri tepme.

[8] Peristaltizm: Bağırsaklar, yemek borusu veya boru şeklindeki diğer anatomik yapıların birbirini izleyen dairesel kasılma ve gevşeme dalgalarıyla içeriğin ileri doğru ilerlemesini sağlayan hareketi.

[9] Tetanos toksoidi: Tetanosun önlenmesi için kullanılan bir tür aşı.

[10] Tetanos immunoglobulini: Serbest tetanos toksinlerine bağlanarak, bunların sinir hücrelerine bağlanmasını ve hastalığın ilerlemesini durduran bir antikor.

[11] I.V. imipenem: Bir antibiyotik türü.

[12] Hemogram: Tam kan sayımı. Kandaki hücrelerin sayısının tespiti için yapılan test.

[13] Hematokrit: Kırmızı kan hücrelerinin toplam kan hacmine oranı.

[14] Hemoglobin: Kanın vücutta oksijen taşımasını sağlayan kırmızı kan hücrelerinde bulunan bir madde.

[15] Eritrosit: Kan dolaşımı sırasında oksijen taşıyan hücre.

Diğer sistem muayenelerinde patolojik değişikliklere rastlanmadı ve acil ameliyata alındı."[1]

Fatih, Aydemir Hoca'nın söylediklerini büyük bir sabırla dinlemeye çalışsa da Selin'in iyi olduğunu bir an önce kendi gözleriyle görebilmek için can atıyordu. Aydemir Hoca ise itinayla konuşmaya devam ediyordu. "Göbek üstü ve göbek altı median kesiyle karın içine girildi. Douglas boşluğu[2] ve her iki parakolik bölgede bulunan, kısmen pıhtılaşmış yaklaşık 1 litre kan aspire edildi.[3] Mezenterin[4] her iki yaprağı arasında ve transvers kolon mezosunda,[5] minimal fakat yaygın hematom[6] vardı. Gastrointestinal[7] içeriğin, karın boşluğuna dökülmemiş olduğu saptandı. McBurney'deki kurşun giriş deliğinden karın içerisine doğru kanama oluyordu. Kanayan odak, dikişli ipekle bağlandı. İleumdaki[8] üç perforasyon[9] deliği, iki kat olarak dikildi. Karın içi, fizyolojik serumla yıkandı. Douglas boşluğu ve sağ parakolik alana yerleştirilen iki lastik drenden sonra kurşun giriş deliği debride edildi[10] ve tek bir yaklaştırma sütürü[11] atıldı. Karın ön

---

[1] Bkz. Sedat Özcan, Dolunay Odabaşı, Tolga Kurt, Ali Kemal Gür, Hüseyin Toman, "Süperior Mezenterik Arterin Ateşli Silah Yaralanmasının Ardından Safen Ven Grefti ile İnterpozisyonu", International Journal of Clinical Research 2014, 2(3), s. 109-110.

[2] Douglas boşluğu: Kadın vücudunda rahim ve rektum arasındaki küçük bir alan.

[3] Aspire etmek: Kan ve mukus gibi maddelerin aspiratör yoluyla çekilerek temizlenmesi.

[4] Mezenter: Karın içerisinde bulunan tüm organları çevreleyerek bir arada tutmakla görevli organ.

[5] Kalın bağırsağın sağ bölümü ile sol bölümü arasında kalan kısım.

[6] Hematom: Darbe, düşme veya travma sonucu cilt yüzeyinde oluşan durum.

[7] Gastrointestinal sistem, ağızdan anüse kadar uzanan, 8-10 m uzunluğunda geçiş yoludur.

[8] İleum: İnce bağırsağın son kısmı.

[9] Perforasyon: Sindirim sisteminin delinmesi.

[10] Debride etmek: Bir yarada bulunan bütün yabancı cisimlerle, hasarlı veya enfekte dokuların tamamen çıkarılması, temizlenmesi.

[11] Sütür: Dikiş.

duvarı, katlarına göre ve yöntemine uygun bir biçimde kapatıldı. Şu an, nabız ve tansiyon stabil, şok indeksi 0,7."[1]

Fatih, sıkıntılı bir nefesi dudaklarının arasından üflerken *"Anlıyorum,"* anlamında başını sallayınca Aydemir Hoca, bakışlarını yeni çıktığı bölümün kapısına çevirdi. "Şimdi uyanma odasına alındı. Bildiğin gibi uyandıktan sonrası bizim için çok önemli. Şok indeksini ve karın içi drenlerden gelen kan miktarını takip edeceğiz. Duruma göre de relaparotomi[2] yapıp yapmayacağımıza karar vereceğiz."

Fatih minnetle gülümsemeye zorladı kendini lakin içindeki yitip gitmeyen korkusu, dudaklarının kıvrılmasına inatla engel oluyordu. "Her şey için teşekkür ederim, hocam."

Aydemir Hoca, Fatih'in sesiyle bakışlarını yeniden ona çevirdi ve onun aksine anlayışla gülümsedi. "Merak etme, o iyi olacak," diyerek Fatih'in yanından uzaklaştı.

Fatih, Aydemir Hoca'nın yanından uzaklaşmasıyla birlikte bu defa adımlarını uyandırma odasına çevirdi ve odaya girer girmez bakışları, sedyede yatan ablasını buldu. Öylece bakakaldı yüzüne. Ölümü andıran solgun yüzü, içinin acıyla ezilmesine sebep olmuştu.

Sertçe yutkunup yanına yaklaştı. Sedyenin kenarından sarkan narin elini, avuçlarının arasına aldı ve pus tutmuş bakışlarının ardından eline baktı. Narin ama bir o kadar soğuk eli, avuçlarının arasında kaybolmuştu. Sanki bir ölünün eli gibiydi ve soğukluğu, Fatih'in de içini titretmişti. Bir süre avuçlarının arasında kaybolmuş ele baktıktan sonra dudaklarını üzerine götürdü ve sıcak nefesini, eline doğru üflemeye başladı. Biliyordu ki ısıtacaktı o eli. Küçüklüğünden beri Selin'in ne zaman üşüdüğünü ya da yaralandığını görse, ya ona aba olur, ısıtırdı ya da yaralarına merhem olur, iyileştirirdi. Tıpkı şimdi olacağı gibi. Yine hem titremelerine aba olacak hem de tüm yaralarına merhem olacaktı.

---

[1] A.g.m., s. 109-110.

[2] Relaparotomi: Bir abdominal (karın içi) operasyonun ardından yaklaşık iki ay içerisinde, bağlantılı yeni bir operasyonun gerçekleştirilmesi anlamına gelir.

***

Onur, kuvözün içinde yatan minik mucizesine gözleri dolu dolu bakarken Asya, Leyla, Merih, Gökçe ve Semih de camın arkasından minik yeğenlerine bakıyorlardı.

"Yaaa, çok küçük..."

Gökçe, Asya'yı onaylarcasına başını salladı. "Evet, çok küçük ve tıpkı Zeynep'e benziyor."

Gökçe'nin sözleriyle Semih, şaşkınlıkla kaşlarını havalandırdı ve yüzündeki şaşkınlığı bozmadan Gökçe'ye döndü. "Avuç içi kadar ve kıpkırmızı. Nasıl Zeynep'e benzetebildin?"

Gökçe'nin kulaklarını Semih'in hayretle çıkan sesi doldurunca Gökçe, bakışlarını camdan ayırıp ters bir ifadeyle Semih'e baktı. "Sensin avuç içi kadar. Defne'ye laf yok, Semih!" dedi ve bakışlarını yeniden Defne'ye çevirirken Semih kısa bir ıslık çaldı. "Eyvah eyvah! Sanırım Zeynep'in lohusalığı bulaşıcı olacak. Hepimize geçmiş olsun."

Semih'in sözleri karşısında Gökçe kıkırdayınca Asya da Gökçe'ye eşlik etmeye başladı. Semih ise onların hâline gülümseyerek başını sağa sola salladı ve yeniden Defne'ye çevirdi bakışlarını.

Bir süre sonra Asya, "Zeynep'i de artık odaya almışlardır, bence onun yanına gidelim, daha fazla yalnız kalmasın," dedi.

Kızlar, başlarını sallayıp adımlarını Zeynep'in odasına doğru çevirdiklerinde arkalarından Semih'in sesini duydular. "Siz, Zeynep'in yanına gidin, belki müsait değildir. Biz daha sonra Onur'la birlikte geliriz yanınıza."

Kızlar yanlarından tamamen uzaklaşınca Semih, pürdikkat Onur'la bebeğini izleyen Merih'e çevirdi bakışlarını. Merih'in garip sessizliği, onun da canını yakıyordu. Sessiz bir şekilde onu izledikten sonra Merih'in yanına yaklaştı ve kolunu omzuna atıp Merih'in bakışlarını takip etti. "Görüyor musun adamımızı, nasıl da mutlu..." dedi ve işaret parmağını önündeki cama yasladı. "Dikkat et, bak, gözlerinin içi parlıyor, hatta gözleri de dolmuş ama erkekliğe sığdırıp ağlayamıyor."

Dakikalar sonra Merih'in dudakları, tebessümü andıran bir şekilde kıvrıldı. "Çok küçük, insan bakmaya da dokunmaya da kıyamaz."

Semih de gülümsedi ve kolunu Merih'in omzundan çekti. "Sen de ister miydin? Muhtemelen Leyla ile ikinizin sarışın, mavi gözlü bir çocuğunuz olur."

Yüzündeki tebessüm hızlıca silinen Merih, kaşlarını öfkeyle çatıp bakışlarını Semih'e çevirdi. "Leyla'nın evlilik düşündüğünü hatta bir çocuk istediğini sanmıyorum, onun benden daha önemli işleri var. Daha da önemlisi, rezil olmaması gereken bir müdürü var."

Merih'in son sözleri, dudaklarının arasından fısıltı gibi çıkmıştı. Leyla'nın dedikleri kulaklarında çınladıkça içindeki acısı, öfkeyle harmanlanıyordu.

Semih ise itiraz edercesine başını salladı. "Bence bencillik yapıyorsun. Bunu Leyla'ya hiç sordun mu ya da karşılıklı oturup evlilikle ilgili, çocukla ilgili hiç konuştunuz mu?"

Merih bir an duraksadı ve müşkül bir durumda kalmış gibi yüzünü astı. "Hayır, hiç konuşmadık."

Semih, bu durumu garip bulduğunu belli edercesine bakışlarını Merih'in yüzünde gezdirdi ve gerçeği idrak etmesini istercesine tek kaşını kaldırdı. "Belki de Leyla istiyordur ama hiç konusu açılmadığı için bunu dile getiremiyordur hatta senin evliliği istemediğini bile düşünüyordur, olamaz mı?"

Merih duydukları karşısında hayretle kaşlarını kaldırdı ve şaşkınlıkla söylenmeye başladı. "Ben mi evliliği istemiyorum? Tamam, zaman zaman erken olduğunu düşündüm çünkü uzmanlığımı yapmaya çalışıyordum. Leyla da o sırada hâlâ okuyordu ve mezun olur olmaz şirketlerle ilgili sürekli sorunlar yaşadı. Bu süre zarfında evliliği hiç konuşmadık ama bu, onunla evlenmek istemediğim anlamına gelmez ki. Sadece kendimce bir düzen oturtmaya çalışıyordum."

Semih bilmiş bir tavırla dudaklarını kıvırdı. "Kadınlar karmaşıktır. Bu konuyu onlarla açıkça konuşmadığın sürece, sadece

sevgili olmanız, evlenmek istediğin algısını yaratmaz onlarda. Hem düzen dediğin; kendince değil, sevdiğinle oturtulur."

Merih, Semih'in sözlerini reddedercesine başını salladı. "Leyla'dan bahsediyoruz. Leyla nettir, neyi isteyip neyi istemediğini açıkça söyler. Tıpkı az önce bana söyledikleri gibi... Sen de buna şahit oldun."

Semih kendinden emin bir tavırla omuzlarını dikleştirdi ve Merih'ten biraz uzaklaşarak ellerini ceplerine yerleştirdi. "Bence Leyla onu, gerçekten istediği için değil, öfkelendiği için söyledi. Ayrıca kızın üzerine fazla düşüyorsun."

Merih sinirle güldü. "Ne yani, haksız olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sorduğunda Semih tasdik edercesine başını salladı.

"Evet, haksız buluyorum. Tamam, kabul ediyorum; kıskanç bir adamsın ama bu, onu boğuyor, sen farkında değilsin."

Merih öfkeyle dişlerini bir kez daha sıktı ve sanki yanında Altan varmış gibi işaret parmağıyla yan tarafını işaret etti. "O herifin bakışlarını görmedin mi? Ya da ağzını yaya yaya nasıl konuştuğunu?.. Gözümün önünde sevdiğim kadına sulanıyor. Bakışlarıyla, sözlerindeki vurgularıyla benim yanımda benim sevgilimle ilgilendiğini açıkça belli ediyor. Allah aşkına, ne yapmamı bekliyordun? Kollarımı göğsüme bağlayıp, adamın Leyla'ya asıldığını mı izleseydim?"

Semih, Merih'in konuştukça öfkelendiğini görüyordu lakin konuştukça içini dökeceğini ve rahatlayacağını bildiği için, onu konuşturmaya devam etmek amacıyla tane tane konuşmasını sürdürdü. "Burada haklısın ama en azından Leyla'nın yerine konuşmasaydın. Velisi değilsin sen onun, bunu unutma."

Merih duyduklarıyla daha da delirecekmiş gibi hissediyordu ve Semih'ten de bunları duymak iyice tadını kaçırmıştı. "Amacım ona söz hakkı tanımamak, onun yerine konuşmak değildi, Semih. Ne saçmalıyorsun sen? Herifin, 'İyi olmanıza sevindim,' cümlesini kurarken kullandığı ses tonunu, vurguyu duymadın mı? Leyla'nın gözlerinin içine bakarak söyledi bunu. Hem de benim yanımda ve benim sevgilisi olduğumu bilmesine rağmen

yaptı bunu. Kasıtlı yaptı, neyini anlamıyorsun?" dedi ve sakinleşmek için küçük bir nefes aldı, ardından eliyle etrafını işaret etti. "Bak, ben bu hastanede çalışıyorum ve burada çalışan, neredeyse herkesi tanıyorum. Herkesle iyi kötü bir sohbetim oluyor ama burada çalışan birini, özellikle de bir kadını başka bir hastanede görsem, gözünün içine baka baka, canımdan bir parça kopmuş gibi 'İyi misin?' diye sormam. Arkadaşça merak etmek başka, o şekilde merak ettiğini belli etmek çok başka."

Semih'in Merih'in sözleri karşısında gözleri, bir gerçeği yeni idrak ediyormuşçasına açıldı ve Semih, yanaklarını sıkıntıyla şişirdi. "Siktir! Bir de o var, değil mi? Sen bu hastanede çalışıyorsun," dedi ve sıkıntıyla alnını ovmaya başladı. "Bu hiç iyi olmadı. Adam, başhekimin yakın arkadaşı olduğunu söyledi. Sırf bu yüzden başhekimle sorun yaşayabilirsin."

Merih öfkeden kasılmış yüzünü yeniden Onur'la Defne'ye çevirdi. "Kimseye minnet eylemem ben, sadece işimi layıkıyla yapar geçerim."

***

Leyla, sessizce koridorda ilerlemeye devam ederken Asya ile Gökçe koluna girdi ve bir süre birlikte sessizliği paylaştılar.

Asya, Gökçe'ye kısa bir bakış atıp bakışlarını Leyla'nın üzerine dikti. "İyi misin?"

Gözleri yeniden dolan Leyla, başını olumsuzca salladı. "Hiç iyi değilim ve içimden atamadığım bir öfke var. Merih, beni Altan Bey'in önünde resmen rezil etti ve özür dilemek yerine sessiz kalıp, bir de bana tavır alıyor, şaka gibi. Ben yarın Altan Bey'e ne diyeceğim?"

Gökçe, Leyla'nın kolundan çıkıp önüne geçti ve durmasını sağlayıp parmaklarını, sulanan gözlerine bastırarak gözyaşlarının akmasına engel oldu. "Kimseye bir açıklama yapmak zorunda değilsin, ayrıca rezil falan olmadın."

Asya da Leyla'nın kolundan çıktı ve bedenini Leyla'ya çevirdi. "Gökçe'ye katılıyorum, kimseye rezil olmadın. Ayrıca Merih'in sana söz hakkı tanımadan konuşması, evet, hataydı ama sen de ileri gittin, Leyla. Kabul et, Merih'e çok ağır konuştun; haklıyken haksız duruma düştün."

Leyla'nın, Asya'dan duydukları karşısında kaşları şaşkınlıkla havalanırken Gökçe de Asya'yı desteklercesine başını salladı.

Leyla ise duyduklarının hiç makul gelmediğini belli edercesine işaret parmağıyla kendini işaret etti. "Ben şimdi haksız oldum yani, öyle mi?"

Asya, bakışlarını Leyla'nın gözlerinden bir an bile ayırmadan başını salladı. "Yani haksız olduğun taraf, rahatsız olduğunu dile getirme şeklinde. Leyla, bak, yanlış anlama, Merih'in yaptığı şeyi savunmuyorum ve kıskançlığının seni yorduğunu da biliyorum ama Merih, 5 yıldır böyleydi ve hiç değişmedi. Sen, bunu 5 yıldır bu şekilde kabullenmişken şimdi bir anda çıkıp ona, geri durmasını söyleyemezsin. Kıskançlığından rahatsız olduğunu ve yorulduğunu kırıcı dille söylemek yerine, yapıcı bir dille çok daha farklı bir ortamda söylemeliydin."

Leyla itiraz etmek için dudaklarını aralamıştı ki Gökçe araya girerek Leyla'nın konuşmasını engelledi. Leyla ile Merih'in aralarının açılmasını istemiyordu, özellikle de birkaç gün sonra Semih ile Merih'in ailesi düğün için gelecekken Leyla ile Merih'in aralarının açık olması kimse için iyi olmayacaktı. "Bence bu gece böyle bitmesin, Leyla. Merih'le oturun ve yapıcı bir dille konuşun. Kıskançlığından yorulduğunu ve bu duruma ne kadar üzüldüğünü anlat ona. Merih seni çok seviyor ve üzülmene dayanamaz. Eminim, bunun için kendini frenleyecektir."

Leyla'nın yüzünü bıkkınlık kapladı. "Ne doğru ne yanlış, bilmiyorum ama haklı olduğumu biliyorum, kızlar. Merih de haklı olduğumu idrak edecek ve ben, o idrak edene kadar bu konuda geri adım atmayacağım," diyerek bedenini Asya'ya çevirip, Asya'nın ellerine uzandı. "Ama bunun için yardımına ihtiyacım var. Galiba bu gece sende kalacağım."

Asya şefkatli bir şekilde gülümsedi. "Her zaman yanındayım. Ayrıca istediğin kadar kalabilirsin."

Leyla kurnazca gülümsedi. "Merih'in çok uzun dayanacağını sanmıyorum," dedi ve yüzündeki gülüşünü bozmadan, yeniden Zeynep'in kaldığı odaya doğru ilerledi.

Leyla'nın arkasından bakarken Asya ile Gökçe de derin bir iç geçirdiler ve Leyla'yı takip etmeye başladılar.

Zeynep'in odasına girdiklerinde ise Zeynep'in acı içinde kıvrandığını gördüler. "Ölüyorum."

Üç kız korkuyla Zeynep'e bakarken Gökçe panikle, "N'oldu?" diye sordu.

Zeynep öfkeyle kaşlarını çattı. Canı yandıkça içinden oluk oluk taşan deli öfkesi, dört bir yanını sarıyordu. "N'oldu mu?" diye sordu ve öfkeden parlayan maviliklerini Gökçe'ye dikti. "Farkındaysan az önce canımdan can çıkardım, daha ne olacak? Ayrıca lanet olasıca anestezinin etkisi geçmeye başladı. Dikiş yerim çok acıyor," dedi ve acıyla yüzünü buruşturdu. "Onur nerede? Acilen ağrı kesiciye ihtiyacım var."

Gökçe, Zeynep'in ani çıkışıyla refleks olarak geriye adımladı ve kısık çıkan sesiyle, "Defne'nin yanında," deyince Zeynep'in öfkesi yerini gözyaşlarına bıraktı.

Karmaşık duygular yaşadığı her hâlinden belli oluyordu. Sol elini dağınık saçlarına götürdü ve avucunun içinde toplamaya çalıştı. Diğer elini de dudaklarının üzerine bastırmadan önce, "Onu gördünüz mü? Kızım küçücüktü ve annesinin beceriksizliği yüzünden şu an yaşam savaşı veriyor," diyerek avuç içini dudaklarının üzerine bastırıp, hıçkırarak ağlamaya başladı.

Zeynep'in hıçkırıkları odayı doldurunca Asya usulca yanına sokuldu ve yatağa oturup, saçındaki eline uzanarak kendi avucunun içine aldı. "Seninle ne alakası var? Kendini niye suçluyorsun?"

Zeynep hıçkırıkları arasında güçlükle dudaklarını araladı. "Ben heyecan yaptım, tansiyonumun yükselmesine sebep oldum. Bir bebeği, içimde taşımayı bile beceremedim."

Zeynep'in sözlerine üç kız aynı anda karşı çıktı ve Leyla ile Gökçe de yatağının yanı başına gelerek Zeynep'in yanına oturdular. "Yok öyle bir şey. Şu an birçok bebek prematüre doğabiliyor ve hiçbiri annelerin suçu değil."

Leyla'nın sözlerini tasdik edercesine Gökçe girdi araya. "Bu senin elinde olan bir şey değildi, Zeynep."

"Kesinlikle değil," dedi Asya da. Ardından gülümsedi. "Sadece, bizim güzeller güzeli Defne'mizin birazcık acelesi varmış."

Zeynep, kızların sözleriyle bir nebze olsun içindeki suçluluk duygusunu bastırırken, hıçkırıklarını azaltmayı da yavaş yavaş başarmıştı.

***

Dakikalar sonra Merih'le Semih dışarıda kalırken, Onur içeri girer girmez soluğu Zeynep'in yanında aldı. "Nasıl oldun, Zeynep'im?"

Onur'un sorusuyla Zeynep derince iç çekti. "Beni bırak şimdi, Defne nasıl?" diye sorduğunda yeniden gözleri dolmuştu.

Onur ise içinde ağırladığı acıyla dudaklarını Zeynep'in saçlarının üzerine bastırdı. "Kızımız iyi, daha da iyi olacak."

Zeynep yanağından süzülen gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Onu görmek istiyorum."

Onur, hafifçe tebessüm etti ve Zeynep'in çenesini sevgiyle okşadı. "Seni onun yanına götüreceğim ama öncesinde seni ayağa kaldırmam ve yürütmem lazım," diyerek Zeynep'in üzerinden doğruldu. Ardından Zeynep'in üzerindeki örtüyü kaldırdı ve bacak arasına girdi. "Bir de kanamanı görmem lazım."

Onur, Zeynep'in bacak arasına girerken Zeynep, "Anneme haber verdin mi?" diye sorduğunda Onur onaylarcasına başını salladı. "Evet, hem annene hem de bizimkilere haber verdim. Çoktan yola çıkmışlardır," dedi ve Zeynep'in kanamasına çok kısa süre baktı.

Gördükleri canını sıkınca Zeynep'e belli etmeden yüzünü sıkıntıyla buruşturdu ve bacak arasından çıkıp Zeynep'in üzerindeki örtüyü yeniden üzerine örttü. Sessiz bir şekilde adımlarını odanın çıkışına yöneltmişti ki odadan çıkacağı sırada Zeynep'in sesiyle durmak zorunda kaldı.

"Nereye gidiyorsun? Hani ayağa kaldıracaktın?"

Parmakları kapının kulpuna uzanan Onur, kapıyı açmadan önce bedenini Zeynep'e çevirdi. "Kanaman ve ağrıların için iğne alıp geleceğim, ayrıca çarşafını değiştirmelerini isteyeceğim."

Zeynep başını sallarken Onur odadan çıktı ve dakikalar sonra yeniden odaya gelince Zeynep'i ayağa kaldırıp yürümesine yardımcı oldu. Onlar odanın içinde yürümeye devam ederken Merih ve Semih içeriye girince, Zeynep soluklanmak için yatağına geri oturdu.

"Geçmiş olsun, Zeynep."

Zeynep, Merih'le Semih'e başını salladı. "Teşekkür ederim ama Fatih nerede?" diye sordu ve cevap bekleyen bakışlarını Asya'ya çevirdi.

Asya hüzünle yüzünü buruştu. "Selin vurulmuş, ameliyata alınmış. Fatih şimdi yanında."

Zeynep'in gözleri korkuyla açıldı. "Peki, durumu nasılmış?"

Asya sıkıntılı bir nefes aldı. "Ameliyatı iyi geçmiş. Çok şükür, hayati tehlikesi yok. Şimdi uyanmasını bekliyorlar," dediğinde Zeynep rahat bir nefes verdi.

"Çok şükür. Nasıl olmuş olay?"

Zeynep'in sorusuna Onur cevap verince Zeynep bu defa bakışlarını Onur'a çevirdi. "Uyuyakalan bir askeri korkutmuş sanırım. Asker, uyku hâliyle sağa sola ateş edince Selin de vurulmuş."

Zeynep duydukları karşısında bir an kendini tutamayıp gülmeye başladı, ardından gözünün önünde kötü bir görüntü belirmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Çok özür dilerim, sinirlerim boşaldı." Asya belli belirsiz gülümseyince de Zeynep suçlu suçlu kaçırdı gözlerini Asya'dan. "Gerçekten özür dilerim, Asya."

Asya yüzündeki tebessümü bozmadan yanına gitti ve destek olmak istercesine hafifçe kolunu sıktı. "Önemli değil," diyerek kolundaki saate baktı. "Saat epey geç oldu, biz artık gitsek iyi olur. Senin de dinlenmen lazım."

Zeynep'le vedalaşmak için sarıldı. Aynı şekilde Zeynep de Asya'ya sarılırken, "Her şey için teşekkür ederim," dedi ve bakışlarını diğerlerine çevirdi. "Hepinize teşekkür ederim."

Onur da Zeynep'i desteklercesine başını sallayarak araya girdi. "Çok teşekkür ederiz."

Semih gülümseyerek Onur'un yanına gitti. "Biz bir şey yapmadık," diyerek Onur'un omzuna hafifçe vurdu. Ardından Merih'le birlikte odadan çıkarken Leyla, Zeynep'i öpmek için Zeynep'in yanağına uzandığında, Zeynep onu iyice kendine çekti ve fısıltı gibi çıkan sesiyle, "Dev aynası neden sessiz ve bana hiç kıvırcık demedi?" diye sordu, kuşku dolu bir sesle.

Leyla kaşlarını çattı. "Keyfi kaçtı beyefendinin de ondan. Daha sonra detaylı anlatırım."

Zeynep, Leyla'ya başını salladı ve Gökçe'yle de vedalaştıktan sonra Onur'la baş başa kalınca Defne'nin yanına doğru birlikte ilerlemeye başladılar.

Zeynep'in kalbi, kızını göreceği için heyecandan çarparken onun, yaşam mücadelesi vereceğini de görmek ürkek bir kuşun kalbi gibi titremesine sebep oluyordu.

Onur'la birlikte kızının yanı başına gidince gözyaşları bir kez daha yanaklarını ıslatmaya başladı. Minik kızı, kablolar arasında kaybolmuştu ve hayatında ilk kez böylesine yoğun bir acı damarlarına yapışmıştı. Boğazından güçlü bir hıçkırığın kopacağını anlayınca sesini bastırabilmek için başını Onur'un boynuna gömdü ve boğuk çıkan sesiyle ağlamaya başladı.

Zeynep'in, başını Onur'un boynuna gömmesiyle birlikte Onur'un da dudakları titremeye başlayınca Onur, titremesini zapt edebilmek için sertçe dudaklarını ısırdı ve titreyen sesini güçlükle kontrol edip, "Üzülme, yakında buradan sağlıklı bir şekilde çıkacak ve bizim yatağımızda, kollarımızın arasında olacak," dedi.

***

Selin, yavaşça gözlerini aralarken gözünü alan ışıktan irislerini kurtarmayı başardığında bakışları ona hüzünle bakan Fatih'i buldu. Fatih'in perişan hâlini görünce suçluluk duygusuyla kıvransa da, belli etmemek adına kaşlarını sahte bir öfkeyle çattı. "Bana öyle bakacağına bir şeyler yap, boğazım kurumuş."

Fatih de kaşlarını çattı ve işaret parmağını yüzüne doğrultarak, üzerine basa basa konuştu. "Bu gece şehit olabilirdin."

Selin ise umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkerken, karın bölgesinde hissettiği acıyla yüzünü buruşturdu. "Bunun, günün birinde olma ihtimalinin yüksek olduğunu zaten biliyorsun ve bunun için üzülmemen gerektiğini de biliyorsun, bunu konuşmuştuk seninle."

Fatih, Selin'e inanamayarak başını salladı ve oturduğu yerden kalktı. "Bazen seni hiç anlamıyorum," dedi, tedirgin bakışlarını Selin'in yüzüne dikti. "Nasıl oldu, nasıl vuruldun?"

Selin, Fatih'in sorusuyla bakışlarını bir anlığına boşluğa tutundurdu ve vurulduğu anı hatırlamaya çalıştı. Gözünün önüne görüntüler geldikçe öfkelendiğini hissetti ve bu görüntülerden kurtulmak için hafifçe başını salladı. "Nöbet devriyesi geziyordum. Kulaklarıma ayı hırıltısı gibi garip sesler dolunca sesi bulmaya çalıştım. Aslında tahmin ediyordum kimden geldiğini çünkü ilk kez basmıyordum. Çok geçmeden tahminlerimde yanılmadığımı anladım. Bizim Astsubay Halil, şapkasını yüzüne çekmiş, bir güzel yayılmış, horul horul uyuyordu. Ben de aklını almaya karar verdim, aldım da..." dedi ve gözünün önüne Halil'in korkmuş hâli gelince kendini tutamayıp gülmeye başladı.

Selin'in gülmeye başlamasıyla birlikte Fatih daha da kaşlarını çattı. "Sen onun aklını alınca o da senin canını almaya kalkmış, aman ne güzel," dedi ve elini ağrıyan ensesine götürdü. "Bakalım, babamın karşısında da böyle gülebilecek misin..."

Selin'in gülümsemesi anında yüzünde soldu ve panikle dudaklarını araladı. Bu hayatta dayanamadığı bir şey varsa o da

babasının üzülmesiydi. "Annemle babamın haberi olmayacak, özellikle babamın asla haberi olmayacak."

Fatih elini ensesinden çekti ve tek kaşı kavislenirken, "Nasıl haberi olmayacak acaba, Bayan Çokbilmiş? Bilmiyorum, farkında mısın ama 1 hafta sonra Asya'yı istemeye gelecekler," dedi.

Selin, üzerindeki paniği çabuk aştı ve rahat bir ifadeyle gülümsedi. "1 hafta burada kalacak hâlim yok ya. 1 hafta sonra ben onlardan yaramı gizlerim."

Bu defa gülme sırası Fatih'teydi. "Sen yarın taburcu olacağını falan mı sanıyorsun?"

Selin, yeniden tedirgin olmuştu. "Evet," dedi ve kurumuş boğazını ıslatmak için arka arkaya yutkundu.

Selin'in cevabıyla Fatih, parmak uçlarının üzerinde yaylanarak daha da gülümsedi. "En az 2 hafta buradasın."

Selin, duydukları karşısında gözleri şokla büyürken, "2 hafta mı?" diye sorup başını itiraz edercesine salladı. "Asla burada 2 hafta kalmam!"

Fatih ise kendinden emin bir ifadeyle kollarını göğsünde birleştirdi. "Onu, kendini tehlikeye atmadan önce düşünecektin. Şimdi ben ne dersem o."

***

Yaklaşık 1 saat sonra Asya diğerleriyle birlikte hastaneye geldiğinde, Fatih'i elinde kahvesiyle bahçede, bankın üzerinde tek başına otururken ve boşluğu izlerken buldu. Asya, onun bu hâliyle içi ezilince koşar adım yanına gitti.

Fatih de Asya'nın ona doğru yürüdüğünü görünce elindeki kahvesini banka bıraktı ve ayağa kalkarak sevdiği kıza doğru adımladı.

Asya, bakışlarının, yüzüne değdiği her noktasında ona ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordu. Sevdiği adamın yanakları çökmüş, göz çukurları derinleşmişti sanki. Yüzündeki acıyı açıkça görebiliyordu. Bir an önce sarılabilmek için ona doğru koşmaya baş-

ladı. Yanına varır varmaz Fatih, onu sıkıca bedenine hapsetti ve acısını dindirmek istercesine burnunu boyun girintisine gömüp arka arkaya derin nefesler almaya çalıştı.

Diğerleri de yanlarına gelirken Fatih bir süre daha Asya'nın boynunda kalmaya devam etti. Bir müddet daha öyle kaldıktan sonra bedeninden ayrıldı ve bakışlarını ona merakla bakan diğer gözlere çevirdi.

İlk konuşan Merih oldu. "Selin nasıl?"

Fatih'in göğüs kafesi, sıkıntılı bir nefese ev sahipliği yaptı. "Şok indeksi yükseldi ve karın içi drenlerden gelen kanama miktarı arttı. Ayrıca hematüri[1] başladı. O yüzden relaparotomiye karar verildi."

Gökçe bıkkınlıkla, "Bizim de anlayabileceğimiz bir dilde mi konuşsanız artık!" dediğinde Semih araya girdi.

"Yani yeniden cerrahi operasyon yapılacak."

Asya, "Ama iyi, değil mi?" diye sorunca Fatih'in solgun bakışları yeniden gözlerini buldu.

"İyi olacak."

"Ne zaman yapılacak peki?"

"Birazdan alacaklar."

Asya kararlı bir duruşla başını sallayıp, "O zaman ben de burada kalacağım, bu defa yanında olmak istiyorum," dedi.

Fatih, yüzünü avuç içlerinin arasına alıp nefesini usulca içine çekti. "Olmaz, güzelim. Burada yapabileceğin bir şey yok. Eve gidip dinlen, zaten herkes için zor bir geceydi," diyerek burnunun üzerinden öptü.

Her ne kadar Asya'nın bir yanı Fatih'in yanında kalmak istese de hastane ortamında ona ayak bağı olma düşüncesi ağır bastığı için, çaresiz bir kabullenişle başını sallamak zorunda kaldı. "Ama Selin çıkınca durumu bildirmek için beni arayacaksın, söz ver."

Fatih hafifçe tebessüm etti. "Uyuyor olacaksın."

"Hayır, uyumayacağım, bekleyeceğim."

---

[1] Hematüri: İdrarda kan görülmesi durumu.

Fatih, Asya'nın dudaklarını işaret parmağı ile başparmağı arasında hafifçe sıkıştırdı ve üzerine eğilip öptü. "Uyumanı istiyorum, beklemeni istemiyorum."

Asya yeni bir itiraza hazırlanıyordu ki Fatih'in telefonu çalmaya başlayınca Fatih telefonunu cebinden çıkardı ve arayana baktıktan sonra, "Ameliyathaneden arıyorlar, benim acilen içeriye girmem gerekiyor," diyerek Asya'ya döndü. "Selin çıkınca sana mesaj atacağım ama sen de bana söz ver, gider gitmez yatacaksın."

Asya onaylarcasına başını sallayınca yeniden yüzünü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarının üzerine ufak bir öpücük kondurdu. Ardından Semih ve Merih'e dönerek, "O yine size emanet," dediğinde Semih, "Merak etme. Selin çıkınca bize de haber ver, aklımız burada," dedi.

Fatih de başını salladı ve yanlarından koşarak ayrıldı.

***

Dakikalar sonra evin önüne geldiklerinde Asya'nın arabadan inmesiyle Leyla da inince, Semih şaşkınlıkla Leyla'ya baktı. Çok geçmeden sürücü koltuğundan inip şaşkınlığını sesine de yansıtırken, "Hayırdır, Leyla, sen neden indin?" diye sordu.

Leyla bakışlarını, ön koltukta sessizce oturan Merih'e beklentiyle çevirdi. "Bu gece eve gelmek istemiyorum, Asya'da kalacağım."

Semih, Merih'in kıyameti koparacağını çok iyi bildiğinden, kopacak kıyametin önüne geçebilmek için nafile bir çabayla Leyla'yı ikna etmeye çalıştı. "Leyla, bence eve gel ve bu konu daha fazla uzamadan Merih'le oturup konuşun, tatlıya bağlansın."

Leyla olumsuzca başını salladı ve umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Ben, Merih'le konuşup bir orta yol bulabileceğimizi düşünmüyorum, daha doğrusu Merih'in bana söz hakkı tanıyacağını sanmıyorum. Ona bensizlik lazım, belki o zaman aklı başına gelir de beni bir daha müdürüme rezil etmez."

Asya gözlerini korkuyla kapattı. Leyla'nın bile bile Merih'in damarına bastığının farkındaydı. Kulaklarına kapının sesi dolunca hızlıca gözlerini araladı ve Merih'in arabadan inip Leyla'nın karşısına dikildiğini gördü.

"Derdin nedir senin, Leyla? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Leyla, Merih'in öfkeli bakışlarının ablukasından gözlerini kaçırdı ve sesine sahte bir azar yerleştirdi. "Aklını başına toplaman için sana yardımcı oluyorum."

Merih ise sinirle gülmeye başladı. "Öyle mi?" diye sordu ve duyduklarına inanamıyormuşçasına başını sağa sola salladı. "Pekâlâ, böyle yapmaya devam et ve nerede kalmak istiyorsan, istediğin kadar orada kal."

Merih'in sözleri gecenin ayazına karışırken Leyla'nın omuzları hayal kırıklığıyla çöktü ve Leyla, bakışlarını Merih'in öfkeli gözlerine çevirdi. Asıl amacı, her zamanki gibi Merih'i olabildiğince kızdırmak, Merih'in kendisini omuzladığı gibi eve götürmesini sağlamaktı ama bu defa umduğunu bulamadı.

Merih'in son sözleriyle umudu güze çevrildi. "Ama umarım, geri döndüğünde beni aynı yerde bulabilirsin, Leyla."

"Oysaki ilişkimiz boyunca, sonu ne olursa olsun, ben sana yalan söylemeyi aklımın ucundan dahi geçirmemiştim."

XIX

2 GÜN SONRA...

"Asya ben ne yapacağım? Merih hâlâ aramadı."

Leyla'nın sorusuyla Asya oturduğu sandalyeden kalktı ve onun yanına gidip yatağın ucuna oturarak, ağlamaktan şişmiş gözlerinin içine baktı.

Leyla ağlamaktan harap olmuş, 2 gündür durmaksızın gözyaşı dökmüştü. Merih'i gördükleri son geceden beri Merih de hiç aramamış, Gökçe'den öğrendikleri kadarıyla evde büyük bir sessizliğe gömülmüştü.

Leyla elindeki telefonu yatağın üzerine bıraktı ve ağlamaktan iyice parlayan mavi gözlerini elinin tersiyle sildi. "Benden vazgeçmiş olamaz, değil mi?"

Asya, Leyla'nın yüzüncü kez sorduğu soruya karşılık başını iki yana salladı. "Merih'ten bahsediyoruz. Seni nasıl sevdiğini çok iyi biliyorsun."

Leyla yaşlı gözlerini yeniden telefonuna çevirdi. "Ama niye aramadı?" diye sorup bakışlarını telefonundan çekti. "Asya, biz onunla çok kavga ettik ama günün sonunda 'Özledim be, başlarım böyle küslüğe,' diyerek mutlaka soluğu yanımda alırdı. Şimdi niye yanımda yok?"

Asya derin bir nefes aldı. Aklına türlü türlü ihtimaller gelse de Leyla'nın kafasını karıştırmak istemiyordu. "Belki de sen istediğin için aramıyordur. Sonuçta adama biraz geri durmasını söyledin. Bu yüzden aramıyor olabilir mi?"

Leyla başını sağa sola sallayarak yeniden ağlamaya başladı. "Ben, benden tamamen uzaklaşmasını istemedim ki. Sadece Altan Bey konusunda geri durmasını istedim."

Leyla ağlamaya başlayınca Asya onu kendine çekti ve başını omzuna yaslayarak hıçkırıklarının azalmasını bekledi.

Leyla bir süre omzunda ağladıktan sonra birden başını kaldırdı ve hızlıca yataktan inerek ayağa kalktı. "Hadi, dışarı çıkıp gezelim biraz, oda beni boğuyor gibi. Duvarlar sanki üzerime geliyor."

Asya bakışlarını saate çevirdi. Vakit akşamüzerini çoktan geçmişti. Ayrıca bu saatte dışarıya çıkmalarında büyükbabasının sorun çıkarma ihtimali çok yüksekti. "Çıkalım çıkmasına ama büyükbabam sorun çıkarabilir."

Leyla, "Ben onu ikna ederim," diyerek hızlıca odadan çıktı.

Asya durması için seslense de Leyla, onu dinlemeden büyükbabasının yanına gitti ve dediği gibi uzunca bir süre dil döktükten sonra, geç gelmeyeceklerine söz vererek büyükbabasını ikna etmeyi başardı.

Büyükbabayı ikna etmesiyle birlikte üzerlerini değiştirdiler ve kendilerini alelacele sokağa attılar.

Leyla, Asya'nın arabasına doğru yürümek yerine tam tersi güzergâha adımlarını çevirince Asya durmasını sağladı ve arabasını işaret etti. "Arabayla gitmeyecek miyiz?"

Leyla ise inanamayarak kaşlarını havalandırdı. "Asya, 'Oda beni boğuyor, duvarlar üzerime geliyor,' diyorum, hava almak istiyorum; sen 'Arabayla gitmeyecek miyiz?' diye soruyorsun," dedi hayretle ve geri dönüp Asya'nın koluna girdi. "Herhangi bir yere gitmiyoruz, sadece yürümek ve hava almak istiyorum."

Asya, Leyla'ya cevap vermek yerine sadece adımlarına eşlik etti. Bakışlarıysa telefonundaydı. Evden çıkmadan önce Fatih'i arasa da Fatih cevap vermemişti.

"Bu gece nöbeti var, değil mi?"

Asya, Leyla'nın sorusuyla bakışlarını ona çevirince kendisini izlediğini gördü. "Evet, nöbeti var."

Leyla derin bir iç çekti. "Bu gece Merih'in de nöbeti vardı, ne yapıyor acaba şimdi?"

Asya belli belirsiz gülümsedi. "Neden arayıp ona sormuyorsun?"

Leyla da gülümsedi ama onun gülümsemesi burukçaydı. "Aşkta elbet gurur olmaz ama haklı olduğum hâlde onu ararsam, bir daha haklı olduğumda o beni hiç aramayacak."

Asya zamana bırakmaları gerektiğinin farkındaydı. Destek olmak istercesine kolunu sıkıp, kol kola yürümeye devam etti.

Yaklaşık yarım saat kadar yürüdükten sonra bir barın önünden geçerlerken, Leyla adımlarını durdurdu ve Asya'nın kolundan çıkıp, "Bir kadeh içki içelim mi? Sonra eve döneriz," dedi.

"Olmaz, Fatih onsuz bara gitmemden pek hoşlanmıyor."

"Merih de hoşlanmıyor ama şimdi onlar yanımızda yok ve ben, acımı dindirmek için içmek istiyorum."

Asya anında yüzünü buruşturdu. Hayatının hiçbir döneminde bu cümleyi bir türlü gerçekle bağdaştırmamış, buna bir anlam verememişti. "Alkol acı dindirmiyor. Şu saçmalığı kim icat etti, bilmiyorum ama alkol sadece beyin uyuşturuyor."

Leyla bilmiş bir ifadeyle omuzlarını kaldırdı. "İşte o uyuşma sayesinde birkaç saatliğine de olsa acıyı unutmuş oluyoruz," dedi ve ellerine uzandı. "Hadi, Asya, kırma beni, bir kadeh içip çıkacağız."

Asya başını iki yana salladı. "Leyla, lütfen ısrar etme. Fatih, onsuz gitmemden hoşlanmıyor ve ben, durduk yere, hele ki canı Selin için bu kadar sıkılmışken onunla tartışmak istemiyorum."

Leyla son bir umut Asya'nın gözlerinin içine baktı ve yalvarırcasına, "Ama aradın, açmadı. Hem bak, hemen çıkacağız, nereden haberi olacak?" dedi.

Asya, Leyla'nın ısrarı karşısında ne yapacağını bilemezken sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. "Fatih birazdan, onu aradığım için geri arayacak beni. Bardaki sesleri duyduğunda ne olacak?"

Leyla aklına gelen fikirle kurnazca gülümsedi. "Mesaj yaz. Öylesine aradığını ama şimdi uyuyacağını yaz. Böylece aramaz."

Leyla, Asya'nın gözlerinin içine öylesine umutla bakıyordu ki o bakışlar karşısında çaresizce yüzünü buruşturdu Asya. "Yapma, Leyla, arkasından iş çevirmek istemiyorum."

Leyla daha fazla dayanamayıp kaşlarını çattı. "Aman, tamam. Kırk yılın başında bir şey istedim senden, hemen kır beni. Altı üstü bir kadeh içip çıkacaktık. Maksimum 20 dakika kadar içeride kalacaktık. Neyse, tamam, eve gidelim."

Sözlerini o kadar vurgulu kullanmıştı ki Asya o an Leyla'nın ona gerçekten kızdığını anlamıştı. Koluna uzanıp, "Yapma böyle, Leyla," dese de Leyla kolunu parmaklarının arasından hızlıca kurtardı.

"Barın önünde daha fazla dikilip durmayalım, zaten rezil olduk," dedi ve adımlarını hareket ettirmeye başladı.

Asya, bar ile Leyla arasında gelip giderken sıkıntıyla yanaklarını şişirdi ve arkasından seslendi. "Sadece bir kadeh..."

Leyla adımlarını durdurdu ve bedenini hızlıca Asya'nın kararsız yüzüne çevirdi. "Belki iki..."

"Bir dedin..."

"Çok hızlı içeceğim, 20 dakikayı aşmadan buradan çıkacağız."

Asya sıkıntılı bir nefes aldı ve onayladığını belli edercesine gözlerini kapatıp açtığında Leyla koşarak boynuna atladı. "Mükemmelsin, Asya, çok teşekkür ederim."

Asya gerginlikle dudaklarını araladı. "Umarım, Fatih'in haberi olmaz."

"Merak etme, olmayacak."

Leyla, Asya'nın boynundan ayrıldı ve birlikte içeriye girdiler. Bar tezgâhının önündeki taburelere oturup siparişlerini verdiler.

Yaklaşık 1 saat sonra Leyla üçüncü kadehini söylediğinde ise Asya kaşlarını çattı. "Bir kadeh, belki iki olur, dedin, şimdi üçüncüyü söylüyorsun."

Leyla önüne bırakılan kadehi eline aldı ve kadehi keyifle dudaklarına götürürken, "Çok iyi gidiyor ama ne yapabilirim?" diyerek büyükçe bir yudum aldı.

"Leyla, ben cidden çok sıkıldım, çok huzursuzum. Bir an önce gidelim. Zaten Fatih'e yalan söyledim, büyükbabam da arar birazdan."

Leyla tasdik edercesine başını salladı. "Tamam, haklısın, abarttım. Özür dilerim, hadi gidelim," dedi ve bir anda yüzünü buruşturdu. "Zaten midem de fena oldu, yoğun bir şekilde yanmaya başladı."

Leyla'nın yüz ifadesinin değiştiğini görünce Asya, tedirginlikle, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim ama bir lavaboya gitsem daha iyi olacağım."

"Ben de geliyorum seninle."

Leyla başını sallayıp ayağa kalktı fakat kalkmasıyla geri oturması bir olunca fısıltıyla dudaklarını araladı. "Çok fena başım dönüyor."

Asya'nın kaşları şaşkınlıkla havalandı. Leyla'yı iyi tanıyordu ve iki kadehle sarhoş olmayacağını çok iyi biliyordu. Düşüncesini tasdik ettirmek amacıyla, "İki kadehle mi?" diye sordu.

Leyla garip bir ifadeyle dudaklarını bükmeye çalıştı fakat başarılı olamadı. "Ben de anlamadım. Her zaman içtiğimdendi," dedi ve titremeye başlayan elini kalbinin üzerine götürdü. "Şimdi de kalp çarpıntısı başladı ve üzerimden resmen soğuk ter boşalıyor."

Leyla'nın hâli, Asya'yı giderek korkutunca Asya, oturduğu yerden hızlıca kalktı ve yanına gitti. Aklına gelen düşünce içini kemirirken, "Leyla, neler oluyor? Zehirlenmemişsindir, değil mi?" diye sorunca Leyla korkuyla başını ona çevirdi.

"Kahretsin! Ben evden çıkmadan önce, başım çatlayacak kadar ağrıdığı için ağrı kesici içmiştim."

Leyla'nın sözleriyle Asya'nın da kalbi korkuyla çırpınmaya başladı ve gözleri dehşetle büyüdü. "Leyla, delirdin mi sen? İlaç aldıktan sonra nasıl alkol alırsın?"

Leyla gözlerini sımsıkı kapattı ve elini gözlerinin üzerine bastırdı. Başı döndüğü her hâlinden belli oluyordu ve yüzü, gitgide kireç gibi bembeyaz olmaya başlamıştı. "İlaç aldıktan birkaç saat sonra alkol alırsan bir şey olmaz, diye biliyorum."

"Ah, Leyla a-" Asya cümlesini tamamlayamadan Leyla bir anda kendinden geçince Asya'nın çığlığı barı inletti.

Çevresindeki birkaç kişi anında yanlarına gelirken bazılarının küçümser bakışları üzerlerindeydi. Hatta çevresindeki birkaç kişinin alay eden sesini net bir şekilde duyabiliyordu Asya.

"İçmeyi bilmiyorlar, sonra da sızıyorlar."

Duydukları öfkelenmesine sebep olsa da onları duymazlıktan gelip yanındaki barmene çevirdi başını. "İlaç almış, muhtemelen zehirlendi. Hemen ambulans çağırın!"

Barmen, sözlerini yineletmeden başını sallayınca yeniden Leyla'ya döndü ve sesini duymasını istercesine adını haykırmaya başladı. Ona bir şey olmasından ölesiye korkuyordu. "Leyla, aç şu gözlerini!"

Dakikalar sonra ambulans geldiğinde ise Leyla hâlâ kendinde değildi ve kendine gelememesi Asya'nın korkudan iyice deliye dönmesine sebep oluyordu.

Leyla'nın ambulansa bindirilmesiyle Asya da onunla bindi ve birlikte hastaneye doğru yol almaya başladılar. Ambulansın içindeki görevlilere durumu izah ederken telefonuna bildirim gelince çantasından telefonunu çıkardı ve gelen mesaja baktı.

Mesajı gönderen Fatih'ti.

Fatih'in mesaj gönderdiğini görünce, idrak ettiği gerçekle vücudu sarsıldı ve korku dolu bakışlarını karşısındaki görevliye çevirdi. "Hangi hastaneye gidiyoruz?"

Karşısındaki görevli, Fatih'in çalıştığı hastanesinin adını söyleyince de başından kaynar suların döküldüğünü hissetti.

***

Fatih, gecenin ilerleyen saatlerinde gelen trafik kazasıyla birlikte acil ameliyata girerken, saatler sonra ameliyattan çıktığında Asya'nın mesajını görür görmez üzerinden ameliyatın tüm yorgunluğunun gittiğini hissetti ve sesini duyamamak her ne kadar canını sıksa da onu sevdiğine dair mesaj yazıp, telefonunu önlüğünün cebine koydu, ardından odasına doğru ilerledi.

Yaklaşık yarım saat sonra ise asistanın aralık kapıyı çalmasıyla birlikte bakışlarını kapıya çevirdi.

"Hocam, gelebilir miyim?"

Fatih başını sallayarak içeriyi işaret etti. "Tabii, bir sorun mu var?"

Birkan içeriye doğru tereddütlü birkaç adım attı ve Fatih'in haberinin olup olmadığından emin olmadığı için aynı tereddütle konuşmaya başladı. "Hocam, acil servisten aradılar ve kız arkadaşınız Asya Hanım'ın az önce Leyla Esen adında biri için giriş yaptırdığını söylediler."

Fatih, Birkan'ın sözleriyle afallarken kaşlarını çattı ve oturduğu yerden yavaşça ayağa kalktı. "Şaka mı bu?"

Birkan olumsuzca başını salladı. "Hayır, hocam. Leyla Esen, akut alkol zehirlenmesi[1] sebebiyle hastaneye getirilmiş. Şu an midesi yıkanıyor."

***

Asya gerginlikle hastanenin soğuk koridorlarında ileri geri hareket ederken, aynı zamanda kendi kendini yiyordu. "Sakin ol, Asya, Leyla iyi olacak ve Fatih burada olduğumuzu öğrenmeyecek. Sonuçta koskoca hastane ve bizi burada görmesi imkânsız."

Sıkıntıyla soludu. "Ya ameliyattadır ya da odasındadır, işi başından aşkındır. Nasıl haberi olabilir ki?"

[1] Kısa süre içinde yüksek miktarda alkol kullanıldığında meydana gelir.

Sorduğu sorunun cevabını ararken huysuzca yüzünü buruşturdu. Kendini kandırmaya çalıştığının farkındaydı ve Fatih'in eninde sonunda burada olduklarını öğreneceğinden emindi.

Avuç içini sertçe alnına vurdu. "Kimi kandırıyorum ki? Fatih'in çalıştığı hastanedeyiz. Sadece Fatih değil, herkes her şeyi öğrenecek." Gergin bir soluk firar etti dudaklarının arasından ve elini, saçlarının arasına geçirerek başını yukarıya kaldırdı. "Off, Allah'ım, ben ne yapacağım?"

Arka arkaya sıkıntılı nefesler üfledi ve başını yeniden dik konuma getirirken bu defa stresine şiddetli bir mide ağrısı eşlik etmeye başladı. Hissettiği korku, gerginlik ve çaresizlik resmen midesine vurmuştu. Ne yapacağını, bu olayı en az hasarla nasıl atlatabileceğini düşündüğü sırada gözleri, aklına gelen yeni düşünceyle kısıldı. "En azından Fatih'e burada olduğumu ben haber vermeliyim, Leyla'ya olanları benim ağzımdan duymalı. Böylelikle belki de bu konuyu uzatmadan kapatabilmeyi başarırız."

Düşüncesini tasdik edercesine başını salladı ve Fatih'e haber verme telaşı içinde telefonuna yöneldiği anda telefonu çalmaya başlayınca panikle telefonunu çantasından çıkardı, akabinde arayan kişiye baktı.

Arayan büyükbabasıydı.

Büyükbabasının aradığını görünce gözleri korkuyla büyüdü. Onu tamamen unutmuştu. Asıl, ona ne diyecekti?

Hissettiği gerginlikten dolayı artık bayılmanın eşiğindeydi ve aldığı nefes ciğerlerini patlatmak üzereydi. Zar zor genzini temizledi. Sesine sahte bir neşe katarak telefonu cevapladı. "Efendim, büyükbaba?"

Büyükbabasının huzursuz sesi anında kulaklarını doldurdu. "Asya, nerede kaldınız?"

Gözlerini sıkıca kapattı ve elini yumruk yapıp yavaşça alnına vurmaya başladı. Ona yalan söylemekten nefret etse de onu korkutmamak amacıyla bunu yaptığı için, suçluluğunu kendince az da olsa bastırmaya çabaladı. "Leyla'nın migreni tuttu, büyükba-

ba. Ağrıdan duramayınca Fatih'in yanına geldik. Bir iğne yapılsın, eve geleceğiz."

Büyükbabasının panik dolu sesi vicdanını sızlattı. "Doğruyu söyle, Asya. Siz iyi misiniz, bir şey mi oldu?"

Onu sakinleştirmek için alelacele cevapladı sorusunu. "Gerçekten iyiyiz, büyükbaba, Leyla'nın ağrısı da birazdan geçer. Merak etme."

Büyükbabasının aldığı sıkıntılı nefes, telefonun diğer ucundan ona geldi ve sanki boğazını görünmez ellerle sıkmaya başladı. Büyükbabası, "Sizi görmeden içim rahat etmeyecek, bir an önce gelin, sizi bekliyorum," deyince, söylediği yalanın içinde batıyormuş gibi hissetmesine sebep oldu.

Alev alev yanmaya başlayan yüzünü eliyle serinletmeye çalıştı. "Bizi beklemene gerek yok, büyükbaba. Uykusuz kalma. Leyla'ya daha iğne vurulacak, ayrıca yol uzun. Eve gelmemiz en az 1 saat."

Büyükbabasının az önceki sıkıntılı sesi, yerini bu defa öfkeye bıraktı. "Bir daha gece dışarı çıkmak yok, Asya! Bu gece sondu! Beni duydun mu?"

Büyükbabasına itiraz etmek istese de bunun, onu daha çok kızdıracağını ve kalbine zarar verebileceğini düşündüğü için çaresiz bir kabullenişle onaylamak zorunda kaldı. "Tamam, büyükbaba, nasıl istersen..."

Asya, büyükbabasına cevap verdiği sırada arka planda telefonu çalmaya başlayınca, telefonu kulağından ayırıp, ekranda beliren isme baktı. Ekranda gördüğü isim sertçe yutkunmasına sebep oldu; Fatih arıyordu. Boğazında soluk bir inleme can buldu ve biraz olsun sakinleşen kalp atışları, yine göğüs kafesini parçalayacakmış gibi atmaya başladı.

O hengâmede büyükbabasının öfkeli sesini yeniden duyunca telefonu kulağına götürdü. "Sizi bekliyor olacağım."

Asya büyük bir yenilgiyle telefonu kapatıp, kısa bir süre ekrandaki cevapsız çağrıya baktı. Kopacak kıyametin şiddetini içinde ağırlayıp ekrandaki isme dokundu ve telefonu kulağına

götürdü. Telefon daha ilk çalınışında açılırken, Fatih'in telaşlı sesini duyunca gözleri ağlama isteğiyle sızladı. "Asya, iyi misin?"

İçinde hissettiği telaşa yenik düşerek, ondan kaçmak umuduyla koridorun çıkışına doğru hızlı adımlarla yöneldi "Ben iyiyim ama Leyla iyi mi, bilmiyorum."

Fatih'in de koştuğunu hızlı soluk alışverişlerinden anlıyordu ve bu, içindeki ağlama isteğini sürekli kamçılıyordu. "Neredesin, güzelim? Yanına geliyorum."

Sorusuna cevap vermek için tam dudaklarını aralamıştı ki cevap veremeden koridorun başında onu görünce kalbi tekledi ve hızlı adımlarını durdurup telefonu ağır hareketlerle kulağından indirdi.

Fatih şimdi tüm heybetiyle karşısındaydı ve artık kaçış yoktu. Söylediği yalanın sonucuyla yüzleşme vakti gelmişti.

Fatih ise adımlarını daha da hızlandırıp yanına gelir gelmez, sert soluklarının arasından kollarını sardı ve Asya'da bir şey olup olmadığını anlamak istercesine, bakışlarını telaşla üzerinde gezdirdi. "Güzelim, n'oldu, sen iyi misin? Leyla'nın neden midesi yıkanıyor?"

Fatih'in ardı arkası kesilmeyen sorularıyla derin bir nefes almaya çabaladı ve titreyen sesimi kontrol etme gayreti içinde dudaklarını araladı. "Leyla..." Bir an için ne diyeceğini bilemeyince duraksamak zorunda kaldı.

Beyninin içinde susmak bilmeyen binlerce ses vardı sanki. Her biri farklı cevaplar veriyor, hâlâ Fatih'e tam manasıyla ne diyeceğini bilemiyordu. Kapana sıkışmış gibi hissediyordu.

"Asya?"

Fatih'in sesiyle düşüncelerinden çıktı ve bakışlarını cevap bekleyen gözlere çevirip, ne söyleyeceğini toparlamaya çalıştı. "Leyla ile biraz alkol aldık ve o, alkol almadan önce, baş ağrısı olduğu için ilaç almış. Ben bilmiyordum, bilseydim engel olurdum."

Asya, onu iliklerine kadar saran kasveti yavaş yavaş anlatmaya başladığında, Fatih'in kaşları belli belirsiz çatıldı. "Alkol aldığın için mi erken yatmıştın?"

Fatih'in sorusu, içindeki ağlama isteğini daha da arttırdı ve gözlerinin dolmasına sebep oldu. Konuştuğu anda boğazında beliren hıçkırığın firar edeceğini bildiği için başını olumsuzca sallamak zorunda kaldı.

Asya'nın gözlerinin dolduğunu gören Fatih'in kaşlarının çatılışı daha da derinleşti. "Asya, neler oluyor?"

Asya kuruyan boğazını ıslatmak için yutkunmaya çalıştı ve kirpikleri, titrekçe birbirine çarparken tüm gerçeği fısıldadı. "Fatih, ben aslında uyumuyordum. Biz Leyla ile biraz hava almak için dışarı çıkmıştık ve Leyla alkol almak isteyince bir bara gittik. Sonra o zehirlenince de bizi buraya getirdiler. Gerisini biliyorsun."

Asya'nın dudaklarından dökülen her kelimeyle Fatih'in gözlerindeki telaş silindi, yerine koyu bir hayal kırıklığı yerleşti. Ardından kollarındaki güçlü tutuşu gevşedi ve kollarını saran parmakları yavaşça kayarken ruhsuz sesi duyuldu. "Anlamadım... Sen, bana yalan mı söyledin?"

Fatih'in, kollarını bırakmasıyla birlikte Asya yere düşeceğini zannetti. Boşluğa bırakılmış gibiydi. Ayakta kalabilmek için parmaklarıyla ceketinin uçlarına sıkıca tutundu. Göz pınarında can bulan gözyaşları da Fatih'in gözlerindeki hayal kırıklığını görünce yavaşça süzüldü. "Fatih, ben çok özür dilerim."

Fatih ise Asya'yı duymuyor gibi sadece gözlerinin içine bakıyordu. Kısa bir süre sessizliğin huzursuzluğu aralarında asılı kaldı ve Fatih sadece gözlerinin içine bakmakla yetindi. Mavi gözleri karanlık, dipsiz bir kuyuyu andırmaya başlamıştı ve Asya'yı da o karanlığına doğru çekiyor gibiydi.

Asya ne söyleyeceğini bilmiyordu. İlk kez karşısında dili tutulmuş gibi hissediyordu ve bu his, kendine olan öfkesinin içinde büyüyüp gözlerinden taşmasına sebep oluyordu.

Aralarındaki sessizlik uzayınca titreyen dudaklarını dişledi ve sesini bulmayı başarıp dudaklarını araladığında arkasındaki kapı kayarak açıldı.

Kapının açılma sesiyle birlikte Fatih, Leyla'nın midesini yıkayan doktorun yanına gittiğinde Asya da soluğu doktorun yanında aldı.

Fatih, "Hocam, ben beyin cerrahi servisinden Fatih Atahan," deyince karşılarındaki doktor, *"Anlıyorum,"* anlamında başını salladı ve samimi bir tebessümle dudaklarını kıvırdı. "Adınızı duymuştum. Siz hasta yakını mısınız?"

Doktorun bakışları, Fatih ile Asya arasında gidip gelirken Fatih onaylarcasına başını salladı. "Evet."

"Hasta buraya getirildiğinde bilinci kapalıydı ve entübasyon kontrolü altında serum fizyolojik solüsyonu[1] verip aspire ederek midesini yıkadık. Hasta, şimdi kontrol odasına alındı. Gözlem sonucu durumuna göre taburcu edeceğiz, geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim, hocam."

Doktor yeniden gülümsedi ve yanlarından uzaklaştı. Asya, doktorun arkasından bakıp, "Leyla'yı görebilecek miyiz?" diye sordu.

Fatih'in yüzüne bakma cesaretiyse şu an için yoktu.

Fatih'in bedeni de telaşsızca Asya'ya döndü. Aralarında neredeyse mesafe yoktu. Verdiği nefesler Asya'nın saçlarına karışıyordu.

Asya başını ürkekçe kaldırdığında Fatih'in soğuk bakışları bir kez daha gözlerini buldu. Fatih, aynı soğuk ifadesiyle, "Birazdan," dedi ve gergin bir nefes verdi. "Peki ya büyükbaban, burada olduğunuzu biliyor mu?"

Aslında Fatih de farkındaydı, bu saatte Asya'nın evde olmamasının büyükbabasıyla aralarında sorun yaratacağının. Öfkesinin yanında bu gerçek, canını daha çok sıkıyordu.

Asya suçlu suçlu başını salladı. "Evet ama Leyla'nın migreninin tutuğunu söyledim. İğne vurulup birazdan evde olacağımızı sanıyor."

---

[1] Halk dilinde tuzlu su olarak bilinen solüsyon.

Fatih'in yüzüne şaşkınlık dolu bir gülümseme yerleşti. "Çok güzel," dedi ve söylediğini desteklercesine başını salladı. "Gerçekten çok güzel... Bu gece beni fazlasıyla şaşırtıyorsun, Asya."

Fatih'in gözlerinin tam ortasında takılı kalan hayal kırıklığını Asya, iliklerine kadar hissedebiliyordu. Tek isteği, bu gecenin bir kâbustan ibaret olmasıydı ve bu kâbusun bir an önce son bulmasını şiddetle arzuluyordu.

Söyleyecek bir şey bulamayınca bakışlarını ondan kaçırdı ve suçlu bir çocuk gibi parmaklarıyla oynamaya başladı. Fatih'in bakışları da Asya'nın parmaklarına indi; keyifsizce karşısında kıvranmasını izliyordu. "Araban nerede?" diye sorunca, Asya parmaklarıyla oynamayı bıraktı.

"Evin önünde. Buraya ambulansla geldik."

Fatih sert bir nefesle göğüs kafesini şişirdi. Ardından adımlarının rotasını koridorun çıkışına doğru çevirdi. "Odama gidelim, arabamın anahtarını al ve bir an önce eve git. Büyükbabanın sana daha fazla kızmasını istemiyorum."

Fatih yanından uzaklaşmaya başlayınca Asya, onu durdurmak amacıyla koluna uzadı ve parmaklarını koluna sardı. "Ya Leyla? Onu burada yalnız bırakamam. O, birkaç saat içinde taburcu olmayacak mı?"

Fatih adımlarını durdurmak zorunda kaldı ve bedenini yeniden Asya'ya çevirip eline baktı. Gözlerindeki kesif soğukluk devam ediyordu. "Leyla bu gece burada kalacak, muhtemelen sabah taburcu olacak."

Asya'nın göz bebekleri endişeyle büyüdü. "Onu burada yalnız bırakamam. Leyla yalnız kalmaktan hoşlanmaz, korkar."

Asya konuşurken Fatih, kolunu parmaklarının arasından kurtarınca cümlenin sonuna doğru Asya'nın sesi, dudaklarından inilti gibi döküldü ve eli, dalından kopmuş cansız bir yaprak gibi boşluğa düştü. Fatih'e baktığında onun da gözlerinin, boşluğa düşmüş elinde olduğunu ve gözlerinde kısa süreliğine de olsa bir yumuşama olduğunu gördü. Soğuk davrandığından dolayı kendi-

ni için için yediğinden emindi ve onu, böyle bir duygu karmaşasına sürüklediği için kendinden nefret ediyordu.

Asya, Fatih'i izlemeye devam ederken Fatih, izlendiğini fark edince yeniden soğuk ifadesine büründü. "O, bütün gece uyuyacak ve gözlem altında tutulacak. Burada olman bir şeyi değiştirmeyecek. Ayrıca ben buradayım, onu yalnız bırakmayacağım."

Asya, aklına Merih gelince tereddütle, "Merih'e haber verecek miyiz?" diye sordu. "Yani haberi olmalı."

Fatih, şakakları ağrımaya başlamış gibi parmaklarını şakaklarına bastırıp gözlerini kapattı. "Hayır, haberi olduğu anda nöbetini bırakır ve buraya gelir. Onun nöbetten ayrılmaması gerekir, hele ki dünden beri başhekimiyle..." dedi fakat cümlenin devamını getirmeden susunca Asya, kuşkuyla onun yüzüne baktı.

"Başhekimiyle, ne?"

Asya'nın sesine yansıyan kuşkuyla Fatih gözlerini araladı. "Önemli bir şey değil," dedi ve yeniden yürümeye başladı.

Asya sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. İçini yeni bir kurt kemirmeye başlamıştı. Biliyordu ki Merih'in Leyla'nın burada olduğundan haberinin olmaması, Fatih'le arasının açılacağı anlamına geliyordu.

Adımlarını hareket ettirdi ve Fatih'in duyamayacağı bir şekilde isyan edercesine mırıldandı. "Ah Leyla, ah, hem kendini hem beni hem de Fatih'i yaktın."

Bir süre birlikte soğuk koridorlarda sessizliği paylaştılar. Asya, sessizliğe daha fazla dayanamayacağını anlayınca, nafile bir çabayla sessizliklerine son vermeye çalıştı. "Fatih, Merih ona söylemediğin için sana çok kızacak."

Umduğunun aksine, Fatih cevap vermek yerine sessiz kalmayı tercih etti. Fatih de Merih'in ona kızacağını biliyordu ama verdiği kararın doğruluğunu da iyi biliyordu.

Fatih'in odasına geldiklerinde Fatih sessizliğini korumaya devam ediyordu ve bu durum Asya'nın canını sıkmaya başlamıştı. Anahtarı almak için ceketine yönelince ona doğru yürüdü ve yü-

züne bakmasını sağladı. "Fatih, lütfen böyle yapma, beni sessizliğinle cezalandırmaktan vazgeç."

Fatih bıkkın bir nefes aldı. "Ne dememi bekliyorsun?"

"Ne dersen de ama böyle sessiz kalma. Bana sessiz kalmandan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Fatih bu defa belli belirsiz tebessüm etti ama tebessümü keyiften epey yoksundu. "Ne büyük tesadüf... Sen de benim yalandan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Asya sıkıntıyla yanaklarını şişirip, "Fatih, inan ki mecburdum," deyince Fatih hayretle onun yüzüne baktı.

"Bana yalan söylemeye mi mecburdun?"

Asya konuştukça battığını hissediyordu. Alelacele, "Hayır, öyle söylemek istemedim," dedi. "Yani Leyla çok ısrar etti. Biliyorsun işte Leyla'nın huyunu. Onu kıramadım. Senin de bara sensiz gitmemden hoşlanmadığını bildiğim için yalan söylemek zorunda kaldım."

Hayretle bakan Fatih'in bakışlarında zerre değişim olmadı. "Evet, hoşlanmıyorum. Sarhoş adamların olduğu bir yere yalnız başında gittiğinde seni rahatsız edeceklerini ya da sana sarkıntılık yapacaklarını bildiğim için hoşlanmıyorum ki buna daha önce şahit olduk," dedi ve sakinleşmek istercesine küçük bir nefes aldı.

Asya, Fatih'in bakışlarından o geceyi anımsadığını anlamıştı. Kız kıza çıktıkları; barda eğlendikten sonra bar çıkışı üç adamın, onları eve kadar takip ettikleri ve buldukları ilk fırsatta taciz ettikleri gece, Asya'nın ruhunda derin bir sızı bırakmıştı.

Düşüncelerini bölen, Fatih'in sesi oldu. "Mesele, arkadaşınla bir yerlere gidip bir şeyler yiyip içmen değil. Elbette bunları yapacaksın. Ben seni hiçbir zaman kısıtlamadım. Benim yalnız gitmeni istememe sebebim de seni kısıtlamak değil, başına bir şey gelmesinden korkmamdı. Ama sen bana, seni kısıtlıyormuşum gibi yalan söylüyorsun."

Asya, Fatih'in haklı olduğunu biliyordu. Ona doğru bir adım attı. "Fatih, gerçekten üzgünüm, böyle olmasını hiç istememiştim."

Fatih'in kaşları yeniden çatıldı. "Peki, bu gece buraya gelmeseydiniz ne olacaktı? Sabah gözlerimin içine bakarak yalanına devam mı edecektin?"

Fatih'in sorusuna verecek cevabı olmayan Asya sessiz kalınca, Fatih sinirle gülmeye başladı. "Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi ve bedenini kapıya çevirdi. "Oysaki ilişkimiz boyunca, sonu ne olursa olsun, ben sana yalan söylemeyi aklımın ucundan dahi geçirmemiştim."

Fatih'in odadan çıkmasıyla birlikte Asya derin bir iç çekti. Onu, kolay kolay affetmeyeceğini anlamıştı. Omuzları yenilgiyle çöktü ve onun ardından yürümeye başladı. Birlikte, sessizce koridorları aşıp Leyla'nın kaldığı odaya girdiler.

Leyla derin bir uykudaydı ve yüzü oldukça solgun görünüyordu.

Asya hüzünle yüzünü buruşturmuştu ki Fatih, "Şimdilik burada yapılacak bir şey yok. Dediğim gibi, onu sık sık kontrol edeceğim. Şimdi gitsek iyi olacak," deyince kararsız bakışlarını ona çevirdi.

Kendi suçları yüzünden Merih'le aralarının açılmasını istemiyordu. Son bir umutla, "Fatih, Merih'e haber versen iyi olacak," dediğinde Fatih gergin bir nefes aldı.

"Haber vereceğim ama hemen değil. Birkaç saat sonra vereceğim, zaten şu an onun da burada yapabileceği bir şey yok."

Asya, Fatih'in kararlı gözlerine baktıkça onu kararından vazgeçiremeyeceğini anlayıp başını sallamakla yetindi ve yeniden odadan çıkıp, onunla birlikte hastanenin çıkışına doğru ilerlemeye başladı.

Fatih'in arabasının yanına geldiklerindeyse ikisi de sessizliklerini korumaya devam ediyordu. Sanki çıt çıksa gece üzerlerine yıkılacakmış gibi hissediyorlardı. Uğultulu bir rüzgâr etraftaki ağaçları sallarken Fatih, arabanın kapısını açtı ve Asya'ya binmesi için işaret etti. "Eve daha fazla geç kalma."

Asya yavaşça başını salladı. Fatih hâlâ gözlerine bakmıyordu ve durum gitgide üzerine sinir dalgasının yerleşmesine sebep

oluyordu. Ayrıca Fatih'in, yanından ayrılırken kırgın olmasını istemiyordu ve buna bir an önce son vermek için, arabaya binmeden önce aralarındaki mesafeyi kapatarak parmaklarıyla çenesini kavradı. "Yapma böyle, sevgilim. Gerçekten çok üzgünüm."

Fatih'in gözlerine pişmanlıkla bakmaya başlayınca Fatih de az öncesine tezat daha ılıman bir sesle, "Bu konuyu yarın konuşalım mı? Şimdi sana çok kızgınım ve yanlış bir şey söylemek istemiyorum," dedi.

Asya itiraz etmek istercesine, "Fatih," dese de Fatih daha fazla konuşmasına izin vermedi.

"Lütfen, Asya..."

Asya sonunda pes edip arabaya bindi. Fatih de kapısını kapatmıştı. Camı açıp, "Taksiyle eve gidebilirdim, sen yarın arabasız nasıl gideceksin?" diye sordu.

Huysuz bir homurtuyla sorduğu soruya karşılık Fatih'in tek kaşı yavaşça kavislendi. "Seni bu saatte taksiyle yalnız başına eve gönderemeyeceğimi çok iyi biliyorsun. Yarın taksiyle ben eve dönerim," dedi ve kapıyı kapatıp cama doğru hafifçe eğildi. "Dikkatli ol ve eve gidince yaz bana."

Fatih başka bir şey demeden doğruldu ve birkaç adım geriye giderek arabadan uzaklaştı. Asya da Fatih'in keskin bakışlarının ablukasında arabayı hareket ettirdi.

Dakikalar sonra eve geldiğinde tam da tahmin ettiği gibi büyükbabasını kanepe üzerinde uyurken buldu. Onun o hâlini görmek, içinin bir kez daha suçluluk duygusuyla ezilmesine sebep oldu.

Onu uyandırmayı hiç istemese de kanepe üzerinde iki büklüm olacağını bildiği için yanına adımladı ve korkutmamaya özen göstererek uyandırmaya çalıştı. Birkaç kez seslendikten sonra büyükbabası gözlerini açtı ve yattığı yerden yavaşça, şaşkınlıkla doğruldu. "Geldiniz mi?" Odanın içine küçük bir bakış attı. "Leyla nerede?"

Leyla, Asya'da kalmak için geldiğinde, Gökçe'nin üniversiteden izin alıp memleketine gittiğini ve Leyla'nın yalnız başına kalmaktan korktuğu için Asya'da kalmak istediğini söylemişlerdi.

Asya, mahcubiyet hissi içini sinsi bir duman gibi sararken büyükbabasının sorusunu cevapladı. "Gökçe, hastanede olduğumuzu öğrenince az önce Leyla'yı almaya geldi. Birlikte eve gittiler."

Büyükbabası ona inanmadığını belli edercesine kaşlarını kaldırdı. "Bu saatte mi geldi Gökçe?"

Asya belli belirsiz başını salladı. "Evet, düğün telaşı var zaten, biliyorsun. Bir ayağı burada, bir ayağı ailesinin yanında. Bir iki güne ailesi de gelecekmiş yanına. Belki Leyla yine gelir buraya."

Asya, Merih'le Leyla'nın barışmama ihtimaline karşı açık kapı bırakmak istemişti.

Büyükbabası bir şey demeden kanepeden kalkıp odasına ilerledi. Asya keyifsizce onun gidişini izledi. Eskisi gibi olmadığını kabul etmesi gerektiğinin farkındaydı.

Büyükbabasının odaya gidişinin ardından derince iç çekip, Fatih'e eve geldiğini yazdıktan sonra kâbus gibi geceyi bitirmek için o da kendi odasına ilerledi.

***

Ertesi sabah Asya, hem Fatih'in nöbet çıkışına yetişmek hem de Leyla'yı görebilmek için erkenden evden çıktı ve doğruca hastaneye yol aldı. Yol üzerindeki pastaneye uğrayıp, Fatih'in sevdiği simitlerden alarak yeniden yola koyuldu.

Fatih ile aralarındaki soğukluğu bitirmek istiyordu. Bir şekilde onun gönlünü almalıydı. Gönlünü alabileceğini umması, içini tatlı bir heyecanla kaplarken yüzüne gülümseme yayıldı ve bir an önce Fatih'in yanına varabilmek için gazı kökledi.

Hastaneye varır varmaz arabayı park edip Fatih'i aradı. Telefon arka arkaya çalsa da açılmayınca, içindeki tatlı heyecan yerini yeni bir burukluğa bıraktı ve Asya, oturduğu koltukta rahat-

sızca kıpırdandı. "Ya müsait değil ya da bir süre daha bana uzak davranmaya devam edecek."

Kırgın bir soluk doldu ciğerlerine ve hastanenin bahçesine ilgisiz gözlerle bakmaya başladı. Vakit daha çok erken olduğu için birkaç kişi dışında kimse yoktu bahçede. Bahçeyi izlemeye devam ederken, gülüşü güzel bir çocuk çarptı gözlerine. Annesi olduğunu tahmin ettiği kadının solgun yüzüne karşın canlı yüzü ışık saçıyordu etrafına. Annesine gülümsemeye devam edince annesi de gülümsemeye zorladı kendini. Asya, bakışlarını annenin üzerinde yoğunlaştırdı. Kadının saçları tamamen dökülmüştü ve ayakta zor durduğu her hâlinden belli oluyordu. Onun sırf çocuğu istiyor diye bahçeye çıktığını düşündü. Onları izlerken aklına annesi ve onsuz zor geçen günleri geldi bir bir. Onsuzluktan delirmenin eşiğinden döndüğü geceler geçti gözlerinin önünden.

Buruk bir tebessümle onları izlemeye devam etti. Bir süre dalgın gözlerle, çocuğun neşe içinde annesinin etrafında koşmasını seyretti.

Onu dalgın hâlinden kurtulmasına ve ürkmesine sebep olansa telefonunun sesiydi. Bakışlarını hızlıca ekrana çevirdi; Fatih arıyordu. Alelacele telefonunu açıp Fatih'in soğuk, bir o kadar da yorgun gelen sesini duydu. "Beni aramışsın. Vakit henüz çok erken. Bir sorun mu var?"

Fatih'in devam eden soğukluğu Asya'nın içinin üşümesine sebep oldu. Asya, midesinin kasılmaya başladığını hissetti. Onun sıcaklığına, huzur bulduğu kollarına ihtiyacı vardı. Özellikle de hasta kadınla neşe saçan oğlunu izledikten sonra Fatih'e sarılmayı şiddetle istedi. "Fatih, ben hastanedeyim."

Fatih'in az önceki soğuk ifadesi yerini korkuya bıraktı. "Neden buradasın?"

Asya bakışlarını yeniden anne ve oğluna çevirdiğinde içeriye girdiklerini gördü. Hızlıca kemerini çözdü. "Seni almaya geldim. Birlikte eve geçer, kahvaltı yaparız, diye düşündüm."

Telefonda kısa bir sessizlik oldu. Asya, Fatih'in ondan böyle bir atak beklemediğini ve şaşırdığını, uzun süren sessizliğinden

anlamıştı. Fatih sessizliğini korurken o, arabadan inip hastaneye doğru yürümeye başladı. "Leyla uyandı mı?"

Fatih hırıltılı bir sesle, "Evet, yeni uyandı. Yanına gidiyordum," dedi, ardından huzursuz bir sesle mırıldandı. "Merih de gelmek üzere."

Asya başını sallayıp hastanenin kapısından girdi ve uzun koridoru aşmaya çalışırken Fatih'in kapıya doğru yürüdüğünü görünce telefonunu kapattı. Ona geliyordu. Belli belirsiz gülümseyip sevdiği adama doğru yürümeye devam etti. Yanına varır varmaz, soğukluğuna aldırış etmeden yanağına uzanıp usulca öptü. "Günaydın, sevgilim."

Fatih'in bakışlarında da yeniden sıcak bir ifade belirdi fakat Fatih hızlıca bakışlarını kaçırıp, aynı soğuk tavrıyla, "Günaydın, buraya kadar gelmeseydin. Ben taksiyle giderdim," dedi.

"Benim canım seninle kahvaltı yapmak istiyor."

Asya'nın hevesli ifadesi karşısında yüzü aydınlansa da Fatih, kirpiklerinin ardından huysuzca baktı. "Hadi, Leyla'nın odasına gidelim, birazdan taburcu olacak, sonra duruma bakarız."

Fatih arkasını dönünce Asya gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı ve keyifle mırıldandı. "Boşuna direnme, sevgilim. Anlaşılan o ki bana olan kızgınlığın çoktan geçmeye başlamış."

Kısa bir süre sonra Leyla'nın odasına girdiklerinde Leyla suçlu bakışlarını Fatih'in üzerine çevirdi. "Fatih, yemin ederim ki Asya'nın hiçbir suçu yok. Ben ısrar ettim, sana mesaj atmasını söyleyen bendim. O hiç istemedi. 'Fatih'in arkasından iş çevirmek istemiyorum,' dedi ama ben onu dinlemedim ve bencillik yapıp trip attım, benimle birlikte gelmesini sağladım. İnan ki onun suçu yok. Tüm suç benim, çok özür dilerim."

Fatih, kaşları çatılsa da başını sallamakla yetindi ve konuyu değiştirme ihtiyacı içinde, "Nasıl oldun, ağrın var mı?" diye sordu.

Leyla'nın eli boğazına gitti. "Boğazım çok acıyor."

Fatih, Leyla'ya doğru küçük bir açıyla eğildi ve bakışları Leyla'nın boğazının üzerinde gezinirken, "Sonda yüzünden," dediği sırada telefonu çaldı.

Ekrandaki isme baktı ve sesi, soğuk bir rüzgâr gibi odanın içine yayıldı. "Merih geldi."

Leyla'nın gözleri korkuyla büyüdü. "Çok kızdı mı bana?"

Fatih bakışlarını telefonundan çekip yeniden Leyla'nın yüzüne baktı. "Hangimize olduğu meçhul..." deyip odadan çıkınca Leyla soru dolu bakışlarını Asya'ya çevirdi.

"Ne demek istedi Fatih?"

Asya, Leyla'nın yanına gidip yatağa oturdu. "Fatih, akşam Merih'e, nöbetini bırakır da yanına gelir diye senin burada olduğunu söylemedi. Merih burada olduğunu yeni öğreniyor, muhtemelen de söylemediği için Fatih'e çok kızdı ya da kızacak."

Leyla hüzünle yüzünü astı ve elleriyle yüzünü kapattı. "Hepsi benim yüzümden. Bencilliğim yüzünden hem seni, Fatih'e karşı hem de Fatih'i, Merih'e karşı zor durumda bıraktım. Ne kadar özür dilesem az."

Asya, Leyla'nın yüzündeki ellerine uzandı ve ellerini yüzünden çekip kendine bakmasını sağladı. "Olan oldu artık ama bir daha lütfen istemediğim bir konuda bana ısrar etme, olur mu?"

Leyla suçlu suçlu başını sallarken Asya kızgınca soludu. "Ayrıca Leyla, sen nasıl, ilaçla alkolü üst üste alırsın? Aklını mı kaçırdın sen?"

Leyla yüzünü acıyla buruşturup elini boğazına götürdü. "Birkaç saat geçince bir şey olmaz, diye biliyordum. Hiç böyle olacağını tahmin edememiştim."

"Ah Leyla, bunu nasıl göz ardı edebildin? Çok daha kötü şeyler olabilirdi."

Asya'nın, üstüne basa basa kurduğu cümle, kapının sertçe açılmasıyla yarım kaldı. Asya, bakışlarını kapıya çevirdiğinde Merih'in darmadağın olmuş bir hâlde içeriye girdiğini gördü. Uykusuzluktan göz altları morarmış, yanakları çökmüştü. Yüzünde öfke, korku, endişe, yorgunluk hepsi vardı ve karmakarışık görünüyordu.

İçeriye girer girmez bakışları, ona tedirginlikle bakan Leyla'yı buldu ve doğruca yanlarına adımlayınca Asya yataktan kalkıp onlardan uzaklaştı.

Merih çok kısa süre Leyla'nın yüzüne baktı ve kızgın bir sesle, "Ne yaptın kendine böyle?" diye sordu.

Merih'in odada yankılanan sesinin ardından Leyla'nın belli belirsiz sesi duyuldu. "Merih, ben gerçekten böyle olmasını istememiştim. Sadece işsiz kalmaktan, sensiz kalmaktan çok korktum. Tüm bunları düşündükçe boğulacak gibi oldum ve biraz kafa dağıtmak istedim."

Merih kızgın bir soluk alıp yatağa oturdu ve yatak hafifçe içeri çökerken Leyla'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Bakışlarını, Leyla'nın yüzünün her zerresinde telaşla gezdirdikten sonra boğuk bir sesle, "Sana bir şey olduğunu duyunca delirdim, içimden bir parça koptu sanki. Buraya nasıl geldiğimi dahi bilemedim," diyerek alnını Leyla'nın alnına yasladı. "Sakın bir daha böyle bir hata yapma."

Merih sözlerini tamamlar tamamlamaz Leyla'nın alnından ayrılıp dudaklarına kapanınca, Asya da Fatih'in yanına doğru yürüdü ve beraber, onları odada yalnız bırakıp dışarıya çıktılar.

Merih ve Leyla nihayet barışmışlardı ve bu durum Asya'nın yüzünde engelleyemediği bir tebessüm oluşturmuştu. Fatih'e bakınca bakışlarının, tebessümle yayılan dudaklarında olduğunu gördü. Asya'nın ona baktığını fark ettiği gibi bakışlarını boşluğa çevirdi. "Leyla'nın çıkışını halledeceğim, sonra da çıkalım."

Asya gülümseyerek başını salladı. Fatih'in onu affetmesi an meseleydi. "Çıkmadan Selin'i de görmek istiyorum. Sen işini halledene kadar onunla kalacağım."

Fatih de başını salladı ve yine sessizliği paylaşarak Selin'in odasına girdiler. Fatih, Asya'yı Selin'in yanına bırakıp odadan çıkınca Selin'in huysuz bakışları bir süre üzerinde gezindi. "Sen, her sabah böyle beni ziyarete gelecek misin?"

Selin'in ters tavrı karşısında Asya hafifçe kaşlarını çattı. "Yapma, Selin, havamda değilim."

Selin'in aksi bakışı değişti, yerine panik dolu bir bakış yerleşti. "Bir sorun mu var?"

Asya sıkkın bir ifadeyle yanına gidip usulca yatağa oturdu "Selin, çok kötü bir şey oldu," diye başlayarak, dün geceden beri yaşanan her şeyi en başından ona da anlattı

Anlatacaklarını bitirdiğinde, Selin oturduğu yerde gerginlikle kıpırdandı. "Şu Leyla'ya biraz ayar versem iyi olacak."

Asya, Selin'in gözlerindeki ifadeyi ve sözlerindeki kararlılığı görünce, Leyla'yı gördüğü anda burada kalmasının acısını ondan çıkaracağını çok net anlamıştı. "Selin!" diyerek gözlerini devirdi. "Onun da kendince haklı sebepleri vardı."

Yüzünü bıkkınlık kaplayan Selin, eliyle Asya'yı işaret etti "Sen fazla iyilik meleğisin ama dikkat et de o kanatlarını kırmasınlar. Ayrıca ne kadar haklı sebepleri de olsa kardeşimin üzüldüğü gerçeği değişmiyor. Demek, dün gece ondan bu kadar canı sıkkınmış."

Asya suçlu suçlu başını salladı. "Evet, dün gece epey canını sıktım."

Selin huysuzca kollarını göğsünde bağladı ve gözlerinde oluşan tehditkâr pırıltılarla gözlerinin içine baktı. "Her ne kadar hayat felsefemi erkeklere kök söktürmek üzerine oluştursam da şu hayatta iki adamın üzülmesini hazmedemem: biri babam, diğeri Fatih."

Asya umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. Asya'yı, Fatih için Fatih'i de Asya için tehdit ettiğine defalarca şahit olmuştu. Kurnazca gülümsedi. "Sadece iki adamın mı üzülmesini hazmedemezsin?" Bunu dedikten sonra kendini korumak amacıyla yataktan kalktı.

Selin'in yüz ifadesi ise tamamen değişti. "Ne demek istiyorsun sen?"

Asya, "Hiç!" dedi ilgisiz bir ifadeyle ve kapıya doğru birkaç adım attı. "Bir şeyi merak ediyorum. Devran Komutan'ım ziyarete geldi mi?"

Selin net ve kendinden emin bir şekilde soruya yanıt verdi. "O şu an görevde. Burada yok, Hakkâri'de."

Asya bilmiş bir ifadeyle omuzlarını dikleştirdi. "Yoo!" diye itiraz etti, ağzını yaya yaya. "Görevden dönmüş."

Selin'in kaşları merakla havalandı. "Dönmüş mü? Ne zaman?"

"Dün sabah."

"Neden? Görev süresi uzundu."

Asya, *"Bilmiyorum,"* anlamında dudaklarını kıvırdı. "Neden döndüğünü bilmiyorum ama seni vuran askerle özellikle ilgilendiğini çok iyi biliyorum."

Selin'in duyduğu her sözle yüzü, şekilden şekle giriyordu ve bu, Asya'ya inanılmaz bir keyif veriyordu.

Selin meraklı bakışlarını Asya'nın üzerinden çekmeden, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu. Merakı sesine de yansımıştı.

Kurnaz bir gülümseme daha yayıldı Asya'nın yüzüne. "Karargâhta herkes bu olayı konuşuyor. Askere soruşturma başlatılmış ama Devran Komutan'ım, duyduğum kadarıyla ekstra muamele yapıyormuş."

Selin oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Ne alakası var şimdi?"

Asya kapıya daha da yaklaştı. Kalp atışları gitgide hızlanmaya başlamıştı. Selin'in delirmesi an meselesiydi. "Demek, onun da canı yanmış ki ekstradan hesap soruyor. Yani ben öyle yorumladım."

Selin'in kaşları yeniden çatıldı ve sesi bu defa sertçe odada yankılandı. "Asya, benim canımı sıkma! Ne demek istiyorsun sen?"

Asya kapının kulpunu tutup kapıyı araladı ve Selin'in öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzüne baktı. "Diyorum ki Devran Komutan'ım galiba senden çok hoşlanıyor, kızaran suratına bakılırsa senin de ondan aşağı kalır yanın yok."

Asya, Selin'in elinin bir anda komodinin üzerindeki bardağa gittiğini görünce kendini zar zor dışarıya attı ve hızlıca kapıyı kapattı. Kapının arkasından bardağın kapıya çarpma sesi gelirken Asya da Fatih'le burun buruna geldi.

"N'oldu?" dedi Fatih.

Asya, nefes nefese cevapladı sorusunu. "Azıcık kızdırmış olabilirim."

Fatih başını sağa sola salladı ve kapıyı açıp Selin'in odasına girdi. Asya da dışarıda kalıp Fatih'i beklemeye başladı. Odaya girerse Selin'in canına okuyacağından adı gibi emindi.

Kısa bir süre sonra hastaneden çıkıp arabaya bindiklerinde ise Asya, kemerini bağlarken bakışlarını Fatih'e kaydırdı ve onun iç yakan güzelliğini sırıtarak izlemeye başladı.

Fatih de izlendiğini hissedip Asya'ya döndüğünde, Asya arka koltuktaki simitleri işaret etti. "Senin en sevdiklerinden... Belki benimle barışırsın diye aldım." Fatih'in bakışları simitlere dönerken Asya, konuşmaya devam etti. "Kabul ediyorum, hata yaptım, ne olursa olsun sana doğruyu söylemem gerekiyordu ama bir anlık gafletle oldu ve bedelini, senin uzaklığınla ödedim. Söz veriyorum, bir daha aynı hatayı yapmayacağım, dersimi fazlasıyla aldım. Lütfen artık böyle uzak durma bana."

Asya'nın pişmanlıkla sarf ettiği cümleler üzerine Fatih'in bakışları yeniden yüzünü buldu. Eskisi gibi soğuk bakmıyordu ona.

Asya, Fatih'in bakışlarındaki yumuşamadan cesaret alarak bedenini tamamen Fatih'e çevirdi ve eşsiz bulduğu yüzüne biraz daha yaklaştı. "Eğer istersen eve gidince sana sevdiğin kurabiyelerden de yaparım. Çikolatalı olanlardan... Ne dersin?"

Gözlerinin içine bakıp çaresizce bir umut aradı fakat Fatih başını sağa sola sallayınca, derin bir iç çekip dudaklarını yenilgiyle büktü.

Fatih'in bakışları da anında dudaklarına kaydı. Fatih dudaklarına bakmaya devam ederken Asya aklına gelen yeni fikirle, "O zaman," dedi ve bir an duraksadı, ardından son bir umutla, kusursuzca sıralanmış kirpiklerinin ardındaki gözlerine bir kez daha odaklandı. "Kahvaltıdan sonra nasılsa uyuyacaksın. Sen göğsüme yatarsın, ben de sen uyanana kadar saçlarını okşarım, olmaz mı?"

Asya sorduğu soruyla nefesini tutup, Fatih'in vereceği tepkiyi beklemeye başladı. Bunu sevdiğini çok iyi biliyordu çünkü ne zaman nöbet çıkışı eve canı sıkkın gelse, eğer evdeyse göğsüne yatar, orada uyur kalırdı. Asya da o uyanana kadar bazen saçlarını okşar bazen de onunla birlikte uyuyakalırdı.

Fatih'in bakışları, dudaklarından gözlerine tırmandı ve sessizce gözlerinin içine baktı. Yine Asya'nın beklediğinin aksine, cevap vermemişti.

Asya büyük bir hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı. "Yatma, Fatih. Kurabiye de yeme, göğsüme de yatma, tamam mı?"

Asya, öfkeli nefesi Fatih'in dudaklarına çarparken başını geriye çekeceği sırada, Fatih'in parmakları anında çenesinde sabitlendi ve başını geriye çekmesine izin vermedi. Asya geri gidemeyince gözlerini, Fatih'in gözlerine çevirdi ve dünden beri ilk kez, belli belirsiz bir tebessümle öfkeli yüzünü izlediğini gördü.

Fatih, yanağına yaklaşıp burnunu yavaşça sürttü. "Kurabiye yapmanı istemiyorum çünkü benim yüzümden yorulmandan hoşlanmıyorum."

Fatih'in boğuk fısıltısı yanağına çarptıkça sertçe yutkundu Asya. Fatih'in nefesi yanağından çekilmeden bu defa sıcak dudaklarını yanağında hissetti. Gözlerini kapatıp anın tadını çıkardı.

"Dünden beri hep bu anı hayal ettim."

Gözlerini yavaşça aralarken Fatih'in parmakları önce emniyet kemerini çözdü, ardından güçlüce belini sarıp kucağına çekti. Asya'nın göğüs kafesinin içinde aşkıyla çırpınan kalbinin sesi, büyük bir gümbürtüyle çarptı ve sevdiği adamın göğüs kafesinde yankılandı. Bedenini garip bir titreme almıştı. Fatih'in kollarına sıkıca tutundu.

Fatih dudaklarını boyun girintisine bastırıp boynundan dudaklarına doğru yavaşça sürttü. Çok geçmeden boynunda gezinen dudakları, dudaklarının üzerine gelince Asya'nın içini ılık bir rüzgâr kapladı. Fatih'in de bedeninin kasıldığını hissetti. Daha fazlasına sabrı yoktu. Asya büyük bir ihtiyaçla dudaklarını araladığında Fatih onu tamamen bedenine hapsetti. Ardından

belindeki parmakları, yukarıya çıkıp usulca saçlarının arasına karıştı. "Özledim seni..." Asya'nın aralanan dudaklarının arasındaki baskısını arttırdı. "Dünden beri kaç kez kollarımda olmanı düşlediğimi hayal bile edemezsin."

Asya, dudaklarına çarpan sıcak nefesi derince içine soludu. Bedeni deli gibi özlemiyle kıvranıyor, ciğerleri büyülü kokusuyla kasılıyordu. "Ben de seni çok özledim, sev-"

Cümlesini tamamlayamadan Fatih'in dudakları büyük bir sahiplenişle dudaklarını kavradı ve Asya'yı içine hapsetmek ister gibi büyük bir açlıkla öpmeye başladı.

"Çekildiği kabuğunda günbegün
yok oluyor gibiydi."

33

Leyla'nın arabaya binmesine yardımcı olduktan sonra arabanın kapısını kapatacağı sırada Merih'in bakışları, kendi arabasının yanında dikilen Fatih'in bakışlarıyla kesişti ve Merih ters bir ifadeyle bakışlarını Fatih'ten kaçırıp Leyla'nın kapısını kapattı. Çatık kaşlarını bozmadan arabasına bindi.

Leyla'nın suçlu bakışlarıysa Merih'in üzerindeydi. Bir anlığına başını camdan dışarıya çevirdiğinde Fatih'in hâlâ Merih'e bakmaya devam ettiğini gördü. Hüzünle iç geçirdi.

"Ağrın var mı?"

Merih'in sesi kulaklarına dolunca bakışlarını yeniden Merih'e çevirdi ve başını olumsuzca salladı. "Sen gelmeden önce boğazım biraz acıyordu ama şimdi daha iyi."

Kaşlarının çatılışı derinleşen Merih, yüzünü Leyla'nın yüzüne yaklaştırdı. "Hiç düşünmeden kendini nasıl tehlikeye atabildin?" diye sordu hırıltılı çıkan sesiyle ve elini, Leyla'nın çenesine sabitleyip başparmağıyla yanağını okşadı. "Ya sana bir şey olsaydı?"

Leyla, Merih'in parmakları yanağını okşarken gözlerini kapattı ve Merih'in, dudaklarına çarpan ılık nefesi, dudaklarını kurutunca yavaşça dudaklarını ıslattı. "Birkaç saat geçince bir şey olmaz sandım. Bilseydim ağzıma sürmezdim," dedi. Yanağını

okşayan parmak bir süre sonra yerini sıcak dudaklara bırakınca, vücudunu saran küçük titremeyle birlikte gözlerini araladı ve o an Merih'in kızgınlık dolu bakışlarıyla göz göze geldi.

Merih bir süre özlediği gözlere bakıp başını geriye çekti ve bedenini direksiyona çevirdi. Fatih arayıp Leyla'nın hastanede olduğunu haber verdiğinde delirdiğini hissetmiş, kendini hastaneye nasıl attığını bilememişti. En büyük korkularından biriydi onsuzluğun havasını solumak, aynı gökyüzüne bir daha beraber bakamamak ve ellerinde hayalleriyle kalmak... Bu düşüncenin bir gün bir kadın için nefesini keseceğini bilse sadece güler geçerdi ama Leyla hayatına girdiği andan itibaren tüm dengeleri altüst olmuş; sevginin de kıskançlığın da kaybetme korkusunun da ne demek olduğunu Leyla'yı gördüğü o ilk gün idrak etmiş ve bugün, gerçek anlamda ilk kez bu düşünceyle nefesi kesilmişti.

Arabayı çalıştırıp Leyla'ya dönmeden, korku ve çaresizliği barındıran bir fısıltıyla konuştu. "Umarım, son olur."

Merih'in fısıltısı, Leyla'nın kulaklarına ulaşmazken Leyla da arabanın hareket etmesiyle birlikte yeniden bakışlarını Fatih'e çevirdi ve onun kendilerini izlemeye devam ettiğini gördü. Bakışlarını Fatih'in üzerinden ayırmadan, "Fatih'le kavga mı ettiniz?" diye sorduğunda Merih'in sert sesi kulaklarını doldurdu.

"Henüz değil!"

Leyla, Merih'i çok iyi tanıyordu ve Fatih'le kendi bencilliği yüzünden aralarının bozulacak olması içini kurt misali kemiriyordu. Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı ve bakışlarını hızlıca Merih'e çevirdi. "Merih, benim yüzünden Fatih'le kavga etmeni istemiyorum."

"Senin yüzünden değil!" dedi Merih ve öfkeli bir soluk alıp direksiyonu tutuşunu güçlendirdi. "Onun bana haber vermemesinden dolayı!..."

Merih konuştukça Leyla'nın bakışları yavaşça, Merih'in direksiyonu sıkan parmaklarına kaydı ve Leyla, Fatih'i savunma telaşı içinde alelacele konuşmaya başladı. "Fatih, endişelenmemen ve nöbetini bırakmaman için sana söylememiş."

Merih'in dudaklarına sinir dolu bir tebessüm yerleşti. "Buna karar verecek olan Fatih değil, bendim!"

Merih'in kararlı hâlini gördükçe içini daha da korku kaplayan Leyla, belli belirsiz yutkundu. "Seni düşündüğü için böyle bir karar almış. Lütfen Merih, aranızın bozulmasına izin verme," dedi umutla fakat Merih'in sessiz kaldığını görünce, bakışlarını çaresizce yola çevirdi.

Dakikalar sonra eve geldiklerinde kapıdan içeriye girer girmez onları Gökçe ile Semih karşılarken Gökçe, Leyla'nın boynuna sıkıca sarıldı. "Fatih, akşam Semih'i arayınca öyle çok korktum ki. Şimdi iyi misin?"

Leyla, Gökçe'nin boynundan ayrıldı ve tasdik edercesine başını salladı. "İyiyim," dedi fakat cümlenin devamını getiremeden Merih'in sesini duyunca susmak zorunda kaldı. Bakışlarını hızlıca Gökçe'nin yüzünden Merih'e çevirdi ve Merih'in öfkeyle Semih'e baktığını gördü.

Merih, önce sinirle gülmeye başladı, ardından, "Sen!" diyerek işaret parmağını, Semih'in üzerine doğrulttu. "Sen nasıl söylemezsin lan bana? Nasıl, Fatih'le benim adıma karar alabilirsiniz?"

Semih, Merih'in bu şekilde tepki vereceğini iyi bildiği için olabildiğince sakin kalmaya zorladı kendini. "Senin iyiliğin için bunu yaptık."

Merih, Semih'in sözleriyle daha da yüksek sesle gülmeye başladı. Öyle çok gülüyordu ki kısa bir süre sonra görünüşü ürkütücü bir hâl almaya başladı ve ürkütücü ifadesini bozmadan, öfkeden koyulaşan bakışlarını Semih'in gözlerine dikti. "Sikerim lan böyle iyiliği!" dedi fakat Semih hızla araya girip, "Hey, hey, kızlar var, düzgün konuş!" diyerek sözünü kesince şaşkınlıkla Semih'e baktı. Ardından şaşkınlığını hızlıca üzerinden atıp Semih'e doğru bir adım attı. "Konuşmazsam n'olur? Sen benimle dalga mı geçiyorsun, şimdi konumuz bu mu?"

Merih'in öfkeli sesi odada yankılanırken Leyla'nın gözleri korkuyla büyüdü ve Leyla, kendini bir anda Merih'le Semih'in arasında buldu. Merih'i odaya götürebilmek için, titremeye baş-

layan parmaklarını usulca Merih'in koluna sardı. "Merih, ben çok yorgunum ve daha fazla ayakta duracak gücü bulamıyorum kendimde. Lütfen odaya gidelim."

Leyla'nın korku dolu fısıltısı Merih'in kulaklarını doldurunca Merih, bakışlarını Semih'in yüzünden çekip Leyla'nın yorgun, korkmuş yüzünde gezdirdi, akabinde derin bir iç geçirdi. Leyla'yı korkutmak istemese de içindeki öfkesini atabilmiş değildi fakat Leyla'nın korktuğunu görünce sakin kalmak zorunda olduğunu anladı. Başını çaresizce sallayıp yeniden Semih'e baktı. "Bu konuyu daha sonra konuşacağız," dedi, Semih'in gözünün içine baka baka ve Leyla'nın elinden çekiştirmesine izin verdi.

Odaya girdiklerinde Leyla, Merih'i sakinleştirmek istercesine elinden çekiştirip onunla birlikte yatağa oturdu. "Hayatım, lütfen sakin olur musun?"

Merih inanamayan gözlerle Leyla'ya baktı. "Sakin mi olayım? O ikisi, dün gece arkamdan iş çevirdiler," dedi ve başının ağrısı yüzünden gözlerini kapattı. Başındaki ağrı, gitgide şiddetleniyordu. Sol elini kaldırıp başparmağı ile orta parmağını şakaklarının üzerine yerleştirerek bastırdı ve o an, yeni bir gerçeği idrak edince elini alnından çekip hızla gözlerini araladı. "Sen de arkamdan iş çevirdin."

Merih'in ani çıkışıyla Leyla, gergin bir solukla doldurdu ciğerlerini. "Merih, ben sadece kafa dağıtmak istemiştim, olayların bu noktaya geleceğini hiç tahmin etmemiştim."

Leyla, Merih'in vereceği tepkiyi merak ederken Merih'in de aklında, günlerdir beynini kemiren soru can buluyordu. Bir süre sessiz kalıp Leyla'yı izledikten sonra aralarındaki sessizliğe son verip, beynini kemiren sorunun dudaklarından dökülmesine izin verdi. "Leyla," dedi ve parmaklarını Leyla'nın çenesine sabitleyip yüzüne bakmasını sağladı. "Benden sıkıldın mı?"

Gözleri irice açılan Leyla, kendinden emin bir ifadeyle başını sağa sola salladı. "Hayır, Merih, senden sıkılmadım."

Merih, parmaklarını Leyla'nın çenesinden usulca kaydırıp omuzlarından dökülen saçlarının arasına karıştırdı ve bakışlarını,

saçlarının arasında gezinmeye başlayan parmaklarına sabitledi. "Ama o gece benim seni yorduğumu söyledin ve ben bunu, senden ilk kez duyuyorum."

Merih'in sesindeki kırgınlık dolu tını, Leyla'nın bir anda kalbine saplandı ve Leyla, yatağın yanından sarkan elini kaldırıp, saçlarının arasında gezinen, Merih'in parmaklarını hızlıca kavradı. "Evet, yoruldum ama sıkılmadım, ikisi çok farklı," dediğinde Merih'in kırgın bakışlarının kendi bakışlarına değmesiyle birlikte içinin titrediğini hissetti.

Merih'in bakışlarında ilk kez böylesine yıkık dökük enkazlar görüyordu ve sözlerinin onu bu kadar yaraladığına ilk kez şahit oluyordu. Bir süre ne diyeceğini bilemeyip Merih'in bakışlarındaki enkazları izledi, ardından dudaklarını Merih'in yanağına bastırıp kokusunu derin derin soludu. "Bana böyle kırgın bakma lütfen. Beni sevdiğini, kıskandığını biliyorum ve bunu bir yere kadar anlayışla karşılayabiliyorum ama bazen..." dedi ve dudaklarını hafifçe Merih'in dudaklarına sürtüp geri çekildi. "Bazen bu kıskançlıkların, ilişkimizi fazlasıyla yoruyor. Sen de bunun farkındasın, değil mi?"

Leyla, sorduğu soruyla bir an Merih'in vereceği tepkiyi bekledi fakat Merih'in sessiz kaldığını görünce, günlerdir içinde birikenleri dökmeye devam etti. "Kıskanmak, kıskanılmak belki güzel bir şey ama dozunu kaçırınca güzel olmaktan çıkıyor, anla beni, n'olur," diyerek, Merih'in parmaklarını bırakıp ellerini iki yana açtı. "Baksana, etrafımda doğru dürüst hiç arkadaşım kalmadı. Sen, sanıyorsun ki yanımdaki her erkek bana asılacak, bana zarar verecek ama yok öyle bir şey, Merih."

Leyla içini dökmeye devam ederken Merih'in konuşmak için dudaklarını araladığını görünce ince parmaklarını kaldırdı ve Merih'in dudaklarının üzerine bastırdı. "Lütfen, önce beni dinle." Merih, Leyla'nın parmakları dudaklarına kapanınca konuşmaktan vazgeçip başını sallamakla yetindi. Leyla itiraz edercesine konuşmaya devam etti. "Hayır, Merih, yanıma gelen her erkek bana asılmıyor, at artık kafandan şu düşünceyi," dedi ve

bir an duraksadı. Şimdi söyleyeceği sözlere Merih'in nasıl tepki vereceğini tam olarak kestiremiyordu. Gözlerini kaçırıp oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı ve kısık çıkan sesiyle, huzursuzca dudaklarını araladı. "Aynı şekilde Altan Bey de bana asılmıyor."

Merih'in gözlerine bakmadan, içinden birkaç saniye saydı. Merih'in nasıl bir tepki vereceğini tam olarak kestiremese de sert çıkacağını iyi kötü tahmin edebiliyordu ve kendini buna hazırlamıştı lakin Merih tepki vermek yerine sessiz kalınca, Leyla bakışlarını yeniden Merih'e çevirdi.

Merih oldukça sakin görünüyordu. Merih, Altan'ın adını duymasıyla birlikte bedeni öfkeyle kasılırken kendini olabildiğince sakin kalmaya zorladı. Zira kendi kendine bir söz vermişti ve ayrı kaldıkları birkaç günlük süre zarfında bolca düşünmüştü. Düşündükçe de delirecek gibi olmuştu. Çünkü son günlerde, Leyla'nın onu eskisi gibi sevmediğini düşünmeye başlamıştı. Eskisi gibi bakmıyor hatta dokunmuyor gibiydi. Bunları düşündükçe içine, sinsi bir duman gibi zehirli bir korku yayılmıştı ve kendine bir an önce çekidüzen vermezse sevdiği kadını kaybedeceğini çok iyi anlamıştı.

Leyla, Merih'in sessizliğine ve sakinliğine anlam veremese de üzerindeki şaşkınlığı hızlıca attı ve yeniden Merih'in ellerine uzandı. "Merih, bak, biliyorsun, şu ana kadar kaç defa işe girdim. Her seferinde sorunlar yaşadım, istediğime bir türlü ulaşamadım. Hayatımda ilk defa bir iş yerini sevdim, işime dört elle sarıldım. Yeniden bir sorun olacak, işsiz kalacağım diye ödüm kopuyor. Bunu maddiyat için demediğimi de biliyorsun, sadece bir şeyleri başarabildiğimi görmek istiyorum, o kadar. Lütfen sevgilim, biraz anlayış göster ve özellikle de Altan Bey konusunda beni daha fazla zor durumda bırakma."

Merih, öfkesini bastırabilmek için derince soludu ve Leyla'yı kucağına çekip, kollarının arasında kalan zayıf bedenini sıkıca sardı. Kollarının arasındaki bedenin sıcaklığıyla kasılan bedeni gevşerken çenesini, Leyla'nın başının üzerine yaslayıp sessizce

fısıldadı. "Söz veriyorum, seni işin konusunda da başka bir konuda da bir daha üzmeyeceğim."

Leyla, duydukları karşısında mest olunca başını Merih'in sert göğsüne yasladı. "Sahiden mi? Yani bir daha sorun yok mu?"

Merih, Leyla'nın sorusunu duymasıyla birlikte içinden bir parçanın koptuğunu ve onu farkına varmadan nasıl üzdüğünü iliklerine kadar hissedince, kollarının arasındaki bedeni içine sokmak ister gibi daha da sarmaladı. "Bundan sonra sorun yok, seni üzmek yok."

Leyla, Merih'in sıcaklığıyla mayıştığını hissetti ve iyice Merih'e sokuldu. "Bana sarılmanı öyle çok özlemişim ki kollarının arasında sonsuza dek kalsam sesimi çıkarmam."

Merih, Leyla'nın sözleriyle kalbinin deli gümbürtüsünün, göğüs kafesini zorladığını hissetti ve Leyla'yı göğsünden ayırıp yüzüne bakmasını sağladı. "Seni kollarımın arasından sonsuza dek çıkarmam. Yeter ki sen, hep burada kalmak iste."

Merih'in sözleri, Leyla'nın kaşlarının yavaşça çatılmasına sebep oldu. "O ne demek, Merih? Ben zaten hep senin kollarının arasında kalmak istiyorum."

Merih belli belirsiz tebessüm edip dudaklarını Leyla'nın çatılan kaşlarının üzerine şefkatle bastırdı. Ardından dudaklarını sürterek önce burnuna, oradan da dudaklarına indirdi. "Kollarımın arasından seni hiç ayırmayacağım." Leyla'nın dudakları tebessümle kıvrılınca Merih, dişlerini onun dudaklarına sürttü ve dudaklarını âdeta aç kalmış birinin sahiplenişiyle kavramadan önce boğukça fısıldadı. "Ve kimsenin almasına izin vermeyeceğim."

***

Akşamüzerine doğru Fatih, Asya'yı evine bıraktıktan sonra yeniden evine döndüğünde Merih'i evde görmeyi hiç beklemiyordu. Odaya girdiğinde Merih'i gergin bir şekilde pencere önünde dışarıyı izlerken bulunca, dudaklarının arasından gergin bir nefes üfledi. "Evimin anahtarlarını bana ver, Merih, hepsini."

Merih, hiç acele etmeden yavaşça bedenini Fatih'e doğru çevirdi. "Şimdi konumuz bu değil."

Fatih cevap vermek için tam dudaklarını aralamıştı ki kapının zili çalınca susmak zorunda kaldı.

Merih ise anında gülümsemeye başladı. "Kesin, gelen Semih."

Fatih, Merih'e cevap vermeden kapıyı açmaya gitti ve saniyeler içinde kapıyı açtığında Semih'i karşısında gördü. Kapıyı ardına kadar aralayıp, geçmesi için kapının önünden ayrıldı. "Merih içeride."

Semih bıkkınlıkla başını salladı ve içeriye girip doğruca Merih'in yanına adımlamaya başladı. İçeriye girer girmez, "Merih, uzatıyorsun!" dediğinde Merih'in beklediğinden daha sert tepkisiyle karşılaştı.

"Neyi uzatıyorum lan? Bana verecek hesabınız var!"

Fatih sıkıntıyla yanaklarını şişirip koltuğa otururken, Semih aynı sertlikle cevap verdi. "Merih, biz senin iyiliğin için yaptık. Anla artık şunu ve uzatma!"

Merih'in öfkeli bakışları önce Semih'in yüzünde gezindi. "Ne iyiliğinden bahsediyorsun lan sen? Kız arkadaşımın midesi yıkanıyor ve benim sonradan haberim oluyor," dedi ve bakışlarını Fatih'e çevirdi.

Fatih de Merih'in öfkeli bakışları, yüzünü bulunca karşısında onu anlamayan bir çocuk varmış gibi tane tane, sabahtan beri anlattığı sözlerini yineledi. "Benim haberim olduğunda da Leyla'nın midesi çoktan yıkanmıştı. Ben Asya'nın yanına gittiğimde doktoru içeriden çıktı. Gözlem odasına alınmıştı ve durumu iyiydi. Ayrıca kritik bir durumu olsa elbette söyleyecektim."

Merih sinirle gülmeye başladı. Fatih'le Semih'i hâlâ anlamıyordu, daha doğrusu anlamak istemiyordu. Ters bir ifadeyle, "Bir de söyleme istersen," dedi ve yüzündeki gülüşü yavaşça soldu. "Durumu ister iyi ister kötü olsun, senin her şekilde bunu bana söylemen gerekirdi."

"Zaten söyledi!" dedi araya giren Semih de. "Birkaç saatin ne önemi var?"

Merih, başını yeniden Semih'e çevirdi ve inanamayan gözlerle Semih'in yüzüne baktı. Semih'in her sözü, öfkesini daha da kamçılıyor ve kendine hâkim olmasını gitgide zorlaştırıyordu. "Sikerim böyle işi! Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz, çocuk mu avutuyorsunuz?"

Fatih oturduğu yerden kalktı ve Semih'in yanına giderek, içini çepeçevre saran gerginlikle Merih'in karşısına dikildi. "Merih, anla bizi. Leyla'yı duyduğun an başhekimi umursamayarak geleceğini üçümüz de iyi biliyorduk. O zaman ne olacaktı?"

Merih'in, başhekimi duymasıyla birlikte mavilikleri kararıp çenesi öfkeyle kasıldı. Sıktığı dişlerinin arasından ifadesiz bir sesle konuştu Merih. "Umurumda mı sanıyorsunuz?"

Merih'in yüzünde oluşan ifadeyle Semih geride durması gerektiğini anlasa da umursamayarak araya girdi. "Elbette umurunda olacak, olmak zorunda, Merih!" dedi üzerine basa basa.

Merih, duydukları karşısında keyifsizce güldü. "Başhekim denilen o adam, Altan dallamasının lafıyla hareket ediyor, hepsi bu."

"İşte bu yüzden sana hemen haber vermedik," dedi Fatih, yinelercesine. "Aranızdaki gerginlik büyüyecekti."

Merih aynı cümleleri duymaya daha fazla tahammülü yokmuş gibi gözlerini kapatınca Semih yeniden araya girdi ve ses tonunu sakin kullanabilmek için derin bir nefes aldı. "Merih, bak, işini, çalışma ortamını nasıl sevdiğini en iyi ben biliyorum. Durduk yere huzurunun kaçmasına izin veremezdim, anla beni."

Gözleri anında aralanan Merih, Semih'e doğru bir adım atarak aralarındaki mesafeyi tamamen kapattı. "Durduk yere mi? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Ulan, sevgilime mide lavajı yapıldı, farkında mısın?"

Fatih, ortamın iyice gerildiğini görünce olası bir kavganın önüne geçebilmek için hızlıca Semih'le Merih'in arasına girip, bakışlarını Merih'in gitgide koyulaşan gözlerine çevirdi. "Tamam, haklısın, o anda söylememiz daha doğruydu ama başhekiminle yeni bir tatsızlık yaşamanı istemediğimiz için, senin iyiliğin için sana söylemedik."

Merih'in öfkeli bakışlarının rotası bu defa Semih'ten Fatih'e çevrildi. "Ben çocuk muyum lan, ne diye beni korumaya çalışıyorsunuz?"

Merih'in ters sorusu, Semih'in yüzünün bıkkınlıkla kaplanmasına sebep olunca Semih isyanla, "Ne hâlin varsa gör, Merih, tamam mı? Sana iyilik yapmak isteyende kabahat," dedi sert bir ifadeyle ve arkasını dönüp, hızlı adımlarla evden çıktı.

Fatih sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. "Adam birkaç güne evlenecek lan, uzatma. Aklı sende kalsın istemiyor işte."

Merih ellerini ceplerine yerleştirdi ve Semih'in arkasından kapıya bakarken gözlerini düşünceli bir şekilde kıstı. "Siz boşuna endişeleniyorsunuz. Başhekimle de Altan dallamasıyla da kavga edecek değilim."

Fatih'in sıkıntılı bakışları, yerini yeni bir meraka bıraktı. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Merih çarpık bir gülümseme yerleştirdi dudaklarına. "Ne demişler; düşmana savaşmadan boyun eğdirmek, maharetin doruk noktasıdır."[1]

---

[1] Sun Tzu, *Savaş Sanatı*.

XXI

2 GÜN SONRA...

Fatih'in, hastaneye girer girmez bakışları ilk olarak danışmanın yanında dikilen Birkan'a kaydı. Birkan, etrafında toplanan kızlara abartılı el kol hareketleriyle bir şeyler anlatıyor, onlarla birlikte sesli bir şekilde gülüyordu. Fatih, hafifçe gözlerini kıstı ve kollarını göğsünde bağlayıp bir süre sessiz bir şekilde Birkan'ı izledi.

Birkan ise yeni öğrendiği esprileri etrafında toplanan kızlara anlatmaya devam ederken bir süre sonra, izlendiği izlenimine kapılınca başını sağ tarafına çevirdi. Çevirir çevirmez Fatih'le göz göze geldi. Yüzündeki geniş gülümsemesi anında silinirken hızlıca toparlandı ve genzini sahte bir öksürükle temizleyip Fatih'in yanına koştu. "Hocam, günaydın."

Fatih, istifini bozmadan başını salladı. "Günaydın," dedi ve Birkan'ı baştan ayağa süzdükten sonra kollarını çözüp yürümeye başladı.

Birkan arkasından yetişip, "Aslında ben de sizi kapıda bekliyordum. Telefonda da dediğim gibi Oğuz Aydıner uyandı ve az önce ekstübe edildi,"[1] dedi.

---

[1] Ekstübe etmek: Solunum yetmezliği durumunda özel cihazlarla solunum desteği sağlamak için nefes borusuna takılan yapay solunum borusunu çıkarma işlemi.

Fatih'in dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Yaklaşık üç ay önce bir dizi ameliyattan geçen ve yaşama tutunmasına vesile oldukları genç adam, nihayet kendi başına solunum yapmayı başarmıştı. "Güzel," dedi ve hastasını bir an önce görebilmek için adımlarını doğruca yoğun bakım servisine çevirdi. "Seçil Hoca ile Yavuz Hoca'ya haber verdiniz mi?"

"Evet, hocam, onlar da ekipleriyle birlikte şimdi hastanın yanına gittiler."

Fatih, *"Anlıyorum,"* anlamında başını salladı ve adımlarını hızlandırdı. Çok kısa bir süre sonra yoğun bakım servisine girip üzerini sterilize ettikten sonra hastanın yanına doğru ilerlerken, içindeki heyecanı bir türlü bastıramadığı için hâline gülümsemeye başladı. Hastanın yattığı yere gelince derin bir nefes aldığında da Seçil Hoca ile Yavuz Hoca'nın bakışlarındaki huzursuzluğu anında fark etti. Onların bakışları, içinde filizlenen heyecanı bastırıp yerine huzursuzluğun çöreklenmesine sebep olunca, bu defa gergin bir soluk aldı. Bakışlarını onların huzursuz ifadelerinden ayırmadan yanlarına vardı ve yanlarına varır varmaz merakla, "Bir sorun mu var?" diye sorup bakışlarını hastanın solgun yüzüyle buluşturdu.

Fatih'i görür görmez yarı açık gözleri irice aralanan hasta ise yorgun bedenini büyük bir gayretle kaldırmaya çalıştı. Yatağa bağlanan bedeninden dolayı bunu başaramazken zorlukla dudaklarını aralamaya çalıştı. "Ozan!"

Hastanın dudaklarından zar zor dökülen isimle Fatih kaşlarını çatarken hasta, gözlerini Fatih'in gözlerinden ayırmadan, "Ozan," diye inlemeye devam etti ve çok geçmeden gözleri dolmaya başlayınca, titreyen sesiyle konuşmaya zorladı kendini. "Ozan, gelmişsin ve ben, senin bir gün geleceğine çok inanıyordum!"

Hasta yeniden Fatih'e doğru kalkmaya çalıştığı sırada bedeninin bağlı olduğunu fark edince, bakışlarını öfkeyle üzerine çevirdi. Ardından kolundaki katetere uzanmaya çalıştı lakin yine başarılı olamayınca öfkeyle haykırmaya başladı. "Beni öldürmek mi istiyorsunuz? Beni niye buraya bağladınız? Bırakın beni, bı-

rakın da Ozan'dan özür dileyebileyim," dedi ve bir anda bakışlarını boşluğa çevirip korkuyla baktı. "Bu böcekler nereden çıktı, neden üzerime geliyorlar, ne yapacaklar bana?"

Hasta, korkuyla konuşmaya devam ederken Fatih, bakışlarını hızlıca Seçil Hoca ile Yavuz Hoca'ya çevirdi. Bakışlarından, onların da aynı şeyi düşündüğünü anlamıştı.

Hastanın bağrışı yeniden odayı doldurunca Fatih bakışlarını bir kez daha hastaya çevirdi ve hastanın yalvaran gözlerine baktı. Gözlerinden çoktan yaşlar akmaya başlayan hasta, yatağın içinde delice çırpınıyordu. "Ozan, bir şey yap, böcekler üzerime geliyor. Yalvarırım, bir şey yap. Bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum ama yemin ediyorum ki kazaydı. Bilseydim sana hiç ısrar etmezdim. Ne olur, böceklerin beni öldürmesine izin verme. Engelle lütfen."

Hasta, iğneyle sakinleştirilmeye çalışılırken Fatih teskin edici bir sesle konuştu. "Sakin ol, birazdan hepsi geçecek."

Fatih'in teskin edici sesine tezat hastanın korku dolu haykırışları odayı doldurmaya devam etti. "Alın şu böcekleri üzerimden. Ozan, yardım et. Ben sana bir şey olsun istememiştim."

Fatih hastayı izlemeye devam ederken Yavuz Hoca'nın sesiyle izlemeyi bıraktı ve başını ona doğru çevirdi. "Çıkalım."

Fatih onaylarcasına başını salladı ve hastaya son bir kez daha baktıktan sonra onlarla birlikte odadan çıktı. Dışarı çıktıklarındaysa üçünün yüzünde de aynı sıkıntılı ifade vardı.

"Hasta deliryum[1] semptomları gösteriyor."

Fatih'in sözleriyle Seçil Hoca sıkıntılı bir şekilde iç geçirdi. "Muhtemelen. Bu tabloya, uzun süre yoğun bakımda yatan birçok hastada şahit olduk. Şimdilik semptomların devam edip etmeyeceğine bakacağız. Ayrıca buna, kullandığımız ilaçların etkisinin sebep olup olmadığını da bir an evvel öğrenmek istiyorum."

---

[1] Deliryum: Kişinin düşünce ve davranışlarının aniden etkilendiği zihinsel bir rahatsızlık. Halüsinasyon, öfke, kafa karışıklığı, odaklanma sorunu gibi belirtileri vardır. Genellikle bir tıbbi durumun veya ilaçların etkisiyle ortaya çıkar.

Seçil Hoca'yı desteklercesine Yavuz Hoca araya girdi. "İlaçların etkisinden olma ihtimali yüksek," dediği sırada Fatih'ın sesini duyunca bakışlarını Fatih'e çevirdi.

"Kullandığımız ilaçlardan dolayı mı deliryum semptomları gösteriyor yoksa öncesinde de psikiyatrik sorunları var mıydı, bunu da öğrenmemiz gerekiyor."

Fatih'in mırıldanırcasına çıkan sesine Yavuz Hoca cevap verdi. "Psikiyatrik bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Fatih, *"Bilmiyorum,"* anlamında dudaklarını kıvırdı. "Her ihtimali değerlendirmeye çalışıyorum. Ayrıca bana Ozan dedi. Geçmişten gelen bir travması olabilir."

Seçil Hoca yeniden araya girdi ve ellerini önlüğünün ceplerine yerleştirdi. "Deliryumun en belirgin özelliklerinden biri de kişileri karıştırmaktır. Muhtemelen seni, bahsettiği kişi ile karıştırdı. Geçici bir durum," dedi ve hafifçe gülümseyerek yanlarından uzaklaştı.

Yavuz Hoca da onu takip ederken Fatih sıkıntılı bir nefes aldı. Odasına doğru birkaç adım atmıştı ki yoğun bakım servisinden koşarak çıkan Birkan'ı gördü.

Birkan hızını kesmeden yanına geldi ve soluksuzca, "Hocam, Oğuz Aydıner'in annesi her yerde sizi arıyormuş, sizinle bir konu hakkında acilen görüşmesi gerekiyormuş," dedi.

Fatih'in kaşları merakla çatıldı. "Konu nedir?"

Birkan nefesini toparlamak için arka arkaya derin nefesler aldı. "Açıkçası sebebini öğrenemedim, kimseye bir şey söylememiş. Sizinle görüşmesinin çok önemli olduğunu söyleyip durmuş ve danışmayı birbirine katmış."

Fatih iyice meraklandı ve onaylarcasına başını sallayıp, Birkan'la birlikte hastanın annesinin yanına doğru ilerledi.

Dakikalar sonra kadın, görüş alanına girince bir süre uzaktan onu izlemeye başladı. 50'li yaşlarındaki kadının çöken omuzları ve yorgun yüzü kadını olduğundan daha yaşlı gösterirken, gergin ifadesi de huzursuz görünmesine sebep oluyordu.

Fatih, içinde bir anda beliren anlamsız tedirginliği ruhunda ağırlayıp kadının yanına adımladı ve yanına vardığında kadın ayağa kalkmaya yeltenince onu durdurup karşısına oturdu.

Kadın, bakışlarını Birkan'a çevirdiğinde Birkan gitmesi gerektiğini fark edip usulca yanlarından uzaklaştı. Ardından kadın bir süre parmaklarıyla oynadı ve birkaç defa dudaklarını aralayıp kapattı.

Fatih de kadının davranışlarını izlerken onun konuya nereden gireceğini bilemediğini ve konuşmakta zorlandığını anlayınca, aralarında asılı kalan sessizliği kırmak ve kadına yardımcı olabilmek için kadından önce konuşmaya başladı. "Asistanımdan benimle görüşmek istediğinizi öğrendim. Bir sorun mu var?"

Kadın belli belirsiz başını salladı. "Evet, az önce Oğuz'un uyandığını söylediler. Doğru, değil mi?"

Fatih sıkıntılı bir nefes aldı. "Uyandı, bir süre daha gözlem altında tutulacak. Yapılacak testler var. Gidişata göre normal odaya alacağız."

Fatih'in sözleriyle kadının yüzünde, insanın içini ısıtacak bir gülümseme belirdi ve kısa bir süreliğine de olsa gergin ifadesi silindi. "Şükürler olsun, Oğuz'um da gitmedi," diyerek fısıldadı. Ardından yüzündeki gülümsemesini bozmadan Fatih'e minnetle baktı. "Sizlerin sayesinde... Çok teşekkür ederim. Allah, siz doktorları başımızdan eksik etmesin."

Fatih, teşekkür ederim anlamında başını sallarken kadın konuşmaya devam etti. "Bilmiyorum, mümkün mü ama sizden bir anne olarak özel bir ricam olacak."

Fatih oturduğu yerde duruşunu dikleştirdi ve dikkatlice kadının yüzüne baktı. "Sizi dinliyorum."

Kadın, birilerinin onları duymamasını istercesine etrafına kısa bir bakış attı ve kimsenin onları dinlemediğinden emin olduktan sonra bakışlarını yeniden Fatih'e çevirip, ona doğru küçük bir açıyla eğildi. "Beni yanlış anlamayın ama Oğuz'un sizi görmemesi mümkün mü?"

Kadının bir anda sorduğu soruyla Fatih, anlamsızca kadının yüzüne bakmaya başladı. "Neden böyle bir şey istiyorsunuz?"

Kadın, kurumaya yüz tutmuş dudaklarını hızlıca ıslattı ve dolmaya başlayan gözlerini kaçırıp özlem dolu bir sesle konuştu. "Siz, benim yıllar önce kaybettiğim diğer oğluma çok benziyorsunuz. Onun da böyle uzun, sarı saçları vardı ve gözleri sizinkiler gibiydi." Başını kaldırıp, ıslanmış kirpiklerinin ardından Fatih'in gözlerinin içine baktı. "Tıpkı böyle bakardı yavrum."

Fatih, kadının sözleriyle onunla hastanede karşılaştıkları ilk günü anımsadı. Oğlunun hastaneye getirildiği gün, o hengâmede nutku tutulmuş hâli gözlerinin önüne geldi. O gün, oğlunu kaybetme ihtimaliyle şoka girdiğini düşünse de şimdi yanıldığını anlamış, üstelik hastanın da kendisine neden öyle tepki verdiğini daha iyi idrak etmişti.

"Oğlunuzun adı Ozan mıydı?"

Kadının gözlerindeki özlem, bir anda panikle yer değiştirdi. "Siz onun adını nereden biliyorsunuz yoksa Oğuz sizi gördü mü?"

Fatih onaylarcasına başını sallayınca kadın, elleriyle yüzünü kapattı ve çaresizce ağlamaya başladı.

Fatih ise bir an ne diyeceğini bilemeyerek, tepkisiz bir hâlde kadına baktı.

Kadın bir süre ağladıktan sonra ellerini yüzünden çekti ve kıpkırmızı olmuş gözlerini Fatih'in gözlerine dikti. "Ne tepki verdi, bir şey dedi mi?"

Fatih önce söyleyeceği kelimeleri tarttı, akabinde başını salladı. "Beni o sandı, benden özür diledi ama tüm bunlar ilaçların etkisi, gelip geçici bir durum. Merak etmeyin."

Kadın küçük bir serzenişle başını sağa sola salladı. "Hayır, geçmeyecek. Oğuz kendini affedene kadar bu işkence hiç bitmeyecek, bizi bırakmayacak," dediğinde Fatih'in merakı daha da arttı ve bir an önce bu belirsizliğe son vermek için; "Neden kendini suçluyor?" diye sordu Fatih.

Kadın, yeniden akmaya başlayan gözyaşlarını titreyen elinin tersiyle usulca sildi. "Bu çok uzun bir hikâye..." dedi ve bakışla-

nını boşluğa çevirip belli belirsiz bir tebessümle gülümsedi. Bakışlarından, oğullarını düşündüğünü belli oluyordu.

Bir süre buruk tebessümüyle boşluğu izledikten sonra derin bir iç çekti. "Oğuz ve Ozan'ım çok iyi anlaşıyorlardı ve Oğuz, Ozan'ıma çok düşkündü; tahmin edebileceğinizden bile fazla düşkündü. Oğuz'un bir de başına bela olacağı balık tutma sevdası vardı. Her seferinde gitmemesini söylesem de beni hiç dinlemezdi. Yine bir gece arkadaşlarıyla birlikte balık tutmak için denize açılmaya karar verdiler. O gece Ozan'ımı da götürmek istedi ama o, yüzme bilmediği için gitmek istemedi. Oğuz da korkusunu yenmesi için ona ısrar etmeye başladı. Hiçbir şey olmayacağını, yanında olduğunu ve onu koruyacağını söyledi, ona söz verdi. Ozan'ım da en sonunda razı geldi ve birkaç tekneyle denize açıldılar. Bir süre balık avladıktan sonra hepsinin teknele-ri alabora olmuş. Gece olduğu için Oğuz, Ozan'ımı görememiş. Bağırış çağırış, haykırışlar derken nerede olduğunu da anlayamamış. Bütün gece aramışlar," dedi ve soluklanmak için küçük bir nefes verdi.

Konuştukça sesi titriyor, o geceyi anımsadıkça bedeni acı çektiğini belli edercesine kıvranıyordu. "Ertesi sabah Sahil Güvenlik, Ozan'ımın cansız bedenini bulmuş. Ozan'ım, tekneleri alabora olduğu sırada başını tekneye çarpmış ve çarpar çarpmaz ölmüş," deyip titreyen ellerini çantasına götürdü. Çantasından çıkardığı mendille burnunu silip anlatmaya devam etti. "O günden sonra Oğuz bir daha hiç düzelmedi. Hep kendini suçladı, kendini yiyip bitirdi. Sadece o da değil, babası da Oğuz'u suçladı. Ne kadar müdahale etsem de babasının tutumuna karşı koyamadım. Suçlamakla da kalmadı, Oğuz'a sürekli şiddet uyguladı. Oğuz deseniz ruh gibi olmuştu, babasına karşılık bile veremiyordu. Yemeden içmeden kesilmişti. Tüm aile düzenimiz bozuldu, en sonunda babası da bizi terk edip gitti. Babası gidince Oğuz daha da kendini suçlamaya başladı. Defalarca intihara kalkıştı. Bu yaptığı kazada da muhtemelen intihar etmek istedi."

Fatih, kadından duyduğu her sözle içi acıyla ezilse de dik duruşunu değiştirmeden, aynı uzak ifadesiyle konuştu. "Böyle bir durumdayken herhangi bir psikolojik destek almadı mı?"

Kadın yeniden başını olumsuzca salladı. "Çok uğraştım ama dinletemedim. Zaten düzelmek istemiyordu, sürekli ölmek istiyordu. Ozan'ımın yanına gitmek, kendini affettirmek istiyordu."

Kadının sözleriyle, Fatih'in kulaklarında hastanın özürleri çınladı ve sesler çınlamaya devam ederken Fatih, oturduğu yerden kalktı. "Ben anlattıklarınızı psikiyatri hocamıza da ileteceğim. Zaten uzun bir süre daha gözlem altında tutulacak ve bu süre zarfında psikiyatri hocamız size yardımcı olacaktır," dedi ve kadının başını sallamasıyla birlikte yanından uzaklaşmaya başladı.

Bu mesleğe adım attığından beri hayatında ilk defa kendini bu kadar garip ve huzursuz hissediyordu. İçine yoğun bir sıkıntı yerleşmişti ve bu sıkıntı, vücudunun tüm uzuvlarını sarmış, tüm fonksiyonlarını kırmış gibiydi. Duyduğu garip hislere anlam veremeyerek ellerini önlüğünün ceplerine yerleştirdi ve odasına doğru yürümeye devam etti.

XXII

Selin yattığı yerden, penceresinden görebildiği kadarıyla gökyüzünü izliyor, gözüne sürekli ağacın yeşil yaprakları değse de inatla yapraklara bakmamaya çalışıyordu. Çalışıyordu çünkü yeşil renk, ona Devran'ı hatırlatıyordu. Israrla gökyüzünde sabit tuttu gözlerini. Devran'ı tanıdığı günden, gözleri Devran'ın kamuflaj yeşili gözlerine değdiğinden beri yeşilin her tonundan nefret etmişti.

Sıkıntıyla yanaklarını şişirdiği sırada kapısı çalınınca bakışlarını kapıya çevirdi ve kapının aralanmasıyla birlikte gözleri kamuflaj yeşili gözlere değince bir an hayal gördüğünü zannetti.

Fakat hayal değildi.

Devran kapıda dikilince, yattığı yerde huzursuzca kıpırdanıp yavaş hareketlerle doğrulmaya çalıştı. "Girebilir miyim?"

"Tabii, komutanım, buyurun."

Selin'in sözleri, Devran'ın ağzından huysuz bir homurtunun çıkmasına sebep oldu. "Selin, bana böyle hitap etmekten vazgeç artık."

Selin inatla başını sağa sola salladı. "Asla!"

Yüzünü bıkkınlık kaplayan Devran, Selin'in yanına doğru adımlamaya başladı. Bakışlarını karşısındaki kadının solgun yüzünde gezdirirken, onun bir hayli yorgun ve ilk kez bu kadar

solgun görünüyor olması canını fazlasıyla sıkmıştı. "Nasıl oldun, daha iyi misin?"

Selin, tamamen oturur bir pozisyon aldı ve umursamaz bir ifadeyle sırtını yastığa yasladı. "Evet, iyiyim, daha da iyi olacağım ve çok yakında yeniden göreve geri döneceğim."

Selin, konuşmaya devam ederken Devran, yatağın yanı başındaki tekli koltuğa oturdu ve el bileklerini dizlerinin üzerine yaslayıp öne doğru hafifçe eğildi. "Bence bir süre dönmeyip kendini toparlasan senin için daha iyi olur."

Devran'ın yüzünde hâline acıyan bir ifade olduğunu görünce Selin'in yüzüne sinirli bir gülümseme yayıldı ve Selin, kendisinin bile inanmadığı soruyu, sırf onu sinir edip bir an önce gitmesini sağlamak için sordu. "Benim için mi yoksa senin için mi daha iyi olur?"

Devran, Selin'in sorusuyla bir an afallasa da, hemen toparlanıp kaşlarını merakla çattı. "Anlamadım?"

Selin, Devran'ın sinir olmaya başladığını görünce Devran'ın nefret ettiğine inandığı alaycı yüz ifadesini yerleştirdi yüzüne. "Benim göreve dönmemi istemiyorsun, değil mi? İstemiyorsun çünkü ben varken Şahin Yüzbaşı'mı etkilemeyi başaramıyorsun."

Devran, Selin'in imasını anlayınca sert bir solukla doldurdu göğüs kafesini. "Sen kendini benim gözümde fazla ciddiye alıyorsun ama durum sandığın gibi değil," dedi ve Selin'in, söylediklerine bozulduğunu görünce bu defa o, alayla gülümsemeye başladı.

Selin ise üzerindeki bozgunluğunu hızlıca attı ve yüzünde yama gibi duran bir gülümsemeyle Devran'ın kamuflaj yeşili gözlerine odaklandı. "Senin gözünde kendimi ciddiye alabilmem için önce seni ciddiye almam lazım ama durum sandığın gibi değil."

Devran, yüzündeki alaycı ifade tamamen silinerek kızgınlıkla soludu. Selin'in düşmanlığından fazlasıyla yorulmuştu. Öfkeyle kaşlarını çattı ve sert bir ifadeyle, oturduğu yerden kalktı. "Selin, yeter artık. Tam iki yıldır eziyet ediyorsun bana. O siktiğimin düğününe keşke hiç gitmeseydim!"

Devran'ın ağzından dökülen kelimeler, Selin'in kalbinden bir titreme geçmesine sebep oldu ve beyninden, ruhundan silmeye çalıştığı o gece, gözlerinin önüne gelince Selin, burnunun direğinin sızladığını hissetti. Hayatında sadece o gece kendisini çaresiz hissetmiş, ilk kez bir yenilgi almıştı ve bu yenilgi, hem Devran'dan hem de kendinden ömür boyu sürecek bir nefrete gebe kalmıştı.

Selin sessiz kalınca Devran ağır ağır başını iki yana sallayıp, sert adımlarıyla odadan çıktı ve Selin'i o gecenin anılarıyla baş başa bıraktı.

2 yıl önce, karargâhtan bir arkadaşlarının düğünü için hep birlikte, düğünün olacağı otele yerleşmiş, düğün gecesi neredeyse sabaha kadar eğlenmişlerdi.

Selin, o düğünün hayatını değiştireceğinden emindi çünkü hayatında ilk defa bir adama gönlünü kaptırmış, o adamın da gönlünü kendine kaptırdığından neredeyse emin olmuştu. O gün ilişkileri için bir adım atılacağına büyük bir arzuyla inanıyordu ve düşündüğü gibi ilişkilerinin keskin çizgileri, o gece çizilmişti.

Selin, hayatında ilk defa o gün, kendini kadın gibi hissetmiş ve ilk defa aynanın karşısında saatlerce vakit geçirmişti. Gece de tahmin ettiği gibi başlamıştı. Devran'la sürekli yan yanaydılar ve Devran, onu beğendiğini gece boyunca açıkça belli etmiş, bütün gece içip sabahın ilk ışıklarına kadar birlikte eğlenmişlerdi. Hatta eğlence bittikten sonra da Devran'la baş başa kalmışlar, uzunca sohbet etmişlerdi. Devran'ın içtikçe çenesinin düşmesi Selin'i epey eğlendirmişti.

Selin çakırkeyif, Devran da tamamen sarhoş olunca uyumak için odalarına çıktıklarında Devran, Selin'i kolundan tutmuş ve Selin'in bile beklemediği bir hamleyle onu kendine doğru çekip dudaklarından öpmeye başlamıştı. Selin de içindeki aşka ve tutkuya yenik düşmüş, alkolden aldığı cesaretle Devran'a karşılık vermişti.

Dakikalar sonra ise kendini, sevdiği adamın kollarında çıplak bulmuş, cinselliğin ilk acısını da ilk zevkini de onunla birlikte paylaşmıştı.

Devran, cinsel birliktelikleri biter bitmez sızarken Selin, yüzündeki haz dolu gülümsemesiyle bir süre Devran'ın iç yakan güzelliğini seyretmiş, ardından başını çıplak göğsüne yaslayıp kendini uykuya teslim etmişti fakat uykuya dalacağı sırada Devran'ın sayıklamaya başlamasıyla birlikte gözlerini aralamış ve ne dediğini anlamaya çalışmıştı. Devran'ın dediklerini idrak edince de ruhu âdeta dehşete sürüklenmişti. Devran arka arkaya aynı kadının ismini sayıklıyor, o kadını özlediğini dile getiriyordu.

Selin, başka bir kadının ismini duyunca Devran'ın göğsünden nasıl kalktığını bilememiş, çaresizce ne yapacağını düşünmeye başlamıştı. Devran sayıklamaya devam edince de çığlık atmamak için avuç içini dudaklarının üzerine bastırmış, yataktan hızlıca kalkıp, nasıl giyindiğini dahi bilemeden Devran'ın odasından kaçmıştı.

Kendi odasına gider gitmez kendini banyoya atmış, tenini kazırcasına sıcak suyla yıkamaya başlamıştı. Çok kısa bir süre içerisinde suyun sesine kendi haykırışları karıştıkça da hem kendinden hem de Devran'dan nefret etmişti.

Ve tüm gece, aynı dua can bulmuştu dilinde. Tek isteği, Devran'ın hiçbir şey hatırlamamasıydı. Nitekim istediği gibi olmuş, ertesi sabah Devran hiçbir şey hatırlamamıştı.

XXIII

3 GÜN SONRA...

"Nasıl görünüyorum?"

Gökçe, aynanın karşısındaki aksine baktıktan sonra oturduğu yerden kalktı ve karşısında onu büyülenmiş gibi izleyen arkadaşlarına baktı. Ardından, olduğu yerde bir tur döndü. "Güzel oldum mu? Semih'in boyuna yetişeyim diye çok yüksek topuklu giydim ama nasıl görünüyorum? Kötü durmuyor, değil mi?"

Zeynep, Gökçe'nin sorusuyla yanı başındaki Leyla'yı hızlıca dürttü. "Bana bir mendil daha verir misin?"

Leyla bıkkınlıkla başını Zeynep'e çevirdi ve şişirdiği yanaklarını sıkıntıyla üfledi. "Ya, Zeynep, niye sabahtan beri ağlıyorsun? İçimi şişirdin resmen. Cenaze kaldırmıyoruz ki. Semih'le Gökçe'yi evlendiriyoruz."

Asya'nın ters bakışları anında Leyla'yı buldu. "Ağzını hayra aç, Leyla! Niye böyle bir güne ölüm karıştırıyorsun?"

Leyla şaşkınlıkla Asya'ya baktı. "Bana niye kızıyorsun şimdi? Sabahtan beri zırıl zırıl ağlayan Zeynep," dedi ve yan tarafında duran mendil paketine uzanıp, içinden çıkardığı mendili Zeynep'e uzattı.

Zeynep, mendili sertçe Leyla'nın elinden çekip burnunu sildi. "Kızım, lohusayım ben. Ayrıca Defne'm hâlâ hastanede yatıyor,

ben ağlamayayım da kim ağlasın?" diyerek daha da ağlamaya başlayınca Asya'nın ters bakışları bir kez daha Leyla'yı buldu.

"Beğendin mi yaptığını?" Oturduğu yerden kalkarak Zeynep'in yanına geçti. "Sen bakma ona, istediğin kadar ağla, rahatla."

Zeynep'in gözyaşlarının karşısında Leyla derince iç çekti ve suçlu suçlu Zeynep'e baktı. "Öyle demek istemedim ben. Hem Defne, her geçen gün iyiye gitmiyor mu? Haftaya çıkacak işte teyzesinin minik faresi, üzülme artık."

Zeynep, Leyla'nın sözleriyle ağlamayı bıraktı ve kötü kötü Leyla'ya bakmaya başladı. "Kızıma minik fare deyip durma, zaten senin yüzünden minik doğdu. Bir şeyi kırk kere söylersen olurmuş, oldu işte, mutlu musun?"

İçini kasvet kaplayan Leyla, isyanla dudaklarını araladı. "Ay yok, ne desem hep ben suçlu oluyorum. Ne yapayım ben, en iyisi kendimi şu balkondan aşağıya atayım, siz de kurtulun ben de kurtulayım. Başka türlü olmayacak."

Zeynep, Leyla'nın yüzündeki ciddi ifadeyi görünce burnunu çekti ve parmaklarını Leyla'nın koluna sarıp onu kendine doğru çekti. "Yok, atlama, kıyamam ki ben sana," diyerek, kollarını sıkıca Leyla'nın bedenine sardı.

O sırada Asya da dudaklarını büküp onlara sarıldı. "Bana da yer açın."

Gökçe ise karşısındaki görüntüye gözlerini devirip kollarını göğsünde bağladı. "Artık biri benim soruma cevap verebilir mi? Hani, birazdan düğünüm başlayacak ya, o yüzden diyorum."

Gökçe'nin ani çıkışıyla üç kız birbirinden ayrıldı ve suçlu bir ifadeyle Gökçe'ye baktılar.

"Biz seni bir an unuttuk, kusura bakma," deyince Zeynep, Gökçe hayretle Zeynep'e bakıp, inanamadığını belli edercesine başını salladı.

"Sağ olun ya."

Asya, Gökçe'nin bozulduğunu görünce oturduğu yerden kalktı ve onun yanına doğru adımlayıp, gelinliğinin içinde onu baştan ayağa süzmeye başladı. İnce ip askılı, A kesimi gelinliğinin üst

kısmı dantel işlemelerle süslenmiş, aynı dantel motifler yer yer etek kısımlarına da işlenmişti. Gökçe, Semih'ın yanında daha da kısa görünmemek için özellikle böyle bir gelinlik tercih etmiş, sade topuz yaptığı saçlarıyla da boynunun güzelliğini iyice gün yüzüne sermişti.

Asya, Gökçe'nin yanına varır varmaz ellerine uzandı. "Güzelliğini tarif edecek bir kelime bulamıyorum, kusursuz görünüyorsun."

Gökçe'nin yüzüne minnet dolu bir tebessüm yerleşti. "Teşekkür ederim," diyerek Asya'ya sarıldığında, Leyla ile Zeynep de oturdukları yerden kalkıp Gökçe'nin yanına ilerlediler.

Aynı şekilde onlar da sarılırken Gökçe, Leyla'dan ayrılır ayrılmaz Leyla'nın gözlerinin dolduğunu gördü. "Ağlıyor musun yoksa?"

Leyla, gözyaşlarının akmaması için parmak uçlarını göz pınarlarına bastırdı. "Gökçe, ben çok mutsuzum, yani evleniyorsun diye mutluyum ama bir daha seninle aynı evde yaşayamayacak olmak bana çok koyuyor."

Leyla, her ne kadar gözyaşlarının akmaması için parmak uçlarıyla müdahale etse de söylediği sözlerin gerçekliği karşısında kalbi titreyince daha fazla dayanamadı ve parmak uçlarını gözlerinden çekip gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Leyla'nın ağladığını gören Gökçe de günlerdir aynı düşüncenin sıkıntısı içinde kıvrandığı için gözyaşlarını serbest bıraktı. "Aslında, biliyor musun Leyla, o evden taşınıyor olmak, beni de çok üzüyor. 5 yıldır aynı evde yaşıyoruz, arkadaştan öte kardeş gibiydik. Alışması çok zor olacak."

Leyla ve Gökçe ağladıkça, biraz olsun ağlamaya ara veren Zeynep de yeniden ağlamaya başlayınca Asya çaresizce üçünü izlemeye başladı. "Kızlar, birazdan nikâh başlayacak. Ne yapıyorsunuz siz? Şimdi sırası değil."

Kızlar, Asya'yı duymazlıktan gelip kısa bir süre daha ağladıktan sonra yeniden toparlandılar ve Gökçe'yi odada bırakıp sevgililerinin yanına ilerlediler.

Dakikalar sonra ise Gökçe ve Semih nikâh masasına otururken Fatih de Asya'nın elinden sıkıca tuttu ve nikâh şahidi oldukları için nikâh masasına doğru birlikte ilerlediler.

Fatih sıkıca tuttuğu eli bırakmazken başını Asya'nın kulağına doğru eğdi ve Asya'nın duyabileceği şekilde fısıldadı. "Gelinim olacağın o günü, seni de gelinlik içinde göreceğim o günü sabırsızlıkla bekliyorum. İşte o gün gerçekten güneşim doğacak."

Asya, Fatih'e baktığında gözlerindeki derin manalar nefesini kesti. Ardından ona sıcacık gülümseyerek elini daha da sıkı tuttu ve nikâh masasına doğru yürümeye devam etti.

Nikâh masasına oturduktan sonra nikâh memurunun da oturmasıyla birlikte, dakikalar içinde Semih ve Gökçe ömür boyu birlikteliğe evet demiş, imzalarını attıktan sonra eş olmuşlardı. Akabinde sabaha kadar eğlenmişlerdi.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Gökçe ve Semih'i yeni hayatlarının başlayacağı evlerine gönderdikten sonra herkes kendi evine dönmüştü.

XXIV

1 HAFTA SONRA...

Asya oturduğu pencerenin önünden dışarıyı izlerken gözlerinden akan yaşları beceriksiz bir çabayla sildi ve iç çekişlerini yavaşça sonlandırmaya çalıştı.

Bu gece, sevdiği adam onu istemeye gelecek, kendi aralarında yapacakları nişanla evliliğe bir adım daha yaklaşacaklardı.

Yüzüne buruk bir tebessüm yerleşti.

Kalbi, bu gece için büyük bir heyecanla çarparken diğer taraftan da harabeye dönüyordu. Ne annesi ne babası ne de büyükannesi yanındaydı. Büyükbabasıysa neredeyse hiç konuşmuyor, onun ne heyecanını ne de yangınını görüyordu. Ayrıca büyükannesi öldüğü günden beri sanki daha da yaşlanmıştı. Çekildiği kabuğunda günbegün yok oluyor gibiydi. Asya'yı da kimsesizliğe itmiş, kimsesizliğin matemiyle baş başa bırakmıştı.

Gözlerinden süzülen yaşları silmeye devam ederken Fatih'in yüzü geldi gözlerinin önüne. Tek başına kocaman bir aile olmaya çalışan sevdiği adamın varlığı, bir anda sardı dört bir yanını. Yavaş yavaş matemini sildi.

Gözünün önünde duran Fatih'in silüetinden aldığı güçle oturduğu yerden kalktı ve banyoya girip akşam için hazırlanmaya başladı.

Aslında isteme merasiminin, Gökçe ile Semih'in düğününden hemen sonra olması planlansa da Selin hastaneden taburcu olmadığı için bir hafta sonrasına ertelenmiş ve Selin'in iki gün önce taburcu olmasıyla isteme merasiminin bu gece yapılmasına karar verilmişti.

Akşamüzerine doğru Leyla ile Gökçe, Asya'nın yanında olmak için gelirken Zeynep de Defne yeni taburcu olduğu için gecenın ilerleyen saatlerinde, Onur'la birlikte kısa bir süreliğine de olsa katılacaklarını söylemişti.

Elindeki ruju bir kez daha dudaklarının üzerinde gezdirip aynadaki aksini izlemeye devam etti. Evde olacakları için hareketlerini kısıtlamayacak bir elbise seçmişti. Güpür detayları olan, krem renginde, boyu dizlerinde biten kısa bir elbise tercih etmiş, saçlarına da düz fön çekerek asil bir görüntü elde etmeye çalışmıştı.

Annesi çiçekleri çok sevdiği için de, onun varlığını yanında hissedebilmek adına Gökçe ve Leyla ile birlikte evin her köşesine, annesinin sevdiği hanımeli çiçeğinden dağıtmışlardı. Tema çiçek olduğundan, evin köşelerine yerleştirdikleri çiçeklere uyum sağlayabilmek amacıyla masayı ve arka planı da bol çiçeklerle süsleyince oldukça romantik bir ortam yaratmışlardı.

Misafirlere sunulacak ikramları hazırlamasına ise Fatih şiddetle karşı çıkmış, lezzetine güvendiği bir yemek şirketiyle anlaşıp, Asya'nın tercihine göre hazırlatarak eve getirtmişti.

"Çok güzel oldun, ayna çatlayacak, bakma artık."

Gökçe'nin sözlerine gülümseyip başını ona çevirdi. "Elimde değil, Fatih beğensin istiyorum."

"Fatih'in seni beğenmediği an mı var?" diye sorunca Leyla, Asya bakışlarını ona çevirdi ve ona da aynı samimiyetiyle gülümsedi.

"Bilmem, belki vardır; mesela yalan söylediğimde..."

Leyla gözlerini devirdi. "Aman, o geceyi hatırlatma artık, zaten yeni yeni toparlıyoruz."

Gökçe, balayından dolayı olayları tam olarak dinleyememişti. Hızlıca araya girdi. "Ee, o günden sonra Merih'le konuştun, değil mi? Sorunu hallettiniz..."

Leyla, Asya'nın yatağına iyice yayıldı ve keyifle sırıttı. "Size bir şey itiraf edeyim mi? Merih, şaşırtıcı bir şekilde değişti. Hatta beni hiç kıskanmıyormuş gibi davranmaya başladı," diyerek, oturduğu yerde heyecanlı bir şekilde anlatmaya devam ettı. "Geçen gece saat 21.00 civarı beni Altan Bey aradı. Ben mutfakta bir şeyler hazırlıyordum, telefonum içerideydi ve telefonumu bana Merih getirdi. Dedi ki: 'Altan Bey arıyor, önemli olabilir.' Söylediğine o kadar çok şaşırdım ki bir süre sadece boş boş yüzüne baktım. Ta ki Merih, 'Aç hadi telefonunu,' deyinceye kadar... Sonra kendime geldim ve telefonumu açtım. Peki, bu sürede Merih ne yaptı dersiniz?"

Leyla'nın heyecanla anlattıkları karşısında Gökçe de Asya da şaşkınlıkla Leyla'yı dinliyorlardı.

Gökçe, merakına yenik düşerek, "Ne yaptı?" diye sorunca Leyla'nın yüzündeki gülümseme genişledi.

"Rahat konuşabilmemiz için mutfaktan çıktı."

Merih'in beklenmedik davranışıyla Asya'nın gözleri irice açılırken, Gökçe birden öksürmeye başladı. "Aynı Merih'ten bahsediyoruz, değil mi? Kıskanç Merih'ten..."

Leyla'nın yüzündeki gülümseme bir anda yok oldu. "Evet, aynı Merih'ten bahsediyoruz bahsetmesine ama bu durum, kafamı da kurcalamaya başladı. Acaba artık beni sevmiyor mu?"

"Saçmalama, Leyla," diyerek araya girdi Asya. "Sevmenin kıskanıp kıskanmamayla ne alakası var?"

Leyla umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Seven kıskanır, derler. Ayrıca mesele o değil. Tamam, kıskanmalarından yorulmuştum ve böyle telefonu bana verip rahat konuşabilmem için mutfaktan çıkması da çok hoşuma gitti ama bir insan birden bu kadar değişebilir mi?"

Leyla'nın sorusuyla Gökçe, *"Bilmiyorum,"* anlamında dudaklarını kıvırdı. "Ayrı kaldığınız o iki günlük sürede Merih çok

sessizdi. Belki de seni ne kadar üzdüğünü fark etti ve ilişkiniz için yeni bir adım atmak istedi." Çantasına uzanıp, gitmek için ayağa kalktı. "Ben şimdi gidiyorum, birkaç saat sonra kocamla birlikte geleceğim," dedi muzip bir edayla ve Asya'ya göz kırptı.

Gökçe'nin sözleriyle Leyla, "Sanırım aranızda tek evlenemeyecek kişi benim," dedi ve Gökçe'deki muzip ifadeyi kendisi de takındı. "Artık evliliği sizden öğrenirim. Ee, Gökçe, anlat bakalım, ilk geceniz nasıl geçti?"

Gökçe olumsuz anlamda başını sallayınca, Leyla hayal kırıklığına uğramış gibi omuzlarını düşürdü. "Bizden mi utanıyorsun yoksa? Hani her şeyimizi anlatacaktık birbirimize?"

Gökçe belli belirsiz omuz silkti. "Yatak odası özeldir, şekerim, öyle ulu orta yere serilmez, üzgünüm."

Leyla hafifçe gözlerini kıstı. "Aşk olsun! Ulu orta değil ki; biz bizeyiz. Hadi, en azından özet geç, vallahi çok merak ediyorum."

Gökçe, çantasının askısını omzuna yerleştirdi ve bedenini kapıya çevirmeden önce bakışlarını Leyla ile Asya'nın istekli bakışları arasında gezdirdi. "Madem çok merak ediyorsunuz, merakınızı gidermek adına şu kadarını söyleyeyim; Semih neredeyse bir haftadır beni hiç uyutmuyor, 'İçim yanardağ gibi, bir türlü sönmüyor,' diyor. Demek ki 5 yıl beklemek adama ağır gelmiş, asla doymuyor," deyince Leyla ile birlikte Asya kahkaha atmaya başladı.

Gökçe de gülümsedi ve kapıdan çıkmadan önce son kez bedenini onlara çevirdi. "Gülün siz, sizi de göreceğim 5 yılın acısı çıkarken," dedi ve yüzündeki gülümsemesini bozmadan odadan çıktı.

***

Yaklaşık 2 saat sonra kapı çaldığında Asya üzerini son bir kez düzeltip, koşar adımlarla kapıya yöneldi. Kapıyı açar açmaz ise gördüğü manzara karşısında donmuş, bir yığıntının arasında sıkışmış gibi nefesi kesildi ve kalbi atmayı bıraktı.

Kalbinin en derinlerinden kopup aniden bedenini saran sancıyla birlikte Fatih'e bakmaya başladı. Sevdiği adam tam karşısında, boynunda boyunlukla, elleri ve güzel yüzü yara bere içinde, öylece dikiliyordu.

Asya'nın gözleri, gördüklerine inanamıyormuş gibi tekrar tekrar yüzündeki yaralarında gezindi. Bakışları, yarasına değen her noktada onu büyük bir dehşetin içine sürükledi ve dudakları kontrolsüzce titremeye başladı.

Sevdiği adam, yaralıydı ve ayakta durmakta güçlük çektiği her hâlinden belli oluyordu.

Asya, Fatih'in yüzüne baktıkça kalbinin tam orta yerine ateş düşmüş gibi hissediyordu. Yanıyordu. İçindeki yangına tezat, bedeni ise titriyordu. Ayazda kalmış gibi üşüyordu. Dudaklarındaki titreme, bedenini de ele geçirmişti. Derin bir sarsıntıya uğramış gibiydi.

İçindeki ve bedenindeki depremlerin arasında ne yapacağını bilmez bir hâlde Fatih'in yüzüne bakmaya devam ettiğinde, Fatih'in teskin edici sesi, kulaklarını doldurdu. "Güzelim, lütfen sakin ol. Ben iyiyim."

Fatih'in teskin edici sesini duymasıyla birlikte ona doğru adım atacak gücü kendinde buldu ve titreyen kirpikleri hızlıca birbirine çarparken, panikle dudaklarını araladı. "Fatih, n'oldu sana, bu hâlin nedir?"

Asya, cevap bekleyen bakışlarını gözlerinden ayırmıyordu. Paniklemiş hâli, Fatih'i de tedirgin etmişti. Gözlerindeki yumuşak ifade, ağlamaklı çıkan sesiyle huzursuzluğa büründü. Yaralı parmaklarını Asya'nın kollarını sardı. Düşmemesi için sıkıca tutmaya çalıştı. "Ufak bir kaza geçirdim ama iyiyim, gerçekten önemli bir şeyim yok."

Asya ona inanmadığını belli etmek istercesine başını sağa sola salladı. "Nasıl bir şeyin yok, Fatih? Boynunda boyunluk var, yüzün gözün yara bere içerisinde. Nasıl oldu, ne oldu?"

Ağlamaklı bir ifadeyle soluksuzca konuşmaya devam ederken, arkasından büyükbabasının sesini duydu. "Kızım, insanlar

kapıda kaldı. Önce içeri girsinler, sonra anlatır delikanlı, neler olduğunu."

Asya, bakışlarını Fatih'in yüzünden arkasına çevirdiğinde, o ana dek fark etmediği Selin'i, annesini, babasını, Gökçe'yi, Semih'i ve Merih'i gördü. Hepsi tedirginlikle ona ve verdiği tepkiye bakıyorlardı. Mahcup bir ifadeyle yüzünü buruşturup önlerinden çekildi. "Kusura bakmayın, lütfen içeriye buyurun."

Fatih'in annesi samimi bir ifadeyle gülümseyerek Asya'nın kolunu hafifçe sıktı. "Ne kusuru, kızım? Biz de ilk öğrendiğimizde böyle tepki verdik," dedi ve içeriye doğru adımlamaya başladı.

Annesiyle birlikte babası ve Selin de girerken, onların hemen ardından içeriye girmeye çalışan Merih, Semih ve Gökçe de başları önde, hızlıca Asya'nın yanından geçtiler.

Merih'in içeriye girmesiyle birlikte Leyla fısıldayarak, "Hayatım, Fatih'e n'oldu?" diye sordu.

"Ufak bir kaza. Daha sonra ayrıntılı anlatırım," dedi Merih ve Leyla ile birlikte içeriye girdi.

Onlar içeriye girince Asya, bakışlarını yeniden Fatih'in yüzüne çevirdi. Bakışlarının değdiği her noktasında kirpikleri bir kez daha titredi ve boğazında sıralanan düğümleri güçlükle yutkunmaya çalıştı. "Fatih, ne oldu sana?" diye sorduğunda inilti gibi dökülmüştü sesi.

Fatih, Asya'nın yüzündeki ifadeye karşı sıcacık gülümsedi ve aralarındaki mesafeyi tamamen kapatıp kesik bir soluk aldı. "Ben bir hafta önce, bu gece için hanımeli çiçeği hazırlamalarını istemiştim ve bu sabah, o çiçekleri almaya giderken trafiğe takılmamak için motosikleti kullandım fakat gittiğimde kötü bir sürprizle karşılaştım," dedi ve yüzünü huysuz bir ifadeyle buruşturdu. "Çiçeklerin tedarik aşamasında bir sorun çıktığını ve yetişmeyeceğini söylediler. Ben de başka bir yerden almak için yeniden trafiğe çıktığımda, nasıl olduğunu bile anlamadan, bir anda yanımdaki araba üzerime manevra yapıp çarpınca yere düştüm."

Asya'nın gözleri dehşetle büyüdü. "Fatih, ne arabası, ne çarpması, neler diyorsun sen?"

Fatih yeniden gülümsedi ve burnunun ucundan şefkatli bir şekilde öptü. "Bana çarpan araba, solundaki araç sıkıştırınca ondan kaçabilmek için beni fark etmeyip üzerime manevra yapmış. Çarptıktan sonra fark edebilmiş. Neyse ki sadece motosiklet kullanılamaz hâlde. Ben iyiyim, boynumda ufak bir zedelenme var, o kadar."

Fatih'in anlattıklarını Asya'nın aklı da kalbi de kabul etmiyordu ve Asya, onun anlattıklarıyla kalbinin sıkıştığını hissediyordu.

Bu kazanın sonuçları çok daha kötü olabilir ve böylesine özel bir gecede onun ölüm haberini alabilirdi.

Fatih ve ölüm kelimesini ilk kez aynı cümle içinde kullandığını fark etti. Düşüncesi bile nefesini kesecek kadar kuvvetliydi. Beyninin içinde uğuldayan acı seslerden kurtulmak için başını olumsuzca salladı. "Çarpan kişiden şikâyetçi oldun, değil mi?"

"Olmadım, olsaydım bu iş çok uzayacaktı ve ben, bu gece seni istemeye gelemeyecektim."

Asya itirazla dudaklarını araladı. "Fatih, bu gece şart değildi, başka gece olurdu. Bu olay çok daha önemli."

Fatih'in, kollarını tutan parmakları usulca yukarı çıktı ve yanaklarının üzerine kapandı. "Hayatımda olan biten hiçbir olay, senin kadar önemli değil."

Asya, dudaklarının arasından titrek bir nefes koptuktan sonra, Fatih'in kesikler içinde kalmış ellerini teninden ayırıp dudaklarını, kesiklerinin üzerine bastırdı. "Acıyor mu?"

Fatih, ellerini Asya'nın ellerinden ayırdı ve onu kollarının arasına çekip göğsüne bastırdı. "Öpünce geçti."

Fatih'in erkeksi kokusu doldurdu Asya'nın ciğerlerini. "Neden başka bir çiçekçiye gitmek istedin? Çiçek alman şart değildi ki."

Fatih'in kısa solukları, Asya'nın saçlarının arasına karıştı. "Çünkü sevgilim, bir gün bana, annesinin en sevdiği çiçeklerin hanımeli olduğunu söylemişti ve ben, daha o gün kendime bir

söz vermiştim. Senin için bu kadar anlamlı ve özel olan bir çiçeği, böyle bir gecede seni mutlu edebilmek için almalıydım."

Asya'nın dakikalardır korku içinde çırpınan kalbi, Fatih'in sözlerinin ılık rüzgârına kapılarak ehlîleşti ve titreyen nefesi, derin iç çekişlere büründü, akabinde zor tuttuğu gözyaşları, yanağında yolunu bularak çenesinden Fatih'in üzerine doğru damlamaya başladı.

Fatih ise Asya'nın iç çekişlerini duyunca, onu bedeninden ayırıp yüzüne bakmasını sağladı ve parmaklarını göz pınarlarına bastırarak, nafile bir çabayla gözyaşlarının akmasına engel olmaya çalıştı. "Ağlaman için söylemedim, sadece sana güzel bir sürpriz yapmak istemiştim," dedi ve bu defa gözyaşlarının üzerine sıcak dudaklarını bastırdı. "Ayrıca sen ağlayınca gözyaşların benim kalbime akıyor ve içimi eritiyor, lütfen ağlama."

Fatih, dudaklarını Asya'nın gözyaşlarının üzerine bastırınca Asya gözlerini kapattı ve içine sızan kokusunu ciğerlerine hapsetmek istercesine nefesini tuttu. Öyle güzel kokuyordu ki... Tıpkı annesi gibi, babası gibi, büyükannesi gibi... Kalbinde yer edinen her sevginin karışımı gibi... Tıpkı aile gibi...

"Pardon ama daha sonra mı öpüşüp koklaşsanız? Biraz daha içeri gelmezseniz büyükbaban gelecek de."

Asya'nın düşüncelerinden kopmasına ve Fatih'le birbirlerinden ayrılmalarına sebep olan Selin'e çevirdiler başlarını. Tüm huysuzluğunu üzerine takınmış, suratsız bir ifadeyle onlara bakıyordu.

Huysuzluğunun sebebinin, Fatih'in geçirdiği kaza olduğunu çok iyi biliyordu Asya. Biliyordu çünkü Selin'in, Fatih'e baktıkça göz bebekleri titriyordu.

"Büyükbaban geliyordu, engelleyip ben geldim ama daha fazla oyalayabileceğimizi sanmıyorum. Daha sonra koklaşırsınız. Hadi, içeri girin."

Fatih, Selin'in sözlerine gülümserken aynı huysuzluğu Asya da takındı. "Fatih'i bu hâlde görünce aklım çıktı, ne yapabilirdim?"

Selin yanaklarını şişirip arkasını döndü ve derin bir nefes verip homurdandı. "Senin mi benim mi?.."

Fatih'in parmakları, Asya'nın elini sıkıca kavradı ve birlikte içeriye girdiler.

Asya içeriye girdiğinde, bakışları ilk olarak, masanın üzerine bırakılmış hanımeli çiçeklerine kaydı ve Asya o an içinin sızladığını hissetti. O sırada büyükbabasının kızgın bakışları onu bulunca, gözlerini hızlıca ondan kaçırdı ve mutfağa en yakın sandalyeye oturdu.

Fatih de annesi ile babasının yanındaki koltuğa oturdu ve Asya'nın tam karşısında kaldı.

Çok kısa bir müddet sonra büyükbabası, Asya'nın üzerindeki delici bakışlarını nihayet ondan koparıp bedenini Fatih'e çevirdi. "Geçmiş olsun, evlat, şimdi iyi misin?"

Fatih tasdik edercesine başını salladı. "İyiyim, efendim, ufak sıyrıklarla atlattım."

"Allah beterinden saklasın," dedi büyükbabası ve bu defa bakışlarını tam karşısında kalan Selin'e çevirdi.

Selin'i o kadar çok seviyordu ki ona her baktığında, Asya gözlerinin gururla parladığına şahit oluyordu ve bu durum onu fazlasıyla mutlu ediyordu.

"Sen nasıl oldun, kızım? Daha iyi misin, ağrıların azaldı mı?"

"Evet, kendimi daha iyi hissediyorum hatta yarın göreve dönmeyi bile düşünüyorum."

Büyükbabası, "İyi hadi, sevindim," diyerek büyük bir özlemle iç çekti. "Ah, o görev günleri nasıl özleniyor, değil mi? Ama sen dua et, bekârsın, kızım. Bir de evli olsan, asıl o zaman zorlanırsın. İnsanın, sevdiğini ardında bırakıp gitmesi kadar zor bir şey yoktur. Onun aşkıyla vatan aşkı arasında sıkışır kalırsın."

Büyükbabası konuşmaya devam ederken Asya, bakışlarını Selin'e çevirdi ve gözlerinin kısa bir süreliğine de olsa bulutlandığını gördü. Devran Komutan'ı düşündüğünü ve onun için üzüldüğünü çok iyi biliyordu ama ondan neden bu kadar nefret ettiğini bir türlü anlayamıyor, sebebini de öğrenemiyordu.

Fatih'in babasının, büyükbabaya sorduğu asker anılarıyla konu değişirken Selin, Asya'nın bakışlarını yakalayınca, onun aklından geçenleri okumuşçasına tehditkâr bir ifadeyle yüzüne baktı, ardından bakışlarını yeniden büyükbabaya çevirdi.

Sohbet devam ettikçe büyükbaba keyiflendi ve heyecanlı heyecanlı anlatmayı sürdürdü. Asya onu uzun süredir bu kadar keyifli görmemişti. Onun keyifli hâllerini yüzündeki tebessümle izledi ve bir süre sonra izlendiğini fark etti. Bakışları, sevdiği adamın hayran bakışlarıyla kesişirken, yüzündeki izler içini acıtsa da ona belli etmemek için gülümsemeye devam etti.

Bir süre sonra ise kahveleri yapmak için Leyla ve Gökçe'yle birlikte mutfağa geçti Asya. Mutfağa girer girmez suçlayıcı bakışları anında Gökçe'yi buldu. "Sen, Fatih'in kaza geçirdiğini biliyor muydun?"

Gökçe masum olduğunu belli etmek istercesine iki elini birden havaya kaldırdı. "Vallahi billahi benim de az önce haberim oldu. Semih, sana söylememem için bana söylememiş."

Omuzları hüzünle çöken Asya, ocağın yanına doğru ilerledi. "Fatih'i o hâlde görmeyi hiç beklemiyordum," diyerek kahve kavanozuna uzandı. "Aklım çıktı."

Leyla da yanına geldi ve tezgâhın üzerindeki kahve makinesine uzandı. "Haklı olarak korktun. Çok şükür, ucuz atlatmış," dedi ve Asya'nın elindeki kahve kavanozunu aldı. "Sen Fatih'in kahvesini hazırla, ben diğerlerininkini hallederim."

Asya, Leyla'ya başını salladı ve dolaptan cezveyi çıkardığı sırada Gökçe sandalyeye oturdu. "Kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki bacaklarım sanki beni taşımıyor."

Gökçe'nin yorgun hâline Leyla sesli bir şekilde gülmeye başladı. "İçi bir türlü sönmeyen yanardağ kocan yüzünden mi?"

Gökçe, Leyla'nın susması için işaret parmağını hızlıca dudaklarının üzerine yerleştirirken bakışlarını kapıya çevirdi. "Aman, Semih bunu duymasın."

Leyla ile birlikte Asya da kıkırdamaya başlayınca Gökçe başını onlara çevirdi ve ters ters yüzlerine baktı. "Siz, dalga geçesi-

niz diye anlatmadım. Zaten size anlatanda kabahat. Bir daha size hiçbir şey anlatmayacağım, haberiniz olsun."

Gökçe'nin sitemkâr sözleri üzerine Leyla, Gökçe'nin yanına gidip usulca yanağından öptü. Yanaklarını parmaklarının arasına kıstırıp sıkmaya başladı. "Aman da aman, benim canım, bize kızmış mı? Tamam tamam, yanardağ kısmını unutuyoruz."

"Leyla!"

Gökçe'nin çıkışı üzerine Leyla daha da gülümsedi ve bir kez daha Gökçe'nin yanağından öpüp kahve makinesinin başına gitti. Tam o esnada Asya'nın Fatih'in kahvesine attığı tuzu görünce yüzünü bıkkınlık kapladı. "Allah aşkına, Asya, o tuz nedir?"

Leyla'nın imasıyla Asya, omuzlarını umursamaz bir ifadeyle silkti. "Çok tuz atamam, Leyla. Görmüyor musun, zaten yeni kaza yapmış. Her yeri yara bere içinde."

"Ama sen de hiç atmıyorsun."

Gökçe oturduğu yerden kalktı ve yanlarına giderek, Asya'nın attığı tuzun miktarına baktı. "Evet, Asya'm, biraz daha at, gerçekten o çok az. Tuzlu olup olmadığını bile anlamayacak."

Asya kararsız bakışlarıyla önce kızların yüzüne, ardından tuza baktı ve oflayarak tuzun miktarını biraz arttırdı. "Bundan fazla atamam. Âdet yerini bulacak diye adamın midesine garezim yok."

Leyla da attığı miktarı görünce gözlerini devirdi ve hazırladığı kahveyi fincanlara dökmeye başladı. "Tamam, bir şey demedim," dedi ve tepsiye fincanları yerleştirip Fatih'in kahvesini de koyduktan sonra tepsiyi Asya'ya uzattı. "Aman, sen de Zeynep gibi kahveleri karıştırma."

Leyla, Zeynep'in isteme akşamında Merih'e içirdiği tuzlu kahveyi hatırlatınca hep birlikte gülmeye başladılar ve yüzlerindeki eksilmeyen geniş gülümsemeyle kapıya doğru yürüdüler.

Asya tam kapıdan çıkıyordu ki Leyla'nın heyecanlı sesiyle durmak zorunda kaldı. "Aa, ben size söylemeyi unuttum. Bizim şirket, uluslararası bir projede yer almayı başardı ve şirket bu başarısını kutlamak için tüm çalışanlarının bir arada olacağı bir

otelde eğlence düzenliyor. Çalışanların ailesi de davetli ve Merih, benimle gelmeyi kabul etti."

Leyla'nın heyecanına Gökçe göz devirdi. "Merih zaten seni yalnız bırakmazdı ki."

"Evet, bırakmazdı," dedi Leyla ve dinmeyen heyecanıyla konuşmaya devam etti. "Ama Altan Bey'den dolayı itiraz da etmedi, işte en çok bu kutlanır."

Asya, Leyla'nın kıkırtısına karşı başını sağa sola sallayıp, kahveleri daha fazla soğutmamak için içeriye adımladı. İçeriye girdiğindeyse bakışları ilk olarak Fatih'in bakışlarına tutundu; Asya'ya ve elindeki kahvelere baktıkça resmen gözlerinin içi parlıyordu. Asya'nın içinin gitmesine sebep olmuştu.

Asya, Fatih'e hayran hayran bakmaya devam ederken Gökçe, karın boşluğunu dürtünce bakışlarını ona çevirdi. "N'oldu?"

"Niye dikiliyorsun? Herkes sana bakıyor, yürü hadi."

Asya bakışlarını içeriye çevirince, kapının girişinde öylece dikildiğini anladı. Kızaran yanaklarını saklamak için başını öne eğip büyüklerin yanına ilerlerdi. Kahveleri büyüklere verdikten sonra Selin'e de uzatırken, Selin alayla fısıldadı. "Saf âşık."

Asya, Selin'e ters ters bakıp Merih'le Semih'e de kahvesini verdi, ardından Fatih'in önüne geçip tepsideki son kahveyi ona uzattı.

Fatih, onun hâline keyifle sırıtıyordu. Kısılan bakışlarıyla yüzüne bakarken, Fatih tepsiden kahvesini alınca yeniden karşısındaki sandalyeye oturdu ve meraklı bakışlarını üzerine dikti. Sadece Asya değil, diğerleri de pürdikkat ona bakıyordu.

"Asya, en tuzlusundan yapsaydın."

Asya, Merih'in fısıltısını duyunca bakışlarını Merih'e çevirdiğinde, onun büyük bir keyifle Fatih'e baktığını gördü. Fatih de Merih'e kısa süreli bir bakış attı, sonra da kahvesine dönüp fincanı dudaklarına götürdü.

Asya'nın elleri heyecandan buz gibi olmuştu. Fatih'in o kahveyi içeceğini bilse de yüzünün alacağı şekli heyecanla bekliyordu. Bekliyordu çünkü bazı geceler uyumadan önce hep bu anı

düşünür, yüzündeki tebessümle uykuya dalardı. Şimdiyse gerçek tam karşısındaydı. Sevdiği adam, hayatında yalnızca ona yapacağı tuzlu kahveyi içmek üzereydi.

Asya, Fatih'e heyecanla bakmaya devam ederken Fatih fincanı dudaklarıyla buluşturdu ve içtiği ilk yudumla birlikte yüzünü hafifçe buruşturdu. Yüzünde belli belirsiz bir tiksınme ifadesi oluşmuştu.

Ağzındaki yudumu güçlükle yutmaya çalıştığı sırada bakışları Asya'yı buldu. Yüzü, öylesine acı çeken bir ifadeye bürünmüştü ki Asya, hâline hem acımış hem de gülümsemişti.

"Kahvenin hepsi bitecek!"

Selin'in keskin sesi odayı doldurunca tüm bakışlar ona döndü. Fatih'in hâlinden keyif aldığı aşikârdı ve kahveyi içmesini dört gözle bekliyordu. Fakat Asya daha fazlasına dayanamayacaktı. Fatih'e kıyamayıp elinden kahveyi almaya yeltendiğinde, Fatih itiraz edercesine kaşlarını kaldırdı. "İçeceğim," dedi ve Asya'nın konuşmasına bile fırsat tanımadan, fincanı yeniden dudaklarına götürüp tek seferde içti.

Fatih'in yüzünde, kahveyi içer içmez aynı tiksinti ifadesi oluşurken, daha önceden tuzlu kahveyi içen Merih'le Semih'in yüzünde de aynı anda aynı ifade belirdi.

Asya, oturduğu yerden kalkıp sehpanın üzerindeki suyu Fatih'e uzattı. Fatih suyu minnetle kabul etti ve hızlıca içti. Selin, Fatih'in hâline gülerken babası, Fatih'i kurtarma ihtiyacı içinde araya girdi ve büyükbabaya döndü. "Efendim, sebebi ziyaretimiz belli," diyerek bakışlarını Fatih'le Asya üzerinde gezdirdi. Heyecanlandığı her hâlinden belliydi ve gözlerinde gurur ifadesi vardı. "Malum, çocuklar yıllardır birlikteler ve artık bu işin adını koymak istiyorlar."

Asya'nın büyükbabası cevap vermek yerine başını sallayınca, Fatih'in babası konuşmaya devam etti. "Biz de çocuklara önayak olalım istedik. Sizin de izniniz olursa, Allah'ın emri, Peygamber'in kavliyle kızımız Asya'yı, oğlumuz Fatih'e istiyoruz."

Büyükbabasının yorgun bakışları direkt Asya'yı buldu. Kırışıklıklarının hâkim olduğu göz çevresi gözlerini kısmasıyla birlikte daha da kırışmış, gözlerinin üzerine düşen kaşları da iyice aşağıya sarkmış gibiydi. Gözleri de sulanmaya başlamıştı. Titrek bir nefes aldı ve sözlerinin odağı olan Fatih'e döndü. "Seni yıllardır tanıyorum, evlat. Hiçbir yanlışını görmedim, göreceğimi de sanmıyorum," dedi ve hızlanan kalp atışının yavaşlaması için küçük bir nefes aldı. "Asya'nın annesi ile babası öldüğünde içimde çok büyük bir korku belirmişti. Bir gün bize de bir şey olduğunda Asya'ya kim aile olacak ya da Asya, bu hayatta yalnız başına ne yapacak, diye düşünür dururdum. Düşündükçe de kendimi yer bitirirdim, ta ki sen hayatına girene kadar."

Soluklanmak için bir anlığına bir kez daha durdu ve bakışlarını boşluğa tutundurdu. Baktıkça yüzünü buruşturdu. Asya'nın kaza yaptığı günü hâlâ unutamıyordu. "Yıllar önce Asya, o elim kazayı yaptığında ben o gün, senin yüreğindeki gerçek acıyı da gerçek sevgiyi de gördüm. Eminim ki birbirinize gerçekten aile olacaksınız, birbirinize sımsıkı tutunacaksınız. O yüzden artık gözüm arkada değil."

Büyükbabanın içtenlikle söylediği sözler karşısında Fatih omuzlarını, kendinden emin bir ifadeyle dikleştirdi. "Siz hiç merak etmeyin, efendim. Asya'nın yeri bende çok başka... Ona olan sevgimi, size anlatmaya kalksam saatlerce, günlerce anlatmam gerekir. Gerçi istesem de saymakla bitiremem. Sadece bilin ki..." diyerek gözlerini Asya'nın gözlerinin içine kilitledi. "Asya, benim aldığım nefesin adı, gidebileceğim tüm yolların adı. Ben ona sadece eş ya da aile olmayacağım, ben ona kocaman bir hayat olacağım."

Fatih'in dudaklarından dökülen her kelime, yağmur damlası gibi Asya'nın yüreğine damlıyor, oluşturduğu su birikintisi kalbinden gözlerine taşıyordu. İçindeki sarılma isteği bir anda bedenini sardı. Fatih'in bakışlarından, onun da sarılmak istediğini anlayabiliyordu. İçindeki sarılma isteğini bastırmak için kendin-

ce çabaladığı sırada kapı çalınınca, dudaklarının arasından rahat bir nefes üfledi. "Zeynep ve Onur'dur."

Hızlıca kalkıp kapıya ilerledi ve kapıyı açtığında, tam da tahmin ettiği gibi karşısında Onur ve Zeynep'i gördü.

"Geç kaldık mı, yüzükler takıldı mı? Umarım yetişmişizdir. Bakayım parmağına. Ayy, yetişemedik, değil mi?"

Zeynep soluksuz konuşunca Asya, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Zeynep, sakin ol lütfen. Hayır, geç kalmadınız. Henüz takılmadı yüzükler."

Zeynep elini kalbinin üzerine bastırdı. "Ohh! Çok şükür," dedi ve sahte bir öfkeyle Onur'a baktı. "Hepsi Onur'un yüzünden. Gelin gibi bir türlü evden çıkamadı."

Onur, Zeynep'in ters bakışlarının ablukasından bakışlarını kurtardı ve Asya'nın desteklemesini istercesine ona döndü. "Ne yapabilirdim, Asya, sen söyle. Defne'm minicik eliyle başparmağımı sardı ve öylece uyudu. Nasıl bırakabilirdim?"

Konuşmaya devam ettikçe Onur'un gözlerinin içi öylesine güzel parlıyordu ki onun Defne'ye olan aşkını Asya'nın görmemesi mümkün değildi. Çok zor günlerden geçmişlerdi ve uzun bir süre yüzleri gülmemişti. Hatta bu süre zarfında üzüntüden Zeynep'in sütü bile kesilmişti. Neyse ki Defne'nin çabuk toparlamasıyla birlikte kâbus gibi günleri çabuk atlatmışlar, eskisinden bile mutlu bir hâle bürünmüşlerdi. Zeynep'in sütü de geri getirilmişti.

Asya, "Hiç kusura bakma ama Onur haklı, Zeynep. Onur'un yerinde olsam ben de bırakamazdım," diyerek özlemle içini çekti. "Onur böyle deyince özlediğimi hissettim. Yarın ilk işim Defne'yi görmeye gelmek olacak."

Zeynep samimi bir şekilde gülümsedi. "Gel gel, hem yeni aldığım tulumları gör, içinde nasıl kayboluyor."

Asya, Zeynep'e gülümsedi ve onlarla birlikte yeniden içeriye girdi. İçeriye girer girmez Zeynep'in sesi odada korkuyla yankılandı. "Fatih, n'oldu sana?"

Fatih hafifçe gülümserken, Onur mahcup bir ifadeyle odadakilere bakıp sessizce konuştu. "Ufak bir kaza geçirdi, sonra anlatırım ben sana."

Zeynep belli belirsiz kaşlarını çattı. "Madem biliyordun, neden şimdiye kadar anlatmadın?"

"Telaşlanma diye," dediğinde Onur, Zeynep huysuzca Onur'a baktı.

"Sanki böyle daha mı iyi oldu?" Huysuz ifadesini bozmadan Gökçe'nin yanına oturdu.

Onur da doğruca Semih'le Merih'in arasına oturdu. Onur'un oturmasıyla Merih, ensesine vuracağı sırada Onur onu eliyle durdurdu. "Rahat dur lan, babayım ben artık."

Merih, beklemediği tepkiyle şaşkına dönerken Semih, gülmeye başladı ve desteklercesine Onur'un sırtına vurdu. "En hasından hem de..."

Onların muhabbetini kesense büyükbabanın uyarıcı öksürüğü oldu. Büyükbaba, Asya'ya doğru döndü. "Cevabını biliyorum, kızım ama yine de sormak âdettendir. Bu evliliği istiyor musun?"

Asya, onaylarcasına başını sallayıp Fatih'e döndü ve sıcacık gülümsedi. "İstiyorum, büyükbaba."

"O zaman, ben de verdim gitti. Hayırlısı olsun."

Her ne kadar bir sorun çıkmayacağını bilseler de, Fatih'le sözleşmiş gibi aynı anda rahat bir nefes üfleyince birbirlerinin hâllerine gülmeye başladılar. Ardından ayağa kalkıp, başta Asya'nın büyükbabası olmak üzere Fatih'in annesiyle babasının da ellerini öptüler.

"Yüzükler kimde?"

Selin'in sorusuyla Fatih elini iç cebine attı ve cebinden yüzük kutusunu çıkardı. O sırada Leyla da içeriden, daha önceden hazırladıkları tepsiyi ve makası getirdi.

Fatih ise Asya'nın yanına yaklaşıp dudaklarına baktı ve kimsenin duyamayacağı bir şekilde fısıldadı. "Seni öpmek istiyorum, çok zor duruyorum." Asya alt dudağını istemsizce dişleyince Fa-

tih'in fısıltısı yeniden kulaklarını doldurdu. "Buna zaafım var, biliyorsun, şu an bunu yapma."

Fatih'in bakışları, Asya'nın dudaklarına yoğunlaşınca Asya hızlıca alt dudağını serbest bıraktı ve uyarmak istercesine öksürdü.

Fatih derince iç çekerken kutudan yüzükleri çıkardı ve Asya'nın titreyen eline uzanıp, kulağına Sabahattin Ali'nin sözlerini fısıldadı. "Sen bu karanlık ömrümün içine bir sevinç ışığı gibi, kurumaya yüz tutan ekinlere can veren bir nisan yağmuru gibi birdenbire geldin."[1] Geri çekilip gözlerinin içine baktı. "Sonsuza dek tek duam, bu alyansı parmağından hiç çıkarmaman. Çıkarma, olur mu?" diyerek alyansı Asya'nın parmağından geçirdi.

Asya bu gece, Fatih'in her sözüyle ağlamak istiyordu. Titreyen dudaklarını güçlükle zapt edip gülümsemeye zorladı kendini ve başını sallayarak onun yüzüğünü eline aldı. Fatih'in eline uzanıp yüzüğü parmağına geçirmeden önce aynı şekilde gözlerinin içine baktı. "Hiç çıkarma olur mu?"

"Asla çıkarmayacağım."

Fatih sözlerini tamamlar tamamlamaz büyükbaba, elinde makasla birlikte yanlarında belirdi ve birkaç söz söyledikten sonra kırmızı kurdeleyi kesti. Fatih'le Asya, tebrikleri teşekkürle karşılarken büyükbaba yorulduğunu belli edercesine yeniden koltuğa oturdu. "Düğünü ne zaman düşünüyorsunuz?"

Büyükbabanın sorusuna Fatih cevap verdi. "Sizin için de uygunsa, en erken tarih hangisiyse o tarihte olsun istiyorum."

Fatih'in acelesi, Asya'nın yanaklarının ısınmasına sebep olmuştu. Asya, bakışlarını Gökçe, Leyla ve Zeynep'e çevirdiğinde onların da alttan alttan güldüklerini gördü.

Semih, "Şu an tam düğün sezonu. Hemen gün alabilir misiniz, pek emin değilim. Malum, biz 1 yıl öncesinden almıştık tarihi," deyince Fatih'in gözleri irice açıldı. "1 yıl mı? Mümkün değil. Asla o kadar bekleyemem."

---

[1] Sabahattin Ali, *Canım Aliye, Ruhum Filiz*, Yapı Kredi Yayınları, 23. Baskı, s. 25.

Asya, "Fatih..." dedi uyarmak istercesine ve kimsenin duyamayacağı bir şekilde fısıldadı. "Büyükbabam yanlış anlayacak."

Fatih sessiz kalırken annesi araya girdi. "Bence yarın çocuklar gezip bir baksın, en uygun tarih ne zamansa o gün için yeniden konuşuruz."

Fatih hevesle, "Olur mu? Yarın gidelim mi?" diye sorunca Asya, *"Tamam,"* anlamında başını salladı ve o an Merih'in sesini duydu.

"Madem yüzükler takıldı, artık şu ikramlıklardan yesek ya. Masa çok iştah açıcı görünüyor."

Semih bıkkınlıkla içini çekerken Onur, Merih'in başının arkasından yavaşça vurdu. "Pisboğaz."

***

Ertesi sabah Asya ve Fatih, nikâh için gün bakmadan önce ilk olarak Defne'yi görmeye gittiler. Onlarla birlikte Leyla ile Merih, Semih ile Gökçe de giderken Zeynep onları kapıda karşıladı.

Kapıyı açar açmaz işaret parmağını banyoya doğru uzatıp kararlı bir sesle konuştu. "Defne'mi görmeden önce doğruca lavaboya gidiyorsunuz. Elinizi, yüzünüzü güzelce yıkıyorsunuz ve Defne'mi öyle görüyorsunuz," diyerek gözlerini kıstı ve bakışlarını her birinin yüzünde tek tek gezdirdi. "Başka türlü görmeniz mümkün değil!"

Merih, Zeynep'in omzuna hafifçe çarparak içeriye girdi ve kınayan bakışlarını Zeynep'e çevirdi. "Kıvırcık, biz doktoruz."

Zeynep umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Olabilir, ben de anneyim."

Merih pes edercesine ellerini kaldırdı ve o sıra yanlarına gelen Onur'a baktı. "Lohusalık kaç ay sürüyor lan?"

Onur huysuzca yüzünü buruşturdu. Bu konudan rahatsız olduğu her hâlinden belliydi. "Bence tıbbın buna kesin bir cevabı yok. Anneden anneye değişiyor bu durum. Hem ona bakarsanız..." dedi ve Zeynep'i baştan ayağa süzdü. "Zeynep'in lohu-

salığı, gebe kaldığını öğrendiği an başladı. Tıp tarihinde bu bir ilk..."

Onur'un abartılı el kol hareketlerine gülerken Merih, Onur'un omzunu sıktı. "Aferin lan, gözlerimi yaşarttın. Kılıbıklığı yavaş yavaş aşıyorsun."

Onur önce omzundaki ele baktı, ardından Merih'e bakıp omzundaki elden ters bir ifadeyle kurtuldu. "Oğlum, babayım ben. El kol hareketlerine dikkat et."

Merih bıkkınlıkla nefesini üfledi. "Görmemişin çocuğu olmuş..." diyerek başını iki yana salladı. "Nerede amcasının prensesi? Senin görmemişliğini çekmektense onun güzel yüzünü görmeyi yeğlerim."

"Önce lavaboya..." dedi Zeynep yeniden araya girerek. "Sonra görebilirsin."

Merih yanaklarını şişirdi ve ellerini yıkamak için lavaboya girdi. Lavabodan çıktıktan sonra Defne'nin yanına gireceği sırada bir kez daha Onur'la Zeynep'in engellemesine takıldı. "Şimdi sizi, sıra sıra, çift olarak içeri alacağım," dedi Zeynep. "Kusura bakmayın ama çok kalabalıksınız, aynı anda alamam."

Onur, Zeynep'i desteklercesine başını salladı. "Aynen öyle, sıra sıra ve kısa kalacaksınız içeride. Süre tutacağım."

Merih, şaşkınlıkla bir Zeynep'e, bir de Onur'a baktı. "Oğlum, siz manyak mısınız? İsterseniz bir dahaki sefere randevu verin, ona göre gelelim. Ne dersiniz?"

"Vallahi çok mantıklı," deyince Zeynep, Merih boğuluyormuşçasına parmaklarını tişörtüne yerleştirerek öne doğru çekiştirdi. "Şimdi 'Yangın var!' diye bağıracağım. Lan, iki sevesim var, hevesimi kursağımda bırakıyorsunuz. Çekilin önümden!" dedi ve ikisinin de omuzlarına çarparak aralarından geçti.

Merih'in odaya girmesiyle Leyla da tabiri caizse koşarak odaya ilerledi. "Galiba şimdi girmezsem bir daha hiç giremeyeceğim."

Dakikalar sonra Semih ve Gökçe, Defne'yi görmek için Defne'nin odasına gittiklerinde Asya, odada kalan Leyla ve Merih'le

Defne'nin tatlılığı hakkında konuşuyordu. Bir süre sonra Fatih ayaklanınca bakışları onu buldu. "Su içip geliyorum, güzelim."

Asya başını sallar sallamaz Fatih üzerine eğildi ve dudaklarını başının üzerine bastırıp odadan çıktı. Fatih'in odadan çıkmasıyla birlikte Merih oturduğu yerden hızlıca kalkıp Asya'nın yanına oturdu. "Asya, siz şimdi nikâh için gün almaya gideceksiniz, değil mi?"

"Evet, gideceğiz."

"Çok güzel. Peki, sonra..." dedi ve başını kapıya çevirerek, Fatih'in gelip gelmediğine bakıp yeniden Asya'ya döndü. "Eve mi döneceksin yoksa Fatih'e mi gideceksin?"

Asya, *"Bilmiyorum,"* anlamında dudaklarını kıvırdı. "Yani işimiz erken biterse Fatih'in evine gidebilirim. Ne oldu ki?"

Merih yeniden kapıya baktı ve gözleri bir kez daha Asya'nın gözlerini bulduğunda yalvarırcasına gözlerinin içine bakmaya başladı. "Asya, ben sana kızların arasında en güzelinin sen olduğunu söylemiş miydim? Gökçe ve Zeynep duymasın ama en güzel yengem sensin."

Asya, Leyla'ya doğru kısa bir bakış atıp gözlerini kıstı. "Yine ne isteyeceksin, Merih?"

"Sence?" diyen Leyla araya girdi ve bilmiş bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Tabii ki de yemek isteyecek. Baksana bakışlarına."

Merih bozulurcasına omuzlarını düşürdü ve masum bir çocuğun yüz ifadesini takındı. "Aşk olsun, ben ne zaman böyle bir şey yaptım?"

Leyla ile Asya'nın sesi aynı anda odayı doldurdu. "Her zaman."

İkisinin aynı anda çıkan sesine karşılık Merih, bu defa umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti ve kedi misali bakmaya başladı. "Asya, benim canım fena hâlde kuru patlıcan dolması çekiyor ve sen onu harika yapıyorsun. Lütfen, Fatih'e git ve orada o dolmayı yap. Ben zaten akşama Fatih'in mutfağına sızarım."

Merih'in bu tarz istekleri Asya'nın hoşuna gidiyordu ve Asya, onu geri çevirmeyi sevmiyordu. Merih'e başını salladığı sırada

odaya Fatih girince, bakışlarından konuşmaları duyduğunu anladı.

Fatih de Asya ve Leyla'ya eliyle sus işareti yaptı ve sessizce Merih'in yanına adımladı.

Merih ise iri parmaklarını Asya'nın yanaklarının üzerine yerleştirdi ve yanaklarını sıkıp başını iki yana sallamaya başladı. "Aslansın be Asya, işte benim yengem. Dile benden ne dilersen."

Merih sözlerini tamamlar tamamlamaz Fatih, elini Merih'in ensesine yerleştirip tişörtünü avuçlarının arasına aldı. "Bence ilk dilek hakkını, benim elimden kurtulmak için kullanmalısın."

"Seni yeniden evde görmek çok güzel,
hoş geldin, sevgilim. Evimize,
hayatıma hoş geldin."

XXV

Selin, Şahin Yüzbaşı'nın çağırdığını öğrenince yavaş adımlarla yüzbaşının odasına doğru yol almaya başladı. Kendini hâlâ tam manasıyla iyi hissetmese de evdeki tüm ısrarlara rağmen karargâha gitmişti.

Aksak adımlarla yürümeye devam ederken yüzbaşının neden durduk yere çağırdığını da içten içe merak ediyordu. Zaten geleceğini bilmiyor muydu?

Odanın önüne gelince karnında hissettiği acıyı bertaraf etmek için yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi ve kapıyı çalıp içeriye girdi. Girdiğinde Şahin Yüzbaşı'nın yanında yabancı birini görmeyi ise hiç beklemiyordu.

"Gelin, üsteğmenim."

Selin, yüzünde eğreti duran gülümsemesi hızlıca silinirken merakla kaşlarını çattı ve yanlarına doğru temkinli adımlarla ilerleyip, yabancı adamın karşısındaki sandalyeye oturmaya çabaladı. Çabaladı zira karnındaki keskin sancı, oturur ve kalkarken sürekli nefesini kesiyordu. Karşısındaki adama acı çektiğini belli etmemek için dişlerini olabildiğince sıkarak sandalyeye oturduğunda, adamın keskin bakışlarının, üzerine kilitlenmiş olduğunu gördü.

Şahin Yüzbaşı da Selin'in acı çektiğini yüz ifadesinden anlasa da, Selin'in yabancı birinin yanında kendisi hakkında konuşulmasını sevmediğini iyi bildiği için, sesini çıkarmak yerine çaresizce izlemekle yetindi. Selin'i yıllardır tanıyordu, onu neredeyse kendi kız kardeşi gibi seviyordu ve bunu ona hiç belli etmemişti.

"Beni çağırmışsınız, komutanım."

Şahin Yüzbaşı, Selin'in sesiyle düşüncelerinden çıktı, ardından genzini sahte bir öksürükle temizledi. "Seni, yeni üsteğmenimiz Hakan Acar'la tanıştırmak istiyorum. Bir süre birlikte çalışacağız."

Selin, Şahin Yüzbaşı'nın işaret ettiği adama göz ucuyla baktı. Aşağı yukarı kendi yaşlarındaki adamın keskin bakışları ve soğuk yüz ifadesi, insanın kendini anında suçlu hissetmesine sebep olacak cinstendi.

Adamın keskin bakışları karşısında yüzünü tamamen ona çevirdi ve başını dik tutarak; "Ben de Selin. Hoş geldiniz," diyerek yeniden Şahin Yüzbaşı'ya döndü.

Yeni üsteğmenin neden bir anda geldiğini anlamamış ve bu belirsizlik, içine kurt düşmesine sebep olmuştu.

Şahin Yüzbaşı duygularına tercüman olurcasına konuşunca, kaşlarını merakla çatıp dediklerine dikkat kesildi. "Örgütün içine yeniden sızmamız gerekiyor. Dün akşam karargâh civarında konuşlanan bir militan grubunu bastık ve dört militanın ikisini ele geçirdik. Durum sandığımızdan daha vahim. Yeniden eylem hazırlığındalar."

Selin'in kaşlarının çatılışı daha da derinleşti. "Diğer ikisi kaçtı mı?"

Şahin Yüzbaşı'nın dudakları belli belirsiz bir tebessümle kıvrıldı. "Bu dünyayla iletişimleri kesildi, desek daha doğru olur. Cehennemde yanmaları dileğiyle..." diyerek sandalyesine keyifle yaslandı. "Bu konuyu daha sonra ayrıntılı konuşacağız. Şimdi Hakan Üsteğmen'imize karargâhı gezdirmeye ne dersin?"

Selin itiraz etmek için dudaklarını aralamıştı ki Şahin Yüzbaşı'nın kararlı bakışlarını görünce vazgeçip, başını sallamakla

yetindi. "Pekâlâ," diyerek derin bir nefes aldı ve ayağa kalkabilmek için tüm gücünü kullanmaya çalıştı. Önce parmaklarını sandalyenin kolçaklarına sıkıca yerleştirdi, ardından dişlerini sıkıp bedenini yavaşça kaldırdı.

Selin kalkmaya çalıştığı sırada Hakan da ayağa kalktı ve Selin'in önden ilerlemesi için olduğu yerde kısa bir süre dikildi.

Selin ise adamın bakışlarından, kendisine yardım etmeye yelteneceğini anlayınca hareketlerini hızlandırdı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Dışarıya çıktığında da adamın yanına gelmesini beklemeden, bilgi almak isteyen nasılsa yetişir, düşüncesiyle yürümeye devam etti.

"Yaralı birine göre oldukça hızlısın."

Selin, arkasından duyduğu sesin saniyeler içinde yanı başına gelmesiyle başını hafifçe yana çevirdi. "Yaralı olduğumu kim söyledi?"

Hakan tereddüt etmeden cevap verdi. "Otururken ve kalkarken alnında ufak ter birikintileri oluştu. Çok sık çatışmalarda yaralandığım için bu durum fazla tanıdık geldi."

Selin, Hakan'ın söylediklerine cevap verirse konunun, nasıl vurulduğuna geleceğini çok iyi biliyordu. Ne var ki Hakan'ın bunu birkaç saat içinde öğreneceğini bilse de, konuşmak istemediği için sadece başını salladı ve sessiz kalıp yürümeye devam etti.

Kısa bir süre sonra Hakan sessizlikten sıkılıp, "Genelde böyle sessiz misin?" diye sordu.

"Genelde konuşmak yerine işimi yapmayı tercih ederim ve şu an işim, karargâhı gezdirmek olduğu için ben de işimi yapıyorum."

Hakan bilmiş bir ifadeyle dudaklarını kıvırdı. "Peki, gezdirirken aynı zamanda anlatman gerekmiyor mu?"

Selin, Hakan'ın sözleriyle başını yeniden Hakan'a çevirdiğinde, onun odadaki soğuk ifadesine tezat, muzipçe yüzüne baktığını gördü. Adımlarını durdurup bedenini tamamen Hakan'a çevirdi.

Cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki Hakan, üzerindeki muzipliği bozmadan konuşmaya başlayınca susmak zorunda kaldı. "Tamam, anladım, burada da yeni gelenler pek sevilmiyor ama..." diyerek eliyle etrafını işaret etti. "Buraları bir an önce gezdirip benden kurtulmak istiyorsan, kısa da olsa bir özet geçmelisin. Söz veriyorum, çok soru sormayacağım ve öğrenmek istediklerimi öğrenip, benden bir an önce kurtulmanı sağlayacağım."

Selin, karşısındaki dev cüsseli adamın, küçücük bir çocuğun vitrindeki oyuncağa baktığı gibi baktığını görünce dudaklarının arasından firar eden tebessüme engel olamadı. "Söz mü?"

Hakan, Selin'in güldüğünü görünce sahte bir şaşkınlıkla söylendi. "Sen gülebiliyormuşsun. Bir an, soğuk hava dalgasının hep süreceğini zannettim."

Selin'in tek kaşı anında kavislendi. "Gereksiz samimiyeti, mıçmıç olmayı[1] asla sevmem. Mesafe bozulmadığı sürece aramızdaki soğuk hava kırılabilir."

Selin'in sözleri, Hakan'ı daha da gülümsetti. Hakan "Anlaştık öyleyse," diyerek elini uzattı. "Hadi, yeniden tanışalım. Ben Hakan Acar."

Selin'in bakışları, Hakan ile uzattığı eli arasında gezindi ve dudakları alayla kıvrıldı. Ardından Selin, "Temas mesafeyi daima bozar," diyerek, Hakan'ın yanından uzaklaşmaya başladı.

Hakan da uzattığı eli indirirken keyifle Selin'in ardından baktı.

Devran'ın, arabasını park ettiği sırada bakışları, yan koltukta çalan telefonuna kaydı ve dudakları sıcak bir tebessümle kıvrıldı. Günlerdir dağ başında, soğukta çıktığı görevlerden dolayı derisi iyice sertleşmiş parmaklarıyla telefonunu kavradı ve yüzündeki sıcak tebessümü bozmadan cevapladı. "Mimoza'm."

Telefonun diğer ucundan kısık bir gülümseme sesiyle beraber özlem dolu bir tını duyuldu. "Bu gece gelecek misin? Seni çok özledim."

---

[1] Mıçmıç olmak: Cıvık, laubali davranmak.

Karşı tarafın özlem dolu sesi, Devran'ın daha da gülümsemesine sebep oldu. "Bütün işlerimi hallettim, sırf hasret kaldığım kokunu içime çekebilmek için. Nasıl gelmem?"

Karşı taraf, bir kez daha gülümsedi ve içindeki heyecana yenik düşüp soluksuzca konuştu. "Yemeğe yetişir misin? Eğer geleceksen en sevdiklerinden hazırlamalarını isteyeceğim. Ha, bir de gece gitmeyeceksin, değil mi? Odamızı da hazırlamalarını söyleyeceğim."

Karşı tarafın heyecanlı sesiyle Devran'ın omuzları yenilgiyle çöktü ve Devran, burukça içini çekti. "Merak etme, Mimoza'm, yemeğe de yetişeceğim hatta yarın kahvaltıyı da birlikte yapacağız."

Devran, karşı tarafı göremese bile söyledikleriyle karşı tarafın ağzının kulaklarına vardığını iyi biliyordu. Bu durum onu mutlu etmekle beraber, her seferinde içinin suçlulukla ezilmesine sebep oluyordu. Derin bir iç çekerek telefonunu kapattı. Ardından arabasından inip, dakikalardır arabasının az ilerisinde dikilen Yılmaz'a baktığında, Yılmaz'ın gür sesi anında kulaklarını doldurdu. "Günaydın, komutanım."

Devran, selam verircesine başını aşağı yukarı hareket ettirdi. "Günaydın, Yılmaz," dedi ve arabasının anahtarını Yılmaz'a uzattığı sırada keskin bakışları Selin'e tutundu. Onu gördüğü anda kendinden bir anlığına şüphe etti ve önündeki manzaranın silinmesi için başını hızlıca sağa sola hareket ettirdi. Lakin görüntü gitmek yerine, inat etmişçesine önünde çakılı kaldı ve gördükleriyle kaşlarının çatılmasına engel olamadı.

Selin karşısındaki üniformalı bir adama gülümsüyordu.

Selin'le yanı başındaki adamı dakikalarca, uzaktan bakışlarıyla takip etti. Çok kısa bir süre sonra gözden kayboldukларında ise sıkıntıyla yanaklarını şişirdi ve Şahin Yüzbaşı'nın odasına doğru adımlamaya başladı.

Şahin Yüzbaşı'nın odasının önüne gelmişti ki karşıdan, Selin'in adamın yanından ayrılarak geldiğini görünce adımlarını Selin'e doğru atmaya başladı ve Selin'in önünü kesip bakışlarını onun arkasında kalan adamda yoğunlaştırdı. "Günaydın."

Selin, Devran'ın nereden çıktığını anlamasa da bozuntuya vermeden başını salladı. "Günaydın, komutanım."

Devran ters bakışlarını, ilk kez gördüğü adamdan alabilmeyi başardığında ters ifadesini değiştirmeden Selin'e baktı. "O kimdi?"

Selin ise Devran'ın sorusuyla başını, ona bakmaya devam eden Hakan'a çevirdi ve Devran'ın keyfinin kaçmasına sebep olacak bir sesle dudaklarını araladı. "Hakan Acar, yeni üsteğmenimiz."

Devran, göğüs kafesini sıkıntılı bir nefesle doldurup yeniden adama bakarken Selin, kaçamak bakışlarını Devran'ın yüzünde gezdirdi ve dakikalardır içini kurt misali kemiren sorunun, dilinde can bulmasına izin verdi. "Akşama komutanlar için yapılacak eğlenceye gidecek misin?"

Selin'in sorusu, Devran'ın unuttuğu bir gerçeğin, beyninde ampul gibi yanmasına sebep oldu ve hayal kırıklığıyla çerçevelenmiş yeşilleri Selin'i buldu. "O, bu gece miydi? Ben onu tamamen umutmuşum."

"Evet, bu gece..." dedi Selin ve kalp atışları yarı korku, yarı heyecanla çırpınırken, "Gidecek misin?" diye yeniden sordu.

Kendisinin gitmeyecek olmasına rağmen bu gece o eğlenceye Devran'ın gitmesini her şeyden çok istiyordu. En azından, bir gece de olsa Devran'ın nerede olduğunu bilecek ve bu, ona garip bir huzur verecekti. Beklediğinin aksine Devran başını olumsuzca salladı. "Hayır, bu gece başka bir planım var."

XXVI

Zeynep ve Onur'un evinden çıktıklarında Asya'nın içi içine sığmıyordu. Aynı heyecan Fatih'te de vardı ve bir an önce belediyeye varabilmek için arabayı olabildiğince hızlı kullanıyordu.

Belediyeye vardıklarında gerekli işlemleri başlattıktan ve yapmaları gerekenlerin listesini belediyeden aldıktan sonra, düğünlerinin olmasını istedikleri mekâna doğru gün almak için yeniden yola çıktılar.

Fatih, nikâhlarının hemen olmasını istiyordu ve belediyenin, nikâhlarını kıyabileceği tarihler arasındaki en erken tarihi seçmeye çalışıyordu.

Asya onun hâline gülümsedi ve yolu izlemeye devam etti. Dakikalar sonra mekânın önüne geldiklerinde arabadan indiler. Fatih, Asya'nın elini avucunun içine hapsetti ve öylece mekâna girdiler.

Kapıdan içeriye girer girmez onları, 40 yaşlarında bir adam karşıladı ve elini doğruca Fatih'e uzattı. "Hoş geldiniz, Fatih Bey, biz de sizi bekliyorduk."

Fatih de elini uzattı ve genişçe gülümseyerek elini sıktı. "Hoş bulduk, Aydın Bey."

Aydın Bey elini, Fatih'in elinden ayırıp, "Benimle gelin lütfen..." diyerek önden yürümeye başladı.

Adamın biraz uzaklaşmasıyla birlikte Asya, Fatih'e döndü. "Tanıyor musun?"

Fatih işgüzar bir şekilde gülümsedi. "Evet, daha önce uğradım ve bize, olabildiğince yakın bir tarih ayarlamalarını istedim."

Asya, gözlerini kısıp, "Fatih, senden korkulur," dedi ve gülümseyerek yürümeye devam etti.

İçeriye girer girmez Aydın Bey'in işaret ettiği koltuklara oturdular. Aydın Bey, bir şeyler içip içmeyeceklerini öğrendikten sonra önlerine rengârenk, envaiçeşit broşür açtı. "Nasıl bir konsept düşünüyorsunuz?"

Fatih ve Asya daha önce belirledikleri konsepti görmek için broşürleri incelemeye başladılar. Konsepti seçtikten sonra da düğünün kaç kişilik olacağına, yemekli olup olmayacağına dair birçok ayrıntıyı konuşup günü belirleme aşamasına geçtiler.

"Aslında yaz sezonu olduğu için her günümüz doluydu ama şanslısınız ki bu sabah bir çift, düğünlerini iptal etti. Sizler için de uygunsa bir ay sonrasına gün belirleyebiliriz."

Asya'nın bakışları Fatih'le buluştu. Fatih'in yüz ifadesinden, bu durumdan hoşnut olmadığını açıkça anlamıştı.

"Ne dersin, sevgilim?"

Fatih kararsız bir ifadeyle başını salladı. "Eğer sana uygunsa ben bir ay daha beklerim."

Asya hafifçe tebessüm etti. "Hazırlanmamız için bence bir ay iyi, hem bu koşuşturmaca içinde bir ayın nasıl geçtiğini anlayamayacağız bile."

Fatih derince içini çekti. "Sen öyle diyorsan..." dedi ve yeniden Aydın Bey'e döndü. "Bizim için uygundur."

Aydın Bey de gülümsedi ve düğünün detayları hakkında biraz daha konuştuktan sonra Fatih ile Asya mekândan ayrıldı.

Arabaya bindiklerinde Asya kemerini bağlayamadan Fatih, onu anında kucağına çekti ve dudaklarını dudaklarıma sürterek boğukça fısıldadı. "Demek, gelinim olacağın gün, 30 Haziran'mış. O güne şimdiden şükürler olsun."

XXVII

1 HAFTA SONRA...

Fatih, Oğuz'un kaldığı yoğun bakım odasının kapısının önüne gelince derin bir solukla ciğerlerini doldurdu ve parmaklarını, kapının kulpuna sarıp aşağıya doğru yavaşça bastırdıktan sonra kapıyı öne itti. Oğuz'un odasına her girdiğinde, içinde bir türlü atmayı başaramadığı garip bir huzursuzluk oluyordu. Anlamlandıramadığı bir hissiyat, kalbinin derinliklerinde bir savaş içerisindeydi ve onu gitgide rahatsız etmeye başlamıştı.

Yavaşça içeriye adımladı ve gözlerine ilk olarak, yatakta solgun bir yüzle uyuyan Oğuz değdi. Gün geçtikçe iyiye gitmesine rağmen, girdiği deliryum sendromu yüzünden taburcu olması uzuyordu. Fatih'i tedirgin eden de buydu. Deliryumun sebeplerine inse de, tedavisine çoktan başlanılsa da eksik bir şeyler varmış gibi hissediyordu. Düşüncelerinden, Oğuz'un annesinin sesiyle sıyrıldı. Bakışlarını, Oğuz'un yüzünden ayırıp annesine çevirdiğinde kadının, Oğuz'un ayak ucunda dikildiğini ve onun da yüzünün solduğunu gördü.

Kadın, "Günaydın, Doktor Bey," dedi ve gözleri dolarken, ağlamaklı bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Oğuz'u yine bağladılar. Dün gece üzerindeki kabloları çıkarmaya çalıştı ve serumu çıkarabilmek için kolunu oydu, sonra da karnını oydu.

Kendine çok zarar verdi. Oda savaş alanına döndü, her yer kana bulandı. Çok kötüydü."

Fatih bakışlarını yeniden Oğuz'a çevirdi ve el bilekleri ile ayak bileklerindeki bağlara baktı. "Evet, haberini aldım. Genelde deliryum tedavisinde hastanın bağlanmaması önerilir ama bu durumda bağlanması onu sağlığı için en iyi çözümlerden biri. Şimdilik buna mecburuz," dedi ve odada bulunan Birkan'a dönüp elindeki, Oğuz'un dosyasına uzandı.

Bakışlarını dosyanın üzerinden ayırmadan Oğuz'un annesine ithafen; "Hastanın durumu, her geçen gün iyiye gidiyor. İyileşme süreci beklediğimizden hızlı ilerleme kaydediyor," dedığinde kadın, rahatlamak ya da sevinmek yerine, ona inanmadığını belli edercesine hüzünle iç çekti.

"Belki bedeni iyileşiyor ama beyninde her ne oluyorsa bir türlü iyileşmiyor. Hâlâ böceklerin üzerine geldiğini ve tüm bunları, Ozan'ımın yaptırdığını söylüyor. Bu, ne zaman bite-"

Kadının sözlerini kesen, Oğuz'un mırıltıları oldu. "Anne."

Fatih de kulağına dolan hırıltılı sesle, bakışlarını hızlıca dosyadan kaldırdı ve Oğuz'a bakmaya başladı.

Oğuz ise aralamaya zorladığı gözlerini, önce tavana dikti, ardından bomboş gözlerle bir süre tavanı izledi. Onun tavanda asılı kalan bakışlarıyla da odayı garip bir sessizlik aldı ve odadakilerin pürdikkat bakışları, üzerine sabitlendi. Çok kısa bir müddet sonra Oğuz, gözlerini annesine çevirmeye yeltendiğinde, görüş alanına Fatih girince heyecandan gözleri irice açıldı. "Ozan!" dedi, sesine de yansıyan heyecanıyla ve hızlıca annesine döndü. "Sana ölmediğini söylemiştim, anne. Bak, işte burada. Yine bizimle birlikte."

Oğuz'un sözleri, annesinin hazır bekleyen gözyaşlarını yanağıyla buluşturdu ve usulca çenesinden akmasına sebep oldu. Annesi, edecek tek bir kelime bulamayınca Fatih'e hüzünlü bir bakış attı.

Fatih'in bakışları da Oğuz'un üzerindeydi ve gerginlikten çenesi kasılmaya başlamıştı.

Oğuz yataktan Fatih'e doğru kalkmaya çalıştığı sırada, tedirgin bir şekilde bekleyen Birkan ve odadaki diğer hemşire, Oğuz'a doğru biraz daha yaklaştılar. İkisi de tedirginlikle Oğuz'u izliyor, vereceği tepkiyi bekliyorlardı.

Oğuz kalkmayı beceremeyince, önce gözüne onu engelleyen bağlar çarptı, akabinde kinle dolan gözlerini Birkan ve hemşireye çevirip, odayı çepeçevre kuşatan bir sesle, "Beni niye bağlıyorsunuz?" diye haykırdı.

Haykırmaya devam ederken bileklerindeki bağlardan kurtulmak için olabildiğince güç uygulamaya çalıştı. Dudaklarından da sürekli, yaralı bir hayvanın inildilerine benzer sesler ve küfürler savruluyordu.

Fatih, olanlara kayıtsız kalamayınca Oğuz'u sakinleştirmek istercesine ona doğru bir adım attı ve olabildiğince sakin bir sesle, "Öncelikle senden gözlerimin içine bakmanı ve benimle birlikte derin nefes alıp vermeni isteyeceğim," diyerek hemşireye baktı.

Oğuz'un durmasına sebep olan, Fatih'in sözleri değil, sesiydi. Oğuz, şaşkınlığı ses tonuna da yansırken, "Senin sesine n'oldu? Çok değişmiş. Hasta mısın yoksa? O gece deniz çok soğuktu, o yüzden mi hasta oldun?" diye ardı arkası gelmeyen sorular sormaya başladı.

Fatih cevap vermek için tam dudaklarını aralamıştı ki Oğuz'un ani çıkışıyla durmak zorunda kaldı.

"Yine o böcekler!" dedi Oğuz ve yalvaran gözlerle Fatih'in gözlerinin içine bakmaya başladı. "Ozan, lütfen beni affet artık, hepsi bir kazaydı. Ben bütün gece seni aradım ama bulamadım. Çok pişmanım, lütfen affet."

Oğuz sözlerini tamamlar tamamlamaz annesinin boğazından bir hıçkırık firar etti ve annesi, avuç içini dudaklarına bastırarak, koşar adım odadan çıktı.

Kadının odadan çıkmasıyla Oğuz, gözlerini duvardaki, gördüğünü sandığı böceklere çevirdi ve korkuyla çırpınmaya başladı. "Bırakın beni, kaçmama izin verin. Üzerime geliyorlar."

Oğuz, yeniden delirmiş gibi çırpınmaya başlayınca Fatih, sakin kalmaya zorladığı ses tonuyla, Oğuz'un bakışlarını duvardan kendi yüzüne çekmeye çalıştı. "Oğuz, lütfen yüzüme bak." Oğuz, yüzüne bakınca da doğru yolda olduğunu anlayıp, "Sakin ol ve yüzüme bakmaya devam et," diyerek ona biraz daha yaklaştı.

Fatih'in sesiyle çırpınmayı bırakıp ona bakmaya başlasa da Oğuz'un dikkatini sürekli, duvarda gördüğünü sandığı böcekler çekiyordu. Oğuz, Fatih'i anlamakta güçlük çekiyordu. Çaresiz bir soluk çıktı dudaklarının arasından ve acınası bir sesle, "Böcekler bana zarar verecek, değil mi?" diye sordu.

Fatih olumsuzca başını salladı. "Sana zarar vermeyecekler ve birazdan hepsi geçecek. Bana güveniyorsun, değil mi?"

Oğuz tereddütsüz bir şekilde başını salladı lakin gözleri hâlâ duvarın üzerindeydi ve bileklerindeki bağlardan, biraz önceki vahşiliğine tezat, daha yavaş hareketlerle kurtulmaya çabalıyordu.

Kısa bir süre sonra, yapılan sakinleştirici yavaş yavaş etkisini gösterince Oğuz, anlamsız kurtulma çabalarından vazgeçti ve boşluğa düşmüş gibi kendini yatağa bıraktığında Fatih, derin bir nefes aldı.

O sırada Birkan'la göz göze geldi ve tek kelime etmeden dosyayı Birkan'a verip, kapıya doğru yürümeye başladı. İçine büyük bir boşluk yerleşmiş gibiydi. Oğuz'un davranışları, yine bomboş hissetmesine sebep olmuştu.

Dışarıya çıkar çıkmaz Oğuz'un annesini görünce kadının ağlamaktan kıpkırmızı olmuş yüzüne baktı.

Kadın da Fatih'i görmesiyle birlikte ona doğru adımladı ve titreyen sesiyle, "O iyi mi?" diye sordu.

Fatih onaylarcasına başını salladı. "Şimdi uyuyor, uyandığında daha iyi hissedecektir." Gözlerini merakla kıstı. "Gün içerisinde ani duygu değişimleri yaşamaya devam ediyor, değil mi?"

Kadın, parmaklarının arasında sımsıkı tuttuğu mendiliyle burnunu sildi. "Evet, ediyor, hatta çoğu zaman konuşma bozukluğu yaşıyor. Zaman kavramını yitiriyor. Karmakarışık oldu. Hiçbir

şeye dikkatini veremiyor. Bazen çok tedirgin oluyor bazen de çok sakin davranıyor. Bunlar geçmeyecek mi?"

Fatih kendinden emin bir ifadeyle ellerini önlüğünün ceplerine yerleştirdi. "Merak etmeyin, deliryum sendromu geçici bir durumdur. En fazla birkaç hafta sürebilir bu durum. Biz zaten bu duruma yönelik tedaviye başladık ve saldırganlığı nedeniyle psikiyatri bölümüne aktardık." Kadın, Fatih'in sözlerini tasdik edercesine başını sallarken Fatih konuşmaya devam etti. "Sizin bu durumda yapacağınız tek şey, sakin kalmak ve oğlunuzu odada tek başına bırakmamak. Onunla sürekli konuşun ve onu rahatlatın," dedi ve kadın, başını sallamakla yetinince Fatih de yanından uzaklaşmaya başladı.

"Ve tüm gece, aynı dua can bulmuştu dilinde. Tek isteği, Devran'ın hiçbir şey hatırlamamasıydı."

XXVIII

Selin, etrafındaki askerlerden uzaklaşarak kapıya doğru yürüdü ve dışarıya çıkıp, onu kimsenin duyamayacağı bir yere ilerleyerek telefonunu cebinden çıkardı, Asya'yı aradı.

En sevdiği anlardan biriydi Asya'yı sinir etmek. Onunla samimiyet kurduğu günden beri Asya'ya takılmayı alışkanlık hâline getirmişti.

Sabırla Asya'nın telefonunu açmasını beklerken başını, ışıl ışıl parlayan gökyüzüne kaldırdı. Parlak mavi gökyüzü, içine sebepsiz yere bir enerji katmış, içinin kıpır kıpır olmasına vesile olmuştu.

Gökyüzüne baktıkça keyifle gülümsedi ve Asya'nın telefonunu açmasıyla başını yeniden dik konuma getirip, "Gelin Hanım," dedi. Asya'nın homurdandığını duyunca daha da keyiflendi.

"Selin, uğraşma benimle! Çok işim var, acil mi?"

Selin'in dudakları iyice kıvrıldı. Asya'nın işinin başından aşkın olduğunu çok iyi biliyordu ve bu saatte aramayı özellikle seçmişti. "Elbette acil," dedi ve ekledi. "Hafta sonu alışverişe çıkıyoruz, haber vermek istedim."

Asya'nın, söylediklerine şaşıracağına adı gibi emindi ve tam da beklediği gibi Asya'nın şaşkınlık dolu sesi, kulaklarını tırmaladı. "Sen ve alışveriş! Ne alışverişiymiş o?"

Selin, belli belirsiz yüzünü buruşturdu. "Düğün alışverişi Annemi ayarladım, Türk geleneklerine göre düğün alışverişinin önemini anlattım," diyerek gülmeye başlayınca Asya'nın bıkkınlıkla üflediğini duydu.

"Selin, ne alışverişi, ne Türk geleneği? Niye kadını bunun için yoruyoruz? Biz zaten Fatih'le bu konuyu halledeceğiz."

Selin şiddetle karşı çıktı. "Hayır, ben sana saten gecelikle tüylü, beyaz terlik aldıracağım."

Selin gülmeye başlayınca Asya, gülmek istese de etrafındaki kalabalıktan dolayı dudaklarını birbirine bastırdı ve olabildiğince kısık bir sesle, "Öyle bir terlik giymeyeceğimi çok iyi biliyorsun," dedi.

Selin sahte bir şaşkınlıkla dudaklarını araladı. "Niye? Belki Fatih seni o terlikle görünce bir kez daha âşık olacak. Niye kardeşimin hayalleriyle oynuyorsun?"

Asya gülmek istemese de artık dudaklarının kıvrılmasına karşı koyamıyordu. "Selin, kapat şu telefonu, çok işim var, sonra konuşuruz," dedi ve Selin'in konuşmasına izin vermeden telefonu kapattı.

Selin de keyifli yüz ifadesini bozmadan telefonunu cebine yerleştirdi. "Şimdiki gelinlerde hiç terbiye yok, görümcenin yüzüne telefon kapatmak da neymiş?" dedi ve yeniden içeriye doğru yürümeye başladı.

İçeriye gireceği sırada, karşısında arkası dönük bir hâlde telefonda konuşan Devran'ı görünce keyifli ifadesi hızla silindi ve derin bir iç çekerek yanından geçmeye çalıştı fakat o esnada duyduğu isimle olduğu yerde donup kaldı.

Duyduğu isim, o gece Devran'ın sayıkladığı isimle aynı isimdi. Bir an yanlış duyduğunu sandı çünkü içine işleyen bu isim, zaman zaman Devran'ın sesiyle kulaklarında can buluyordu. Yine aynısı olduğunu zannetti ve duyduğu isimden emin olabilmek için tüm dikkatini Devran'a yoğunlaştırarak adımlarını durdurdu.

"Zehra, lütfen uzatma, bu gece gelemem. Biliyorsun durumları."

Selin, duyduğu isimden emin olunca, az önce ona parlak gelen mavi gökyüzü, bir anda zifiri karanlığa büründü ve baktığı her yer, tek tek siyaha boyanmaya başladı. Midesinden ağzına doğru acı bir tat gelirken bacaklarını da hissetmemeye başladı; sanki yer, ayağının altından kayıyordu. Ayakta kalabilmek için üniformasının uçlarına sıkıca tutundu.

O gecenin izleri, ne ruhundan ne de zihninden silinmişti ve üçüncü kez duyduğu bu isim, unutmaya çalıştığı gecenin âcizliğini gün gibi ortaya sermişti. Kalbinin neden hâlâ Devran'a ait olduğunu sorgularken, ağzında yeniden acı bir tat oluştu çünkü Devran'ın kalbinin başkasına ait olduğunu iyi biliyordu ve buna rağmen kalbinin onun için deli gibi çarpmasından dolayı midesi bulanıyordu. Bedeni, içindeki sevgisine şiddetle karşı çıkıyordu.

Selin, göz pınarında biriken yaşı hissedince hızlıca parmak ucunu gözyaşının üzerine bastırdı ve boğazını delip geçen sancılı yumruyu güçlükle yutkundu. Ardından, uyuşan bacaklarına komut verip hareket ettirmeye başladı.

Birkaç adım atmıştı ki telefonu kapatıp dönen Devran'a çarpmaktan son anda bedenini kurtardı. Devran'ın tutmak için hamlede bulunacağını anlayınca da anında bir adım geriledi.

"Arkamda olabileceğini düşünmedim, Selin, iyi misin?"

Selin, Devran'ın şaşkın ve bir o kadar da telaşlı sesini duyunca sinir dalgasının tüm bedenine yayıldığını hissetti. "Sadece yanından geçiyordum. Ayrıca Selin değil, Selin Ko-"

Devran, cümlenin devamını tahmin ettiği için bıkkınlıkla soludu ve Selin'in daha fazla devam etmesi engellemek adına ellerini kaldırıp omzunun hizasına getirdi. "Tamam, tamam, komutanım. Özür dilerim, bir an boş bulunup isminle hitap ettim."

Selin, üstüne basa basa, "Etme, bir daha bana sakın ismimle hitap etme!" dediği sırada adının, etrafında güçlü bir sesle yankılandığını duyunca bakışlarını sese çevirdi ve Hakan'ın koşar adımlarla yanına geldiğini gördü.

"Selin!"

Hakan'ın telaşını anlamlandıramayıp merakla yanına gelmesini beklerken, Devran da aynı merakla Hakan'ın gelmesini bekledi.

Hakan yanlarına gelir gelmez Devran'ı es geçerek, "Selin, biraz konuşabilir miyiz?" diye sorunca Devran'ın bakışları, Selin'in yüzüne kilitlendi ve Devran, kollarını keyifle göğsünde bağladı. Biliyordu ki Selin, hitap şeklinden dolayı adamı azarlayacaktı ve bu ana şahit olacak olması keyiflenmesine sebep olmuştu.

"Ne hakkında?" diye sordu Selin, az önceki merakına eşlik eden yeni bir merakla.

Selin'in sorusu ve sakinliği, Devran'ın şaşkınlıkla kaşlarının havalanmasına sebep oldu ve göğsünde bağladığı kolları yavaşça çözüldü.

Hakan ise Devran'a doğru yandan bir bakış attı. "Bu konuyu özel olarak konuşursak daha iyi olur."

Hakan'ın sözleri, Devran'ın üzerindeki şaşkınlığını bertaraf ederken içine de katıksız bir öfke yerleştirdi. "Çok mu acil söyleyeceklerin?"

Hakan, başını Devran'a doğru çevirip anlamsız gözlerle onun yüzüne baktı. "Anlamadım."

Devran, sert ifadesini değiştirmeden ters bakışlarıyla Selin'i işaret etti. "Fark ettin mi, bilmiyorum ama şu an biz konuşuyoruz," dedi ve sorusunu yineledi. "Acil mi?"

Hakan, anlamsız bakışlarını Devran'la Selin'in arasında gezdirdi ve gayriihtiyari, "Görev beklemez, değil mi?" diye sordu. "Görevle ilgili konuşmam gereken, senin tabirinle acil bir mesele var."

Devran'ın kaşları merakla çatıldı. "Ne görevi?"

Selin ise Devran'ın sorusuyla alayla sırıttı. "Senin haberin yok sanırım. Hakan'la birlikte dâhil olduğumuz bir görev var ve yakında birlikte yola çıkacağız."

Devran'ın çenesi iyice kasılmaya başladı. Böyle bir görevden haberi yoktu ve bu bilinmezlikle içi, dipsiz bir kuyunun karanlığına bürünmüştü. "Ne görevi, ne yolu?"

Devran'ın ardı arkası kesilmeyen sorularıyla Selin'in içindeki hırs ateşi, iyice alev aldı ve Selin, ellerini üniformasının ceplerine yerleştirerek Hakan'ın yanına doğru adımladı. Hakan'ın yanında yerini alır almaz da omzunun üzerinden Devran'a baktı. "Ekibin başı Şahin Yüzbaşı. Eğer görevle ilgili bilgileri öğrenmen gerekiyorsa o, sana muhakkak anlatacaktır," dedi ve Devran'ın cevap vermesini beklemeden içeriye ilerledi.

Hakan da Selin'i takip ederken Devran ikilinin arkasından öfkeyle bakakaldı.

"Hiçbir kadın benim sana gelmemi engelleyemez."

XXIX

"Hayatım, sence bu elbise nasıl?"

Merih, Leyla'nın elinde tuttuğu siyah elbiseye bakarken olumsuzca başını salladı. "Hayır, sevmedim."

Leyla huysuzca yüzünü buruşturdu. "Ama sen de bugün gösterdiğim hiçbir elbiseyi beğenmiyorsun," dedi ve yenilgiyle omuzlarını düşürüp, elindeki siyah elbiseyi aldığı yere geri bıraktı.

Şirketin davetinde giyeceği elbiseyi seçmek için saatlerdir mağazalarda dolaşıyorlardı lakin seçtiği elbiseleri Merih'e bir türlü beğendiremiyordu. Daha doğrusu Merih, Leyla'nın elindeki elbiselere bakmıyor gibiydi ve sanki kafasında başka bir elbise tasarlamıştı, onu arıyordu.

"Şu nasıl?"

Leyla, sesiyle düşüncelerinden çıktığı Merih'in elindeki elbiseye bakmaya başladı ve dantel detaylı, beyaz elbiseye daha yakından bakmak için elinden aldı.

Aynanın karşısında geçip elbiseyi üzerine tuttu. "Bugün, bu beyaz aşkı nereden geldi, Merih? Gösterdiğin tüm elbiseler neden beyaz?" diye sordu ve cevap bekleyen bakışlarını Merih'in yüzüne dikti.

Merih ise Leyla'ya iyice yaklaştı ve Leyla'nın aynadaki yansımasına bakarak, arkasından kulağına doğru yavaşça fısıldadı.

"Çünkü beyaz sana çok yakışıyor ve benim gözlerim, sana baktıkça kamaşıyor."

Merih'in sözleri, Leyla'nın yüzüne samimi bir gülümseme yerleştirdi ve Leyla, elbiseyi üzerinden çekip bedenini Merih'e döndürdü. "Teşekkür ederim, hayatım," diyerek parmak uçlarında yükseldi ve Merih'in yanağına dudaklarını bastırdı. "Benim karnım çok acıktı. Önce bir şeyler yiyelim, sonra bakmaya devam ederiz, olur mu?"

Merih onaylarcasına başını salladı. "İyi fikir, hadi çıkalım. Bunaldım sanırım."

Leyla gülümseyerek başını salladı ve elindeki elbiseyi yerine bırakmak için ilerlerken, askıda gördüğü başka elbise dikkatini çekince ona doğru uzandı. Elindeki elbiseyi bırakıp dikkatini çeken elbiseyi askıdan çıkardı ve beğeni dolu bakışlarla elbiseyi inceledi.

Hayranlık dolu bakışlarını elbisenin üzerinden ayırmadan aynanın karşısına geçerek elbiseyi üzerine tuttu ve aynadaki beğendiği yansımasına baktı. "Hayatım, bu nasıl?"

Merih, Leyla'nın üzerindeki elbiseye baktı ve gözlerinin önündeki görüntü gülümsemesine sebep oldu. Elbisenin rengi, tam da istediği gibi beyazdı. "Çok güzel ama önce üzerinde görmek istiyorum."

Leyla ışıl ışıl gülümsedi ve ağzı kulaklarında, koşar adım kabine doğru ilerledi. Çok kısa bir süre sonra kabinden çıktı ve üzerindeki beyaz elbiseyle Merih'in karşısına geçip etrafında bir tur döndü. "Nasıl görünüyorum?"

Merih beğeni dolu bakışlarını Leyla'nın üzerinde gezdirdi. Leyla'nın boğazını saran beyaz elbise, kollarını ve omuzlarını açıkta bırakmıştı. Beline tam oturan ve belinden çan şeklinde açılan elbisenin boyu, dizlerinin biraz üzerinde bitiyordu.

Merih, Leyla'ya bakmaya devam ederken Leyla'nın elbisenin içinde fazla güzel olduğunu düşününce, kıskançlık denilen o duygunun damarlarında dolaşmasına engel olamadı lakin Leyla'nın ışıldayan gözlerini görünce sessiz kalıp gülümsedi. "Çok güzel görünüyorsun. Ben çok beğendim, eğer sen de beğendiysen bunu alalım."

Leyla hevesle başını salladı ve yeniden aynaya dönüp kendine bakmaya başladı. Nihayet içine sinen bir elbise bulmuştu.

Dakikalar sonra eve geldiklerinde ise Merih, Leyla'nın duşa girmesiyle birlikte doğruca Fatih'in evine çıktı ve cebinden anahtarını çıkarıp, yüzüne yerleştirdiği çarpık gülümsemesiyle kapıyı açtı.

İlk olarak araladığı kapıdan başını uzattı, ardından kapıyı ardına kadar açıp içeriye adımladı. Kıstığı bakışlarıyla etrafta Fatih'i aradı. Fatih'i aradığı sırada Fatih'in yatak odasından sesler geldiğini duyunca, onun Asya'nın evine gitmek için hazırlandığını anladı ve yüzündeki gülümseme silinmeden mutfağa doğru ilerledi.

Mutfağa girmesiyle birlikte kalp atışları iyice hızlandı. Asya, dün bütün gün evdeydi ve Merih, Asya'nın bir şeyler yaptığından adı gibi emindi. Hevesle buzdolabının kapısını açtı ve sütlaçları görür görmez, "İşte bu!" diye fısıldadı.

Sütlaç kâsesini alıp dolabı kapattı ve çekmeceden tatlı kaşığını alarak tezgâhın üzerine oturdu.

Fatih ise evden çıkmak için odasından çıktığında mutfağın ışığının açık olduğunu görünce Merih'in yine mutfağına sızdığını anladı ve sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. Adımlarını doğruca mutfağa çevirdi ve mutfağa girer girmez, tam da tahmin ettiği gibi Merih'i yine tezgâhın üzerine oturmuş, bir şeyler yerken buldu.

"Doğruyu söyle lan, daha kaç tane anahtar var? Hani geçenki sondu?"

Merih, Fatih'i duymazlıktan gelip umursamaz bir ifadeyle, biten sütlaç kâsesini tezgâhın üzerine bırakırken buzdolabını işaret etti. "Çok güzel olmuş, bir kâse daha versene."

Merih'in umursamazlığıyla tek kaşı anında havalanan Fatih, sorusunu yineledi. "Daha kaç tane anahtar var, dedim."

Merih sahte bir hüzünle dudaklarını büktü. "Hadi ama bebeğim, sert yapma, sadece bir kâse daha istiyorum," dediğinde Fatih sinirle soludu ve buzdolabının kapağını açıp, içinden aldığı sütlacı Merih'e vermek için onun yanına doğru ilerledi. Merih sütlaç kâsesini elinden alacağı sırada sütlacı hızla geriye çekti.

"Kaç tane anahtar var?"

Merih'in gözleri sütlaçta kalırken, aynı zamanda kaşları yavaşça çatıldı. "Hey, o benim sütlacım," diyerek sütlaca uzanmaya çalıştı Merih.

Fatih geride tuttuğu sütlacı vermezken kararlı bir sesle konuştu. "Önce anahtarı ver."

Merih'in kaşlarının çatılışı daha da derinleşti. "Bu yaptığına adilik denir, ver sütlacımı!"

Fatih sütlacı vermek yerine sessiz kalınca Merih'in bakışları, sütlaçla Fatih'in kararlı bakışları arasında gezindi ve Merih, pes etmişçesine nefesini üfledi. "Offf! Tamam lan, sen kazandın," dedi ve cebinden anahtarını çıkarıp Fatih'e uzattı. "Sen de sütlacımı ver."

Fatih, Merih'in uzattığı anahtarı alıp ona sütlacı verdi ve yaptıkları takastan memnun bir hâlde Merih'in sütlacı yemesini izledi. "Oğlum, sen hiç büyümeyecek misin?"

Merih, başını gömüldüğü kâseden kaldırıp Fatih'e baktığında onun gülümseyerek kendini izlediğini gördü. Ardından kâseyi tezgâha bırakıp cebinden çıkardığı siyah kutuyu Fatih'e uzattı. "Sen romantik adamsın. Bak bakalım, bu güzel mi?"

Fatih'in bakışları, Merih'in elindeki yüzük kutusuna kayınca kaşları şaşkınlıkla havalansa da, daha sonra sırıtmaya başladı. "Ne o lan, yoksa bana evlilik teklifi mi yapacaksın?"

Fatih'in yüzündeki sırıtış, Merih'in yüzüne de yerleşti. "Evet, bebeğim. Güzel sarı saçlım, aşkından gözüme uykular girmiyor artık. Lütfen, evet de ve beni bu ıstıraptan kurtar."

Merih'in flörtöz sözleriyle Fatih'in yüzündeki gülümseme iyice genişledi ve Fatih, Merih'in elinden kutuyu alıp içerisindeki tektaşa baktı. "Zevkli adamsın," dedi ve bakışlarını yeniden Merih'e çevirip, sorgularcasına gözlerini kıstı. "Hani evlilik için erkendi?"

Merih, omuzlarını dikleştirdi ve başını olumsuzca salladı. "Değilmiş hatta geç bile kalmışım," diyerek yüzük kutusunu Fatih'in elinden aldı. "Yarın gece, o davette Leyla'ya evlilik teklif edeceğim."

XXX

"Fatih'le konuştun mu, kızım, geliyor mu?"

Asya saatlerdir uğraştığı Dim Sum'ı[1] masaya özenle yerleştirdi ve bakışlarını televizyon izleyen büyükbabasına çevirdi. Bakışları televizyonda olsa da aklının masada olduğunu çok iyi biliyordu. "Evet, büyükbaba, konuştum. Yoldaymış, birazdan burada olur."

Büyükbabası cevap vermek yerine başını sallamakla yetindi. Muhtemelen çok acıkmıştı ve bir an önce yemek yiyebilmek için sabırsızlanıyordu. Asya yeniden mutfağa girdi ve son alınacakları da aldıktan sonra odaya dönerek masanın üzerine bıraktı.

Masadan ellerini çekmesiyle birlikte kapı çalınınca dudakları tebessümle kıvrıldı; sevdiği adam nihayet gelmişti. Hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açar açmaz Fatih'i tüm heybetiyle siyahlar içerisinde, tam karşısında gördü. Sevdiği saçlarını, yine arkada minik bir topuz yapmıştı ve sırf Asya böyle seviyor diye yıllardır saçını hep aynı boyda kullanmıştı.

"Hoş geldin, sevgilim."

Fatih de beğeni dolu bakışlarını Asya'nın üzerinde dolaştırdı ve güzel dudaklarına tebessüm yerleştirdi. "Hoş buldum," dedi ve tebessümünü bozmadan içeriye adımladı.

---

[1] Dim Sum: Çin mutfağında et, balık ve kabuklulardan oluşan bir menü.

Asya, Fatih'in yüzüne baktıkça sarılma isteğini içinde ağırladı ve ona belli etmeden alt dudağını büktü. Her ne kadar ona sarılıp öpmeyi istese de büyükbabasının yanındayken temastan uzak durma kararı almışlardı çünkü büyükbabasının rahatsız olduğunu fark etmişlerdi.

Fatih'in içeriye girmesiyle birlikte Asya onu izlemekten vazgeçip elindekileri alırken Fatih de büyükbabaya doğru ilerledi. "İyi akşamlar, efendim."

Büyükbaba oturduğu yerden kalktı. "Hoş geldin, evlat," dedi ve masayı işaret etti. "Bir an önce yemeğe geçelim."

Fatih onaylarcasına başını salladı. "Geçelim ama önce ellerimi yıkamam lazım," diyerek adımlarını lavaboya doğru çevirince büyükbabası da masaya doğru ilerledi.

Asya aklına gelen anlık fikirle, suyu bahane ederek odadan çıkıp mutfağa girdi ve Fatih'in lavabodan çıkmasını bekledi. Saniyeler sonra Fatih lavabodan çıktığında ise mutfağın önünden geçerken onu hızlıca mutfağa çekti.

Fatih bir anlığına şaşırsa da şaşkınlığını üzerinden hızlıca attı ve Asya'nın yanaklarının ısınmasına sebep olacak şekilde gülümsedi. "Beni mutfağa mı atıyorsun?"

Asya avuç içlerini ısınan yanaklarının üzerine bastırdı. "Fatih, çok ayıp, öyle söyleme lütfen." Fatih gülmeye devam edince de hırsla gözlerini kıstı. "Sadece öpmek istemiştim ama artık öpmeyeceğim," diyerek kapıya doğru yürümüştü ki Fatih kolundan tutup kendine doğru çekti ve dudakları, anında dudaklarını örttü.

Öyle büyük bir açlıkla öpmüştü ki Asya'yı, Asya bir an için nefesinin kesileceğini zannetti. Fatih fark etmiş gibi dudaklarından güçlükle kopup boğuk bir sesle fısıldadı. "Biraz fazla özlemişim sanırım."

Arzu dolu bakışları, Asya'nın dudaklarının üzerindeydi. Yeniden öpeceğini anlayınca Asya aralarındaki mesafeyi hızlıca açtı. "Olmaz, Fatih. Büyükbabam anlayacak şimdi. Hem zaten acıkınca çok öfkeli oluyor, biliyorsun. Daha fazla bekletmeyelim."

Fatih hoşnutsuzca yüzünü buruşturdu. "Bir kez daha öpseydim."

Asya başını şiddetle iki yana salladı. "Olmaz, hemen bırakmıyorsun."

Fatih yalvarırcasına Asya'nın gözlerinin içine baktı. Kararlı bakışlarını görünce de derince iç çekti. "Bu gece o öpücüğü almadan bu evden gitmeyeceğim," diyerek mutfaktan çıktı.

Asya, Fatih'e bunu yapmaktan ve onu kıvrandırmaktan aşırı derecede zevk alıyordu. Kıkırtıları mutfağı doldururken suyu aldı ve mutfaktan çıkıp odaya girdi.

Odaya girdiğinde ise Fatih'in inceleyen bakışlarının Dim Sum'ın üzerinde olduğunu gördü. Büyükbabası da hoşnutsuz gözlerle Dim Sum'a bakıyordu.

"Bu Çin mantısı[1] mı?"

Fatih'in sorduğu soruya büyükbabası yanıt verdi. "Bugün saatlerce bunun için uğraştı, umarım yorulduğuna değmiştir."

Asya hafifçe tebessüm etti ve bakışlarını Fatih'e çevirdi. "Evet, Çin mantısı. Hanidir yapmak istiyordum ama bir türlü cesaret edemiyordum. Bugün bir cesaret geldi ve yaptım. İlk kez yaptığım için biraz uğraştırdı ama eminim, bir sonrakinde bu kadar uğraşmayacağım."

Asya'nın sözleri, Fatih'in hissedilir derecede gerilmesine sebep oldu fakat Asya, sebebini anlayamamıştı. Fatih çok kısa bir süre, inceler bakışlarını yüzünün her zerresinde gezdirdi, ardından bakışlarını Dim Sum'a çevirip, "Güzel görünüyor, ellerine sağlık," dedi.

Fatih'in keyfinin kaçtığı ses tonundan da belli olmuştu. Asya, Fatih'in, sebebini anlamadığı gerginliğini anlamlandırmaya çalışırken büyükbabasının kâsesine çorbayı doldurdu ve Fatih'ten bakışlarını çekmeden, "Teşekkür ederim," diyerek yerine oturdu.

Yemek yemeye başlamalarının ardından odayı bir süre sadece kaşık-çatal sesleri doldurdu. Fatih'in gerginliği masaya da sinmişti sanki. Kimseden ses çıkmıyordu. Asya ara ara kaçamak

[1] Çin mantısı: Çin'de ve Doğu Asya'nın diğer ülkelerinde sık tüketilen bir mantı türü.

bakışlarla Fatih'e baktığında, onun bakışlarının da üzerinde olduğunu gördü.

"Cumartesi düğün alışverişine gidecek misiniz?"

Asya, büyükbabasının sessizliği kıran sorusuna karşı onaylarcasına başını salladı. "Selin, annesini ikna etmiş ve birlikte çeyiz alışverişi yapacakmışız."

Asya'nın kıkırtıyla söylediği sözlere Fatih de belli belirsiz tebessüm ederken, büyükbaba sıkıntılı bir nefes aldı. "Aslında evimizde bir sürü çeyizin vardı. Büyükannenin senin için hazırladığı onca emeği orada kaldı."

Büyükbabasının sözleri Asya'nın kıkırtısını dudaklarında soldurdu ve Asya, bir süre ne diyeceğini bilemeyerek boş boş masaya baktı. Sözlerinin ağırlığı içine işledikçe burnunun da direği sızlamaya başladı. Ne kadar dile getirmese de büyükannesinin yokluğu, sürekli kanayan bir yara gibiydi ve dokundukça canını fazlasıyla acıtıyordu.

Kendini gülümsemeye zorladı ve teselli edebilmek için büyükbabasının masada duran eline uzandı. "En kısa zamanda oraya gideriz ve büyükannemin benim için hazırladıklarını alırız," diyerek Fatih'e döndü. "Gideriz, değil mi?"

Fatih, elindeki kaşığı tabağının yanına bıraktı ve onaylarcasına başını salladı. "Siz yeter ki gidelim deyin, gerisini bana bırakın."

Asya, Fatih'e minnetle gülümsedi ve yeniden büyükbabasına döndü. "Büyükannemin benim için uğraştığı onca el işini göz ardı edemem ben, sen hiç merak etme. Hepsini alıp kullanacağım."

Büyükbabası da hafifçe tebessüm etti ve yeniden yemeğine döndü.

"Kızlar da alışverişe gelecek mi?"

Fatih'in sorusuyla Asya başını yeniden Fatih'e çevirdi. "Selin, çok kalabalık olmamızı istemiyor," diyerek gülümsedi. "Ama Leyla ile Gökçe gelecek hatta Zeynep'in de gelme ihtimali var, tabii Defne sorun çıkarmazsa."

"Yarın Zeynep'in annesi geliyormuş."

Fatih'i onayladı. "Öyleymiş. Muhtemelen 1 saatliğine de olsa Zeynep de bize katılacak."

"Kendinizi çok yormayın," dedi Fatih ve o da yeniden yemeğine döndü.

Fatih'in, yemeğine dönmesiyle odaya yeni bir sessizlik hâkim olmuştu. Bir süre daha sessizliği paylaşmaya devam ederlerken büyükbaba, "Ev konusunu ne yapacaksınız?" diye sorunca Fatih'le Asya, başlarını tabaklarından kaldırıp şaşkınca birbirlerine baktılar.

Büyükbabanın sorusu, Asya'nın Fatih'le hiç konuşmadığı bir konunun gün yüzüne çıkmasına sebep olmuştu.

Asya, bakışlarını Fatih'ten ayırıp odanın içerisinde gezdirdi. "Aslında bu konuyu hiç konuşmamıştık ama burada oturmaya devam ederiz, olmaz mı?"

Fatih ise bir an ne diyeceğini bilemeyip etrafına göz gezdirdi. "Yani isterseniz burası olsun, isterseniz benim şu an oturduğum ev olsun. Orası da oldukça geniş. Ayrıca çok güzel manzarası var."

Büyükbaba önce Fatih'le Asya'nın yüzüne baktı, ardından kollarını masanın üzerine yasladı. "Farkındayım, beni yanınızda istiyorsunuz. Birlikte aile olalım, birlikte yaşayalım istiyorsunuz ama siz yeni evli olacaksınız."

Asya, büyükbabasının konuyu nereye getireceğini anlayınca araya girmeye çalıştı lakin büyükbabası elini kaldırıp, onun konuşmasına izin vermedi. "Önce beni dinle, Asya. Benim sizin yanınızda kalmam doğru olmaz. Ben evime dönmek istiyorum. Hem bu hayatta hiç mi yalnız kalmadım? O kadar da yaşlı değilim. Hâlâ elim ayağım tutuyor. Kendi başıma idare edebilirim."

İlk araya giren Fatih oldu. "Maşallahınız var, elbette eliniz ayağınız tutuyor ama biz sizin, bize ihtiyacınız var diye değil, yanımızda olmanızdan mutlu olduğumuz için yanımızda kalmanızı istiyoruz. Ayrıca asıl, bizim size ihtiyacımız var. Malum, benim gece nöbetlerim çok fazla oluyor ve Asya evde yalnız kaldığında aklım sürekli onda kalıyor. Siz evdeyken benim de içim rahat eder."

Fatih'in ılık rüzgâr gibi insanın içini ısıtan sözleri, büyükbabanın da gergin ifadesinin yumuşamasına hatta yüzünün mahcup bir ifadeye bürünmesine sebep olmuştu. Asya, büyükbabasının yalnızlığı sevmediğini biliyordu ve onları rahatsız etmekten çekindiğinin de farkındaydı.

Mahcup hâlleri kalbini ağrıtırken bir kez daha gülümsemeye zorladı kendini. "Lütfen, büyükbaba, ben yanımda olmanı ve bizimle birlikte yaşamanı çok istiyorum. Kırma beni, n'olur..."

Büyükbabası cevap vermeyip başını sallamakla yetindi ve yeniden yemeğine döndü.

Gecenin ilerleyen saatlerinde ise büyükbaba, eski neşesini bulmuş gibiydi ve Fatih'le birlikte dakikalardır, keyifle tavla oynuyorlardı.

Asya bir süre, oturduğu yerden onları izledi. Çok yakında Fatih'le evlenecek ve belki de çoğu geceyi böyle geçireceklerdi.

Tavla bittiğinde Fatih, gitmek için ayaklanırken Asya da Fatih'i geçirmek için onunla birlikte kapıya doğru ilerledi.

Fatih, kapıdan çıkar çıkmaz, büyükbabanın görmemesi için Asya'yı kapının dışına çekti ve sırtını, canını yakmayacak şekilde duvara yasladı. "Senin neden keyfin yok?"

Asya'nın kaşları merakla havalandı. "Onu da nereden çıkardın? Keyfim yerinde."

Fatih ona inanmadığını belli edercesine başını sağa sola salladı. "Sen durduk yere yeni bir tarif yapmayı denemezsin. Ya çok canın sıkkındır ya da kötü bir şey olmuştur. Seni çok iyi tanıyorum, güzelim."

Asya konuyu değiştirme ihtiyacı içinde hafifçe tebessüm etti. "Acaba bu kadar iyi tanımasan mı?"

Fatih, onun konuyu değiştirmek istediğini fark edince parmaklarını yanağının üzerinde gezindirmeye başladı. "Endişe etmem gereken bir durum mu?"

Asya derince içini çekti. "Gerçekten endişe edilecek bir durum yok. Canım da sıkkın değil. Sadece kafam çok dolu. Hem

düğünümüz olacağı için çok heyecanlıyım hem de bir aksilik çıkacak diye çok stresliyim."

Fatih kendinden emin bir ifadeyle, "Çıkmayacak, merak etme," dedi ve parmakları yanağının üzerinden saçlarının arasına karıştı. Ardından dağınık saçlarını avuç içinde toplayıp boynunu ortaya çıkardı. Burnunu, boyun girintisine yaslayıp bir süre derince kokusunu soludu. "Öylesine güzelsin ki..."

Fatih'in boğuk sesiyle Asya'nın kalbi deli bir gümbürtüyle çırpınmaya başladı. Boynuna çarpan sıcak nefesi, içinde yanmaya başlayan ateşi de bir anda harladı. Boşta duran ellerini omuzlarına kaldırdı ve parmaklarını geniş omuzlarına sardı. Fatih'in, ıslak dudaklarını boynuna bastırmasıyla birlikte omuzlarına daha da sıkı tutundu.

Fatih, Asya'da bıraktığı etkinin farkında olarak gülümsedi ve dudaklarını boynundan dudaklarına doğru sürttü. "Şu an tişörtünü teninden sıyırıp, dudaklarımı göbeğinin üzerinde gezdirmek istiyorum."

Fatih'in sözleri, Asya'nın bedeninin arzuyla kasılmasına sebep oldu ve göğüs kafesi hızlı soluklarıyla yükselip alçalmaya başladı. "Fatih, şu an bunu yapma, büyükbabam içeride."

Asya'nın titreyen sesiyle Fatih'in dudaklarından arsız bir tebessüm döküldü ve Fatih, başını iki yana salladı. "Sadece öpmek istediğimi dile getirdim. Ayrıca bil diye söylüyorum, aynı evde yaşamaya başladığımız andan itibaren dudaklarımı her zerrende tek tek gezdireceğim."

Asya'nın tüm vücudu, bir anda alev aldı. Asya sertçe yutkunduğunda, Fatih'in dudakları, dudaklarını kavradı. Asya da dudaklarını aralaması için Fatih'in diliyle yaptığı baskıya anında itaat edip, öpüşüne arzu dolu bir istekle karşılık verdi.

"Seni o gelinliğin içinde görmek için sabırsızlanıyorum."

XXXI

Ertesi gece Leyla ile Merih, otelin önünde durdular ve Merih, arabasını valeye teslim ettikten sonra Leyla'nın elini sıkıca kavrayıp, Leyla ile birlikte otele doğru yürüdüler.

Leyla'nın içi, davetten dolayı kıpır kıpırken Merih'in içi ise evlilik teklifi planından dolayı kıpır kıpırdı.

İçeriye girdiklerinde lobide onları karşılayan görevli, "Hoş geldiniz, efendim," diyerek onlarla birlikte havuz başına doğru ilerlemeye başladı.

Otelin bahçesine girmeleriyle Leyla hızlıca bakışlarını etrafında gezdirdi ve umutla Pelin'i aradı. İçeriye girer girmez sebepsiz bir gerginlik yerleşmişti üzerine ve bu gerginlik, ellerinin terlemeye başlamasına sebep olmuştu.

Pelin'i göremeyince huzursuz bir nefes üfledi dudaklarının arasından ve boş gördüğü masaya doğru ilerlerken Adil Bey'i fark edince, Merih'le birlikte adımlarını ona doğru çevirdi.

Adil Bey'in yanına varınca ona ve eşine gülümseyerek, "İyi akşamlar, efendim," dedi.

Adil Bey de "İyi akşamlar, Leyla Hanım," diye karşılık verdi ve elini uzatıp, önce Leyla'nın, ardından Merih'in elini sıktı.

Ayaküstü kısa bir sohbetin ardından tam Adil Bey'in yanından ayrılıyorlardı ki Altan'ın yanlarına geldiğini görünce Leyla,

dakikalardır sebepsiz diye nitelendirdiği gerginliğinin sebebini buldu ve kaçamak bakışlarla Merih'e baktı lakin beklediğinin aksine Merih, oldukça sakin görünüyordu.

"İyi akşamlar, Altan Bey."

Merih, Altan'a elini uzatınca Leyla'nın kaşları şaşkınlıkla havalandı ve Leyla, boş boş Merih'in uzattığı ele bakmaya başladı.

Tıpkı Leyla'da olduğu gibi aynı şaşkınlık ifadesi Altan'ın yüzünde de vardı.

Altan da kısa bir süre içerisinde üzerinden şaşkınlığını atıp elini uzattı. "İyi akşamlar," dedi ve elini, Merih'in kuvvetli tutuşundan kurtarıp Leyla'ya uzattı. "Size de iyi akşamlar, Leyla Hanım. Bu gece çok zarif görünüyorsunuz."

Leyla'nın cevap vermesini beklemeden elini, Leyla'nın elinden ayırıp bakışlarını yeniden Merih'e çevirdi. "Çift olarak göz kamaştırıyorsunuz."

Altan'ın sözleriyle Merih'in yüzüne sinsi bir gülüş yerleşti. "Ahh! Teşekkür ederiz. Gerçi bunu ilk defa duymuyoruz," dedi ve elini Leyla'nın beline sararak onu iyice kendine çekti. "Demek ki iki insan birbirini tamamlayınca fazla dikkat çekiyor, tıpkı bu gece olduğu gibi."

Merih sözlerini tamamlar tamamlamaz bakışlarını bahçe kapısına çevirdi ve içeriye Pelin'in girdiğini görünce başını Leyla'ya çevirdi. "Hayatım, Pelin geldi ve sanırım o da seni arıyor. Hadi, yanına gidelim."

Leyla, Merih'in sakinliği nedeniyle iyice şaşkına dönerken başını sallamakla yetindi, ardından Altan'a dönüp, "Size iyi eğlenceler," diyerek Merih'le birlikte uzaklaşmaya başladı.

Pelin'in yanına varır varmaz da rahatlamak istercesine ona sımsıkı sarıldı ve kulağına fısıldadı. "Kızım, nerede kaldın? Erken gelmeni söylemiştim."

Aynı şekilde Pelin de fısıldadı. "Trafik vardı, üzgünüm."

Leyla, Pelin'i bedeninden ayırdı ve ışıklarla bezenmiş havuza bakıp, havuz başındaki masayı işaret etti. "Şu masaya geçelim."

***

Gecenin ilerleyen saatlerinde Merih evlenme teklifi için fırsat yaratmaya çalışırken, aynı dakikalarda Altan da, kafasına koyduğu planı harekete geçirmek için önceden ayarladığı garsona kaş göz işareti yaptı.

Garson, Altan'ın direktifiyle havuz başındaki Leyla ile Merih'in yanına ilerledi ve Merih'in yanına varmasıyla tepsideki şarap kadehlerini bir anda Merih'in üzerine devirdi.

Merih şaşkınlıkla beyaz gömleğinde oluşan kırmızı lekeye bakarken, garson ardı ardına özürlerini sıralıyordu. "Efendim, çok özür dilerim, elimden kaydı. İstemeden oldu, çok üzgünüm."

Merih, garsonun telaşlı hâllerine kısa bir bakış attı. "Önemli değil, lavabo ne tarafta?"

"Size yolu göstereyim, efendim."

Merih, garsona başını salladığında Leyla da masanın üzerinden aldığı peçeteyle, nafile bir çabayla Merih'in gömleğindeki lekeyi silmeye çalışıyordu.

"Uğraşma, yavrum, ben lavaboda halledip geliyorum," diyen Merih; Leyla ile Pelin'in yanından ayrılıp garsonu takip etmeye başladı.

Altan'ın kısılan bakışları da bir akbaba misali Merih'in üzerindeydi. Merih'in bahçeden çıkıp gözden kaybolmasıyla birlikte, hazır bekleyen diğer adama ve kadına da büyük bir sabırsızlıkla göz kırptı.

Altan'ın göz kırpmasıyla birlikte kadın, ortalığı ayağa kaldıracak şekilde bir anda bağırmaya başladı. "Hırsız var, yardım edin!"

Kadının çığlığı, ortalığı inletirken adam hızlıca havuz başına doğru koşmaya başladı ve o hengâmede Leyla'nın omzuna bile isteye çarpıp, dengesini kaybetmesine, ardından havuza düşmesine sebep oldu.

Altan, bahçede kopan küçük kıyameti büyük bir keyifle izledi. Günlerdir kafasında kurduğu plan tam da istediği gibi gitmiş-

ti. Leyla, dudaklarının arasından çıkan çığlıkla havuza düşünce Altan da ona yardım etme bahanesiyle havuza doğru koştu ve düşünmeden suya atladı.

Leyla ise ne olduğunu anlamadan, önce kendini suyun içinde buldu, akabinde başını hızlıca sudan çıkarıp yanı başındaki Altan'a baktı.

"Leyla, iyi misin?" Leyla, kulaklarını Pelin'in telaşlı sesi doldurunca başını sese doğru çevirdiğinde, neredeyse davetteki herkesin havuz kenarında toplandığını ve tedirginlikle kendisine baktıklarını gördü. Tam o esnada içine sütyen giymediği aklına gelince bakışlarını hızla göğüslerine indirip, kollarıyla göğüslerini kapatmaya çalıştı lakin havuzun içinde ayakları yere değmediği için, kollarını kullanamamak onu oldukça zor bir durumda bırakıyordu.

"Sudan çıkalım mı?"

Leyla, Altan'ın sorusuyla bakışlarını yeniden kalabalığa çevirdi ve başını olumsuzca salladı. "Çıkabileceğimi pek sanmıyorum, Merih gelince çıkarım. Siz çıkın."

Altan, Leyla'nın demek istediğini anlamayınca merakla kaşlarını çattı ve Leyla ile arasındaki mesafeyi tamamen kapattı. "Yüzme bilmiyorsun sanırım, ben sana yardımcı olabilirim."

Leyla, Altan'ın aralarındaki mesafeyi kapatmasıyla kollarını iyice göğsüne sarıp, ayaklarını hareket ettirerek mesafeyi açmaya çalıştı. "Aslında biliyorum ama..." dedi ve yeniden kalabalığa bakıp usulca fısıldadı. "Çıkmak için elbisem pek müsait değil."

Altan, gözleri Leyla'nın kollarına kaysa da hızlıca gözlerini yüzüne tırmandırdı ve elini Leyla'nın beline sarıp, onun mesafeyi açmasına izin vermeden yeniden kapattı. "Merak etme, ben seni gizlerim."

Altan'ın yakınlığı ve teması Leyla'nın kaşlarının çatılmasına sebep olmuştu. Bedenini geriye itmeye çalıştığı sırada kulaklarını önce Merih'in yakarışı doldurdu, ardından korku dolu bakışlarını Merih'e çevirdiğinde onun da suya atladığını gördü.

"N'oluyor lan burada? Çek ellerini sevgilimin üzerinden!"

Merih suya girer girmez Altan'ı, Leyla'nın bedeninden kopardı ve hızlıca parmaklarını Altan'ın boğazına sardı. Havuz başındaki kalabalık ise çoktan telefonlarıyla Merih ve Altan'ı kameraya almaya başlamışlardı.

Merih tüm gücüyle Altan'ın boğazını sıkarken, Leyla titreyen parmaklarını Merih'in kollarına sardı ve oldukça zayıf çıkan sesiyle inler gibi dudaklarını araladı. "Merih, dur lütfen, onu öldüreceksin."

Merih, Leyla'yı duymuyor gibiydi ve neredeyse nefesi kesilen Altan'ın boğazını var gücüyle sıkmaya devam ediyordu. Altan'a karşı sürekli bastırmaya çalıştığı öfke, kin ve nefret, gözlerinin önünde sevdiği kadına dokunduğu anda gün yüzüne çıkmıştı. Merih şimdi, kendini kontrol etmekte gittikçe zorlanıyordu.

Her şey birkaç saniye içinde olmuştu. Merih, Altan'ı suyun içinde Leyla'yı sarmaya çalışırken görmüş, gördüklerini idrak eder etmez içinde büyük bir kıyamet kopmuş ve can havliyle suya atlayıp Altan'ın boğazına sarılmıştı.

Altan'ın yüzünün morarmaya başladığını görünce boğazındaki parmaklarını omuzlarına yerleştirdi ve yüzünün tam ortasına kafasını geçirdi. Altan'ın solunmak için öksürdüğünü görünce yeniden üzerine gidiyordu ki kulaklarını gür bir ses doldurdu. "Kapatın şu telefonlarınızı! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz? Bu görüntüleri bir yerde görürsem hepinizi işten kovarım!"

Merih kulaklarını dolduran öfkeli sese başını çevirdiğinde, Leyla'nın patronunun haykırdığını gördü. Tıpkı kendisi gibi burnundan soluyor, havuz başında toplanıp telefonlarıyla kavgayı kayda alanlara öfkesini kusuyordu. "Hele ki şirketin adına bu geceyle ilgili bir leke gelsin, hepinizin canınıza okurum, duydunuz mu?" diye bir kez daha haykırdı ve öfkeden yanan bakışlarını Merih'e çevirip havuza doğru eğildi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Dağbaşı mı burası? Şirketim için önemli olan bir geceyi nasıl bu hâle getirebilirsin? Kimsin sen?"

Merih, öfkesini daha da kamçılayan sözlerle dişlerini sıktı. Söyleyeceği çok sözü vardı ama her sözün, kontrolünü yitirme-

sine sebep olacağını iyi bildiği için adamın gözlerinin içine bakmakla yetindi. Gözlerinde öylesine ürkütücü bir ifade vardı ki, o ifade karşısında gözlerinin içine baktığı adam, hafifçe eğildiği havuzdan doğruldu ve bakışlarını hızlıca Altan'a çevirdi. "Hemen yanıma geliyorsun," diyerek sert bir tavırla çalışanlarına döndü. "Bu gece burada bitti, herkes evine!"

"Ama sen bu gecenin burada bittiğini sanıyorsan yanılıyorsun."

Merih, Altan'ın sözlerini duyunca, bakışlarını tüm yaşananlara sebep olan adama çevirdi. "Sen beni tehdit mi ediyorsun lan?" Altan pişkin pişkin başını sallayınca, Merih güçlü parmaklarıyla Altan'ın çenesini sıkıca kavradı. "Yediririm lan sana o tehditlerini!"

"Güvenliği çağırmadan bırak Altan'ı!"

Merih, Leyla'nın patronunun bir kez daha kulaklarını dolduran sesine bu defa aldırış etmedi ve Altan'ın çenesini sıkmaya devam etti. Altan'ı bırakmaya hiç niyeti yoktu. Hâlâ hırsını alamamış, hak ettiğine inandığını verememişti.

Sert bir solukla şişirdi göğüs kafesini ve boşta kalan elini yumruk yaptığında, bileğinde Leyla'nın parmaklarını hissetti. "Merih, lütfen yapma, bir şey olacak diye çok korkuyorum."

Leyla'nın titreyen sesini duyunca dişlerini sıkıp güçlükle yutkundu. Hiç bırakmak istemese de ona, karşısındaki adamı bıraktıracak tek kişi Leyla'ydı, Leyla'nın titreyen nefesiydi. Bile bile onun titremesine razı gelemez, onu görmezden gelemezdi.

Yenilgiyle parmaklarının güçlü tutuşunu serbest bıraktı ve Altan'ın sudan çıkmasına izin verdi. Altan'ı bırakmasıyla birlikte omuzlarına garip bir çaresizlik çöktü. Ne hissedeceğini ya da nasıl hissedeceğini bilmiyordu.

"Merih..."

Kulaklarına yeniden dolan, Leyla'nın titreyen sesiyle bedenini yavaşça Leyla'ya döndürdü ve dakikalar sonra ilk kez yüzüne baktı. Yarım topladığı saçları tamamen dağılmış, yüzündeki makyaj akmış, belki suyun etkisinden belki de ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu.

"Merih, çok yanlış anladın," dedi Leyla ve Merih ile arasındaki mesafeyi kapatmaya yeltendi fakat yaptığı hamleyle Merih'in geriye gittiğini görünce durmak zorunda kaldı.

Merih de Leyla'nın gözlerinin içine bakıp kırgın bir nefes verdi. "Tek bir sorunun cevabını merak ediyorum. Senin o itle suyun içinde ne işin vardı, Leyla?" Sesini ısrarla kontrol etmek istiyordu ama gözünün önünden silinmeyen görüntüler yüzünden oldukça zorlanıyordu.

Leyla ilk etapta Altan'ın ona gerçekten yardım edeceğini zannetmiş, o yüzden suya girdiğini düşünmüştü ama Altan'ın garip bakışları, izni olmadan sarılmaya çalışması, Leyla'yı oldukça rahatsız etmişti. Yine de bunu şu an Merih'e anlatamazdı. Merih bu kadar öfkeliyken, söyleyeceği her sözün Merih'in aleyhine işleyeceğini çok iyi biliyordu. "Merih, bak, adamın biri bana çarptı ve dengemi kaybedip suya düşmeme sebep oldu. Altan Bey de bana yardım etmek iç-"

Leyla'nın sözünü kesen, Merih'in sert sesi oldu. "O adamın adını sakın ağzına alma!" dedi ve sudan çıkmak için arkasını dönüp, havuz kenarına doğru yüzmeye başladı.

Saniyeler sonra havuz kenarına geldiğinde, avuç içlerini beton zemine yaslayıp kendini yukarıya çekti, ardından ayağa kalktı. Tam bir adım atmıştı ki Leyla'nın hâlâ havuzun ortasında durduğunu, görmese de hareketsizliğinden anlayınca bedenini Leyla'ya çevirdi. "Niye bekliyorsun?"

Merih'in kendine dokunmaya izin vermeyişi ve arkasına bile bakmadan gidişiyle Leyla'nın gözleri dolmuş ve Leyla, ağlamamak için kendini sıkmaya başlamıştı. Merih'in ona dönmesiyle birlikte titreyen alt dudağını dişledi ve bakışlarını dağılmaya başlayan kalabalığa çevirdi. "Elbisem müsait değil ve içimde çamaşırım yok, öylece çıkamam."

Merih, Leyla'nın fısıltısıyla bakışlarını beyaz elbisesinin üzerinde gezdirdi. Beyaz elbise giymesini özellikle istemişti. Bu gece, o elbisenin içindeyken Leyla'nın önünde diz çökecek, evlenmek istediğini haykıracaktı. Şimdi geldikleri hâli düşündük-

çe, hevesi kırılarak sinirleri boşaldı. Ardından gülmeye başlayıp, yüzündeki gülümsemesi silinmeden üzerindeki sırılsıklam ceketini çıkardı. "Ceketim seni saracaktır."

Leyla tereddütsüz bir şekilde başını salladı ve merdivenlere doğru yüzmeye başladı. Aynı şekilde Merih de merdivenlere yürüdü ve Leyla tam çıkacağı sırada ceketiyle onu sardı.

Leyla üzerindeki cekete ihtiyaçla, sıkıca sarındı ve Merih'in yüzüne baktı. Merih ise onun yüzüne dahi bakmadan, çoktan arkasını dönüp ilerlemeye başlamıştı. Leyla, göz pınarlarına üşüşen gözyaşlarını silmiş ve Merih'in arkasından birkaç adım atmıştı ki gözlerine, az ilerisinde duran Altan çarptı. Kaşlarını çatıp bakışlarını ondan hızlıca kaçırdı.

Kendini bir çıkmaza girmiş gibi hissediyordu ve bu his, tüm vücudunu zangır zangır titretiyordu. Şu an tek ihtiyacının, Merih'in güçlü kolları arasında kaybolmak olduğunu iyi biliyordu lakin Merih'in aralarına ördüğü soğuk duvarlar, içini karanlık, dipsiz bir kuyuya çevirmişti.

Güçsüz bir nefes aldı ve dışarıya çıkar çıkmaz, valenin getirdiği arabaya binip başını Merih'e çevirdi. Bir süre Merih'in yüzüne baktı. Sessizliğin ardındaki, gizlemeye çalıştığı öfkesi onu fazlasıyla tedirgin etmişti. Merih'i ilk kez böyle görüyordu. Çok kez kıskançlıklarıyla, öfkesiyle karşı karşıya kalmış olsa da, bu defa anlamlandıramadığı, çok farklı bir şey vardı Merih'in üzerinde ve bu, kalp atışlarını da korkuyla çırpındırıyordu.

Merih arabayı çalıştırınca, ıslak cekete daha da sıkı sarındı ve başını akmaya başlayan yola çevirdi. Arabanın içini ölüm sessizliği sarmıştı sanki. Ufacık bir ses çıksa aralarında kıyamet kopacakmış gibi hissediyordu. Yeniden bakışlarını Merih'e çevirdi ve onu izlemeye devam etti. Islak, beyaz gömleği vücuduna yapışmış, ıslak saçları dağılmıştı. Her zaman tek elle tuttuğu direksiyonunu bu defa iki eliyle sert bir şekilde tutmuştu. Sanki tüm hıncını direksiyondan çıkarıyor gibiydi ve dudakları, belli belirsiz, sürekli kıpırdanıyordu. Ya söyleniyordu ya küfrediyor-

du ama her ne yapıyorsa, karşısındaki manzara Leyla'yı oldukça üzmüştü.

"Merih," dedi cansız sesiyle ve Merih'in kendine bakmasını bir umutla bekledi. Merih, yüzüne bakmak şöyle dursun, cevap bile vermeyince konuşmaya devam etti. "Merih, gerçekten yanlış anladın. Ben, inan ki o adam bana çarpınca suya düştüm. Altan Bey de bana-"

Altan'ın adını söylemesiyle birlikte Merih'in öfkeli bakışlarının yüzüne çevrildiğini görse de bakışlarından etkilenmemeye çalışarak, yanlış olduğunu bile bile yalan söylemeye devam etti çünkü çabalıyordu. Karşısında eski Merih'i görebilmek umuduyla tüm gücüyle çabalıyordu. "Bana yardım etmek için suya girdi."

Merih sinirle gülmeye başladı. "Yardım etmek için mi sana sarılıyordu?" Cümlenin sonuna doğru Merih'in gülümsemesi yüzünde soldu ve Merih, sert bir şekilde frene bastı.

Merih'in frene basmasıyla birlikte Leyla, hafifçe öne doğru savrulurken bakışlarını yola çevirdi. Yol, dipsiz bir kuyu gibi kapkaranlık ve sessizdi. Onlardan başka hiç kimse yoktu. Sadece araba farının aydınlatabildiği orman kenarındaki karanlık yol, Leyla'nın daha da ürpermesine sebep olmuştu.

Merih'in öfkeli bakışları da hâlâ Leyla'nın üzerindeydi. "O adam, sana niye sarıldı?"

Merih'in arabayı dolduran, öfkeden boğuklaşmış sesiyle Leyla bir kez daha bakışlarını Merih'e çevirdi ve öfkeden kasılmış yüzüne baktı. Merih, dişlerini öyle sıkıyordu ki Leyla bir an onun dişlerinin kırılacağını zannetti. Çok kısa bir süre ne diyeceğini düşündü, ardından olayı en basit şekilde anlatmaya çalıştı. "Elbisemin müsait olmadığını söyleyince o da yardım etmek istedi."

Leyla'nın dudaklarından gelişigüzel dökülen sözlerle Merih, Leyla'yı yanlış anladığını zannetti ve sorgularcasına gözlerini kıstı. "Bir saniye, bir saniye!.." diyerek Leyla'ya doğru küçük bir açıyla eğildi. "Sen, o adama içinde çamaşırının olmadığını söyledin ve o adam, sana o yüzden mi sarıldı?"

Leyla, içinde ağırladığı telaşıyla dudaklarını alelacele araladı. "Hayır, hayır, öyle demek istemedim."

Leyla kendini açıklama ihtiyacı içinde soluksuzca konuşsa da Merih onu duymuyor gibiydi ve kendini patlamaya hazır bir volkan gibi hissediyordu. Öfkeli bakışlarını hızlıca Leyla'nın üzerinden aldı ve karanlık ormana çevirdi. "Ben hemen geleceğim. Korkmana gerek yok, görüş alanımda olacaksın."

Duymayı hiç beklemediği sözlerle gözleri irice açılan Leyla, parmaklarını Merih'in koluna sardı. "Nereye gidiyorsun, Merih?"

Merih, Leyla'nın parmaklarını teninde hissedince soğuk bakışlarını koluna çevirdi ve hızlıca kolunu çekti. "Çok fazla öfkeliyim ve patlamak üzereyim. Bu ana şahit olmanı istemiyorum," diyerek parmaklarını arabanın teybine götürdü.

Açtığı müziğin sesini olabildiğince arttırıp, Leyla'nın yüzüne dahi bakmadan, onun şaşkın bakışlarının ablukasında arabadan indi ve arabanın kapılarını kilitleyip, Leyla görüş alanında kalacak şekilde karanlık ormanın içinde kayboldu.

İçindeki kıskançlık, öfke, hayal kırıklığı, ukde kalan evlilik teklifi, isyan, hissettiği eksiklik ve bundan sonra yaşanacak olayları bilmenin verdiği gerginlik ağır ağır yüreğine yerleşti.

İliklerine kadar kırgınlık hissediyordu ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Bir an boğulduğunu sandı. Aldığı nefes önce yakıyor, sonra boğuyor gibiydi. Nefes almaya çabalarken nefesi, ardı ardına sesli inlemelere döndü ve Merih, başını karanlık semaya çevirdi. Yıldızların aydınlattığı sema, ona sadece boş bir karanlık gibi görünüyordu. Tıpkı içi gibi... İçi de bu gece bomboş bir karanlığa bürünmüştü.

Nefesinin iyice kesildiğini anlayınca ellerini boynundaki çukur bölgenin üzerine kapattı ve avazı çıktığı kadar, tüm gücü tükenene kadar bağırmaya başladı.

***

Dakikalar sonra ayağa kalkıp yeniden arabaya yürüdüğünde ise içindeki öfke hâlâ son bulmuş değildi ve yüreğinin tam orta yerine büyük bir boşluk oturmuş gibiydi.

Ağır adımlarla arabasına yürüdü ve ona tedirginlikle bakan Leyla'ya baktı. Öyle çok seviyordu ki Leyla'yı... İçindeki aşk, her defasında canını yaksa da çok seviyordu onu ama bu gece canı, anlamlandıramadığı bir şekilde bambaşka yanmıştı.

Kapıyı açıp arabaya bindi ve tek kelime etmeden arabayı çalıştırdı.

"Merih, iyi misin?"

Leyla'ya bakmadan, sorusuna karşılık belli belirsiz başını salladı ve arabayı çalıştırıp yeniden kullanmaya başladı.

Arabanın içini yine büyük bir sessizlik kaplamıştı. Leyla'nın canını en çok sıkan da buydu, Merih'in konuşmuyor oluşuydu. Onun bağırıp çağırmasını, öfkesini kusmasını istiyor ama Merih sustukça içindeki korku tüm benliğini parça parça ediyordu.

Eve geldiklerinde Merih arabayı durdurunca, Leyla kemerini çıkardı ve arabanın kapısını açıp arabadan indi. Tek istediği, eve girdiklerinde sakin bir şekilde Merih'le konuşabilmekti.

Arabanın kapısını hevesle kapattığı sırada arabanın yeniden çalıştığını görünce şaşkınlıkla Merih'e baktı ve adımlarını hızlandırıp, arabanın etrafından dolanarak açık camdan Merih'e baktı. "Sen gelmiyor musun?"

Merih sıkıca kavradığı direksiyonu bırakmadan başını Leyla'ya çevirdi. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Merih'in sözleriyle Leyla bir an afalladığını hissetti. Merih ondan kaçıyordu. Sitemle konuştu. "Merih, sen ne saçmalıyorsun? Hem, nereye gideceksin bu saatte?"

"Otele," dedi Merih, daha fazla konuşmak istemediğini belli edercesine ve bakışlarıyla evin kapısını işaret etti. "İçeriye girer misin? Seni bekliyorum."

Leyla inanamayan gözlerle Merih'e baktı. "Şu an bir çocuk gibi davranıyorsun, Merih, farkında mısın? Sadece yanlış anladın. Oturup konuşalım ve şu meseleyi halledelim."

"Yanlış anladım, öyle mi?" diye sordu Merih. Ses tonu sakindi hatta kırgındı artık. "Yanlış anlamadım ki. Sen suya düştün, sen suya düşünce o it yardım bahanesiyle suya girdi. Sen elbisenin uygun olmadığını söyledin, o da sana sarıldı. Olan bu."

Leyla itirazla dudaklarını araladı. "Ben ona izin vermedim hatta kendimi geri ittim."

Merih, Leyla'nın susması için işaret parmağını kendi dudaklarının üzerine bastırdı. "Ben sana izin verdin demiyorum ki? Hatta bu dünyada en çok emin olduğum şey varsa, o da benden başka hiçbir erkeğin sana dokunmasına izin vermeyeceğindir. Ama..." dedi ve derin bir nefes alıp, kırgın gözlerle Leyla'nın gözlerinin içine baktı. "Ama olanlar bana çok ağır geldi, Leyla. Anla beni ve şimdi lütfen eve git."

Leyla'nın gözleri bir anda doldu. Leyla, Merih'i kararından döndüremeyeceğini çok iyi bilse de son bir umutla, "Merih, sırılsıklamsın, en azından üzerini değiştir," dediğinde Merih'in, sadece gözlerine baktığını görünce öfkeyle kaşlarını çattı. "Pekâlâ, sen bilirsin. Git, Merih. İstediğin kadar kal, gelme eve," diyerek hızlıca arkasını döndü ve koşarak eve girdi.

Leyla giderken Merih arkasından baktı ve parmaklarını pantolonunun cebine sokup cebinden yüzük kutusunu çıkardı. Yüzük kutusunu avucunun içinde sıkıca tuttu ve bir kez daha Leyla'nın ardından baktı. Leyla içeriye girince de kutuyu torpido gözüne koyup arabasını otele doğru hareket ettirdi.

XXXII

Ertesi gün Asya, telefonuna bildirim düşünce yatağın üzerinde duran telefonunu eline aldı ve gelen mesaja baktı. Mesaj Selin'dendi; geldiğine dair haber veriyordu. Selin'in mesajına yanıt verdikten sonra çantasına uzandı ve odasından çıkıp büyükbabasının yanına ilerledi.

Büyükbabasının yanına gittiğinde ise onu her zamanki gibi televizyon karşısında buldu. Hâline tebessüm edip yavaşça yanına ilerledi ve koltuğun arkasına geçip kollarını büyükbabasının boynuna doladı. "Selin ve annesi gelmiş, aşağıda beni bekliyorlar," diyerek yanağını öptüğü sırada büyükbabası da başını salladı.

"Paran var, değil mi? Öyle her şeyi isteme delikanlının ailesinden, kimseye yük olma."

Asya yeniden gülümsedi ve kollarının arasındaki bedeni daha da sarmaladı. "Sen merak etme, zaten sırf Selin heves ediyor diye kabul ettim yoksa hiç gitmezdim."

Büyükbabası bir kez daha başını sallayınca Asya ondan ayrıldı ve koltuğun etrafından dolanarak büyükbabasının karşısına geçti, ardından mutfağı işaret etti. "Tezgâhın üzerine yemek bıraktım. Acıktığın zaman ısıtıp yersin, olur mu?"

Büyükbabası keyifsizce nefes alıp ayaklarını koltuğun üzerine çekti ve yavaşça koltuğun üzerine uzandı. "Bugün canım pek yemek yemek istemiyor, sen gelince birlikte yeriz."

Asya, büyükbabasının keyifsizliğini görünce olduğu yerde huzursuzca kıpırdadı ve yanı başına tedirginlikle oturdu. "Hayırdır, büyükbaba, hasta mı oluyorsun? Eğer iyi değilsen alışverişe gitmem," dedi ve telefonuna sarıldı.

Büyükbabası, onun Selin'i arayacağını anlayınca yattığı yerden hafifçe doğrularak, aramasını engelledi. "Hasta olmuyorum," deyip yeniden koltuğun üzerine uzandı. "Birlikte yiyelim diye öyle söyledim."

Asya rahat bir nefes vererek gülümsedi ve ayağa kalkıp büyükbabasının üzerine eğilerek yanağından usulca öptü. "Sen yeter ki birlikte yemek iste, çok geç kalmadan gelirim. Gelirken almamı istediğin bir şey var mı?"

Büyükbabası olumsuzca başını salladı. "Hayır, kızım, sağ ol."

"Tamam öyleyse, akşama görüşürüz," dedi Asya ve büyükbabasını televizyon karşısında bırakıp evden çıktı.

Aşağı indiğinde ise Selin'le annesini arabada beklerken buldu. Selin'in kısık bakışlarından, beklediği için sıkılmaya başladığı belli oluyordu. Asya onu umursamayarak arabaya ilerledi ve arabaya biner binmez başını Fatih'in annesine çevirdi. "Hoş geldiniz."

Fatih'in annesi gülümseyerek cevap verdi. "Sen de hoş geldin, kızım."

Asya, bakışlarını Selin'e çevirdiğinde Selin'in hâlâ ters ters baktığını gördü. Selin'in gözlerinin içine bakınca, Selin de bu anı beklermişçesine dudaklarını huysuzca araladı. "12 dakika 26 saniye..."

Fatih'in annesi hızlıca araya girdi. "Asya'yı rahat bırakır mısın, Selin? Gelir gelmez başlama."

Selin umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Bekletilmekten hoşlanmadığımı iyi biliyor, yeni gelin gibi çıkamadı evden."

Asya gülmeye başladı ve kemerini bağlayıp keyifle arkasına yaslandı. "Tam da üzerine bastın, Selin; ben zaten yeni gelinim."

Asya'nın sözlerine Fatih'in annesi gülerken, Selin göz devirip arabayı hareket ettirdi.

"Haklısın, Asya ama sen bizim gelinimiz değil, kızımızsın," deyince Fatih'in annesi, Asya bakışlarını yeniden ona çevirip minnetle gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

Selin'in bıkkınlık dolu sesi arabanın içini doldurdu. "Ayy, yeter artık! Ben bu durumdan çok sıkıldım. Herkes Asya'nın gözünün içine bakıyor, onu şımartıyor. Sanırsın, Çin tuzu.[1] Herkeste ayrı bir bağımlılık yapıyor. Sinir oluyorum."

Selin, Asya'ya doğru yandan bir bakış atıp göz kırparken Fatih'in annesi yeniden söze girdi. "Şımarsın. Ben özellikle şımarmasını istiyorum, benim yaşayamadıklarımı o yaşasın istiyorum," dedi ve derin bir iç çekti. "Biz vaktinde babanla bunları yaşayamadık. Babanla tanıştığımızda babanın arkadaşları bana Türk âdetlerini anlatmışlardı ve ben bu âdetlerini, kültürlerini çok merak etmiştim. Ayrıca babanın ailesi ile o alışverişe gitmeyi de çok istemiştim ama ilişkimize karşı çıktıkları için olmamıştı. O gün kendime bir söz vermiştim, ileride kızlarımla bunu yaşayacağım diye."

Selin, annesinin sözlerine karşılık anlayışla gülümseyip yeniden Asya'ya baktı ve annesini işaret etti. "İşte bunu bildiğim için bu alışverişi yapmayı çok istedim. Nasılsa ben evlenmeyeceğim, en azından sende yaşasın istedim."

"Benim de artık umudum kalmadı," dedi annesi ve o sırada telefonu çalmaya başlayınca çantasından telefonunu çıkarıp konuşmaya başladı.

Asya, Fatih'in annesinin konuşmasını fırsat bilerek Selin'e yaklaştı ve fısıltıyla, "Büyük konuşma, kim bilir, belki bir gün Devran Komutan'ımla karşılıklı zeybek oynarsınız," dedi.

---

[1] Çin tuzu: Tat verici olarak kullanılan bir tür gıda katkı maddesi.

Selin sinirle dişlerini sıktı. "Asya, sürekli şu adamın konusunu açıp benim canımı sıkmaktan vazgeç!"

Asya'nın dudaklarına sinsi bir gülüş yerleşti. "O zaman sen de benimle uğraşmaktan vazgeç yoksa bütün gün o adamın konusunu açıp başının etini yerim."

Selin tehditkâr bir ifadeyle başını salladı. "Ben sana bunun hesabını sorarım, biliyorsun değil mi?"

Asya, Selin'e öpücük atıp başını dışarıya çevirdi. Dakikalar sonra alışveriş merkezine vardıklarında da hemen Gökçe'yi aradı ve bulundukları yeri söyledikten sonra telefonunu kapattı.

"Gelmiş mi kızlar?"

Asya, Selin'in sorusuna karşılık başını salladı. "Gökçe ile Zeynep gelmiş ama Leyla gelmemiş."

"Neden?"

Asya, *"Bilmiyorum,"* anlamında dudaklarını kıvırdı. "Telefonu kapalıymış."

Asya konuşmaya devam ederken Selin, vitrinde gözüne çarpan tüylü, beyaz terliği görünce gözleri ışıl ışıl parlayarak, Asya'nın kolundan tutup onun mağazanın içine doğru çekiştirmeye başladı. "Vallahi dediğim terliği buldum, o terliği muhakkak almalıyız."

Asya terliği görür görmez direnmeye çalıştı. Bir taraftan da gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Selin, saçmalama, o terliği giymem ben."

Selin bakışlarını Asya'ya çevirdi ve bir kedi misali gözlerinin içine bakmaya başladı. "Hatırım için giy, ne olur... Sadece bir kere."

Asya direnmeye devam etti. "Çok meraklıysan sen giy, ben niye giyiyorum?"

"Hayır, yeni gelin sensin, sen giyeceksin."

Fatih'in annesi, karşısındaki ikiliyi izlerken hâllerine gülmeye başladı ve kimin galip geleceğini merakla bekledi. Çok kısa bir süre sonra Selin galip gelip Asya ile birlikte mağazanın içine girince onları takip etti.

"Asya, bak, ne kadar güzel..."

Asya, Selin'i es geçip mahcup bir ifadeyle bakışlarını mağazanın içinde gezdirdi. "Selin, kızlar gerçekten alacağız sandı," dedi ve mağaza görevlilerini işaret etti. "Hadi, daha fazla rezil olmadan çıkalım şuradan."

Selin de Asya'yı duymazlıktan gelerek, eline aldığı terliği Asya'ya uzattı. "Bir kez giy şunları ve salına salına yürü şurada."

Selin kendi söylediği sözlere gülmeye başladığında annesi yanına gelip terliği elinden aldı ve az ileride duran pufa doğru ilerledi. Pufun yanına gelir gelmez oturup, ayakkabısını çıkardığı ayağına terliği geçirince Selin'in gözleri şokla açıldı. "Anne, ne yapıyorsun?"

Annesi ayağa kalkıp beğeniyle terliğe baktı. "Gerçekten çok güzelmiş bunlar. Ben bunları akşama babana giyerim."

Selin, hızlıca gözlerini kapattı ve gözlerinin önüne gelen görüntülerden kurtulmak için başını sağa sola salladı. "Ya, anne, hayır ya... Babamla seni, yani öyle, ya, off ya," deyip gözlerini araladı ve başını Asya'ya çevirdi. "N'olur, çıkalım buradan. Daha fazlasına katlanamayacağım."

Asya, kahkahasını bastırmak için avuç içini dudaklarının üzerine kapattı ve Selin'in arkasından mağazadan çıktı.

Dışarıya çıktığında ise Selin'in ağlamaklı bir ifadeyle, mağazanın içinde kalan annesine baktığını gördü. "Ay, kadın ciddi ciddi o terlikleri alacak." Ağlamaklı ifadesi, sesine de yansımıştı.

Asya, daha fazla dayanamayıp kahkahasını serbest bıraktı. "Sevdiyse alsın, ne var ki bunda?"

"Off, Asya!" dedi Selin ve bakışlarını yanlarına doğru gelen Zeynep'le Gökçe'ye çevirdi. "Seninkiler geliyor."

Asya da başını çevirdi ve Zeynep'le Gökçe'ye baktı. Yanına gelir gelmez onlara sarıldı, ardından merakla, "Leyla'nın neden telefonu kapalı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Gökçe ve ekledi. "Merih'i aradım ama onun da telefonu kapalıydı. Buraya gelmeden önce eve uğradım, kapıyı da kimse açmadı. Keşke anahtarım yanımda olsaydı."

Gökçe'nin sözleriyle ve huzursuz hâlleriyle Asya daha da tedirgin oldu. "N'oldu ki acaba? Akşam kötü geçmemiştir, değil mi?"

Bu defa Zeynep bilinmezlikle dudaklarını kıvırdı. "Yani mavi göz, kolay kolay böyle yapmazdı. Sebebini ben de merak ettim."

Selin karşısındaki kızların tedirgin konuşmasını bıkkınlıkla dinledi. "Olumsuz şeyler düşünüp birbirinizin canını sıkmayın. Bunlar, dün gece bir otelde davete katılmadılar mı?" Sorduğu soruyla kızlar başlarını sallayınca konuşmaya devam etti. "Muhtemelen otelde kalmışlardır. Alkolü de fazla kaçırdılarsa hâlâ ayılamamışlardır."

"Haklı," dedi Zeynep ve ortamı neşelendirmek istercesine ellerini çırptı. "Ee, nereden başlıyoruz şimdi?"

Selin huysuzca bir homurtu kopardı dudaklarından. "Annemi şu mağazadan çıkarabilirsek başlayacağız."

"Ne yapıyor orada?" diye sordu Gökçe.

"Tüylü, beyaz terlik alıyor," dedi Asya ve yeniden gülmeye başladı.

Gökçe'nin gözleri irice açıldı. "Ay, ben bayılıyorum o terliklere. Semih de çok sevmişti zaten," diyerek koşar adımlarla mağazaya girince, Selin avuç içini alnına vurdu. "Bugün asla bitmeyecek. Benim burada ne işim var? Şu an tek istediğim, dağ başına göreve gitmek."

Dakikalar sonra Fatih'in annesiyle Gökçe, terlikleri aldıktan sonra mağazadan çıktılar ve birlikte dolaşmaya başladılar. Gördükleri ilk gelinlik mağazasının içine girdiler ve gelinliklere göz gezdirmeye devam ettiler.

Asya'ya göre her biri birbirinden güzeldi ve bunlardan biriyle Fatih'in kollarında dans etmeyi hevesle bekliyordu. Gelinliklerin yanına ilerledi ve hepsine tek tek yakından baktı, ardından içine en çok sineni gösterip, beğendiği gelinliği denemek için kabine girdi.

O sırada Selin de kaçamak bakışlarıyla, cansız mankenlerin üzerindeki gelinliklere bakıyordu. Günün birinde bunlardan birini giyemeyecek olmak canını fazlasıyla acıtıyordu. Bir an kendini

gelinliğin içinde hayal etti ve gözlerinin önünde, damatlık giymiş Devran belirdi. Gözlerinin önünde beliren adama bir kez daha âşık olurken, burnunun direğinin sızladığını hissetti ve aklına üşüşen saçma düşüncelerden kurtulmak için telefonuna sarıldı.

Aynı dakikalarda Asya'nın da burnunun direği sızlıyordu. Diğerlerinin yanında aynadaki yansımasına bakarken kendini çok yalnız hissetti. Annesini, büyükannesini istedi tüm yüreğiyle. Etrafı kalabalık olsa bile en bilindik huzuru arıyordu gözleri. Kimse, annesinin ve büyükannesinin yerini tutamıyordu. Derince içini çekti ve belli belirsiz mırıldandı. "Keşke Fatih yanımda olsaydı."

Fatih ise onu hissetmiş gibi telefonunu çıkardı ve numarasını tuşladı. Asya telefonu açar açmaz onun nefesi dolunca kulaklarına, günün tüm yorgunluğunu unuttu sanki. "Güzelim..."

Asya içini çekerek mırıldandı. "İyi ki aradın, Fatih."

Fatih umduğunun aksine Asya'nın keyifsiz çıkan sesini duyunca kaşlarını çattı ve sabırsızca, "Asya, sen iyi misin?" diye sordu.

Asya, Fatih'i telaşlandırdığını anlayınca kendini gülümsemeye zorladı ve sesini canlı tutmaya çalıştı. "İyiyim, sevgilim. Gelinlik deniyordum, sanırım göğüs kısmı biraz sıktı, bir an nefes almakta zorlandım."

Fatih tüm kalbiyle duyduklarına inanmak istese de içine şüphe tohumları çoktan ekilmişti. "Eminsin, değil mi? Eğer ortamdan sıkıldıysan başka bir gün birlikte gideriz. Bugün bir şey almak zorunda değilsin."

Asya, "Aslında sıkılmadım, sadece..." deyip duraksadı ve yeniden derince iç çekti. "Gelinliğimi seninle almak istiyorum, senin de görmeni istiyorum."

Fatih, Asya'nın sözlerini duyunca rahatladı ve gülümsedi. "Tamam, sen nasıl istersen öyle yapalım. O zaman sen şimdilik sadece göz gezdir, sonra beğendiklerine birlikte bakalım. Zaten seni o gelinliğin içinde görmek için sabırsızlanıyorum."

"Olur," dedi Asya hevesle ve telefonu kapattı.

Telefonu kapatır kapatmaz Selin'le göz göze geldi. Selin'in gözlerinde anlayışlı bir ifade vardı; ya konuştuklarını duymuştu ya da gelinliği Fatih'le almak istediğini anlamıştı.

"Çok güzel oldun, kızım, çok yakışmış."

Fatih'in annesinin sözleriyle Asya, bakışlarını ona beğeniyle bakan kadına geçirdi. "Teşekkür ederim, beğendiniz mi?"

"Bu gelinliği beğenmemek mümkün değil," dedi araya giren Gökçe de. "Gerçekten harika görünüyorsun."

Zeynep de diğerlerini onayladı. "Ben de çok beğendim hatta fotoğraf çekmeme izin verseler çekip Fatih'e atardım ama yasakmış," diyerek gelinliklerin yanındaki, fotoğraf çekmenin yasak olduğunu yazan kâğıdı işaret etti.

Asya onlara gülümsedi ve bedenini yeniden aynaya çevirdi. Parmak uçlarını gelinliğin üzerinde gezdirirken, "Ben de çok beğendim ama Fatih'in de görmesini isterdim," dediğinde Selin oturduğu yerden kalkarak yanına geldi.

"Bence de gelinlik işini, siz Fatih'le birlikte halledin. Bizim şimdi halledeceğimiz çok daha önemli bir işimiz var."

Asya merakla Selin'e baktı. "Ne işiymiş o?"

Selin arsızca sırıttı. "Sana fantezi gecelikler alacağız. Her şey kardeşim için..."

Selin'in sözleriyle Asya kıpkırmızı oldu ve mahcup bir ifadeyle Fatih'in annesine doğru kısa bir bakış atıp yeniden Selin'e döndü. "Selin!" dedi vurgularcasına. "Ayıp."

Selin'in yüzündeki gülümseme daha da genişledi. "Nesi ayıp? Her geline gecelik alınmıyor mu?"

Asya, Selin'e ters bir bakış atıp, üzerini değiştirmek için yeniden kabine ilerledi.

Mağazadan çıktıklarında ise biraz gezdikten sonra Selin, Asya'nın koluna girerek, onu tüm itirazlarına rağmen iç giyim mağazasına doğru sürüklemeye başladı.

"Selin, annenden utanıyorum."

"Utanılacak bir şey yok. Hem annemin yanında almasan annem giymeyeceğini bilmiyor mu? Bal gibi de biliyor, oğluna sek-

sı gecelikler giyeceğini," dedi ve eline aldığı babydoll'u Asya'ya gösterdi. "Annem, oğlunun mutlu olmasını ister."

Yanakları iyice ısınan Asya, Selin'in elindeki babydoll'u alelacele alıp yerine geri bıraktı. Mahcup bakışlarını Fatih'in annesine çevirdiğinde, onun da elindeki fantezi geceliği aynanın karşısında kendi üzerine tuttuğunu gördü.

Aynı şekilde Selin'in bakışları da annesine çevrildi ve gördüğü manzara karşısında gülümsemesi yüzünde soldu. Doğruca annesinin yanına gitti ve elindeki geceliği almaya çalıştı. "Anne, ne yapıyorsun?"

Annesi, geceliği hızlıca geriye çekti ve anlamsızca Selin'in yüzüne baktı. "Gecelik alacağım, yakışır mı yakışmaz mı diye ona bakıyorum."

Selin sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. "Anne, şunları benim yanımda yapmaktan vazgeçer misin?" diye itiraz ettiğinde Zeynep, elindeki gecelikle yanlarına geldi. "Ne var, Selin? Kadın beğenmiş, almak istiyor. Asıl sen karışmaktan vazgeçer misin?" diyerek Selin'i hafifçe itti ve aynanın karşısına geçti. "Ben de bunu çok beğendim, Onur'un bayılacağına eminim."

O sırada Gökçe de elindeki siyah iç çamaşır takımlarıyla yanlarında bitti. "Semih'in de en sevdiği renk siyah, o da bunlara bayılacak."

Selin sakinleşmek için arka arkaya derin nefesler almaya çalıştı. "Siz ne yapıyorsunuz? Biz buraya Asya için gelmedik mi, size n'oluyor?"

Zeynep umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Asya için alacağız ama bizim de yatak odası hayatımız var, şekerim. Hazır buraya kadar gelmişken almamak olmaz."

Selin bıkkınlıkla soludu ve Asya'nın yanına geri döndü. Asya'nın, hâline güldüğünü görünce de sinirli bakışlarını gözlerine çevirdi. "Gülme, tüm bunlar senin yüzünden!"

Asya daha da güldü. "Beni buraya zorla sokan sendin," dedi ve bakışlarıyla, ayna karşısındaki üç kadını işaret etti. "Ava giderken avlandın."

Selin huysuzca burnunu kıvırdı. "Hadi, sen de bir an önce bak, sonra buradan çıkalım. Annemden de utanmana gerek yok artık. Şu an kendine beğenmekten seni görecek hâli yok."

Selin, mağazadan bir an önce çıkmak istese de tahmin ettiğinden çok daha uzun bir süre mağazada kaldılar ve alacaklarını aldıktan sonra nihayet mağazadan çıktıklarında, Asya bakışlarını saatine çevirdi. Vakit, öğleyi çoktan geçmişti ve neredeyse akşam olmak üzereydi. Zeynep'le Gökçe de Defne'den dolayı yaklaşık yarım saat önce alışveriş merkezinden ayrılmak zorunda kalmışlardı.

"Ben çok acıktım."

Selin'in sesiyle Asya, bakışlarını Selin'e çevirirken Fatih'in annesi de Selin'i onayladı. "Bir şeyler yiyelim, ben de acıktım."

Asya sıkıntıyla onlara baktı. Aslında o da acıkmıştı lakin büyükbabasının onu beklediğini bildiği için bir an önce evine gitmek istiyordu.

"Sen ne yemek istersin, kızım?"

Asya, Fatih'in annesinin sesiyle düşüncelerinden kopup bakışlarını ona çevirdi. "Ben size eşlik etmesem olur mu? Çünkü büyükbabam, yemek için beni bekleyeceğini söylemişti."

Fatih'in annesi, anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. "Olur tabii, öyleyse bir an önce çıkalım."

Asya itirazla dudaklarını araladı. "Hayır, hayır, siz kalın, yemeğinizi yiyin. Ben taksiyle eve dönerim."

"Olur mu hiç öyle şey? Önce seni eve bırakalım, oradan annemle başka yere geçeriz," dedi Selin araya girerek. "Ayrıca Fatih seni bırakmadığımızı öğrenirse canımıza okur. Şu sıralar onu hiç çekemem."

Asya, Selin'in huysuzca bir homurtuyla söylediği sözlerine karşılık gülümsedi ve hep birlikte alışveriş merkezinden ayrılıp Asya'nın evine doğru yol aldılar.

***

Yaklaşık 1 saat sonra Asya eve geldiğinde, içeriye girer girmez elindeki poşetleri bıraktı ve çantasını da çıkarıp büyükbabasının yanına ilerledi. Büyükbabasının kanepede uyuyakaldığını görünce gülümsedi ve sessiz adımlarla odadan çıkıp mutfağa girdi. Bir süre mutfakta oyalandıktan sonra güzelce masayı hazırladı ve büyükbabasını uyandırmak için yeniden odaya girdi.

Çok kısa bir müddet gülümseyerek yüzüne baktı ve korkutmamak için olabildiğince kısık sesle çağırdı. "Büyükbaba..."

Büyükbabası gözlerini açmayınca biraz daha yüksek sesle yeniden seslendi. "Büyükbaba, uyan hadi. Sofra hazır."

Büyükbabası yine cevap vermemişti. Huzursuzca bir nefes aldı ve arka arkaya seslenmeye devam etti lakin büyükbabası, gözlerini ısrarla açmayınca içine garip bir korku yerleşti. Aklına gelen sinsi düşünceyle, "Yok canım," dedi ve bu düşünceyi silmek istercesine başını sağa sola salladı.

Parmaklarını ona doğru uzattı ve tenine dokunmak istedi fakat kaçıp giden cesaretinin nerede olduğunu bilmiyordu. Bir an bakışları, büyükbabasının kanepenin yanından cansızca sarkan eline kaydı. İşte o an içini yoğun bir kasvet kapladı. Görünmez bir el, ciğerlerini sıkıp sıkıp bırakmaya ve nefes almasını engellemeye başladı.

Korkusu, bedenini güçlü esen bir fırtınada dalından kopmak üzere olan bir yaprak gibi titretti ve içindeki büyük kıyametini koparttı. Kıyameti büyüdü, büyüdü... Volkan olup taştı yüreğinden ve en büyük korkusunun, dilinde can bulmasına sebep oldu. "Ölmüş olamazsın, değil mi?"

Boğazında delirmiş bir dalga gibi çırpınan hıçkırığını güçlükle yuttu ve son anda gelen cesaretiyle, aklındaki kötü düşüncenin bir an önce son bulması için üzerine eğilip, dudaklarını büyükbabasının yanağına bastırdı.

Ve işte o an... Dudaklarını yanağına bastırmasıyla birlikte büyükbabasının tenindeki soğukluk, dudaklarından kalbine hızla işledi ve yüreğindeki volkanı bir anda buz etti. Hissettiği o soğukluk

öylesine güçlüydü ki yüreğinin tam orta yerine köklerini saldı ve sinsi bir duman gibi bedenini sarıp tüm uzuvlarını dondurdu.

Asya, kalbindeki soğukluğu minnetle kabul edip başını yavaşça büyükbabasının üzerinden kaldırdı ve yüzüne bakmadan, iki parmağını büyükbabasının nabzını hissedebilmek için boynuna bastırdı.

Nabız yoktu...

Nabzı hissedemeyince bakışlarını büyükbabasının yüzüne çevirdi. Mekanikleşmişti sanki. Bir süre sadece yüzüne baktı, baktı, baktı... Daha sonra üzerinden bedenini tamamen kaldırdı.

Elini midesinin üzerine bastırdı. İyice acıkmıştı. Bir an önce yemek yemek istiyordu. Büyükbabasının yanından ayrılıp çantasını aldı ve evden çıkıp, evlerinin yakınlarındaki kafeye doğru yürümeye başladı.

Hava tamamen kararmıştı ve etrafında, eve yetişme telaşında olan insanlar vardı. Hepsinin yüzüne, koşuşturmasına tek tek baktı. Ardından, gittiği kafenin kapısını aralayıp içeriye girdi. Bakışlarını hızlıca kafenin içerisinde gezdirdi ve boş bulduğu masaya oturup siparişini verdi. Siparişini beklerken bakışlarını bu defa, kafede yemek yiyen insanlara çevirdi. Kimisi tabağına gömülmüş bir hâlde, kimisi de karşısındaki kişiyle sohbet eşliğinde yemeklerini yiyordu. Bazısının kahkahalarını da rahatça duyabiliyordu. İnsanları izlediği sırada telefonu çalınca telefonunu çantasından çıkardı ve arayan kişiye baktı; arayan Fatih'ti. Telefonu kulağına götürdü ve açar açmaz Fatih'in sesi doldurdu kulaklarını. "Güzelim..."

Asya tam cevap verecekti ki garson siparişini getirip masasına bırakınca, sabırsız bir şekilde patates kızartmasına uzandı. Fazla acıkmıştı, hiç acıkmadığı kadar acıkmış hissediyordu kendini. "Efendim, Fatih?"

Asya'nın soğuk gelen sesi ve arkadan gelen kalabalığın sesiyle Fatih şaşırmıştı. "Sen dışarıda mısın?"

"Evet, kafedeyim. Karnım çok acıktı, bir şeyler yiyorum."

Fatih, Asya'nın sözleriyle daha da şaşırdı. Az önce Selin'le konuştuğunda, Asya'nın büyükbabası ile yemek yemek için eve gittiğini öğrenmişti. Merakla, "Büyükbabanla birlikte misin?" diye sordu.

Asya, Fatih onu görüyormuşçasına başını sağa sola salladı ve yeniden patates kızartmasına uzanıp ruhsuz bir sesle konuştu. "Hayır, değilim. Ölmüş o, evde şu anda."

Fatih, Asya'nın sözlerini duyar duymaz önce korksa da, sonrasında şaka yaptığını sandı ve gülmeye başladı. Aslında Asya'nın bu konuda şaka yapmayacağını iyi biliyordu fakat onun şaka yaptığına gönülden inanmak istiyordu. "İtiraf etmeliyim ki yaptığın şakaya bir anlığına inandım ve beni korkuttun."

Asya bu defa kolaya uzandı ve büyük bir yudumla doldurdu ağzını. Boğazını yakan asidi umursamadan sertçe yutkundu. "Hayır, Fatih, şaka yapmıyorum. Gerçekten ölmüş o. Eve gittiğimde kanepede yatar vaziyette buldum. Teni buz gibiydi ve nabzı yoktu."

Asya'nın ciddi olduğunu anlayan Fatih'in kalp atışları hızlıca çarpmaya başladı. "Hayır, şaka yapmıyorsun." Soyunma odasından nasıl çıktığını bilemeden, koşarak hastane koridorlarını aşmaya çalıştı. "Ambulansı aradın mı?"

Asya'nın net sesi kulaklarını doldurdu. "Aramadım çünkü zaten ölmüştü."

Asya'nın hiçbir duygu barındırmayan sesi, Fatih'i gitgide ürkütmeye başladı. Fatih, koşar adımlarının rotasını doğruca acil servise çevirdi. "Asya, neler oluyor? Sen iyi misin?"

"İyiyim, Fatih, sadece karnımı doyurmaya çalışıyorum."

Fatih nefesini kontrol edebilmek için derin bir nefes aldı. Asya'ya ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir yandan da şoka girdiği ihtimali üzerinde duruyor, bu yüzden yersiz tepki verdiğini düşünüyordu. "Hangi kafedesin?"

"Her zaman geldiğimiz kafedeyim."

"Tamam, güzelim," dedi Fatih, tedirginlikle. "Orada kal ve ben gelene kadar sakın oradan ayrılma. Ben önce büyükbabanın yanına uğrayacağım, sonra seni almaya geleceğim. Lütfen orada kal."

"Olur," dedi Asya ve telefonunu kapatıp yemeğine döndü. Fatih de telefonu kapatır kapatmaz acil servise doğru koşmaya devam etti.

Yaklaşık 40 dakika sonra eve vardığında ise Asya'nın dediği gibi büyükbabasının cansız bedeniyle karşılaştı Fatih.

Evin içi bir anda sağlık personeli, savcı ve polislerle dolmuştu. Ölüm saati, ölüm sebebi belirlenmeye çalışılıyordu ve tüm bunlar Fatih'e ağır geliyordu. Ellerini dağılmış saçlarından geçirdi ve sıkıntıyla beklemeye devam etti. İlk belirlemelere göre büyükbabanın ölüm sebebi, kalp anevrizmasıydı.[1]

"Siz yakını mısınız?"

Fatih, bakışlarını yanı başında bekleyen polis memuruna çevirdi. "Evet, nişanlımın büyükbabası."

"Yalnız mı yaşıyordu?"

Fatih sıkıntıyla nefes aldı. "Hayır, nişanlımla birlikte yaşıyordu."

"Nişanlınız nerede?"

Fatih parmaklarını ağrımaya başlayan şakaklarının üzerine bastırdı, beyni uğulduyor gibiydi ve polisin ardı ardına sorduğu soruları zar zor algılıyordu. "Şu an kendinde değil, şoka girdi ve benim acilen onun yanına gitmem gerekiyor."

"Onun da ifadesini almak zorundayım," deyince polis memuru, Fatih şakaklarının üzerindeki parmaklarını çekti ve başını yeniden polis memuruna çevirdi.

"Kendinde olmadığı için çok sağlıklı cevaplar vereceğini sanmıyorum ama onu size getireceğim."

Polis memuru başını salladı ve Fatih'e birkaç soru daha sormaya devam etti. Tüm prosedürler uygulanıyordu ve ceset, morga götürülmek üzere bir yandan hazır ediliyordu.

---

[1] Kalp anevrizması: Kalp krizinin ardından kalp kasında oluşan hasar sonucu kalp duvarının incelmesi, kasılma fonksiyonunu kaybetmesi ve buna bağlı olarak, kalp içerisindeki kan basıncına karşı koyamayarak balonlaşması durumu.

Apartmandaki konu komşu da kapının önüne yığılmış, içeride olanları merakla izliyorlardı.

Dakikalar sonra Fatih, Asya'yı almak için kafeye gittiğinde Asya'yı tatlı yerken buldu. Asya'nın hâli onu hem korkutmuş hem de içinin yanmasına sebep olmuştu.

Asya'nın, şoku atlattığında vereceği güçlü tepki, Fatih'in bedenini şimdiden kor gibi yakmaya başlamıştı. Bu defa Asya'ya nasıl merhem olacağını, onu nasıl ayakta tutacağını bilmiyordu. Tek bildiği, akıttığı her gözyaşında kendi canının sökülecegiydi.

Yavaş yavaş yanına adımladı ve masasının yanına gelince sandalyeyi çekerek yanı başına oturdu. "Güzelim..."

Asya, gömüldüğü tatlıdan başını kaldırdı. "Geldin mi?"

"Geldim," dedi Fatih ve Asya'nın gözlerinin içine baktı. Garipti, hem de fazlasıyla garipti bakışları. Boşluğa bakarmış gibi Fatih'e bakıyordu ve bu bakışlar, Fatih'in bedeninin titremesine sebep oldu. Sertçe yutkundu. Bir an ne diyeceğini bulmaya çalıştı ama o bomboş bakışlar, sağlıklı düşünmesinin de önüne geçti. Ardından aklına ilk gelen soruyu fısıldadı. "İyi misin?"

Asya onaylarcasına başını salladı. "Evet, iyiyim," dedi ve tatlıdan bir parça alıp çatalı Fatih'in dudaklarıyla buluşturdu. "Ben bu tatlıyı çok sevdim. Daha önce hiç yememiştim. Sen de beğendin mi? Az önce aşçılarıyla konuştum ve tarifini istedim ama adam vermek istemedi. Ben de menüyü yeniden istedim ve adını öğrendim. İnternetten de araştırdım. Eve gider gitmez yapmak istiyorum."

Asya'nın sözleriyle Fatih, nefesinin kesildiğini hissetti. Asya'nın durumu şokun da ötesindeydi, bu çok daha başka bir şeydi; güçlü bir enkaz vardı gözlerinin önünde.

Hissettiği dehşetin esaretiyle sarmalandı yüreği. Asya'nın dudaklarından kopmayan çığlığı, Fatih'in damarlarında yankılandı ve ciğerlerini nefessiz bıraktı.

Konuşabilmek için güçlü bir nefes çekti içine. Beyni felç olmuştu sanki. Asya'ya nasıl cevaplar vereceğini bilmiyordu. Tit-

rek bir nefes verdi. "Tamam, şimdi bana gidelim ve bu gece bende kalalım. Orada istediğin tatlıyı yaparız."

Tereddütsüz cevap verdi Asya. "Olur ama önce eve uğrayalım. Tarif için gerekli malzemeler evde var, onları alıp öyle geçelim."

"Hangi malzeme lazımsa ben sana alırım, eve uğramamıza gerek yok."

Asya, umursamaz bir ifadeyle yeniden tatlısına gömüldü. "Büyükbabam evde diye mi? Onu hâlâ götürmediler mi?"

"Götürdüler," dedi Fatih ama sesi tamamen solmuştu.

"Anladım," dedi Asya, aynı soğuk ifadesiyle ve hem tatlısını yemeye hem de telefonundan, tatlının nasıl yapılacağına bakmaya devam etti.

***

Kafeden ayrılıp arabaya bindiklerinde Fatih, Semih'le konuşup telefonunu kapattıktan sonra bakışlarını yan koltukta oturan Asya'ya çevirdi; kemerini takmış, hâlâ telefonundan tatlı tarifine bakıyordu. Fatih hüzünle Asya'ya bakmaya devam ederken derin bir iç çekip arabasını çalıştırdı ve bakışlarını yola çevirip arabasını hareket ettirdi.

Yol boyunca bakışları ara ara Asya'ya kaydı. Asya'sı yoğun bir tarif arayışına gömülmüş, başka bir dünyaya girmiş gibiydi; zamandan, mekândan, acıdan soyutlanmıştı.

Sıkıntıyla soluyup bakışlarını Asya'nın profiline sabitledi ve o an onun, büyükbabasını ne kadar sevdiğini anımsadı. Anımsadıkça kalbinde oluşan titreme, dişlerine vurdu. Öyle güçlü vurdu ki dişlerine, dişlerinin titremesini durdurabilmek için kuvvetlice sıkmaya başladı. Gitgide çenesinde beliren acıyı duymuyordu bile. Asya'nın acısı içine yerleşmiş, bir zırh gibi tüm bedenini kuşatmıştı.

Dişlerini sıkmaya devam ederek bakışlarını yeniden yola çevirdi. Sevdiği kadının dudaklarından dökülmeyen feryatlar, sür-

düğü yola döküldü sanki ve Fatih, o feryatlara sessizce sürmeye devam etti arabasını.

Yaklaşık 1 saat sonra eve geldiklerinde, arabayı durdurup bedenini Asya'ya çevirdi; hâlâ tatlı tarifi araştırıyordu. Bitmez tükenmez bir arayışa girmiş, o arayışta kaybolmuştu sevdiği.

Boğazını zehir gibi yakan bir havayla doldurdu ciğerlerini. "Güzelim..." Lakin Asya sessiz kalmış, telefonundan başını kaldırmamıştı. Bir kez daha seslendi. "Güzelim, geldik, hadi inelim," dedi ve Asya'nın kemerine uzanıp emniyet tokasından çıkardı, ardından Asya'nın yüzüne baktı.

Asya ise üzerinde bir rahatlama hissedince bakışlarını telefonunda ayırdı ve Fatih'e bakıp, gördüğü tatlıyı yapabilmek için umutla konuştu. "Fatih, tuzsuz tereyağına ihtiyacım var. Evde var mı?"

Asya'nın gözlerinde gördüğü ayazda, Fatih'in ruhuna öyle bir karabasan bastı ki o karabasan, tüm vücudunu uyuşturdu ve dilinde de hissettiği uyuşmayla sesini çıkaramayıp, çaresizce Asya'ya bakmaya başladı Fatih.

"Fatih, tuzsuz tereyağı var mı?"

Fatih, yeniden konuşmaya zorladı kendini fakat sesini bulamayınca başını sağa sola sallamakla yetindi.

Asya, umutsuzca omuzlarını düşürdü. "Off ama neden yok ki, ben şimdi bu tatlıyı nasıl yapacağım?" diyerek yeniden telefonuna gömülünce, Fatih müdahale etme isteğiyle konuşma gücünü bulabildi. "Tamam, yarın ilk işim tuzsuz tereyağı almak olacak ama şimdi inelim mi?"

Asya tasdiklercesine başını sallayıp arabadan inince, Fatih de Asya'nın çantasını alıp arabadan indi ve kolunu Asya'nın omuzlarına dolayıp bedenini bedenine yasladı, ardından dudaklarını başının üzerine bastırıp fısıldadı. "Tüm bunlar bitecek, güzelim. Ve ben, hep senin yanında olacağım."

Asya, başını omzuna yaslayınca Fatih, kendini daha güçlü hissetti. Onu bedenine hapsetmek istercesine daha da sardı ve onunla birlikte yürümeye devam etti.

Saniyeler sonra eve girdiklerinde Asya, Fatih'in bedeninden ayrılıp doğruca mutfağa yöneldi ve internette gördüğü tatlıları yapabilmek için malzemeleri araştırmaya başladı. Fatih de Asya'nın ardından mutfağa girdi ve onun tatlı yapma telaşını görünce çaresizce onu izledi.

Çok geçmeden kapının zili çalınınca Asya'yı izlemeyi bıraktı ve mutfaktan çıkıp kapıyı açtı. Tam da beklediği gibi Semih, Gökçe, Onur ve Zeynep karşısındaydı. Dördünün yüzünde de hüzün vardı. Hatta Gökçe ve Zeynep'in ağlamaktan gözleri kızarmıştı.

"Asya nasıl?" diye sordu Gökçe.

Fatih'ten önce Zeynep, Gökçe'nin sorusunu hayıflanarak cevapladı. "Mahvolmuştur şimdi yavrum. Nasıl olmasın ki? Büyükannesinden sonra en büyük korkularından biri olmuştu."

Fatih, telefonda Semih'e sadece Asya'nın büyükbabasını anlatmış, Asya'nın durumundan bahsetmemişti. Cevap bekleyen tüm bakışlar üzerine çevrilince, "Asya çok kötü," diye fısıldayabildi sadece.

Fatih'in cansız fısıltısı, Gökçe ve Zeynep'in gözlerinin yeniden dolmasına sebep oldu. Semih de destek olmak istercesine elini Fatih'in omzuna yerleştirip hafifçe sıktı. "Başınız sağ olsun. Neleri atlatmadınız ki? Eminim, bunu da atlatacaksınız."

Aynı şekilde Onur da baş sağlığı dilerken Zeynep, "Asya nerede?" diye sordu.

"Mutfakta," dedi Fatih ve onlarla birlikte mutfağa doğru ilerlemeye başladı.

Zeynep ve Gökçe, mutfağa girdiklerinde ağlayan bir Asya görmeyi bekledikleri için; üzerine önlük takmış, önündeki kâsenin içine yumurta kıran bir Asya görünce kapının önünde öylece kaldılar ve Asya'ya bakakaldılar.

Semih ve Onur da aynı şekilde Asya'ya bakarken, Asya da başını kaldırıp onlara baktı. "Niye bu saatte buradasınız?" diye sordu, sonra idrak ettiği gerçekle başını salladı. "Ha, büyükba-

bam öldüğü için geldiniz," diyerek yeniden işinin başına döndü. "Tamam, hoş geldiniz."

Zeynep, "Tövbe bismillah," dediğinde Gökçe, elleriyle ağzını örttü. "Aman Allah'ım, Asya'ya n'olmuş?"

"Fatih?"

Fatih, acıyla yutkunup, ona seslenen Semih'e baktı. Hem Semih hem de diğerleri soru dolu bakışlarını ona çevirmişlerdi. Ne diyebilirdi ki onlara? Kendi de büyükbabanın ölümüyle sarsılmış, Asya'nın yabancı hâlleriyle darmadağın olmuştu.

Bilmiyorum, anlamında dudaklarını kıvırdı ve Asya'nın duyamayacağı bir şekilde konuşmaya başladı. "Bana büyükbabasının öldüğünü haber veren Asya'ydı..." dedi ve Asya'nın o an dediklerini anımsayınca yüzünü buruşturdu. "Çok sıradan bir şeyi söylermiş gibi söyledi. Zaten büyükbabasını ölü bulunca doğruca kafeye gitmiş ve orada yemek yemeye başlamış. Ben almaya gittiğimde tatlı tarifleri araştırıyordu, şimdi de onları yapıyor."

Gökçe, duyduklarıyla kanının çekildiğini hissetti ve itirazla dudaklarını araladı. "Şok geçiriyor, değil mi? Şoktan böyle. Düzelecek..."

Fatih başını iki yana salladı. "Hiç bilmiyorum," dedi ve yeniden Asya'ya baktı. "İlk önce ben de öyle sanmıştım ama gözleri çok başka bakıyor. Neler olduğunu anlayamıyorum. Mehmet Hoca'yla görüştüm. Yarın ilk işim, Asya'yı ona götürmek olacak."

Fatih sözlerini tamamlar tamamlamaz, Zeynep ve Gökçe yavaş adımlarla Asya'nın yanına doğru ilerlemeye başladılar. Kızlar uzaklaşınca Semih yeniden araya girdi. "Büyükbabasının ölüm sebebi neymiş?"

"Kalp anevrizması."

Semih başını salladığında Onur, "Cenazesi ne zaman kalkacak?" diye sordu.

Fatih sıkıntılı bir nefes aldı ve elini, gerginlikten kaskatı kesilmiş ensesine yerleştirdi. "Yarın kalkacak. Büyükannesinin yanına gömülecek. Ben de gideceğim ama Asya'yı bu hâldeyken götürmek istemiyorum. Yanlış atacağım bir adımda daha fazla

hasar almasından korkuyorum. Mehmet Hoca'yla görüştükten sonra hemen yola çıkacağım ama aklım da Asya'da kalacak." Sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. "Kafam çok karışık. Ne doğru, ne yanlış, hiç bilmiyorum."

Fatih'in perişan hâlini gören Onur, "Merak etme," dedi ve kızları işaret etti. "Bizimkiler onu yalnız bırakmaz. Biz de seninle geliriz," diyerek Semih'e döndü. "Merih'ten haber var mı?"

Semih başını sallayıp, "Hayır," deyince Fatih merakla kaşlarını çattı.

"Merih'e n'oldu?"

Semih ellerini iki yana açtı. "Kayıp. Sabahtan beri ne Merih'e ne de Leyla'ya ulaşabiliyoruz," diyerek Gökçe'ye döndü. "Hayatım, ben Merih ve Leyla'nın evine iniyorum."

Gökçe, Asya'nın yanından ayrıldı ve Semih'in yanına giderek cebinden evin anahtarını çıkardı. "Ben insem daha doğru olur. Leyla bu kadar süre sessiz kaldığına göre başka bir şey var."

Semih şüpheyle gözlerini kıstı. "Nasıl bir şey?"

"Akşam o davette kesin bir sorun oldu ve araları açıldı. İkisine de hâlâ ulaşılamaması normal değil," dedi ve adımlarının rotasını kapıya çevirdi. "Ben birazdan gelirim."

Semih başını sallayınca Gökçe yeniden Asya'ya baktı ve hüzünle omuzlarını düşürüp evden çıktı. Saniyeler sonra bir alt kata indiğinde, derin bir nefes alıp kapının ziline basmaya başladı. Arka arkaya çalmasına rağmen kapı açılmayınca, "Leyla," diye seslendi.

Yine ses yoktu. Bu sefer eliyle kapıyı çalmaya başladı. "Leyla, bak, beni korkutuyorsun. İçeriye giriyorum."

Yine ses gelmeyince kapıyı çalmaktan vazgeçti ve anahtarla kapıyı açıp içeriye girdi. İçeriye girer girmez etrafın karanlık olduğunu görünce ışığı açtı ve odaya doğru ilerledi. Tam o sırada Leyla'nın yatak odasının ışığının açık olduğunu fark edip adımlarını o yöne çevirdi.

Kapıya yaklaştıkça kulaklarına ağlama sesi doldu. Panikle adımlarını hızlandırdı ve kapının önüne gelince, "Leyla, içeriye giriyorum," diyerek kapıyı hızla açtı.

Odaya girdiğinde ise Leyla'nın, yatağın üzerinde oturmuş, ağlayarak film izlediğini gördü. Şaşkınlıkla Leyla'ya baktı. "Leyla, n'oluyor, neden ağlıyorsun?"

Leyla da başını Gökçe'ye çevirdi ve ağlamaktan kızarmış gözlerini Gökçe'nin yüzüne sabitleyip, dün geceden beri kendi kendine tekrar ettiğini Gökçe'ye fısıldadı. "Merih, benden gitti."

Leyla'nın sözleri, Gökçe'nin kaşlarının merakla çatılmasına sebep oldu. Gökçe, "Nasıl yani?" diye sordu ve Leyla'nın yanına ilerledi.

Leyla, kucağındaki bilgisayarı yatağın yanına bıraktı ve Merih'le dün gece yaşanan olayları, en başından anlatmaya başladı. Anlatacaklarını bitirdiğinde derin bir iç çekti. "Uzun lafın kısası, Merih her şeyi yanlış anladı ve konuşmamıza bile fırsat tanımadan çekip gitti."

Gökçe sıkıntılı bir nefes aldı. "Offf! Gerçekten çok kötü olmuş. Merih nerede şimdi?"

"Bilmiyorum," dedi Leyla ve keyifsizce konuşmaya devam etti. "Tamam, kıskanmasını anlıyorum. Karşıdan bakınca hoş bir görüntü değil ama benim de suçum yoktu ki. Ben ister miydim böyle olmasını?".

Leyla yeniden ağlamaya başlayınca, Gökçe şüpheyle kaşlarını çattı. "Nasıl oldu da o hırsız, o kadar insanın içinde sana çarpabildi?"

"Hiç anlamadım ki. Her şey saniyeler içinde oldu. Kadının biri 'Hırsız var!' diye bağırdı, sonra kendimi suyun içinde buldum."

Gökçe'nin içine garip bir kuşku düşmüştü. "Allah Allah, gerçekten de çok ilginç," dedi ve kuşkusunu yenme umuduyla, "Hırsız yakalandı mı?" diye sordu.

Leyla burnunu çekti ve parmaklarıyla, yanaklarını ıslatan gözyaşlarını sildi. "Bir bilgim yok. Zaten Merih gelince olay iyice büyüdü, herkes hırsızı unuttu," dedi, ardından mahcup göz-

lerle Gökçe'ye baktı. "Asya alışverişe gelmedim diye bana kızdı mı? Yani onu yalnız bırakmayı hiç istemezdim ama bu hâlde de gelemezdim."

Gökçe'nin gözleri aniden doldu. "Leyla," dedi ve duraksadı.

Gökçe duraksayınca Leyla tedirginlikle ona baktı. "N'oldu?" diye sordu ve oturduğu yerde sıkıntıyla kıpırdandı. "Ay, kesin kötü bir şey oldu."

Gökçe, akmaya hazır olan gözyaşlarını durdurabilmek için parmak uçlarını gözlerine bastırdı. "Bugün Asya alışveriş sonrası eve döndüğünde Hasan amcayı ölü bulmuş."

Leyla, Gökçe'nin sözlerini çok kısa bir süre sindirmeye çalıştı. Sindirir sindirmez de "Ne?" diye haykırarak ayağa fırladı. "Şaka mı bu?" diye sorduğunda, Gökçe gözlerini devirdi.

"Saçmalama, Leyla, bunun şakası mı olur?"

Leyla'nın şokla gerilen gözleri bir kez daha yaşlarla doldu. "Hasan amcam benim ya," dedi ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. "Asya ne hâlde şimdi?"

Gökçe başını olumsuzca salladı ve tıpkı Leyla gibi gözyaşlarının akmasına izin verdi. "Asya şu an normal değil, kendini tamamen kapatmış. Tepki vermiyor."

Leyla anlamsızca Gökçe'ye baktı. "Nasıl yani?"

"Hasan amcanın ölümünü çok doğal karşılamış gibi görünüyor. Sanki büyükbabası evine gitmiş gibi davranıyor ki Asya normalde bile büyükannesi ile büyükbabası yanından ayrılınca bir iki gün keyifsiz takılırdı. Şimdiyse büyük bir şoka girmiş vaziyette. Yukarıda tatlı yapıyor."

Gözleri iyice büyüyen Leyla, bedenini kapıya çevirdi. "Asya'yı hemen görmem lazım," diyerek alelacele odadan çıktı.

Gökçe de onu takip etti ve birlikte evden ayrılıp Fatih'in evine çıktılar. Onları karşılayan Semih'in soru dolu bakışlarını es geçip direkt mutfağa girdiler. Girdiklerinde Asya'yı una bulanmış bir hâlde buldular. Fatih, Onur ve Zeynep'i de sandalyelere oturmuş, sessizce Asya'yı izlerken buldular.

Leyla gözlerini yeniden Asya'ya çevirdi ve ona doğru iki adım attı. "Asya."

Leyla'nın sesiyle Asya başını kaldırdı ve Leyla'ya baktı. Bakışlarını Leyla'nın göz çevresinde gezdirdikten sonra, "Çok ağlamışsın. Neye üzüldüysen üzülme bu kadar," dedi ve yeniden işine döndü.

"Merih nerede?"

Leyla, Onur'un sorusuyla bakışlarını zar zor Asya'dan koparıp Onur'a çevirdi. "Bilmiyorum."

"Nasıl bilmiyorsun, kavga mı ettiniz?"

Leyla bu defa bakışlarını Semih'e çevirdi. "Sayılır... Sonra anlatsam olur mu?"

Semih, Leyla'ya başını salladığında Fatih'in gözleri de hâlâ Asya'nın üzerindeydi. Kimseyi duymuyor, görmüyordu; tek odağı Asya'ydı. Sanki kalbini söküp almışlar, Asya'nın ellerinin içine bırakmışlardı ve Asya, ellerinin arasındaki kalbini tüm gücüyle sıkıyor, Fatih'i her soğukluğunda öldürüyordu.

Yaklaşık 1 saat sonra herkes gittiğinde Fatih, Asya'yı mutfaktan zorlukla çıkarabilmeyi başardı ve konuşabilmeyi umarak onunla göz teması kurmaya çalıştı lakin Asya ısrarla gözlerine bakmıyor gibiydi. Baktığında da sadece soğuk bir ifadeyle bakıyor, hemen ardından gözlerini kaçırıyordu.

Fatih derin bir nefes aldı ve parmaklarını Asya'nın çenesine yerleştirip, yüzüne bakmasını sağladı. "Biraz konuşmak ister misin?"

"Ne hakkında?" diye sordu Asya, dümdüz bir ifadeyle.

Fatih, Asya'nın soğukluğundan etkilenmemeye çalışarak konuşmaya devam etti. "Nasıl hissediyorsun?"

Asya başını geriye çekip çenesini Fatih'in parmaklarından kurtardı ve ayağa kalkıp Fatih'in dolabına ilerledi. Dolabı açıp gözlerini Fatih'in kıyafetleri arasında gezdirdi. "Bence uyumalıyız, yarın erken kalkacağımızı sen söyledin," dedi ve Fatih'in kıyafetlerine uzanıp, eline rastgele bir tişört aldı. Fatih'e arkası dönüktü. Üzerindeki kazağı çıkardı ve Fatih'in tişörtünü üzerine geçirdi. Üzerinde salınan, dizlerinden bir karış yukarıda kalan

tişörtün uçlarına çevirdi bakışlarını. Parmakları, hızlıca pantolonunun düğmesine gitti ve düğmeyi açar açmaz pantolonunu bacaklarından sıyırdı. Yeniden dolaba çevirdi bakışlarını ve Fatih'in eşofman altlarından birini eline alıp bacaklarından geçirdi. Belinden düşmemesi için de birkaç kez katladı. O an bedenine bakmak istedi. Hızlı adımlarla aynanın karşısına geçti ve Fatih'in kıyafetleri arasında kaybolmuş bedenine baktı. Çok geçmeden Fatih'e döndü. "İçinde kayboldum," dedi üzerini işaret ederek ve aynaya bir kez daha bakma isteğini reddedip yatağa doğru ilerlemeye başladı. "Yakında evleneceğiz, en kısa zamanda kıyafetlerimi buraya getirsek iyi olacak. Gerçi büyükbabam da öldü, sen yeniden evimize gelebilirsin."

Fatih, Asya'nın sözleriyle nefesini tuttu. Karşısında bambaşka bir Asya vardı. Onun durumuyla ilgili, aklına türlü senaryolar gelse de en iyi tanının, psikiyatri servisinde konulacağını bildiğinden, aklına üşüşenleri silmeye çabaladı ve üzerini değiştirmek için yataktan kalktı. Üzerini değiştirip yatağa baktığında da Asya'nın çoktan uykuya daldığını gördü.

Acıyla içini çekti...

***

Ertesi sabah erkenden kalktığında, yatağın yanını boş bulunca hızlıca yataktan doğruldu ve bakışları, kapıdan çıkmak üzere olan Asya'yı buldu. "Güzelim."

Asya, başını Fatih'e çevirdi ve yüzünü buruşturdu. "Uyandırdım mı? Oysaki ses yapmamaya özen göstermiştim, sanırım beceremedim," diyerek yüzünü düşürdü. "Amacım sana kahvaltı hazırlamak ve yatağa getirmekti."

Fatih buruk bir şekilde tebessüm etti ve yataktan kalkıp Asya'nın yanına adımladı. Yanına varır varmaz parmakları yanağıyla buluştu ve parmaklarının tersini yanağının üzerinde gezdirmeye başladı. "Sen uyandırmadın," diyerek parmaklarını yanağından indirip elini sıkıca tuttu. "Hadi, birlikte kahvaltı hazırlayalım."

Asya başını sallayınca Fatih, onu başının üzerinden öptü ve birlikte odadan çıktılar. Bir süre sonra da kendilerini kahvaltı hazırlığı içinde buldular. Kahvaltı hazırlığı boyunca Fatih, hem Asya'ya yardım ediyor hem de dikkatle onu izliyordu. Dün geceden farklı bir Asya görmeyi umsa da Asya hâlâ dün geceki gibiydi. Omuzlarını yenilgiyle düşürdü ve büyük bir hayal kırıklığıyla onu izlemeye devam etti.

Çok geçmeden masaya oturunca her ikisi de büyük bir sessizliğe gömülerek kahvaltı yapmaya başladılar. Daha doğrusu Asya, telefonuna dönmüş, yeni bir tatlı arayışına girmişti. Fatih hüzünle, bir masaya, bir de Asya'ya baktı. İlişkileri başladığından beri ilk kez bir kahvaltıda sessizliği paylaşıyorlardı.

Dakikalar sonra Fatih, masanın üzerinde duran telefonundan saatine baktı, ardından bakışlarını Asya'ya çevirdi. "Mehmet Hoca bizi bekliyor, artık evden çıksak iyi olacak."

Asya telefonunu bırakıp yanaklarını şişirdi. "Gitmemiz şart mı? Ben iyiyim. Evet, büyükbabam öldü ama gerçekten iyiyim. Neden dünden beri her biriniz bana kötüymüşüm gibi yaklaşıyorsunuz?"

Fatih içini çekti. "Sadece gidip konuşalım istiyorum. Hem Mehmet Hoca'yı seveceğine inanıyorum."

Asya sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. "Ben iyiyim, Fatih ama sırf seni kırmamak için geliyorum," deyip mutfaktan çıktı.

Fatih de arkasından ayağa kalkıp masayı toplamaya başladı.

Yaklaşık 40 dakika sonra kliğine vardıklarında Fatih, Mehmet Hoca'yla bir ön görüşme yapıp Asya ile onu baş başa bıraktı ve gergin bir şekilde dışarıda beklemeye başladı.

Fatih için saatler, asırlara dönüşüyordu sanki. Vakit bir türlü geçmek bilmiyordu. Mehmet Hoca'nın görüşme sonrası diyeceklerinden korksa da kendini her ihtimale karşı hazır tutmaya çalışıyordu. Önünde zorlu geçecek günlerin olduğunun da farkındaydı ama ne olursa olsun, Asya'nın elini sımsıkı tutacak, gömüldüğü karanlıktan onu çıkaracaktı. Gerginlikle üfledi nefesini ve bakışlarını saatine çevirdi. Yaklaşık 2 saat sonra cenaze için yola çıkacaktı. O sırada telefonuna bildirim sesi gelince cebinden

telefonunu çıkardı ve gelen mesaja baktı. Mesaj babasındandı. Birlikte cenaze için yola çıkacaklardı. Aynı zamanda onlara Semih, Merih ve Onur da eşlik edecekti. Babasına kısa bir mesaj yazdı ve telefonunu yeniden cebine yerleştirip, gergin bir şekilde beklemeye devam etti.

Dakikalar sonra seans bittiğinde, soluğu Mehmet Hoca'nın yanında aldı ve endişeyle yüzüne baktı. "Hocam, durumu nedir?"

Mehmet Hoca, Fatih'in endişeyle bakan gözlerine bakıp anlayışla tebessüm etti ve uzatmadan konuşmaya başladı. "Kesin konuşmak için henüz erken. Hastanın durumunu tam olarak anlamamız için bazı testleri cevaplamasını rica edeceğim. İlk izlenimime göre hasta, post-travmatik stres bozukluğu yasıyor olabilir. Büyükbabasının kaybı çok ani ve beklenmedik olmuş. Hastamız bir şok geçiriyor ve bu durum karşısında büyük bir boşluğa düşmüş gibi duruyor. Bu durum sıkça karşılaştığımız bir durumdur ve her hastanın verdiği tepkiler farklılık gösterir. Tepkileri çok normal, yani endişelenecek bir durum söz konusu değil. Asya Hanım'la da anlaştığımız üzere haftaya sizi tekrar bekliyorum."

Fatih çaresizce başını salladı. "Peki, ben ne yapabilirim, ona nasıl yardımcı olabilirim?"

Mehmet Hoca bilmiş ifadesiyle konuşmaya devam etti. "En başta, hasta ile birlikte bu durumu kabullenmeniz ve hastaya sabırla yaklaşmanız gerekir. Hastanın üzerinde baskı kurmadan, anlayışla hareket etmeniz ve günlük rutinlerini aksatmamasını sağlamanız faydalı olacaktır," dedi ve eliyle çenesini sıvazladı. Bakışlarını bir anlığına boşluğa tutundurdu. Bir şey düşündüğü açıkça belliydi. Bir süre o boşluğa baktıktan sonra bakışlarını yeniden Fatih'le buluşturdu. "Tam teşhisi koyduktan sonra yeni bir değerlendirme yapıp tedavi şeklimizi çizeceğiz."

Fatih bir kez daha çaresizce başını salladı ve yeni bir randevu aldıktan sonra Asya ile birlikte klinikten ayrılıp, arabaya doğru yürümeye başladılar.

Arabanın yanına geldiklerinde, arabaya binmeden önce bakışları Asya'yı buldu; eline telefonunu almış, yeniden tarif arayışına

gömülmüştü. O tarifler sanki sığındığı limanı olmuş, kendini ve zihnini onlarla meşgul ederek acısını örtbas etmeye çalışıyordu. Boğazında çırpınan düğümü yutkunup, Asya'nın arabaya binmesiyle o da arabaya bindi ve Zeynep'in evine doğru yol almaya başladılar.

Asya'yı kızlara bırakacak, diğerlerini alıp havaalanına gidecek, Asya'nın büyükbabası için son görevini yerine getirecekti...

"Dokunamadığım, göremediğim
dindiremediğim bir acı taşıyor yüreğim.
Biraz yalnızlık, biraz hüzün, biraz çaresizlik."

Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî

XXXIII

Selin, bakışlarını ona dikkatle bakan Devran'a çevirdi. "Niye bana öyle bakıyorsun?" diye sorduğunda, Devran yaslandığı aracından doğruldu ve Selin'e doğru birkaç adım attı.

"Nasıl bakıyorum?"

Selin, Devran yaklaştıkça ciğerlerine sızan kokusuna lanet etti ve etkilenmemişçesine duruşunu dikleştirdi. "Kızgın gibi..."

"Kızgın gibi..." dedi Devran ve aralarındaki mesafeyi tamamen kapattı. Sertçe alıp verdiği nefesler Selin'in saçlarına karışırken, Devran usulca fısıldadı. "Demek, suçunun farkındasın."

Selin öfkeyle başını yukarıya kaldırdığında, bakışları Devran'ın gözlerine tırmanamadan dudaklarında takılı kalınca belli belirsiz bir iç çekti. Dudaklarına yakın olmak, o geceyi bir bir gözlerinin önüne sermişti. Bir anda tutkuyla başlayan öpüşmeleri ve sonrası... Dudaklarına bakmaya devam ederken, tıpkı o geceki gibi öpmek için delice bir istek duydu fakat tam o esnada dudaklarının üzerine arka arkaya çarpan sert nefesleri hissedince, Devran'ın dudaklarına daha da yaklaştığını anladı ve bakışlarını Devran'a çevirdiğinde, onun da dudaklarına baktığını ve soluklarının hızlandığını gördü.

Kaşlarını olabildiğince çatıp, bir adım geri atarak aralarındaki mesafeyi açtı. "Ne suçundan bahsediyorsun sen?"

Aynı şekilde Devran da kaşlarını çattı. "Sence de o adamla fazla samimi olmuyor musun?"

Selin, Devran'ın kimden bahsettiğini anlayabilmek için bir anlığına duraksadı. Hakan'ı kastettiğini anlayınca öfkeli bir nefes verdi. "Onun bir adı var. Ayrıca..." diyerek işaret parmağını Devran'a doğrulttu. "Benimle düzgün konuş, kiminle samimi olup olmayacağımın hesabını kimseye vermem ben!"

Devran şaşkınlıkla Selin'e baktı. "Sen, o adamı bana karşı savunuyor musun?"

Selin bıkkınlıkla soludu. "Kimseyi kimseye karşı savunmuyorum ben. Benim anlatmak istediğim, hiç kimsenin kararlarımı sorgulayamayacağıdır. Yeterince açık değil mi?"

Devran tam Selin'e cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki telefonu çalmaya başlayınca konuşmaktan vazgeçip, telefonunu cebinden çıkararak eline aldı ve arayana baktı. Zehra'nın aradığını görünce telefonunu sessize alıp cebine yerleştirdi, ardından yeniden Selin'e bakıp işaret parmağını üzerine doğrulttu lakin telefonu yine çalmaya başlayınca derin bir nefes aldı.

Selin de Devran'ın ısrarla çalan telefonu karşısında huzursuzca kıpırdandı. Arayanın kim olduğunu görmemiş olsa da tahmin ettiği kişi olduğuna adı gibi emindi. Bakışlarıyla Devran'ın elini takip etti. Cebinden yeniden telefonunu çıkarışını, ekrana bakışını, kulağına götürüşünü... Her hareketini bir bir izledi. Göğsünün tam orta yerine keskin bir ağrı saplanırken, dudaklarına tuhaf bir titreme yerleşti. Devran'ın yanında daha fazla kalamayacağını hissedince de bedenini çevirdi.

Tam yürümeye yeltenmişti ki Devran'ın, "Birazdan geliyorum. Merak etme, bu gece yanında kalacağım," dediğini duyunca dudaklarındaki titreme vücuduna da geçti ve Devran'ın fark etmemesi için elleriyle bedenini sarmaya çalıştı. Bir an ne yapacağını bilemedi. Tek bildiği, büyük bir hıçkırıkla çözülmek üzere olduğuydu. Güçlükle yutkundu. Daha fazlasını duymayı kaldıramayacağını anlayınca adımlarını hızlandırıp, koşar adımlarla Devran'ın yanından uzaklaşmaya başladı.

Devran ise telefonunu kapatıp sıkıntıyla Selin'in gidişini izledi. Nasıl durdurabilirdi ki onu?

Umutsuzlukla yanaklarını şişirip arabasına bindi ve Mimoza'ya doğru yol almaya başladı.

Yaklaşık 2 saat sonra eve geldiğinde de arabasından indi ve ormanın yeşilliğine gizlenmiş dağ evine baktı... Çaresizliğini haykıran eve baktı, baktı... Eve doğru adımlamaya başladı. Kapıdan içeriye girer girmez, onu kapıda karşılayan Ayqaş'a gülümseyince karşısındaki, 50'li yaşlarındaki kadın da ona gülümsedi. "Hoş geldin, beyim."

"Hoş buldum. Zehra nerede?"

Kadın keyifsizce içini çekti. "Saatlerdir sizi bekliyor, beyim. Gelmeyeceksiniz diye ağzına tek lokma almadı." Kadın sözlerini bitirir bitirmez kısa bir soluk aldı ve yüzü yeniden aydınlandı. "Şimdi biraz sakinleşti, odada televizyon izliyor."

Canı daha da sıkılan Devran, başını sallayıp odaya doğru adımlamaya başladı. "Zehra!"

Zehra'nın adını arka arkaya birkaç kez seslenmişti ki kapıda Zehra belirince içi pişmanlıkla titredi ve adımlarını ona doğru hızlandırdı.

Zehra da, ona doğru hızlı adımlarıyla gelen adama baktı ve cansız sesiyle, "Hoş geldin, baba," dedi.

Devran gülümsedi ve Zehra'nın yanına varınca dudaklarını kızının başının üzerine bastırdı. "Benim güzel Mimoza'm nasılmış bakalım?"

Zehra huysuz bir ifadeyle dudaklarını büktü. "Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Devran, Zehra'nın huysuz ifadesine daha da gülümsedi ve Zehra'nın dudaklarını parmaklarının arasında kıstırdı. "Ama geleceğimi söylemiştim. Sana ne zaman gelmedim ki?"

Zehra, omuzlarını silkti ve huysuzluğunu sürdürerek konuşmaya devam etti. "Hep geldin ama yine de o kadınla kalmandan, yanıma gelmemenden çok korktum."

Gülümsemesi yüzünde solan Devran, Zehra'nın önünde diz çöktü. "Zehra, bunu defalarca konuştuk. Hiçbir kadın benim sana gelmemi engelleyemez."

Zehra, *"Bilmiyorum,"* anlamında dudaklarını kıvırdı ve tereddütsüz şekilde babasının gözlerinin içine baktı. "Selin de dâhil mi?"

"Selin de dâhil, Zehra. Anla artık şunu."

"Ama onu seviyorsun, hem de çok seviyorsun, biliyorum."

Devran, Zehra'nın korkuyla bakan gözlerine baktı ve aldığı nefes boğazında yumru olunca ayağa kalktı, ardından Zehra'nın arkasına geçip tekerlekli sandalyesinin kulplarını tuttu. "Sana bir sürü oyuncak aldım. Hadi, onları almaya gidelim," dedi ve tekerlekli sandalyeyi itmeye başladı.

Tekerlekli sandalyeyi itmeye devam ederken Devran, yaklaşık dokuz sene önce, Zehra daha üç yaşındayken onunla birlikte geçirdikleri kazayı anımsadı. Bu kazanın sonucunda Zehra tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuş, Devran'ı da büyük bir vicdan azabının içine hapsetmişti. Geçirdiği onca ameliyat fayda etmeyip Zehra tekerlekli sandalyeye mahkûm kaldığı için, annesi, Zehra daha 6 yaşındayken onları terk etmişti. Devran sinirle dişlerini sıktı. O mektubu ve daha sonra eski karısına ulaştığında kadının bizzat söylediklerini zihninden asla silemeyecekti...

Zehra ise annesi onu terk ettikten sonra babasına dört elle sarılmış, babasının da onu terk edeceğinden öyle çok korkmuştu ki onu bir saniye bile gözlerinin önünden ayırmak istememişti. Babası, sık sık gittiği görevler yetmiyormuş gibi, günün birinde Selin denilen bir kadından bahsedince Zehra'nın korkusu arşa çıkmış; tekerlekli sandalyeye mahkûm olduğu için Selin'in de onu istemeyeceğini ve babasını ondan koparacağını düşündüğünden, babasına şiddetle karşı çıkmıştı. Nasıl karşı çıkmazdı ki? Öz annesi bile onu istememişken Selin denilen o kadın, öyle bir kızı neden istesindi?

Zehra, düşüncelerinden babasının sesiyle sıyrıldı. "Mimoza'm, istediğin tüm oyuncaklar burada."

Babasının açtığı bagaja bakan Zehra'nın, gördükleri karşısında gözleri sevinçle parladı. "Baba, çok teşekkür ederim. İyi ki varsın," deyip kollarını açınca, Devran da Zehra'nın üzerine eğildi ve vicdan azabının gölgesi altında kızına sıkıca sarıldı. Ne pişmanlığı ne de kendine duyduğu öfkesi hiç dinmiyordu, dinmeyecekti. Zehra'nın yüzüne baktıkça utancın girdabında boğulmaya devam edecekti.

Hüzünle içini çekip bakışlarını etrafında gezdirdi. Tam o esnada kuvvetli bir rüzgâr esince Zehra'dan ayrılıp yüzünü ellerinin arasına aldı. "Yağmur başlamak üzere. Islanmadan içeriye girelim. Ben, Eren abinle birlikte oyuncaklarını alırım."

Zehra başını sallayınca Devran bu defa bakışlarını, az ileride odunları kesen Eren'e çevirdi. "Eren!" diye seslendiğinde Eren de bakışlarını ona çevirince, arabasının bagajını işaret etti.

Eren, Devran'ın dediğini anlayıp, "Tamam, abi," dedi ve elindeki işi bırakıp arabaya doğru yürümeye başladı.

Eren, yanlarına gelir gelmez oyuncaklara yöneldiği sırada Devran, bagajın içindeki beyaz kutuyu işaret etti. "Bu da senin için."

Eren şaşkınlıkla bir Devran'a, bir de beyaz kutuya baktı. "Bu nedir, abi?"

Devran belli belirsiz gülümsedi. "PlayStation."[1]

Eren'in yüzü mahcup bir ifadeyle öne eğildi. "Ama abi, ne gerek va-" derken Devran, Eren'in konuşmasını böldü.

"Derslerinden arta kalan zamanlarda oyun oynarsın diye düşündüm. İçimden geldi," diyerek arkasını döndü ve Zehra ile birlikte ilerlemeye başladı.

Eren'den biraz ayrılmışlardı ki Zehra gülümseyerek, "Teşekkür ederim, baba. Eren abi belli etmedi ama çok sevindiğine eminim," dedi.

"O yaşlardaki her çocuğun hayali... Asıl, fark ettirdiğin için ben sana teşekkür ederim."

---

[1] PlayStation: Bir video oyun platformu.

"Ayqaş teyzeyle konuşmalarını duymasaydım ben de bilemezdim," dedi Zehra ve ekledi. "Eren abi, o gün annesine, alması için o kadar çok yalvardı ki Ayqaş teyze ona 'Paramız yetmez,' deyince Eren abi çok üzüldü ve bütün gün odun kesti, yemek bile yemedi. O üzülünce Ayqaş teyze de çok üzüldü. Ben de o yüzden seni aradım."

Devran, Zehra'nın üzerine eğilip başının üzerinden öptü. "Güzel kalpli Mimoza'm benim," dedi ve sandalyesini itmeye devam etti.

Saniyeler içinde Zehra'yı içeriye bıraktıktan sonra yeniden arabasına döndü. Telefonunu arabada unuttuğu aklına gelince arabanın içine baktı ve yan koltukta duran telefonuna uzandı. Tam telefonunu eline almıştı ki gözleri torpido gözüne kayınca torpidoyu açtı ve içerisindeki siyah kutuyu eline aldı. Kutunun içine bakma isteğiyle dolunca, koltuğa oturup kutuyu açtı ve kutunun içindeki, Selin'in kolyesine buruk bir tebessümle baktı, ardından kolyeyi parmaklarının arasına aldı.

Birlikte oldukları gece, Selin'in düşürdüğü kolyeydi bu. Kolyeyi parmaklarının arasında tutmaya devam ederken gözlerini kapattı ve neredeyse her gece yaptığı gibi o geceyi hatırlamaya çalıştı lakin zihni bomboştu. O geceyle ilgili hatırladıkları, en son Selin'le muhabbet ettiği ve hayal meyal Selin'in dudaklarını öptüğüydü. Ondan sonrası tamamen karanlıktı fakat ertesi sabah uyandığında onun, vücudundaki izlerini ve yatakta kurumaya yüz tutmuş kan lekesini görünce Selin'le birlikte olduğunu anlamıştı. O gün, içini büyük bir korku kaplamıştı. Selin'e ne diyeceğini, onun yüzüne nasıl bakacağını bilememişti. Hızlı bir duşun ardından panikle aşağı indiğinde, Selin'in buz gibi tavırlarını ve gözlerindeki nefreti görünce Zehra'yı sayıkladığını anlamıştı. Anlamıştı çünkü her gece Zehra'yı sayıkladığını çok iyi biliyordu. Gündüz bastırmaya çalıştığı vicdanının sesi, uyuyunca dilinde can buluyordu. Yine de emin olmak için, o sabah, Selin'in yanında Zehra'nın ismini söylemişti. Selin'in yüz ifadesini görünce de hem sayıkladığından hem de Selin'in yanlış an-

ladığından tamamen emin olmuş fakat sessiz kalmış, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmayı tercih etmişti.

Nasıl etmezdi ki?

Selin'i gördüğü ilk gün, ondan delicesine etkilenmişti ve hissettikleri, zamanla aşka dönüşmüştü fakat hissettiklerini Selin'e söyleyemezdi çünkü aşkıyla vicdanı arasında sıkışıp kalmıştı. Günün birinde aşkı ağır bastığında, bir umutla Zehra'ya Selin'den bahsetmişti lakin umduğunun çok aksi bir tepkiyle karşılaşmıştı. Hatta söylediği akşamın sabahında, herkes uyurken Zehra evden kaçmaya çalışmıştı. Devran'sa onu yana yakıla aramış, saatler sonra ormanın içinde bulduğunda da tekerlekli sandalyesinin devrildiğini ve Zehra'nın yerde hıçkırarak ağladığını görmüştü. İşte o gün kızına bir söz vermişti: Hiçbir kadın, hayatlarına girmeyecekti...

Yine de bazı günler kendi duygularına söz geçiremeyip Zehra'nın kim olduğunu itiraf etmek istese de, Selin ona olan nefretini ısrarla sürdürdüğünden, vazgeçmek zorunda kalmıştı. Biliyordu; Selin, ondan ölesiye nefret ediyordu.

İçini çekip parmaklarının arasındaki kolyeye dudaklarını bastırdı. Sabah uyandığında yatağın yanı başında, yerde görmüştü Selin'in kolyesini. Tüm gece boynunda taşıdığı kolyesini yerde görünce hemen tanımıştı ve o günden sonra o kolyeyi hep yanında taşımış, gücünü de hep ondan almıştı.

Kolyenin üzerine bir kez daha dudaklarını bastırdı ve arabadan indi.

"Yarının ne getireceğini kimse bilemez, Fatih."

XXXIV

1 HAFTA SONRA...

Asya, Fatih'in omzuna yasladığı başını kaldırdı ve bedenini geriye çekip Fatih'e baktı. "Fatih, filmi durdurur musun?"

Fatih, Asya'nın sıcaklığının üzerinden gitmesiyle bir anlığına üşüdüğünü hissederken, Asya'nın cevap bekleyen gözlerine çevirdi gözlerini. Hâlâ bomboş bakıyordu aşkla bakan gözleri. Işığı sönmüş bir yıldız gibi cansızca duruyor, yok olmaya hazırlanıyordu.

Asya'nın boş bakışlarına karşılık sıkıntılı bir nefese, Fatih'in göğüs kafesi ev sahipliği yaptı. "Neden, güzelim, filmden sıkıldın mı?"

Asya olumsuzca başını salladı. "Hayır. Yedikleri tatlıyı daha net görebilmek istiyorum. Güzel bir şeye benziyor."

Asya'nın son günlerde tatlı yapma isteği iyice artmış, Fatih ise sessiz bir çaresizlikle durumunu kabullenmeye başlamıştı. Kuruyan boğazını ıslatmak için yutkundu ve başını sallamakla yetinip, Asya'nın dediği tatlı görüntüsünün üzerinde durdu.

Fatih'in görüntüyü durdurmasıyla birlikte Asya, oturduğu yerden kalkıp ekrana yaklaştı ve ekrandaki görüntüye dikkatlice bakmaya başladı. "Bu tatlının adını da bilmiyorum," dedi ve du-

daklarının arasından bıkkın bir soluk verip başını Fatih'e çevirdi. "Sen adını biliyor musun?"

Fatih, önce ekrandaki tatlıya baktı, ardından Asya'ya bakıp başını sağa sola salladı. "Hayır, bilmiyorum," diyerek Asya'nın yanına gitti ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Bence bugün çok yoruldun. Artık yatalım mı?"

Asya şiddetle karşı çıktı. "Hayır, Fatih, ben bu tatlıyı da yapmak istiyorum. Adını mutlaka öğrenmem gerekiyor. Lütfen bana yardım et," dedi ve Fatih'in cevap vermesini bile beklemeden telefonuna sarılıp, tüm tatlı tariflerine bakmaya başladı. Aralarında geçen sessiz dakikalardan sonra aradığı tatlıyı bulamayınca da bıkkınlıkla üfledi. "Off! Yok, yok, yok..." deyip telefonundan araştırmaya devam etti.

Fatih, Asya'nın yeniden telefonuna döndüğünü görünce elini Asya'nın telefonunun üzerine koydu ve boşta kalan elini çenesine yerleştirerek onun kendine bakmasını sağladı. "Güzelim, hadi yatalım. Söz veriyorum, yarın bütün pastaneleri tek tek dolaşacağım ve o tatlının adını öğreneceğim." Asya'nın kararsız gözlerle kendine baktığını görünce burnunun ucundan şefkatle öptü. "Bunu yapabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Asya tereddütsüz başını salladı. "Biliyorum."

Fatih gülümsedi. "Hadi o zaman, yatalım," dedi ve bir umut, Asya'nın gözlerinde bir sıcaklık, bir duygu kırıntısı aradı ama tek görebildiği, buz gibi soğuk bir ifadeydi.

Asya, Fatih'in gözlerinin içine öylesine soğuk bir ifadeyle bakıyordu ki o bakışlar karşısında Fatih'in yüzündeki gülümseme soldu ve kirpikleri titredi.

"Hadi yatalım."

Asya'nın sesi kulaklarına dolunca, o soğuk bakışların girdabından zar zor ayrılabildi ve onun ardından yürümeye başladı.

Dakikalar sonra yattığı yerden tavanı izlerken, bir elini başının altına yerleştirdi, diğer elini de göğsünde yatan sevdiği kadının saçlarının arasında gezdirmeye başladı.

"O tatlıyı neden yapmak istiyorum, biliyor musun?"

Fatih sabırsızca cevap verdi. "Gerçekten bilmeyi çok istiyorum."

"İstiyorum çünkü düğünümüzdeki bütün tatlıları ben yapacağım. Eğer bu tatlının tadı güzelse onu da listeme ekleyeceğim," deyince, Asya'nın saçlarının arasında gezinen parmaklarını durdurdu Fatih.

Asya ona böyle soğuk bakarken, gözlerinde gram heyecan yokken Asya ile evlenmek istemiyordu. O iyileşmeden onunla evlenirse, onun hayallerini de çalacağını düşünüyor, ona haksızlık yapmaktan korkuyordu. Dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi. Günün birinde biri çıkıp, ona Asya'yla evlenmek istemeyeceğini söylese sadece gülerdi ama şimdi, sevdiği kadın bu hâldeyken evliliklerini ertelemek istiyordu. Dudaklarındaki buruk tebessüm, sıkıntılı bir nefesle yer değiştirdi. "Düğün için yemek şirketiyle anlaşmıştık. Tatlıları onlar yapacak."

Asya, başını Fatih'in göğsünden kaldırıp onun yüzüne baktı. "İptal edelim, hepsini ben yapmak istiyorum."

Fatih, başını iki yana sallayıp Asya'ya doğru küçük bir açıyla eğildi. "Senin yorulmana izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Asya omuzlarını silkti. "Ben yorulmuyorum ki, aksine enerji buluyorum."

Fatih, başının altındaki elini çıkardı ve Asya'yı göğsüne doğru çekip kollarının arasına sıkıca hapsetti. "Bu konuyu daha sonra konuşalım, olur mu?"

Asya çaresiz, yenilgiyle başını salladı ve burnunu Fatih'in boynuna gömdü. Bir süre sonra sıkılınca da başını kaldırıp yeniden Fatih'in yüzüne baktı. "Fatih."

Fatih kapattığı gözlerini yavaşça araladı. "Efendim?"

"Merih ne zaman eve dönecek? Leyla çok ağlıyor."

Fatih umutsuz bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Merih'in dönmeyeceğini, en azından bir süre dönmeyeceğini biliyordu. "Merih ve Leyla büyük bir yol ayrımına geldiler. O yoldan, ya birlikte çıkacaklar ya da kendilerine yeni yollar çizecekler."

Asya umursamaz bir ifadeyle başını salladı. "Anladım," dedi ve yeniden burnunu Fatih'in boynuna gömdü.

Fatih, Asya'nın umursamazlığıyla canı bir kez daha yanarken gözlerini sıkıntıyla kapattı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde duyduğu seslerle uyandığında ise komodinin üzerindeki abajurun ışığını açtı. Önce göğsündeki boşluğa baktı, ardından yatağındaki boşluğa. Asya'sı yanında yoktu. Bakışlarını saate çevirdi; sabah olmak üzereydi. Seslerin şiddeti artınca, tedirginlikle yataktan kalktı ve sesleri takip etti.

Seslerin yoğunlaştığı mutfağa girer girmez gördüğü manzara karşısında gözleri şokla açıldı. Asya, filmde gördüğü tatlının aynısından tepsilerce yapmıştı.

"Fatih," dedi Asya, heyecansız bir sesle. "Bütün gece tatlıyı aradım ve sonunda buldum. Tadı güzel olunca da tepsi tepsi yaptım. Hemen tadına bakmalısın."

Fatih konuşmak için dudaklarını araladı lakin nutku tutulmuş, sesini kaybetmiş gibiydi. Konuşmayı başaramayınca, bacaklarına güçlükle komut vererek Asya'nın yanına ilerledi. Asya'nın yanında durup, her tepsiye tek tek baktı ve güçlükle yutkundu. "Hiç uyumadın mı?" Asya başını olumsuz anlamda sallayınca, cansız çıkan sesiyle, "Neden?" diye sordu.

Asya'nın soğuk sesi ise kanını dondurdu. "Yarının ne getireceğini kimse bilemez, Fatih."

DEVAM EDECEK...